

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* Bestselling Author

J.D.

ROBB

DARK
IN DEATH

EXCLUSIVE
3-D POSTER
BEHIND THE
JACKET

Dsath'ta Karanlı k

}. D. İŽo)o!o

ST. MA RT IN'S PR ESS
N EW YOR K

Okumaya

Başlayın

İçindekiler Yazar

Hakkında Telif

Hakkı Sayfası

Bu St. Martin's Press e-kitabını satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerik almak için, ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#) tıklayın.

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı size sadece kişisel kullanımınız için sağlamıştır. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali yasalara aykırıdır. Bu e-kitabın okumakta olduğunuz kopyasının yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen bildirmek ve Yayıncı us.macmillanusa.com/piracy adresinden ulaşabilirsiniz.**

Bitirin, güzel bayan; aydınlık gün bitti, Ve
biz karanlıktayız.

-William Shakespeare

En büyük yazma sanatı
İnsanları kelimelerle kendilerine gerçek kılmak.

-Logan Pearsall Smith

1

Büyük ekranda kanlı cinayet, yüz yedi kişilik bir seyirci kitlesi için klasik siyah beyaz olarak oynandı. Kemanların, viyolaların ve çelloların keskin çılgınlıklarıyla bu sayı bire düştü.

Marion Crane karakterinin aksine, Chanel Rylan şiddetli ölüm şoku karşısında çılgık atmadı ya da çırpınmadı. New York'un Times Meydanı'ndaki Vid Galaxy'nin üçüncü salonunda yirmi yedinci sırada otururken, buz kıracağı ensesine saplandığında bir fare gıcirtısından biraz daha fazlasını çıkardı.

Vücudu hızlı bir sarsıntı geçirdi; elleri havaya kalktı ve kucağındaki küçük patlamış mısır kovasını devirdi. Son nefesini uzun bir iç çekiş gibi verdi.

Kan, ekrandaki kanalizasyonda siyah bir daire çizerken karanlıkta öldü.

Kimse fark etmedi. Tüm gözler, tüm dikkatler ekrana çevrilmişken, kimse katilin koridora doğru kaydığını ve karanlık eylemlerden uzaklaştığını fark etmedi.

Lola Kawaski aceleyle geri dönüp koridordaki koltuğuna oturduğunda fısıltıyla küfretti: "Kahretsin, büyük, klasik sahneyi kaçırdığıma inanamıyorum. Ve geri kalanını da kaçırmak zorunda kalacağım. Bu gece nöbetçi olmayı kabul ettiğim için kendime kızıyorum ama acil bir durum var, o yüzden-"

Özür dilemek için Chanel'in kolunu okşadı. Bu hareket ölü arkadaşının bedeninin kaymasına ve Lola'nın üzerine yığılmasına neden oldu. Lola'nın başlangıçtaki eğlencesi - bırakın bir aktör dramatikleşsin- alarma dönüştü.

Sonra çılgınlık başladı.

* * *

Teğmen Eve Dallas cesedin başında durdu. Birisi söz konusu cesedi ilk başta işe yaramaz bir girişimle koridora sürüklemişti.

-Ya da daha doğrusu son yardım. Artık sahne tamamen boku yemişti.

Evdeki akşamı da öyleydi. Roarke'ın beyefendisi kış tatilinde olduğu için, Şubat sonu rüzgârının pençe darbelerinden kurtulup Summerset'siz bir evin sıcaklığına kavuşmak için kapıdan ilk kez tam zamanında girmişti.

Hatta Roarke'u eve kadar dövmüş ve o koca süslü evin tamamen kendisine ait olmasının tuhaf ve nadir hissini yaşamıştı. Ve kedi.

Araya bir egzersiz sıkıştırmayı düşündü - sadece odadan odaya koşmayı düşündü; eğer hepsine yetismeyi başarırorsa bu oldukça ciddi bir egzersize eşit olacaktı.

Bunun yerine, sanat eserleri, antikalar ve zengin renklerle dolu büyük ön salona girdi. Takvimdeki 2061 gününün etrafında büyük kırmızı bir daireyi hak ettiğine karar verdi ve ateşi yaktı, bir kadeh şarap doldurdu, kıcını saran sandalyelerden birine oturdu.

Kedi ayaklarının dibine oturdu ve ona şüpheyle baktı.

"Biliyorum, garip, değil mi? Sadece burada oturuyorum." Bacaklarını açarak çizmeli ayaklarını bileklerinden çaprazladı. "Belki buna alışabilirim," dedi ve ilk yudum için şarabı kaldırdı.

İletişim cihazı sinyal verdi.

"Ya da belki de değil."

İki dakika sonra paltosunu attığı direktten aldı. Ve Roarke içeri girdi.

Rüzgâr onu takip ediyor, gece yarısı gibi siyah saçlarını o olağanüstü savaşı-şair yüzünün etrafında savuruyordu. Mükemmel yontulmuş ağzı kıvrıldı, o vahşi mavi gözler ona gülümsedi.

Sonra kadının paltoyu çıkarmak yerine kollarını içine soktuğunu fark etti.

"Uh-oh." dedi.

"Özür dilerim. Beş dakika sonra evdeydim ve bir tane yakaladım. Times Meydanı'ndaki bir video sarayında DB."

"DB için mutsuz bir son." İrlanda onun sesinde gezindi. Eşarbını boynuna sararken kapıyı soğuğa açık bıraktı. "Polisim için açılış sahnesi."

Yüzünü ellerinin arasına aldı, onu öptü; soğuk rüzgâra ve görev çağrısına rağmen acele etmedi.

"Sonra görüşürüz," dedi ona. "Belki daha da erken. Salonda bir bardak şarap var. Daha yeni doldurmuştum."

Ona kısa bir öpücük daha verdi. "İçerken seni düşüneceğim."

İçeri girmesinin üzerinden on dakika geçmeden dışarı çıkmaya başladı. "Kediyi beslemeyi unutma."

"Sanki bana izin verecekmiş gibi."

Eve şimdi Galahad'ın karnının tok olduğunu ve Roarke'ın şarabının tadını çıkarırken, video izleyen arkadaşı tarafından Chanel Rylan olarak tanımlanan bir kadını incelediğini hayal ediyordu.

Eve salonda tek başına duruyordu, olay yerine gelen ilk memurun raporunu çoktan almıştı. Koridordan ilk gelen sandalyenin arkasındaki kanı ve cesedi taşıırken yardımsever sivillerin bastığı yerlere bulaşmış damlaları inceledi.

Eve saha çantasını açtı ve elleri ve çizmeleri mühürlü olduğu halde işini yapmak için çömeldi.

Kurbanın sağ başparmağını kimlik defterine bastırdı.

"Kurbanın Chanel Rylan olduğu tespit edildi, melez bir kadın,

Otuz iki yaşında. Evlilik yok, çocuk yok, şu anda birlikte yaşamak yok."

Ölüm zamanını ölçmek için göstergelerini çıkardı.

"Ölüm tarihi 18:31. Görünürde savunma yarası yok. Onaylamak için bana."

Cesedi çevirmeye hazırlanan Eve başını kaldırıp tanıdık gümbürtüye baktı ve partnerinin eğimli koridordan aşağı inmeye başlamasını izledi.

Pembe, tüylü çizmeler, pembe sihirli palto ve bugünün atkısı alacalı mavilerden oluşan uzun bir yılan. Peabody koyu renk saçlarının üzerine uyumlu bir şapka takmıştı.

"Gece izni buraya kadarmış." Peabody kurbanı inceledi. "Yine de artık sadece geceleri izinli."

"Mühürleyin. Onu çevirmek istiyorum. Olay yerindeki ilk raporlara göre yara boynunun dibinde."

Peabody açık hava kıyafetlerini çıkarıp mühürledi. "Bir kase minestrone sipariş etmiştim. McNab benimle gelmeyi teklif etti ama ben ona yemeğini yemesini ve benimkini götürmesini söyledim. Eğer EDD'yi istiyorsan, onu etiketleyebileceğimizi düşündüm."

Eve, Peabody'nin sıska, çılgınca modaya uygun esas adamını bir e-ace olarak gördüğünden, eğer yapsaydı, yapardı.

Birlikte cesedi çevirdiler. Eve kurbanın kana bulanmış sarı saçlarını ayırdı.

"Tek delikli yara, kafatasının tabanında. Düz bir bıçak değil. Stiletto olabilir, ya da bir buz kıracağı. Bana mikro gözlüğü ver."

Eve gözlüklerini taktı, eğilirken lenslerin arkasındaki gözleri kocaman ve viski kahverengisiydi. "Pürüzsüz, küçük ve derin. Yaklaşık beş santim derinliğinde görünüyor. Hiç tereddüt izi görünmüyor."

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, sandalyeyi incelerken hâlâ uzun bacaklarının üzerinde çömelmiş durumdaydı.

"Katil tam arkasında oturuyor olmalıydı. Yarada herhangi bir açı göremiyorum. Tiyatro karanlık, insanlar ekranı izliyor. Tek yapması gereken biraz eğilmek ve ona saplamak. İçeri ve dışarı. Birkaç saniye. Beyin sapına isabet etseydi, ah demeye bile vakti olmazdı."

Şimdi ayağa kalktı ve başparmaklarını pantolonunun ön ceplerine soktu. Uzun boylu ve zayıf bir kadındı.

Kurbanın oturduğu koltuğun hemen arkasındaki koridoru incelemek için kitten bir kalem ışığı aldı.

"Süpürgecileri çağırabilirsin. Koltukta herhangi bir iz bırakmış olması ya da koltuğa oturmuş olan diğer yüzlerce kıçtan ayırabilmemiz çok düşük bir ihtimal ama belki şansımız yaver gider."

Parmaklarını kısa kesilmiş kahverengi saçlarının arasından geçirerek alanı taradı. "Tiyatroda kamera yok. Lobiden, imtiyaz alanından, kamera olan her yerden güvenlik diskleri alan bir üniformam var. Bu büyüklükte bir yer..."

Peabody, "On sinema salonu, iki kat, üst kattaki iki büyük ekranla birlikte," diye ekledi. "Burası daha küçük salonlardan biri, daha çok klasik filmler için. Görünüşe göre üç yüz kişi falan alıyor."

"İki yetmiş beş." Eve çoktan kontrol etmişti. "Üniformalılar yandaki tiyatrodan yüzden fazla kişiyi tutuyor. Kurbanın arkadaşı ve üç potansiyel zeki de başka bir yerde bekliyor. Ölü arabasını ara, Peabody, ve torbalanana ve etiketlenene kadar onunla oturması için bir üniforma bulalım."

"Gerçekten çok güzeldi."

"Evet, eminim bu onu şimdi rahatlatıyordur."

Paltosunu aldı, giyerken taradı, düşündü, değerlendirdi. "Soğuk. Soğuk ve kesin. Ve korkakça. Karanlıkta sırtından bıçaklamak. Yüzünü görmeye, ölümünü izlemeye gerek yoktu, bu yüzden biraz duygusal kopuş."

Eve vücuda son bir kez baktı-nesneldi ama kopuk değildi. Chanel Rylan artık onundu ve olabildiğince bağlıydı.

Dışarı çıktıklarında Peabody'ye "Büyük grupla başla," dedi. "Kurbanlar bölümünde ya da koridorun tam karşısında oturan herkesi tutun. Cesede dokunan herkesi."

"Katil onlardan biri olabilir. Hâlâ burada olabilir."

"Olabilir," diye kabul etti Eve. "Bu cesurca olurdu. Karanlıkta sırtından bıçaklamak, cesurca değil. Ama herkesin içinde öldürmek, karanlıkta bile, biraz cesareti ister. Bir arama yapmamız gerek."

Silah. Tüm çöp kutuları ve geri dönüşümcüler, tüm alanlar. Eğer katil içeride kaldıysa, silahtan kurtulmak zorundaydı."

Eve çeşitli tiyatrolara giden geniş, loş koridorda bir an durakladı. "Ben olsam yumruk atar, silahı cebime geri koyar ve sıvışırdım."

Ellerini kalçalarına koyarak düzeni inceledi. "Kim fark edecek ki? Birinin mola vermesi gerekir, biraz daha patlamış mısır ister. Binadan çıkmasına bile gerek yok. Buradaki diğer sinemalardan birine girip arka tarafta bir yere oturabilir.

"Diğer videoların ne zaman yayınlandığını, hangilerinin ceset bulunmadan önce sona erdiğini kontrol etmemiz gerekiyor. Eğer herhangi biri bittiyse, o da diğerleri gibi çekip gitmiş olabilir."

Eve bir üniformalıya işaret etti. "Kimse herhangi bir çöp kutusuna ya da geri dönüştürücüye dokunmasın ya da kullanmasın. Süpürgecilerin tam bir arama yapmasını istiyorum. Buna tuvaletler de dahil. Olay yerindeki seyirciler hangi tiyatroda kalıyor?"

"Bu bir numara, Komiser. Bir Köpek ve Günü. Çocuk dostu erken gösteri. Saat 18:35'te sona erdi, yani olay yerine ilk gelen ekip olay yerini emniyete aldığı anda gösteriler arasındaydı."

"Bu her şeyi açıklıyor," diye mırıldandı Eve. "Peabody, birinci salondan başla. Kurbanın arkadaşı nerede?"

"Onu ve diğer üç kişiyi beş numarada ayrı alanlarda tutuyoruz. Üçü de yardım etmek için atladı, cesedi ve olay yerini tehlikeye attı. Üçü de kurbanın yakınında oturuyordu."

"Tamam. Peabody. Peabody, devam et ve McNab'i içeri çek. Nasıl olsa daha fazla adama ihtiyacımız olacak ve muhtemelen ikimiz de akıl yürütmeyi bitirmeden önce buraya gelip güvenlik kayıtlarını inceleyecektir."

"Olur. Dallas, muhtemelen işimiz bitmeden önce bazı akıllıların tuvaleti kullanması gerekecek."

"Kahretsin, haklısın. Memur bey, bir ekip ikinci kattaki tuvaletleri temizlesin. Katilin oraya silahı atmak için çıkma ihtimali düşük, eğer attıysa bile. Ama temizleyin.

İlk önce mühürlenmeli ve kayıt altına alınmalı. Gitmesi gereken herkese bir memurun eşlik etmesi gerekiyor. Her seferinde bir kişi ve tesis bir sonrakinden önce yeniden temizlenir. Anladınız mı?"

"Evet, efendim."

"Yap çalışanlar var tesisler, a soyunma alan, mola odası?"

"Ah..."

"Bulun, kapatın. Hadi başlayalım, Peabody."

Eve uzun, kıvrımlı koridorda ilerleyerek beş numaralı tiyatronun çift kapısına ulaştı.

En sağ bölümün arka sırasında bir kadın üniformasıyla oturan kadını gördü. Bir erkek ve kadın birlikte, bir erkek tek başına, hepsi de iki memurla birlikte en soldaki bölüme yayılmıştı.

Kimse çok mutlu görünmüyordu.

Eve önce yalnız kadına gitti ve dışarı çıkması için üniformalıya başıyla işaret etti.

"Ben Teğmen Dallas."

"Chanel... Anlamıyorum."

Eve oturdu. Buradaki sandalyeler olay yerindekilerden daha geniş ve daha derindi. "Özür dilerim, Ms...."

"Kawaski. Lola Kawaski."

"Özür dilerim Bayan Kawaski. Siz ve Bayan Rylan arkadaşınız." "Kankaydık, oda arkadaşıldık. Bir oda arkadaşına ihtiyacım vardı.

erkek arkadaşım, Tanrım, on yıl kadar önce. Chanel buraya yeni taşınmıştı ve o da aps'lerden biriydi. Hemen kaynaştık. İyi günde kötü günde hep birbirimizin yanında olduk. Ve şimdi..."

Lola parmaklarını ağlamaktan kızarmış gözlerine bastırdı.

"Kaybınız için çok üzgünüm. Şu anda zor olduğunu biliyorum ama sormam gereken sorular var. Bunu ona kimin ve neden yaptığını bulmamıza yardımcı olabilirsiniz."

"Bunun bir nedeni yok." Lola ellerinin içine hıçkırarak ağladı. "Neden yok."

Her zaman bir neden vardır, diye düşündü Eve.

"Chanel'in biriyle ilişkisi var mıydı? Belki kötü bir ayrılık yaşamıştır?"

Lola başını salladı ve uzun kahverengi saçlarını parmaklarına dolamaya başladı. "Şu anda ya da son bir yıl içinde ciddi bir şey yok. Dört ya da beş yıl önce ciddi bir ilişki yaşamıştı ama o da bitti. Kötü niyetli falan değil. Sadece bir fırsat yakaladığında yakaladılar, bir ev dizisinde bir rol. Ama Kanada'da çektiler, Batı Kanada'da. Yani yakaladılar. Chanel onun için mutluydu ama o New York'taydı. Broadway'deydi. Swing'de de çok çalıştı."

"Salıncak."

"Bir oyundaki yardımcı oyuncular gibi ve birçok rolü öğrenmeniz gerekiyor çünkü birden fazla karakteri oynayacaksınız. Broadway Bebekleri'nde de çalıştı. Tiyatro bölgesinde, garsonların size hizmet ederken şarkı söyleyip performans sergiledikleri bir restoran. Gerçekten çok çalıştı."

"Bir rol için birini dövdü mü, orada kırgınlığa neden oldu mu?"

"Olur böyle şeyler. Bu sektördeki insanlar bunun olduğunu bilir. Chanel sayesinde birçoğunu tanıyorum. Belki sinirlenirler ya da depresyona girerler ama birbirlerini öldürmezler. Bir sürü arkadaşı vardı. Birileriyle çıkardı ama ciddi değildi. Biseksüeldi. Ben heteroseksüelim ve kardeş gibiydik. Damien'dan sonra hafif bir ilişki yaşadı. Onun için mutluydu. Hâlâ dışarıda, Kanada'da ve Yeni Los Angeles'ta, başka bir dizide. Ama bu onun da kalbini biraz kırdı."

"Bu yüzden pek çok kişiyle çıktı, pek çok rol için yarıştı."

"Evet, bu onun hayatı gibiydi. Herkes onu severdi demeyeceğim ama çoğu severdi ve çoğu onu gerçekten sever ya da saygı duyardı. Ona bunu yapabilecek kimseyi tanımıyorum. Kim yapardı ki... Gerçek gibi gelmiyor."

"Neden bana bu gece ne olduğunu anlatmıyorsun? Sen ve Chanel bu videoyu izlemeye karar verdiniz. Neden bu video, bu sinemada, bu saatte?"

"Bu çok kolay. Klasik bir film ve ikimiz de klasik filmleri çok seviyoruz. İki haftada bir gelmeye çalışıyoruz. Eğer Chanel bir oyundaysa, provalar, atölye çalışmaları ya da performanslar sırasında geliyoruz. Şu anda bir seçmelerdeydi -ikinci kez geri çağırıldı- bu yüzden saat altıya geldik çünkü gece izinliydi ve akşam yemeğine çıkacaktık, sonra da açık mikrofon için bu kulübe gidecektik. Açık mikrofonlara gitmeyi çok sever. Büyük bir seçmeye hazırlanmasına yardımcı oluyor. Sadece şehirde bir kız arkadaş gecesiydi."

"Demek buraya sık sık geliyordunuz."

"Ayda en az birkaç kez. Pazartesi günleri, tiyatro karanlık olduğu için restoranda vardiyası yoksa. Oyunlar arasındaysa çarşambaları. Bazen provada değilse izin günümde bir matineye giderdik."

"Yani buraya gelmek sizin için rutin bir şeydi. Ve sadece ikiniz mi?"

"Çoğunlukla. Burada birkaç kez çifte randevu yaptık ama çoğunlukla insanlar klasik videolara bizim kadar ilgi duymuyor. Bu, bilirsiniz, bizim küçük şeyimiz."

"Bana bu akşamı anlat. Baştan sona anlat."

"Tamam." Lola derin bir nefes aldı, ellerini yüzünde gezdirdi. "Chanel ilk geri aramayı başardığını düşündüğü için çok heyecanlıydı. İşten çıktığımda bir şeyler içmek için buluştuk."

"Nerede?"

"Toodles, Yedinci Cadde'de. Oradan sadece birkaç blok ötede çalışıyorum, o yüzden benimle buluştu. Happy hour'a katıldık, yarım sürahi ev şarabı ve bir tabak mini pierogie paylaştık. Her zamanki gibi bir şeyler hakkında konuştuk. Geri araması ve Carmine, bugün kısırlaştırdığım tatlı çay fincanı kaniş. Ben veterinerim. Sonra tiyatroya yürüdük ve her birimizin Sapık'ı ilk izlediğimiz zamandan, beni nasıl korkuttuğundan ve aylarca duş almadığımdan ve Janet Leigh'in performansını incelemek için filmi nasıl tekrar tekrar izlediğinden bahsettik."

"Konuşmalarınızı dinliyor gibi görünen birini fark ettiniz mi? Çok fazla dikkat eden?"

"Hayır. Sadece yapmadım."

"Tamam, devam et."

"Buraya patlamış mısır, içecek ve iyi koltuklar alabilecek kadar erken geldik. Klasik sinema hiçbir zaman dolu olmaz, özellikle de hafta içi geceleri, ama koridor koltuğunu gerçekten seviyorum. Özellikle de nöbetçi olduğum için bir tane istedim. Film sırasında insanların koridorda önünüze geçmesinden nefret ediyorum. Sadece yerleştik, başlayana kadar birkaç dakika takıldık."

"İkinizden biriyle konuşan oldu mu? Lobide, tiyatrodan? Sizi rahatsız eden birini fark ettiniz mi?"

"Hayır, birbirimizle konuşuyorduk. Yani, büfedeki adam spesiyal isteyip istemediğimizi sordu ama istemedik."

"Tamam. İlk ifadenizde koltuğunuza geri döndüğünüzü ve Chanel'i bulduğunuzu söylemişsiniz. Tiyatrodan neden çıktınız?"

"Nöbetteydim ve bağlantım titreşti. Marion yemek yedikten ve Norman Bates ile konuştuktan hemen sonra. Açmak için lobiye çıkmak zorunda kaldım. Pet Care'de çalışıyorum ve yirmi dört saatlik bir acil kliniğimiz var. Klinikte her zaman bir veteriner asistanı ve birkaç destek personeli var, ancak veterinerlerden biri acil durumlar için nöbetçi. Nöbetçi asistan Gloria acil bir durum olduğunu söyledi."

"Ne tür bir acil durum?"

"Bir köpeğe araba çarpmıştı ve sahibi onu hemen buraya getiriyordu. Gitmem gerekiyordu; eğer köpeğin ameliyat edilmesi ya da uyutulması gerekiyorsa bir veterinere ihtiyaçları vardı. Gloria'dan biraz bilgi aldım ama elinde fazla bir şey yoktu çünkü sahibi paniklemişti ve köpekle birlikte koşuyordu. Ona talimatları verdim çünkü muhtemelen benden önce oraya varacaktı, sonra Chanel'e söylemek için geri döndüm. Bir an oturdum ve büyük sahneyi kaçırdığımı söyledim. Bilirsiniz, düş sahnesi ve üzgündüm ama işe gitmem gerekiyordu. I..."

Lola şimdi yüzünü kapatmış, sarsılmıştı. "Elimi koluna koydum, sanırım. Sanırım. Bana doğru eğildi. I

gölmeye başladı, sanırım. Drama kraliçesi. Sonra... kan vardı. Hissedebiliyordum, kokusunu alabiliyordum ve o hareket etmiyordu. Tam olarak emin değilim."

Ellerini indirirken titredi ve Eve'e odaklanmaya çalışırken gözleri bulanıklaştı. "Sanırım çığlık atmaya başladım. Sanırım onu yukarı çekmeye çalıştım ve yardım için bağıırıyordum. Sanırım insanlar susun, oturun diyorlardı. Ama diğer insanlar geldi ve sanırım biri yer göstericiye ya da güvenliğe koştu ya da bilmiyorum. Işıklar yandı, video durdu ve Chanel orada yatıyordu."

"Lola, 'link'inle lobideyken dışarı çıkan birini gördün mü? Tiyatroya giren ya da çıkan birinin yanından geçtin mi?"

"Hiç sanmıyorum. Bana seslenilmesine biraz sinirlendim, sonra zavallı bir köpek yaralandı, ben de Gloria ile konuşmaya odaklandım."

"Tiyatrodan çıkalı ne kadar olduğunu düşünüyorsun?"

"Emin değilim. Belki dört ya da beş dakika. Sanmıyorum. Bundan daha fazlası. Pekala." Gözlerini kapattı. "Bekle. Bunun acil durumlar için kullandığımız dokuz-bir-bir sinyali olduğunu gördüm. Kalktım ve dışarı çıktım. Lobiye kadar gittim çünkü ses yalıtımı olsa bile videoları duyabiliyorsunuz, sadece dikkatinizi dağıtacak kadar. Hâlâ içkim vardı, bu yüzden isterseniz oturup yemek yiyebileceğiniz alana doğru yürüdüm. Sanırım orada bir sonraki gösteriyi bekleyen birkaç kişi vardı. Gloria'nın peşine takıldım, onunla konuştum - birkaç dakika, belki üç, çünkü hâlâ biraz acemi ve hazırlandığından emin olmak istedim. Sonra geri yürüdüm. Ne kadar sürerse sürsün."

"Arkanızdaki sırada kimin oturduğunu gördünüz mü?"

"Fark etmedim. Çoğunlukla önünüzdeki insanları fark edersiniz, eğer yolunuza çıkıyorlarsa. Arkanızda ya da etrafınızda konuşuyorlarsa ya da takırdıyorlarsa, bilirsiniz. Videoda güzel ve sessizdi. Klasiklere giden insanlar genellikle gerçekten saygılıdır."

"Köpek ne olacak?"

"Köpek mi? Oh, oh, Tanrım, köpek. Gloria'yı etiketlemek zorunda kaldım. Memur nedenini söylemememi, sadece acil bir durumum olduğunu ve Carter ya da Lori'yi çağırmamı istedi."

"Acil durum etiketini aldıktan yaklaşık ne kadar süre sonra onları geri etiketlediniz, başka bir veteriner bulmalarını söylediniz?"

"Emin değilim, gerçekten değil. Sanırım on beş ya da yirmi dakika. Belki daha da uzun. Zavallı köpeği unutmuşum."

"Anlaşılabilir. Sahibi yaralı köpeği getirdikten sonra kliniğin sizi tekrar etiketlememesine şaşırdım."

"Gloria, oraya varmadığını söyledi."

Eve sadece başını salladı. "Uzun bir yoldan kaçıyor olmalı. Senin için bağlantı kurabileceğimiz biri var mı Lola? Yanında kalmasını isteyeceğin biri?"

"Henüz dairemize geri dönebileceğimi sanmıyorum. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum... Bir adamla görüşüyorum. Belki bir süreliğine onun evine gidebilirim. Belki."

"Sizin için onunla iletişime geçmemizi, gelip sizi almasını sağlamamızı ister misiniz?"

Gözleri tekrar dolan Lola başıyla onayladı.

"Bana iletişim bilgilerini verin. Onunla ilgileneceğiz. Memurun sizi lobiye götürmesini ve yanınızda kalmasını sağlayacağım."

"Benimle tekrar konuşacak mısın? Bildiğin zaman... bildiğin zaman, bana söyleyecek misin?"

"Evet. Aklınıza başka bir şey gelirse benimle temasa geçin." Eve elini cebine attı, gerçekten kart çıkarmasına neredeyse şaşırmıştı. Bir tanesini Lola'ya verdi.

Eve üniformalıyı geri aradı ve ona arkadaşının iletişim bilgilerini verdi. Sonra dikkatini tiyatronun karşısındaki üç kişiye çevirdi.

Rastgele birini seçti ve onun yanına oturdu. "Ben Teğmen Dallas."

"Mark Snyder."

"Videoya yalnız mı geldiniz, Bay Snyder?"

"Evet. Dikkatim dağılmadan özümsemek istedim. Ben bir sinema öğrencisiyim. Ben, ah..." Ellerini birbirine kenetledi ve boş ekrana baktı. "New York Üniversitesi'nde yüksek lisans yapıyorum. Tanrım, bu gerçekten çok gerçek."

Eve onu daha önce görmüş olmasına rağmen yirmili yaşlarının başında, vahşi ve inanılmaz derecede kırmızı saçları olan, sol kaşının ortasında bir çivi bulunan genç bir siyah adam olduğunu düşündü.

"Neden bu video?"

"Hitchcock. Hitchcock üzerine bir ödev yapıyorum ve bu eser ödevin önemli bir parçası. Ama ben, ama ben-Üzgünüm."

Bir elini karnına bastırdı, birkaç saniye nefes aldı. "Sinemayı seviyorum. Yönetmenlik yapmak istiyorum. Klasikler benim için özel bir ilham kaynağı. Buraya çok sık gelirim. Klasikler, ayda en az iki ya da üç kez ve genel olarak muhtemelen bunun iki katı. Sinemada izlemek ev ekranında ya da cep telefonunda izlemekten çok daha farklı bir deneyim."

"Nerede oturuyordunuz?"

"Aynı sırada... aynı sırada. Ortadaki koltukta. Sırada sadece biz vardık. Mümkün olduğunca yalnız oturmayı severim ama onları tanıyor gibiydim, kadınları. Yani, onları burada ara sıra görmüştüm ve sessiz olacaklarını biliyordum. Video sırasında konuşmayacaklarını ya da dikkat dağıtmayacaklarını biliyordum, bu yüzden orta koltuğa oturdum."

"Bana ne olduğunu anlat."

"Bates banyoyu temizledikten hemen sonraydı, duş sahnesinden sonra. Marion'un cesedini duş perdesine saracak, onu, bavulunu ve çaldığı ve gazeteye sardığı parayı arabasına koyacak ve bataklığa batıracaktı. Perkins inanılmaz, o mükemmel. Ona inanıyorsunuz. Dehşete kapıldığına, paniklediğine, deli annesini koruduğuna inanıyorsunuz. Çalışmayı, onun ifadelerini, vücut dilini inceliyordum ve o çığlık atmaya başladı."

Yutkunmak için bir an bekledi. "Koridordaki kadını kastediyorum. Beni sersemletti, hikayeden kopardı. Bir an için sinirlendim ama sonra bunun hikayenin

kahramanlarından biri olduğunu fark ettim.

Sıradaki kadınlar, tanıdıklarım. Bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıştım çünkü saygılı insanlardı. Ve çığlık atma şekli - üzgünüm, adını bilmiyorum. Koyu renk saçlı olan. Ayağa kalktım. Diğer kadında bir sorun olduğunu görebiliyordum. Sarışın kadın. Hasta falan olduğunu düşündüm. Tekrar başladım, ve oradaki çift?"

Başka bir bölümde oturan kadın ve erkeği işaret etti. "Onlar da baştan başladılar. Diğer taraftan. Diğer tarafta birlikteydiler, biz de oraya vardık ve ... kan vardı, çığlık atıyorlardı ve diğer çifte yardım çağırmalarını, koridorda kanlar içinde yatanı yatırırken ışıkları açmalarını söylediler. Dışarı koştum ve bir parçam kafamda koşmaya devam etti. Kafamın içinde bir video gibi. Ama lobiden birini yakaladım ve ona üç numaradaki birinin çok kötü yaralandığını söyledim. Bir ambulansa ihtiyacımız vardı. Ev ışıklarını açmaları gerekiyordu. Çok kötü kanaması vardı.

"Neden geri döndüğümü bilmiyorum, çünkü kafamın içinde kaçıyordum. Çiftin kadını - yaralananın yanındaki değil, yardım etmeye çalışan çiftin yanındaki. O bir- Tanrım, kelimelerimi bulamıyorum. Bir doktor asistanı. Bunu söyledi, üzerinde kan vardı ve insanlara geri çekilmelerini söyledi. Oturdum, sadece oturdum çünkü ayağa kalkabileceğimi sanmıyordum. Sonra polis geldi."

"Arkanızdaki sırada oturan birini fark ettiniz mi?" "Benim arkamda değil ama onların arkasında. Sıranın sonunda. I gerçekten kutumda kimseyi istemedim, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Benim alanımda. Önümde, yanımda, arkamda. Ve bir sürü boş yer vardı. Işıklar söndükten hemen sonra birinin arkadaki sıraya kaydığını gördüm ve ortaya doğru gelseydi hareket edebilirdi. Ama o sadece onların arkasına oturdu."

"Bir adam."

"Ben... Bilmiyorum. Pek bir şey hissetmedim. Evin ışıkları sönmüştü ve açılış jeneriği dönmeye başlamıştı. Geç gelen insanlardan nefret ederim, bu yüzden hareketi hissettim, kutuma gelirse çekileceğimi düşündüm, ama gelmedi. Ya da kadın. Dürüst olmak gerekirse, karanlıktı ve benim için kadın ya da erkek olması fark etmiyordu. Göz ucuyla bakılan bir şeydi."

"Çığlıkları duyduğunuzda ve tepki verdiğinizde o da orada mıydı?"

"Bilmiyorum."

"Ayağa kalktınız, sıranın karşısına geçtiniz. Kadınların arkasında kimse var mıydı?"

"Bana bir saniye ver, tamam mı?" Gözlerini kapattı. "Gözümde canlandıracağım. İstemiyorum ama yapacağım. Anthony Perkins'in Norman Bates'i canlandırmasını izliyorum, çünkü canlandırıyor. O oluyor ve siz de seyirci olarak inanıyorsunuz. Ve çığlık atıyor. Sağımda, çığlık atıyor. Gerçekten çok güzel olan sarışın, yumuşak gözlü esmerin üzerine yığılmış. Esmer çığlık atıyor, arkadaşını kaldırmak için çaballıyor. Ve bir şeylerin çok yanlış olduğunu anlıyorum. Çok yanlış, o yüzden ayağa kalktım. Bazı insanlar susması için bağılıyor ama bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorum, o yüzden baştan başlıyorum ve adamların kadının diğer bölümden başladığını görüyorum. Ve ...

"Hayır." Gözlerini açtı. "Ben ayağa kalktığımda arkalarında kimse oturmuyordu. Arkadaki bütün sıra boştu."

"Tamam Mark, bu çok yardımcı oldu." Eve ona bir kart vermek için cebini karıştırdı. "Aklınıza başka bir şey gelirse, arkalarında oturan kişi hakkında daha iyi bir fikir edinirseniz, benimle iletişime geçin. Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Sanırım yürümek istiyorum. Sanırım yürümem gerek." Eve kalktığı zaman o da kalktı. "Arkalarında oturan kişinin onu öldürdüğünü düşünüyorsun."

"Öğrenmem gerek."

"Keşke baksaydım. Keşke başımı birkaç santim sağa çevirip baksaydım. Görsel becerilerim iyidir. Bakmış olsaydım, o kişinin neye benzediğini söyleyebilirdim."

Ama bakmadım. Sadece düşündüm: Güzel, kutumun içine itmeyeceğim ve video başlıyor. Sonra çığlıklara kadar videonun içindeydim. Kırk beş saniye."

"Kırk beş saniye nedir?"

"Pardon, duş sahnesi. Kırk beş parlak, dehşet verici saniye sürüyor. Acaba daha önce gördüğü son şey... gördüğü son şey cinayet miydi?"

Eve, adam uzaklaştığında kırk beş saniye diye düşündü. Öldürmek için fazlasıyla yeterli bir süre.

2

Beyaz takım elbiseli süpürgeçiler emer, fırçalar, cımbızlar ve toplarken Eve olay yerinin arka tarafında oturmuş notları üzerinde çalışıyordu.

Olay yerinin kendisi, tanık ifadeleri, zamanlama ve kurban hakkında bildikleri ona zaten çok şey anlatıyordu.

McNab ekose çizmelerinin üzerinde zıplayarak içeri girdiğinde, kulak memesindeki halkaların senfonisi parlak ev ışıklarında parlıyordu, kadın işine ara verdi.

"Kurbanın geldiği andan -yani on yedi kırk sekizden- ilk müdahale ekiplerinin girişine kadar olan süreyi baştan sona inceledim. On sekiz otuz dokuz. On sekiz otuz beşte bir numarada gösteri başlayana kadar kimse lobiden çıkmamış ya da TOD'unuzdan acil çıkışları kullanmamış. Sonra belki yüz elli kişi ve bunların en az yüzde kırkı on ikinin altında, dışarı akıyor."

"Büyük ihtimalle o grupla birlikte gitti." Eve yirmi sekizinci sıraya baktı. "Onu öldürür, buradan kaçır ve diğer tiyatroya gider. Orada birkaç dakika oyalandıktan sonra bir grup çocukla birlikte dışarı çıkar.

"Daha erken gelen, lobide takılan insanları aramalıyız. Kurban içeri girdiğinde salonlara doğru hareket eden herkesi. Ve ondan hemen sonra gelenleri.

Büyük ihtimalle sololar. Gruptan ayrılanlarla kimi eşleştirebileceğimize bakalım."

"Bunu ben halledebilirim." Ellerini atom mavisi poşetlerindeki yarım düzine cepten ikisine soktu. "Hiç gördün mü? Psycho?"

"Evet. Roarke'un koleksiyonunda. Hitchdick hayranıdır."

"Ne?"

"Yönetmen adam."

"Bu gerçekten onun adı mı?" "Onun gibi bir şey."

"Gerçekten ürpertici bir video. Cidden eski ve ürkütücü. Belki de sadece şans değildir, değil mi? Belki de psikopatın biri Psycho'yu seçti ve kurban? Yanlış yer, yanlış zaman."

"Hayır. Belirli bir hedef." Peabody içeri girdiğinde Eve ayağa kalktı. "Kurbanın arkadaşı ve video arkadaşı bir veteriner. Bu gece acil görev için çağırılmış. Ve kurbanı iğne yapılmadan hemen önce klinikten 9'a 1'lik bir çağrı almış. Ayrıca sahte görünüyor."

"Arkadaşı etiketi alamadı mı?" Peabody sordu.

"Hayır, o aldı. Klinik aldı. Adamın biri köpeğinin ezildiğini iddia ediyor ve-"

"Oh, zavallı köpekçik!"

Eve, Peabody'ye ekşi bir bakış gönderdi. "Köpek falan yoktu. Köpek saçmalıktı, Lola Kawaski'yi ortadan kaldırmak ve katile Chanel Rylan'ı vurma şansı vermek için bir manevraydı.

"Zamanlamayı ayarladım," diye devam etti Eve. "Zamanlama mükemmel. Araştırma da öyle. Katil Rylan'ın burada olacağını biliyordu, Kawaski'nin nöbetçi olduğunu biliyordu, büyük duş sahnesinin ne zaman olacağını biliyordu ve bu videoyu izlemek için para ödeyen herkes ekrana odaklanacaktı."

"Ya da gözlerini kapatıyorlar." McNab başparmağını Peabody'ye doğru salladı.

"Evet... öyle," diye itiraf etti Peabody. "Konuştuğum insanların hiçbiri bir şey görmemiş. Bir adam belki birisinin çıktığını fark ettiğini düşünüyor ama bu belirsiz bir belki. İçerideydi

arkada, sevgilisinin yüzü omzuna gömülmüş bir şekilde dilimleme ve zar atma işlemlerini izliyordu."

"Zamanlama," diye tekrarladı Eve. "Her şeyi ayarlamıştı." "Ve onu tanıyordu," diye araya girdi Peabody.

"Evet, onu tanıyordum, onu seçtim, onu takip ettim, onu inceledim. Asıl soru neden? Kurban, Broadway Bebekleri adında bir yerde çalışarak gelirini tamamlayan bir oyuncuydu."

"Orayı seviyorum! Orayı seviyoruz." McNab Peabody'ye sıırttı. "Aptalca bir eğlence."

"Aptalca eğlenceleri severim. Tanrım, bizi beklemiş olabilir."

"Arkadaşı kurbanın bir rol için hazır olduğunu söyledi. Belki de birileri onun rolü almasını istemedi. Bir tiyatrodan öldürüldü." Eve omuz silkti. "Olabilir. Şu anda bir ilişkisi yok, yakın zamanda ayrılmış da değil ama belki de fırçalanmaktan hoşlanmayan birini fırçalamıştır. Değişken biriydi, bu yüzden her iki takıma da bakıyoruz."

Peabody, "İlişki intikamı için biraz kişiliksiz hissettiriyor," dedi.

"Katılıyorum, ama o çizgiyi kapatabilmek için bakıyoruz. Ayrıca bu bakış için yeterince kişisel şey var. Bu gece, bu tiyatro, sahte köpek acil durumu. McNab, güvenlik kaydını ev birimime kopyala. Bir göz atmak istiyorum. Ve neden buranın sorumlusu kimse ona bu tiyatronun bir sonraki emre kadar mühürlenip kapatılacağı kötü haberini vermiyorsun?"

"Sorun değil."

"Bir tane daha var."

"Hizmet etmek için buradayım, Teğmen."

"Hayvan Kliniği. Pet Care on Seventh. Eve giderken oraya da uğra, olur mu? Bak bakalım acil durum çağrısının nereden geldiğini bulabilecek misin? Eğer e-oyuncakları içeri götürmen gerekirse beni etiketle, ben de izin alayım."

"Her yerinde ve tekrar geri."

"Peabody, madem Bebekler'in yerini seviyorsun, oraya bir uğrayalım, bakalım ne göreceğiz."

"Yaşasın!"

Eve ortağını ve e-ace'in parmaklarını oynattığını gördü.
-McNab başına parlak mor bir şapka geçirip uzun sarı atkuyruğu yapmadan önce garip bir sevgi gösterisinde bulundular.

Dudaklarını kilitleyerek onu utandırmadıkları için, görmezden geldi.

o.

Dışarıda, o ve Peabody iki blok yürüyerek Times Meydanı'nın amansız çılgınlığı boyunca pahalı yeraltı otoparkı.

Sarhoşların, eğlence düşkünlerinin, aval aval bakan turistlerin, üçkağıtçıların ve sokak seviyesindeki lisanslı arkadaşların arasından geçerken ışıklar parladı ve mega ekranlarda asık suratlı ve cinsel açıdan muğlak modellerin giydiği tasarımcı modası sergilendi.

Eve bir sokak hırsızıyla göz göze geldi ve onun akıllıca topuklarının üzerinde dönüp hızla ters yöne doğru gitmesini izledi. Muhtemelen birkaç cebinde cüzdan ve bileklik bulunan paltosu bacaklarına dolanmıştı.

Eve inşaat bariyerlerinin etrafından dolanıyordu. Eğer sarhoşlar, hırsızlar ya da turistler değilse, baretli bir adam caddede bir delik açıyordu.

Arazinin görece sessizliğine girdi ve merdivenlerden inmeyi tercih etti.

"Restorandan sonra bildirim yapacak mıyız?"

"Ben yaptım." Botlar metal basamaklarda şingirdadı.
"Sadece ailem ve onlar da Wisconsin'de yaşıyor."

Şok olmuş yüzler, donuk gözler, boğuk sesler.

"İmtiyazda çalışan birkaç kişiyle konuştum. Onu tanıyorlardı. Şahsen değil," diye ekledi Peabody. "Ama yüzünü tanıyorlardı ve her zaman arkadaş canlısı olduğunu söylediler. Birkaç ay önce içlerinden birine 'Mutlu Yıllar' şarkısını söylemiş. Küçük boy patlamış mısır, orta boy diyet kola ve bir komedi için de jelibon eklemiş."

Arabaya vardıklarında Eve, "Alışkanlık işte," dedi. "Takip etmeyi, çalışmayı ve plan yapmayı kolaylaştırıyor. Yapmamız gereken

personeli alıştır. Bu gece olmayanları bile. Onu düzenli olarak gören, alışkanlıklarını bilen insanlar."

"Veterinerin yerini nasıl tespit etti, cinayete bu kadar yakın bir zamanda?"

"Güzel bir soru ve umarım McNab cevabını bulur."

"Ortak mı? Bir ortak etiketi yapar."

"Belki."

"Katilin yapmasından daha lojistik bir şey: Sinemanın dışında yapmak zorunda - sonra tekrar içeri gir, tekrar otur, onu öldür, kalk, tekrar dışarı ık. Birinin bunu fark etmesi daha olası. İçeri gir, otur, ayakta dur, dışarı ık, içeri gir ve tüm bunlar."

Eve'in aşağı yukarı inip çıkması dikkatini çekmedi. Ama doğrulama istiyordu.

Navigasyon sisteminin restoranı gösterdiği yerden yarım blok öteye tekrar park etti. Bu sefer cadde seviyesinde bir yere park etti. Bir yükleme alanındaydı ama görev ışığını yakarak bunu kapattı.

"Sana Meksika'da ne kadar güzel vakit geçirdiğimizi anlattığımı ve milyonlarca kez teşekkür ettiğimi biliyorum."

"O yüzden bir daha yapma."

"Sylemediğim şey," diye devam etti Peabody, "oğunlukla sonuçların tutup tutmadığını görmek istediğim için, McNab'ın villaya giderken mekikte nasıl dştğyd. Bir anda yere yığıldı ve uçmayı çok sever. Oraya varıp gneşlendikten, birkaç kuş banyosu margaritası içtikten ve yüzdükten sonra, seksle güneşlenmeye devam etmemize rağmen tekrar fenalaştı ve on iki saat boyunca l gibi uyudu."

"Dediğin gibi, bir molaya ihtiyaı vardı."

"Ve bir tane aldı. Sen ve Roarke onun bir tane almasını sağladınız. Orada bulunduğumuz süre boyunca uyusaydı sorun olmazdı ama on iki katı gerçekten yardımcı oldu. Bu yüzden bol bol seks yaptık."

"Böyle mi teşekkür ediyorsun?"

Peabody hiç utanmadan, "ok ama çok seks yaptık," dedi. "Bir sürü içki, bir sürü hiçbir şey yapmadan oturmak, bir sürü

İşe yaramayan her şeyi. Ve takılıp kaldı. Kendini toparladı."

"McNab her zaman sıçrar."

"Ama bu yine gerçek bir anlaşma. Doğal sıçrama. Bu bir yük, Dallas. Sadece söylemek istedim."

"Güzel. Güzel," diye tekrarladı restoranın kapısına doğru uzandığında.

Kapıyı şarkılarla yükselen sesler ve midesini bulandıran İtalyan yemeklerinin kokusuyla açtı.

Eve hostes kürsüsüne doğru adım attı, kürsünün arkasındaki kadın gülümsedi, bir parmağını havaya kaldırdı ve ardından oldukça muazzam sopranosuyla koroya katıldı.

Masalardaki, stantlardaki insanlar makarna çevirmeyi, köfte bıçaklamayı, tavuk piccata çatallamayı alkışlamak için bıraktı.

Müzik, tabakların şangırtısına, sohbetin uğultusuna ve vızıltısına karışıp gitti. Hepsi şık siyahlar giymiş olan garsonlar, sanki bir Broadway standardını seslendiriyormuşçasına servis yapmaya devam ettiler.

"Broadway Babies'e hoş geldiniz. Rezervasyonunuz var mı?"

"Bende bu var." Eve rozetini avuçladı, havaya kaldırdı. "Oh! Oh canım, bir sorun mu var, memur bey?"

"Teğmen. Yetkili her kimse onunla konuşmam gerek."

"Tabii ki. Bu Annalisa olmalı. Burada beklerseniz, onu getireceğim."

O hızla uzaklaşırken, odanın ortasındaki uzun masada oturanlar bir anda çılgın kahkahalara boğuldu. Barmenlerden biri sanki onun işaretini almış gibi şarap doldururken şarkı söylemeye başladı.

Odanın öbür ucunda bir garson ona doğru el-ayak dansı yaptı, düet yaptı.

"Buraya bayılıyorum! Çok eğlenceli."

Eğlenceli, diye düşündü Eve, eğer senin eğlenceden anladığın, garsonların sen masanın etrafında şarkı söyleyip dans ederken

yemek için. Ya da İsa, sizi oturduğunuz yerden kaldırır, yüzünüze şarkı söylerken sizi döndürür.

Öte yandan, şu anda kendisine şarkı söylenen ve döndürülen adam ve Tanrım, barmenin yakaladığı kadın - aslında lanet olası barın üzerinden atladıktan sonra - her ikisi de gayet iyi eğleniyor gibi görünüyordu.

Her türlü vardı.

Ev sahibesi aceleyle geri döndü, yanında krem beyaz saçları, kaplan sarısı gözleri ve koyu mavi bir elbisenin içine sıkışmış heykelsi bir vücudu olan bir kadın vardı.

"İyi akşamlar, ben Annalisa Bacardo," dedi, İtalyan yemeklerinin kokularına eşlik eden hafif bir aksanla. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Konuşabileceğimiz daha özel bir yer var mı?" "Elbette."

Kibar gülümsemesi hiç değişmedi. "Ben isterim ki ne konuşuyor olabileceğimizi sormak için." "Chanel Rylan."

"Chanel?" Gülümsemesi daha da genişledi. "Chanel'in başı polisle belada olamaz herhalde. O..." Eve'in düz, doğrudan bakışlarındaki bir şey gülümsemenin solmasına neden oldu. "Evet, elbette. Eğer benimle gelersen."

Annalisa onları geri götürdü, sallanan mutfak kapılarından geçerek kalabalık bir restoranın kalbindeki sığa ve kaosa soktu.

"Ofisim bu tarafta, yakın olmalıyım. Giavanni!" diye seslendi, sonra bir kapıyı açıp Eve ve Peabody'ye el sallayarak içeri girmeden önce İtalyanca bir şeyler geveledi.

Ofis büyük ölçüde bir masa, birkaç sandalye ve fotoğraflarla kaplı duvarlardan oluşuyordu.

"Personelimiz, yıllar boyunca -yirmi iki yıl- dünyanın her yerinde performans sergiledi. Gezegen dışında da. İşte, Chanel."

Kaderine terk edilmiş aktrisin, spot ışıkları altında, kollarını açmış, yüzünü kaldırmış bir fotoğrafına dokundu.

"Ona ne oldu? Yaralandı mı?"

"Chanel Rylan'ın bu gece öldürüldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum."

"Ama hayır." Saçları kadar solgunlaşan Annalisa bir elini masaya dayadı ve yavaşça katlanır bir sandalyeye çöktü. "Hayır, o... Bir kaza mı?"

"Hayır, kaza değil."

"Ben... Bir dakika, lütfen." Ellerini kucağında kavuşturdu, gözlerini kapattı. "Çok kabayım," demeyi başardı. "Lütfen oturun. Lütfen oturun."

"Size biraz su getirebilir miyim, Bayan Bacardo?"

"Annalisa," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı. "Ben Annalisa. Şurada şarap var. Bana bir kadeh şarap getirdiğiniz için çok teşekkür ederim."

Peabody eline dokunup bir kadeh şarap koyana kadar sessizce oturdu.

"Teşekkür ederim." Yudumladı, tekrar yudumladı. "Onlar benim çocuklarım, benim ailem. Bazıları sadece burada, bu mutlu yerde sahne alacak. Bazıları daha fazlasına, çok daha fazlasına devam edecek. Onlar benim ailem. Lütfen bana ona ne olduğunu anlat."

"Bu gece Times Meydanı'ndaki Vid Galaxy'de öldürüldü."

"Katil elinizde mi?"

"Şu anda değil."

"Yapmalısın." O kaplan gözleri parladı ve sertleşti. "Bunu yapanı bulmalı ve cezalandırmalısınız. O tatlı, akıllı ve yetenekliydi. Neşe getirirdi. Neşe getiren birini öldürenlerin dünyada yeri yoktur. Onu dünyadan uzaklaştırmanıza yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Ona zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?" "Yemin ederim tanımıyorum."

"Romantik ya da cinsel ilişkiye girdiği biri mi?"

"Birçok aşk yaşadı. Oraya da neşe getirdi. Hafifçe," diye ekledi Annalisa. "Onun işi her şeyden önce gelirdi. Kimse ciddi değildi, kimse kızgın değildi."

"Rakipler, onun işinde."

"Ah, bu tür işlerde dram, çekişme, yoldaşlık ve hatta biraz da delilik vardır. Ama ben kimseyi tanımıyorum. Yetenekliydi ve çok çalıştı ama kaderinde bir yıldız olmak yoktu."

Bu daha fazlasını gerektirir. Sahip olduklarına sahip olmaktan, onu tatmin eden ve besleyen bir iş yapmaktan, ona neşe veren bir iş yaparak hayatını kazanmaktan mutluydu. Bazıları daha acımasızdır, değil mi? Bazıları duyguları zedelemeyi ya da fırsatları yok etmeyi umursamaz. Onda bu özellik yoktu. Bence bu bir deli ve onu tanımayan biri olmalı."

"Belki de ona çok fazla ilgi gösteren, içeri girip onu izleyen birini fark ettiniz."

"Turistler gelip gidiyor, ancak bazıları New York'u tekrar ziyaret ettiklerinde geri geliyor. Müdavimlerimiz ve genellikle doğum günü ya da yıldönümü kutlamak için gelen aile gruplarımız var. Ben böyle bir şey fark etmedim. Diğerlerinden biri fark etseydi bana söylenirdi. Aile," diye hatırlattı Eve'e. "Ve aile birbirini kollar. Yardım etmek istiyorum ama tanıdığım hiç kimse ona zarar vermez."

"Bu yardımcı olur."

"Nasıl?"

"Bu bana, burada çalışan ya da düzenli olarak buraya gelen birinin bunu yapmış olma ihtimalinin çok düşük olduğunu düşündüğünüzü söylüyor."

"Buna kesinlikle inanıyorum."

"Personelinizden en çok kiminle arkadaştı?"

"Ah, hepimiz birlikte çalışıyoruz, birlikte performans gösteriyoruz. Biz de bir şirkettiz. Ama Micha-on the bar diyebilirim. Bazen... çıkıyorlardı. Hafifçe, ikisi için de. Ve Teresa, yardımcı şeflerimizden biri. Arkadaş canlısıydılar ve hafifçe çıkıyorlardı. Ve Eliza, bir garson. Bazen aynı rol için aday olurlardı ve birbirlerini desteklerlerdi. Çoğu zaman birlikte çalışırlardı."

"Onlarla konuşmanız gerekecek mi?"

"Evet."

"Bunu ayarlayacağım. Ama Teresa? Bu gece izinli."

"Bize iletişim bilgilerini verirseniz, bununla ilgileniriz."

"Söyleyeceğim. Eliza ve Micha'nın saat dört buçuktan beri burada olduklarını da söyleyeyim. Gösteriden önce kısa bir provamız var."

Açıyoruz ve restoran işi de var." "Bu da çok yardımcı oldu, teşekkür ederim."

"Önce Eliza'yı geri getireceğim. Micha için barı alacak birini ayarlamam gerekiyor. Size şarap getirebilir miyim?"

"Minnettarım ama buna izniniz yok. Görev başındayız."

"Bu çok kötü oldu ama size kapuçino getireceğim. Çok mükemmel cappuccino yapıyoruz."

Annalisa dışarı çıktığında Eve parmaklarını kalçasına vurdu. "Bence, eğer katili onu burada takip ettiyse, bu konuda ince ve dikkatli davranmıştır. Biri yanlış bir izlenim verirse bunu fark edecek ya da söyleyecek bir kadın bu. Hem o hem de oda arkadaşı kurbanın kızgın ya da hoşnutsuz eski sevgilisi olmadığında ısrar ediyor. Ama bazıları bu oyunu oynayabilir ve içten içe kaynayabilir."

Eve ayağa kalkarak küçük odada dolaştı. "Ama eski sevgiliden ya da rakipten daha az kişisel bir durum gibi görünüyor. Bu ikisiyle konuşacağız, sadece toparlamak için, sonra bir şey çıkmazsa, ara. Evdeki defteri ve panoyu hazırlayacağım. Sabah ilk iş morga gidip cesetle ilgili gözden kaçırdığımız bir şey olup olmadığına bakarız."

Peabody, "Cinayet," diye mırıldandı. "Günümüz ölümle başlar ve ölümle biter."

"İşte bu yüzden boktan paralar alıyoruz, Peabody."

* * *

Eve o gece ikinci kez evin kapısından içeri girdi. Annalisa'nın ikram ettiği bir kadeh şarabı istiyordu - her ne kadar kapuçino berbat olmasa da. Ve Broadway Babies'deki havanın yarısı kadar bile güzel tadı olan bir şey, herhangi bir şey istiyordu.

Ama isteklerin ihtiyaçlardan sonra ikinci sırada geldiğini düşündü. Cinayet panosunu ve kitabını hazırlaması ve Chanel Rylan'ı düşünmesi gerekiyordu.

Büyük evin pencerelerinde parlayan ışıklar, eve masallardaki şato havasını veriyordu. Alçakta yatan bulutlar, gölgeler

gece gökyüzünde, kulelerin ve kulelerin üzerinde süzülüyordu. O örtücü bulutların ardındaki ayın bir ipucunu, sadece bir ipucunu yakaladı.

Rüzgâr eskisinden daha sessizdi ama yine de ısıırıyordu, bu yüzden ondan kaçmak ve içerideki sıcaklığın sarmasına izin vermekten daha iyi bir his yoktu.

Bir kez daha paltosunu ve atkısını tırabzanın üzerine attı. Bu sefer kedi beklemedi. Onu evin sahibiyile birlikte bulacağını biliyordu.

Önce kitap ve pansiyon, diye düşündü, sonra onlara yetişecekti. Ama ofisine girdiğinde, ikisini de bir kanepeye uzanmış, ateşi yakarken buldu. Adamın elinde bir kitap, masada bir kadeh şarap vardı. Bir kedinin şişman yumruğu Roarke'ın dizlerine yayılmıştı.

"Ve işte orada."

"Ofisinde olacağını ya da video izleyeceğini düşünmüştüm." "Bugünlük işim bitti, her halükarda benim için. Ve

Seninle video izlemek daha eğlenceli. Okumak tek başına güzel bir seçim."

Kediyi öyle bir dürttü ki Galahad sırt üstü yuvarlandı. "Daha işin var."

"Evet. Üzgünüm."

Ayağa kalktı, kitabı bir kenara bıraktı ve ona doğru yürüdü. "Bana anlatacaksın."

Ona doğru ilerledi, kollarını ona doladı ve öylece kaldı. "Bazen özellikle beni vuruyor."

"Ne yapar?"

"Eve dönmek için buna sahibim."

Ona bundan bahsedebilirdi, diye düşündü, bunun düşüncelerini hizaya sokmaya yardımcı olacağını deneyimlerinden biliyordu.

"Bahse girerim yemek yememişsindir."

"Bu bahsi kazanırsın. İtalyan olmalı. Son görüşmeler bir İtalyan restoranında yapıldı ve kırmızı sosla kaplanmış cennet gibi kokuyordu."

"Bununla ben ilgilenebilirim. Kendine şu şaraptan bir kadeh doldur," diye tavsiyede bulundu. "Bu olağanüstü. Sonra

Yemek yerken bana anlatabilirsin."

"Biz' mi? Yemek yemediniz mi?"

"Biraz çalıştım, biraz okudum. O kadar da geç değil," diye ekledi ve mutfağa doğru ilerledi. "Özellikle de bir İtalyan yemeği için."

Şarabı doldurdu. Her zamanki gibi haklıydı. Olağanüstü. Ve o yemeği programlarken, kadın cinayet tahtasına başladı.

"Kurbanınız mı?" Kubbeli tabakları pencerenin yanındaki masaya taşırken panodaki kimlik fotoğrafına baktı. "Çok güzeldi."

"Evet. Broadway Babies'de garsonluk yapan bir aktris."

"Ah, makarna yaparken şarkı söyledikleri yer." Mutfaka geri döndü, salata ve ekmekle çıktı.

"İşte bu. Tuhaf ama insanlar mutlu görünüyordu."

Geri kalanları masaya koyduktan sonra tekrar tahtaya baktı. "Sapık mı? Duşta kesilerek mi öldürülmüş?"

"Hayır, ama biri kafatasının tabanına ince, keskin bir bıçak sapladığında izlediği şey buydu. Bu gerçekten güzel kokuyor."

Kenara çekildi. Ödül makarnaysa, bir salatayı bile bitirebilirdi.

"Times Meydanı'ndaki video saraylarından biri," dedi otururken. "Klasik video tiyatrosunda erken akşam gösterisi. Adı Chanel Rylan'dı."

Yemek yerken ona cinayet ve sefaletten bahsetti.

Eve salata kaselerini temizleyene ve karısının en sevdiği yemeklerden birinin üzerindeki kubbeleri kaldırana kadar pek yorum yapmadan dinledi. Spagetti ve köfte.

Kadının vücut dilini çok iyi bildiği için, daha makarnanın ilk çatalını yuvarlamadan birkaç derece gevşediğini fark etti.

"Çıkardığınız sonuç, hedefe özel bir kurban olacaktır ve arkadaşına yapılan acil çağrı bu taşın üzerindeki kapaktır."

"Sahte acil durum," dedi Eve bir lokma makarna yerken. "Oldukça mükemmel bir zamanlama."

"Öyle." Onun yemekle birlikte rahatladığını görmek, onu beklediği için memnun olmasını sağladı. "Ve zamanlama seçimi. Duş sahnesi -şok edici, masum izleyicinin ana karakter olduğuna inandığı kişinin öldürülmesi- videonun otuz dakikası. O kırk beş saniyelik çarpıcı şiddet."

"Bunu nereden biliyorsun?" Bir köfteye saplamadan önce çatalını havaya kaldırdı. "Otuz dakika, kırk beş saniye."

"Bu sizin anladığınız şeylerden biri. Bir yıl kadar önce benimle birlikte izlediğiniz videoda, polis beyninizin bu zamanlamayı çok hassas bir şekilde tahmin edeceğinden hiç şüphem yok."

"Bana hatırlatmaktan hoşlandığın gibi sen bir polis değilsin."

"Mutlulukla. Ama ben biriyle yaşıyorum ve başka bir bahse girebilirim. Şimdiden bu mükemmel zamanlamanın amacını belirliyor."

"Zengin adam her zaman kesin bahisler yapar." Biraz daha makarna yedi. "Kırk beş saniye boyunca kızı sandalyede olan herkes tamamen ekrana odaklanırdı. Ya da Peabody'nin ilk izleyişinde yaptığı gibi ellerini gözlerine kapatırlardı. Zamanlama, yöntem hedefe özel diyor. Kurbanın kendisi..." Eve başını sallayarak şarabını aldı.

"Bana ondan bahset."

"Mutlu, çalışkan, yetenekli. Arkadaşlarının, ailesinin, işverenin ve iş arkadaşlarının onu tanımlamak için kullandığı en iyi üç kelime. Cinsel olarak her iki takım için de vuruş yapardı ama oyunu çok ciddiye almazdı. Uzun süreli tek eski sevgilisi yıllar önce Kanada'ya taşınmış - kariyer anlaşması. Arkadaşına göre büyük bir dram yokmuş ve geri dönüp onu bıçaklayarak öldürmek için bir nedeni de yokmuş."

"Ama ona bakacaksın."

"Bakmak zorundasın. Bir rol için hazırды - her zamankinden daha büyük bir rol için - bu yüzden başka kim hazırsa ona bakacağım."

Onu tanıyordu - ses tonunu, vücut dilini, polisin gözlerindeki bakışı. "Ama?"

"Tamam, hedefe özel. Yanında oturan kişinin birkaç dakikalığına salondan ayrılmasına neden olan o saçma köpek acil durumunu göz ardı edemezsiniz. Bunun zamanlaması, katilin onun hemen arkasında oturması, ya onu takip ettiğini ya da orada olacağını bildiğini gösteriyor. Bu karanlıkta rastgele bir bıçak değil. Tam anlamıyla."

Yemek yerken başını salladı. "Ve yine, ama?"

"Onu öldürmenin daha az riskli sayısız yolu olmalı. O bir gece yarattığı, değil mi? Ya gece gösterisinden sonra tiyatrodan ya da restorandan çıkarken. Vardiyadan sonra restorandan, gösteriden sonra tiyatrodan eve yürürken. Onu yakala, bıçakla ve kayıtlara geçir. Ama bu dramatikti, değil mi? Ve gerçekten riskliydi. Ve her şeyin yerli yerine oturmasına bağlıydı."

"Öyle görünüyor ki öyle de oldu."

"Evet." Bir köfte daha sapladı. "Ama. Ya biri katilin yanına oturmaya karar verirse? Ya arkadaşı birkaç dakikalığına bile olsa aramayı görmezden gelmeye karar verirse? Ya katille aynı anda başka biri dışarı çıkarsa? Eğer onun kadar iyi plan yapacaksanız, bu riskleri hesaba katmanız gerekir. Peki daha kolay yollar varken neden o anı bulmak için onca zahmete girip onca zaman harcayasınız?"

"Katil risk ve dramdan hoşlanıyor ya da bunu arzuluyor mu?" "Belki de, evet, ve ben de bunu çekiştirmek zorundayım. Ve belki de

Yöntemi, hassasiyeti, anı, hepsi kurban kadar özeldi. Belki de, kahretsin, belki de geçmişte bu sahne sırasında seks yapmışlardır. Ve bu onun için kurban için olduğundan daha fazla şey ifade ediyordu. Belki de onu daha önce o tiyatroda görmüştü ve söylediği, yaptığı bir şey, görünüşü bir şeyleri tetiklemişti."

"Videoların düzeni gösterimden ne kadar önce açıklanıyor?"

Bir an için arkasına yaslanıp şarabını aldı ve kadehi ona doğru kaldırdı. "Bu iyi bir soru, Bay Sivil. Üç ay. Klasik filmleri üç ay öncesinden hazırlıyorlar, tiyatrodan ve internette reklamlarını yapıyorlar. Ve siz sormadan söyleyeyim, kurban ve arkadaşının bir rutini vardı ve o gece o videoya gitmek tam da bu rutine uyuyordu. Ayrıca her ikisi de sosyal medya hesaplarında bunu bangır bangır duyurdu. "Kankamla Sapık'a gidiyorum. "Bates Motel'de kızlar gecesi. İnsanların neden böyle aptalca şeyler yaptığını asla anlayamayacağım ama yapıyorlar."

Eve durakladı, biraz daha yedi. "Hayatından, işinden zevk alan, sıradan arkadaşlardan oluşan iyi bir çevresi olan ve en iyi arkadaşı olan iyi bir insan olarak karşımıza çıkıyor. Bunu sona erdirdi ve şu ana kadar, yöntem onun bir hedef olduğunu söylese de, nedenini gösteren hiçbir şey ortaya çıkmadı."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

"Bu aşamada bununla ilgili pek bir şey olduğundan emin değilim." "Bana bir kemik at."

Tekrar şarabıyla arkasına yaslandı, yudumlarken onu inceledi. "Kitabına geri dönebilirsin."

"Yoksa?"

Yarı gülerek tekrar yudumladı. "Tamam, ya da. Eski sevgilinin geçmişini araştırabilir, son birkaç gün içinde yaptığı seyahatleri kontrol edebilirsin. Onu eleyin ya da listeye ekleyin. Damien Forsythe, şu anda Kanada'nın Calgary bölgesinde yaşıyor ve çalışıyor. Bazı dizilerin müdavimi. The Enduring."

"Bu yeterince basit. Senin gündeminde ne var?"

"Kurbana daha derin bir bakış. Şu ana kadar bana pek bir şey anlatmadı. Arkadaşı, hayvan kliniği ve çalışanlarıyla ilgili bazı temel bilgiler, restorandaki çalışanlarla ilgili birkaç araştırma ve seçmelere katıldığı diğer yarışmacılarla ilgili bazı bilgiler."

"Bu oldukça fazla."

"Çoğunlukla rutin işler."

"Peki o zaman, ben görevime bakayım." Ayağa kalkarak tekrar tahtaya baktı. "Bazen hiçbir mantıklı sebep yoktur."
"Ama her zaman bir nedeni vardır."

3

Bir fincan sade kahve ile Eve işe koyuldu. Rutin, evet, ve bazıları sıkıcı. Ancak rutin önemliydi, yapı ve yön gerektiriyordu ve sıkıcılık ödüllere yol açabilirdi.

Chanel Rylan'ın hayatını incelerken, bu sefer o kadar da değil, diye düşündü.

Hiçbir şey göze çarpmıyordu, hiçbir şey bir şey çağdırtmıyordu. New York'a taşınmadan önce küçük bir kaza da dahil olmak üzere birkaç trafik ihlali dışında, herhangi bir yaralanma olmamıştı.

Drama, tiyatro, dans ve müzikte mükemmel notlara sahip ortalamanın biraz üzerinde bir öğrenci. Okul oyunlarında başroller, bazı topluluk tiyatroları.

Standart bir koşuda ortaya çıkan tıbbi sorunlar yok. Hamilelik yok, rehabilitasyon yok.

Eve'e göre mali açıdan durumu iyiydi ve belli ki bu işi para için yapmıyordu. Giysiler, kira, devam ettiği ses, oyunculuk ve dans dersleri için yaptığı harcamalar gelirin çoğunu tüketiyordu.

Eve, Lola Kawaski'ye döndü.

Lola'nın iki darbesi vardı; hayvan haklarını protesto ettiği için iki kez tutuklanmıştı. Şu anda ve son üç yıldır Pet Care'de üç dönüşümlü veterinerden biri olarak çalışıyordu.

Daha önce, lisansı için eğitim almış ve Pet Care'de veteriner asistanı olarak çalışmıştır.

Bu da ya sadakati ya da rutini takdir ettiğini gösteriyordu.

Eve işi bitirdi -finansal olarak veteriner aktris/garsondan daha iyiydi, ama Roarke içeri girdiğinde veterinerin bu işin içinde olmadığı kesindi.

Kendisine Eve'in kahvesinden bir fincan doldurdu. "Eski sevgiliyle ilgili detayları dosyanıza gönderdim."

"Bana bir toparlama ver."

"Sizin bakış açınıza göre yol boyunca yaşadığı tek sarsıntı sarhoşluk ve düzensizlik suçlamasıydı. Hem de bir bekarlığa veda partisinden sonra. Calgary'ye taşındığından beri birkaç yüksek profilli aşk yaşadı ve New LA'de de bir evi var. Bu aşklar oldukça samimi ya da bir reklam kampanyasının sonucu olabilir. Yıldızı yükseliyor gibi görünüyor. İyi eleştiriler alıyor, zekice röportajlar veriyor ve şu anki oyuncu kadrosu ve ekibinin saygısını kazanmış görünüyor."

Roarke kalçasını komuta merkezinin bir bacağına yasladı. "Son bir hafta içinde Kanada dışına çıkmamış olması bir yana, senin öldürüldüğün sırada kameraların önündeydi ve bir sahneyi çekiyordu."

"Bunu koşarak elde edemezsin."

"Ben yapmadım, hayır. Dizideki yapımcılardan biriyle tanıştığımı fark ettiğimde bunu anladım."

"Herkesle tanışmıyor musun?"

"Bazen öyle görünüyor. Her halükarda," diye devam etti, "onu etiketledim, biraz sohbet ettim. Ve sette işlerin nasıl gittiğini falan konuştuk."

Eve başıyla onayladı. "Bu şekilde doğrudan söylemekten daha iyi. Eski sevgilisi bunu çok geçmeden duyacak, ama cinayeti işin içine katmadan bilgiyi hafifletmek daha iyi."

"Ben de öyle düşündüm. Sorduğumda, sadece bir saat önce günün büyük bölümünde üzerinde çalıştıkları önemli bir sahneyi tamamladıklarını söyledi. Neredeyse çekimi, kurulumu, teknik çalışmaları ve diğer her şeyi

Zorluklar, ve Yani üzerinde.Ve için ve karakterler Orada. Damien Forsythe'in karakteri de bunun ayrılmaz bir parçasıydı."

"Zaten bir anlam ifade etmiyordu. Üstünü çizersiz. Teşekkürler."

Roarke başını iki yana sallayarak biraz daha kahve içti. "Adam yirmi dakika boyunca saçmaladığı için bana teşekkür borçlusun."

Eve ona bir parmak salladı. "Bunu sen istedin."

"Yaptım. Bunu inkâr edemem. Cezalandırılmak için obur olacağım ve bana koşacak başka birini verin diyeceğim."

Eve notlarına baktı. "Annalisa Bacardo."

Roarke kaşlarını çatarak kupasını indirdi. "Bu isim tanıdık geliyor."

"Muhtemelen tanışıyorsunuzdur. Kurbanın çalıştığı restoranın sahibi. Şarkı söyleyen garsonun yeri."

"Hmm, bir şey. Tam olarak yakalayamıyorum." Ayağa kalktı, yardımcı ünitesine oturmak için yürüdü. Birkaç saniye sonra arkasına yaslandı. "Evet, elbette."

Eve kahvesini aldı, sırttı. "O senin için biraz yaşlı, as."

"Yaş, kalp için bir şey ifade etmez." "Ya da sakin."

"Eğer bu tamamen doğru olmasaydı, aletim için hakarete uğrardım. Ancak, bu durumda, anatomimin herhangi bir parçasının onunla ilişkiye girmesi bir yana, kadınla hiç tanışmadım. Adını duymuştum."

Sandalyesini Eve'e doğru çevirdi ve biraz arkasına yaslandı. "Yaklaşık otuz yıl önce, Annalisa Bacardo Broadway'i aydınlattı. Gerçek bir diva, birden fazla Tony Ödülü. Tek başına ismi bile bir oyunu değiştirebilir ya da bozabilirdi. Müzikaller onun uzmanlık alanıydı ve bu yeteneğini bir ya da iki kez olağanüstü eleştirilerle ekrana taşıdı."

"Nasıl oluyor da restoran işletmek yerine hala bir şeyler yakmıyor?"

"Bir başka yüksek yetenek olan Justin Jackson ile kişisel ve profesyonel olarak ilişki içindeydi. Her zaman

birlikte performans sergilediler, ama ne zaman? Sihir." Roarke parmaklarını havada salladı. "İstersen bu konuda bir şeyler okuyabilirsin."

"Sadece devam et."

"Evlenmediler ama birlikte yaşadılar, birlikte bir çocukları oldu. Bir kız," dedi, hafızasını desteklemek için ekrana bakarak. "Çocuk üç yaşındayken ve Annalisa yeni bir prodüksiyonun provalarındayken Justin kızı parka götürdü. Yolda bir araba kaldırımdan atlamış ve ikisine de çarpmış. İkisini de öldürdü."

"Ah, Tanrım."

"Bildiğim kadarıyla o zamandan beri sahneye çıkmadı. Broadway Bebekleri'nin sahibi olduğunu bilmiyordum." Merak edip bir arama daha yaptı. "Lost Angels adı altında sahibi."

"Çalışanların çocukları olduğunu söylemişti," diye hatırladı Eve, "ailesi, ve sanırım öyleler. Cinayet sırasında restoranda olduğunu doğruladım ama bu bana onun hakkında daha iyi bir fikir veriyor."

Arkasına yaslanan Eve ekranı taradı ve kahvesini aldı. Sonra bir tıslamayla Roarke'la yüzleşmek için döndü. "Herhangi bir bağlantıdan, bir bağlantıya bağlı olabilecek herhangi birinden hiçbir şey alamıyorum. Hedefe özel."

Eve ayağa kalktı ve ayakları üzerinde düşünmek için adımlarını hızlandırdı. "Mevcut tüm kanıtlar oraya işaret ediyor ve hedef spesifik genellikle kişiseldir. Ama kişisel hissettirmiyor. Ne yöntemde ne de kurbanın geçmişinde. Yani potansiyel olarak kurban bir tipi temsil ediyor ya da bir vekil. Mira bölgesi."

Tahtanın yanında durakladı. "Onunla konuşmam gerek. Video. Bu sadece şans mıydı yoksa özel bir şey miydi? Kurbanla ilgili araştırma, video programı açıklandığında başlamış olabilir. Video tetikleyici olabilir, ama öyleyse katil Rylan'ı ilk etapta nasıl yakaladı?"

Roarke soruyu kendisine mi yoksa ona mı sorduğunu anlamak için bir süre bekledi. Her ikisi de olduğuna karar verdi. "Sanırım bir abonelik hizmeti var."

"Bir ne?"

"Mesela a sezon satın al-so birçok
biletler satın alındı ve gösterilecek
olanlara bilet almak için bir kayıt."

"Beyzbol için sezonluk biletler gibi. Kahretsin." Arama yapmak için iki kez bilgisayarına geri döndü. Roarke ondan önce davrandı.

"Rylan tiyatronun Altın Bilet ödül programına üyeydi."

"Gösteriş."

"Biz ne yapıyorsak onu yapıyoruz. Yılda yirmi beş biletlik bir paket alın, bir bilet bedava, gişelerde otomatik yüzde on indirim, aylık bir bülten ve çeşitli avantajlar" diye ekledi Roarke.

"Muhtemelen Rylan ve Kawaski paylaştılar. Bunu doğrulayabilirim ama yaptıkları bu. Katil de aynı paketi satın almış olabilir, abonelik listesini görmek isteyeceğim. Onu orada sık sık görüyor ve ona odaklanıyor. Belki de bir pas atar, o da saptırır. Ama..." Yumruğunu çalışma masasına vurarak başını salladı. "Cinsel değildi. Öldürme cinsel değildi, bu yüzden benim için geçerli değil. Ekrandaki cinayet cinseldi. Katil gözetleme deliğinden kurbanı gözetliyor, kurban duşta çıplak ve savunmasızken içeri giriyor. Bıçak giriyor. Hem de çok."

"Ekrandaki cinayet cinsel bileşeni mi sağlıyor?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum ama Mira ile konuşacağım."

Mira ile konuşacağım.

Bu hızlı ve kötü bir işti. Karanlıkta. Kurbanın yüzü karşıya değil, uzağa dönük. Tamamen giyinik. Katil içeri giriyor, evet, ama tek bir yumruk. Ekranda..."

Eve, bir bıçağı defalarca saplama taklidi yaparken duş sahnesinin tekrarlanan çığlıklarını iyi bir şekilde taklit etti.

"Cinayet genellikle mantıklıdır," diye devam etti, "çılgınca, boktan bir ev sıçanı mantığına dönüşse bile. Şu ana kadar bilinen bir düşmanı ya da acı çeken, hatta hafifçe sinirlenmiş eski sevgilisi olmayan, büyük miktarda parası ya da nüfuzu olmayan, alçakça bir eylemden ya da bununla ilgili bir bağlantıdan haberdar olmayan bir kurban var. Cinsel bir unsur yok. Ama aynı zamanda, katil onu tanıyordu ya da zaman ayırdı, öğrenmek için çaba sarf etti."

rutin ve alışkanlıklarının yanı sıra oda arkadaşının rutin ve alışkanlıkları.

"O bir şeyi, birini temsil ediyor," diye bitirdi Eve. "Çılgınca, boktan ev faresi mantıklı olan tek şey bu."

"O zaman bana öyle geliyor ki birkaç saat içinde epeyce sarsılmışsınız."

"Belki de. Belki de yanılmışımдыr ve katil duş sahnesini ve cinayeti beklerken mastürbasyon yapmış, sonra da Rylan'ın kafatasının dibine sivri uçlu bıçağı sapladığında boxer'ının içindeki cinsel bileşeni boşaltmıştır."

"Bu, kafamda oynatmamayı tercih edeceğim bir görsel."

"Ya da"-Eve ayağa kalktı, tahtayı tekrar daire içine aldı-"bir rol için hazır. Daha önce de rol için başkalarını geride bırakmıştı."

"Ve sanırım diğerlerine yenildim."

"Evet, ama dayak atmaya devam edeceğiz. Bu bir çember, bir topluluk -her ne kadar bazıları gelip bazıları vazgeçse de- birbirinizi tanırırsınız. Eğer aynı rolü oynuyorsanız, büyük ihtimalle daha önce de karşı karşıya gelmişsinizdir. Restorandaki iş arkadaşları benim için hiç çalmadılar, ama yıllar boyunca aynı rol için çalıştılar. Belki birilerinin canına tak etmiştir ya da birileri çaresiz kalmıştır. Bunu almalıyım yoksa işim biter. Bunu almak zorundayım yoksa kirayı ödeyemem, her neyse. Almak zorundayım. Kurbanın rutinini ve alışkanlıklarını öğrenmek, oda arkadaşı hakkında bilgi edinmek için çok fazla zaman ya da çaba gerekmez. Zaten aynı kulüptesiniz."

"Bekleyip rolü kimin alacağını görmek daha mantıklı olmaz mı?"

Gözleri tahtada, Chanel Rylan'da olan Eve, ellerini kalçalarında yumruk yaptı. "Çaresizlik çılgınca, boktan ev sıçanı mantığı yaratır."

"Aynı fikirde olmamak mümkün değil."

"Menajeriyle konuştum. Seçmelerden kim sorumluyorsa onunla konuşuyorum. Ve nerede örtüşme olduğunu gördük. Seks değildi, aşkın çarpıtılmış bir versiyonuydu; öfke değildi;

Maddi kazanç, intikam ya da görüldüğü kadarıyla bir sırrı korumak için. Rastgele olmadığı kesin. Bu da geriye en olası neden olarak kıskançlığı bırakıyor."

"Hangi bölüm için hazırды?" Roarke merak etti.

"Yeni bir oyun. İkinci başrol. Başrol bile değil."

Roarke ayağa kalktı ve onu kendine doğru çekti. "Tahtanın etrafında dönmeye ve aynı düşünce kalıbına devam edeceksin. Yarına kadar başka kimseyle konuşamazsın, o zamana kadar araştı. Bu gecelik kapatalım."

"Onu tanıyan herkes onu severdi. Ama onlar oyuncu, yani hepsi nasıl gösteri yapacaklarını biliyorlar."

Parmağıyla çenesindeki çukura dokundu. "Sen bir polissin ve bir gösterinin arkasını görmekte ustasın."

"Evet ve gördüklerim gerçek gibiydi. İnsanlar ondan hoşlanıyordu. Yine de biri onu öldürdü -özellikle- ve dahası, bunu gereksiz riskler içeren bir şekilde yaptı. Bir şeyler eksik."

"Eğer varsa, onu bulacaksın. Ama bu gece değil."

"Hayır, bu gece olmaz." Kapatmak için geri çekildi ve aniden hatırladı. "Summerset'ten uzağız."

"Ve eminim ilgilendiğiniz için söylüyorum, kış tatilinin tadını çıkarıyor."

"Evet, harika. Seks yapmak zorundayız." "Peki şimdi, madem ısrar ediyorsun."

Adam ona doğru uzandığında, kadın onu hafifçe geri itti. "O kadar hızlı değil dostum. Düşünmem gereken lojistik işler var."

"Sorun değil. Nasıl yapıldığını çok iyi hatırlıyorum ve size yol gösterebilirim."

"Kimin nereye yürüdüğünü göreceğiz. Ben hallederim. Otuza kadar say."

Bir kahkaha attı. "Ciddi misin?"

"Seks istiyor musun, istemiyor musun?"

Kaşlarını kaldırarak, bakışları onunkilere kilitlenmiş halde, "Bir," dedi.

Ona ateşli ve gürültülü bir öpücük verdi, sonra da koşarak

odadan çıktı.

Makineyi, şömineyi, ışıkları kapatırken saydı ve aynısını yapmak için kendi ofisine doğru yürüdü.

Otuzuna geldiğinde, salona adım attı ve onun botlarından birini gördü.

"Ha." Ona doğru yürüdü, a l d ı ve o yöne doğru devam etti. Sağa döndükten sonra ikinci botu buldu.

Eğlenerek bunu da anladı. "Yani bir oyunun peşinde."

Oynayacaktı. Elbette evdeki sisteme onun nerede olduğunu sorabilir ya da monitörleri arayıp kendi gözleriyle görebilirdi.

Ama bu hile yapmak olur.

İzleri takip etti, ceketini kapı kolunda buldu. Bir oyun olduğunu fark etse de, çifte blöf de anladı ve kapıyı açıp ışıkları yakmasını emretti.

Hayır, o misafir odasındaki büyük jel yatağı iyi kullanamayacaklardı.

Ceketini ve botlarını koridordaki bir bankın üzerine koydu ve yoluna devam etti.

Evin tasarımı için mimar ve mühendislerle birlikte çalışırken, evin katman katman inşa edilmesini izlerken, bir gece karısının soyulmuş giysilerinin izini takip ederek evin içinde dolaşacağını hayal etmemiştir.

Ve bir çorap.

Altı ya da yedi yıl önce çaldığı bir tabloyu incelemek için durakladı. Kukuletalı yalnız bir figür, karamsar gökyüzünün altında rüzgârlı bir bozkırdan geçiyordu. Bu tabloyu kendi koleksiyonu için almıştı, çünkü onu, bu kararlılığı, yalnızlığı çekiyordu, oysa asıl hedefi olan küçük, zarif Corot'yu çok iyi bir ücret karşılığında satmıştı.

Sonra polisiyle, eşiyle, hayatının aşkıyla tanıştı ve yalnız figürün resminin "bulunup" sahibine iade edilmesini sağladı.

O zaman yasal olarak satın almıştı.

Aynı şeyi, hattın gölgeli tarafında pişen tombul turtaların içinde kalan diğer parçalar ve ısırıklarla da yapmıştı. Onlardan kurtulmuş, o karanlık küçük heyecanlardan vazgeçmişti.

İlerleyip ikinci çorabı bulduğunda, şimdi onu kendi evinin labirentinde yönlendiren kadın için ödenecek küçük bir bedel diye düşündü.

Büyülemekte, hayal kırıklığına uğratmakta ve tatmin etmekte asla başarısız olmadı.

Muhtemelen cebinden çıkardığı birkaç bozuk parayı fark edince, geri mi dönüyordu, diye düşündü. Ve onu cezbetmek için bir santim kadar açık bir kapı gördü.

Kredileri kendi cebine koyarak yoluna devam etti, çünkü odanın evin o bölümü için keten deposu olduğunu biliyordu.

Sonra iki kat geri çekildi, çünkü onun lanet olası bir çamaşır dolabında seks yapmaya karar vereceğini tahmin edemezdi.

Görünüşe göre öyle değilmiş, diye düşündü, içeride bulunduğu tek şey çarşaflardı.

Kadının pantolonunu bir üst kata çıkan merdivenin tırabzanına fırlatılmış halde bulduğunda oyun yeni bir ilgi odağı haline geldi.

Merakla ayağa kalktı ve zihninde kat planını gözden geçirdi.

Balo salonu katı. Oturma odaları, banyolar, yemek servisi için bir hazırlık alanı, depolama, küçük, verimli bir mutfak ve uşağın kileri - yine yemek servisi için - bir parti için kiralanan herhangi bir personelin mola vermesi veya toplanması için ayrı bir alan, başka bir depolama alanı, bir oyun odası.

Balo salonu, tabii ki.

Gömleğini oturma odalarından birinin kapısında asılı buldu, düşündü ve avdan sonra bir oturma odasının skalada çok alt sıralarda yer aldığına karar verdi.

Sonra diğer tarafa döndü.

Cebindeki enkazı -ona verdiği maymuncukları, çakısını, iletişim cihazını, 'link'ini, hatta rozetini- geniş kapının dışındaki av masasının üzerinde bir arada buldu ve balo salonuna adım attı.

Gölgeli ışıktaki, kanepelerden birinin koluna tünayerek oturdu.

"Evi örtecek kadar giymemiştim," dedi. "Bir dahaki sefere hazırlanmam gerekecek."

"Yine de hatırı sayılır bir mesafeyi kat etmeyi başardınız. Işıklar açık, yüzde on."

Tepedeki büyük avizeler, yumuşak ve sessiz bir ışıkla titriyordu.

Beyaz destek atletini ve sade beyaz külotunu giydi. Ve silah kayışını. Uzun, upuzun bacaklar, karmakarışık saçlar, kendini beğenmiş bir gülümseme. Bir anda taş gibi sertleşmesi şaşırtıcı mıydı?

"Bir parti ya da hazırlık olmadığı zamanlarda buraya hiç gelmedim. Hiçbir şey yokken nasıl oluyor da burada mobilya var?"

"Bir şey olmak üzere."

Ona sırtıttı. "Doğru bir noktaya değindin, iyi bir noktaya değindin."

"Ve böylece evin gerçek bir yatağı olmayan tek alanına geliyorsunuz."

"Herkes bir yatakta seks yapabilir," diye belirtti. "Kaç kişi koca bir balo salonunun ortasında seks yapar?" Ayağı kalktı, odanın ortasına doğru yürüdü.

Yeri işaret etti. "Tam ortası."

"O zaman bunu hemen yapabiliriz." Bir panele doğru ilerledi, çevirerek açtı ve parmaklarını içindeki kontrollerin üzerinde gezdirdi.

Devasa şömine alevlendi, parladı. Müzik, çok baslı ve alçak bir şey, akıyordu.

Tekrar sırtıttı. "Fena değil. Fena değil."

Ona doğru ilerledi, bir kolunu beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Kadın kollarını onun etrafında birleştirip onunla birlikte yere düşmeye hazırlandığında, adam onun etrafında dönerek dans etti.

"Lanet olsun." İcini çekti. "Bu gerçekten hiç de fena değil."

Rüya gibi olabilirdi - müzik, ışıklar, adam - sonra onun içinde dans ettiğini hatırladı.

iç çamaşırıyla, silahı üzerindeyken.

Başını geriye eğdi ve tam da bu konuda iğneleyici bir yorum yapmaya başladı. Kelimeleri ağzıyla durdurdu.

Daireler çizerek, sallanarak, uzun, uzun bir öpücükle, derin ve gür bir şekilde, mükemmel bir uyum içinde vücudu vücuda bastırarak. Birkaç puanla rüya gibiydi. Kalabalıklar ve ihtişam için inşa edilmiş bir odada ona ne getirmişti? Basit ve samimi olanı.

Onunla birlikte anın içine kaydığını hissetti, sadece biz, her zaman ve her yerde. Ve her zaman. Kızın başlattığı eğlencenin ve aptallığın neden içinde bu kadar güçlü, net bir romantik akor oluşturduğunu söyleyemiyordu.

Şimdi o anı, bu anı, onların anını, ona her ikisini de göstermek için kullanabilirdi.

"Elbiseni beğendim," diye mırıldandı.

"Oh, sadece üzerime çektiğim küçük bir şey."

Dudakları kızın saçlarına doğru kıvrıldı. "Sana yakışmış. Herkes beyazı bu kadar iyi ya da bu kadar güçlü aksesuarlarla giyemez."

"Evet, sersemletici bir şey," diyerek onu güldürdü.

"Karım da öyle."

Yine başını geriye doğru eğdi. "Yani evli misin?"

"Evliyim, evet. İliklerime kadar. Ya sen?"

"Beni ikna ettiler. Oldukça iyi gidiyor." Elini onun yanağına koydu. "Bana dünyadaki tek kişi olduğumu hissettiren bir tarzı var."

"Karımla birlikteyken, onu kucağıma aldığımda, o da öyle."

Yanağını onunkine bastırdı, dans ederken gözlerini kapattı. "Ondan önce hiç kimse beni sebep yapmadı. Başka hiç kimse beni o kişi yapmadı."

"Hayatıma girdiği anda hayatımı değiştirdi. Sebebi o ve tek kişi."

"Daha önce aşka inanıp inanmadığımı bilmiyorum ama onu anlamadığımı biliyorum. Ve şimdi..."

"Ve şimdi."

Bu sefer başını geriye eğdi, onun dudaklarını aldı. Ve kendini şimdi'ye bıraktı.

Silah kayışının serbest bırakma düğmesine bastı, kayışı çıkardı ve onu odanın ortasına, o anın ortasına geri döndürmeden önce yere kaymasına izin verdi.

Müzik çalarken, ışıklar parıldarken, ateş yanarken birlikte yere indiler.

Ellerinin dolaşmasına izin verdi - o uzun sırt, dar gövde -İnce beyaz pamuğun altındaki pürüzsüz tenin üzerinde. Sert ve disiplinli kasları onu tahrik etmekten asla geri kalmıyordu. Kadını bir dövüşçü, bir kavgacı, yorulmak bilmez bir savaşçıydı ama yine de ona yumuşak ve tatlı olanı sunabiliyordu.

Elleri onunkiler gibi dolaşıyor, kısa, boyasız tırnaklarını batırarak vücudunun, dokunuşunun, ihtiyaçlarının onu memnun ettiğini belli ediyordu.

Sabun ve kış rüzgârı kokuyordu, kadın ve sıcaklık tadındaydı.

Atleti çekerek göğsünü avucunun içine aldı -küçük, sıkı, güzel. Kalbi parmaklarının altında çarpıyordu.

Bacaklarını onunkilere doladı, kendini yükselen duyularının yumuşak dalgalarına bıraktı. Her zaman zeki, şimdi sabırlı olan ellerinin tenindeki hissi, binlercesi arasından tanıyabileceği kokusu, dudakları çenesinde gezinirken aldığı tat.

Ateş cızırdarken ve çatırdarken, müzik havada süzülürken, hepsi bir arada, onun içinde birleşti.

Adamın kazağını kaldırıp attı, şimdi ten tene, kalp kalbe olmayı arzuluyordu. Kendini onunla doyurmak, kendini şımartmak, sadece ona ait olanı almak için ellerini ve ağzını kullandı.

Adam ona sırtını döndüğünde, kadın da onunla birlikte aktı. Ellerini kavradığında, parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve tutundu. Sadece ağzıyla vücudunu ateşe çevirirken tutundu. Hızlı bir soluk alıp verdi; bu soluk, adam vücudunu muhteşem bir kaosa sürüklerken titreyerek bir iniltiye dönüştü.

Göğüsleriyle ziyafet çekerek -dişleri küçük, enfes bir acı katıyordu- onu titretti.

Onun titremesini istiyordu, onun titrediğini ve altında kırıldığını hissetmek istiyordu. Gücü geri tepmeden ve onu fethetmeden önce onu çaresizliğe sürüklemesi gerekiyordu. Kadın teslim olacaktı, biliyordu, ağzı o zayıf gövdenin üzerinde oynarken, teslimiyet içinde haykıracak ve her şeyi teslim edecekti.

Adamın dili kadının üzerinde, içine doğru kayarken kalçaları yukarı kalktı, vücudu kavislendi, nefesi kesildi.

Sıcak, imkânsız bir zevk üzerine çöktü, onu batırdı. Çaresiz, evet. Çaresizce akıntıyı baş döndürücü zirvesine kadar sürdü, zayıf ve sersemlemiş bir halde aşağı yuvarlanmadan önce orada bir tür görkemli çılgınlığa hapsoldü.

Adam sömürdü, yağmaladı ve hâlâ enkaz halinde olan kadın saldırı altında sadece kıvrılabildi. Bir sonraki orgazm kadife pençeleriyle onu parçaladı. Ve hala.

Ve hala.

Zihni sızlanırken onun adını söylemeye çalıştı: çok fazla. Bu çok fazla.

Ama kelime ağzından kaçtığında, o kelime "Daha" idi.

Bu yüzden ellerini onun üzerinde kullandı ve ona daha fazlasını verdi.

Artık yarı delirmiş bir halde onun vücudunda ilerliyordu, tek net düşüncesi almak, sahip olmaktı.

"Bekle." Ağır gözleri onunkilerle buluştu. "Bekle."

"Eve." Dudaklarını onun boğazına bastırdı, gerekirse yalvarmaya hazırdı.

Kalan azıcık gücünü ve akıl sağlığını toplayıp yuvarlandı. Nefesini bulana kadar başını onun göğsüne yasladı.

"Eve." İçinde pençeleşen hayvanla savaşıyor ve onun kalçalarını kavradı. "Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum." Ayağa kalktı ve onun üzerine binerken gözlerinin içine baktı. "Biliyorum." Uzun bir iç çekişten sonra

onu içeri. "Biliyorum." Ellerinden birini kalbine bastırarak hareket etmeye başladı. "Biliyorum."

Böylece gücü geri geldi, inşa etti, inşa etti. Onu kuşattı, kabul etti. Onu fethetti.

Kadın eriyip bal gibi kızarınca, balo salonunun ortasında sersemlemiş bir halde birlikte uzandılar.

Bir an için, oda insanlarla, yemeklerle, ışıklarla ve müzikle doluyken bunu hiç düşünüp düşünmeyeceğini merak etti. Ayrıca, eğer -düşündüğü gibi- onun üzerinde uyuyakalırsa, onu gerçek yataklarına taşıyacak enerjiyi nasıl bulacağını da merak etti.

Sonra kıpırdandı ve uzun, alçak bir memnuniyet sesi çıkardı. "Listeden bir tane daha çıktı."

Ona hayranlıkla bakarak güldü. "Listeniz var mı?"

"Şimdilik sadece zihinsel bir liste. Daha kaç odaya girmemiz gerektiğini düşünüyorsun?"

Ona tapıyordu. Ona tapıyordu. "Saymam gerekecek."

"Yap şunu." Ona bakmak için yeterince yukarı kalktı. "Çünkü hepsini vurmak zorundayız. Ev büyük, bu yüzden biraz zaman alacak. Ama hepsini vurmalıyız, sonuncusunu yaşlı ve gıcırtilı olduğumuzda vursak bile."

Parmağını kızın çenesinde gezdirdi. "Bir tanesini o zaman için saklayabiliriz. Bir tür teşvik ve ödül olarak."

"Bu iyi bir fikir. Hoşuma gitti. Sanırım artık kalkabilirim, özellikle de dışarıda dağınık bıraktığım kıyafetler için endişelenmeme gerek olmadığına göre, hey, Summerset'siz."

Yuvarlanıp gitti. "Yine de eşyalarımı almam gerek. Rozet, 'link, bunun gibi."

"Sen onu al, ben de silahın da dahil olmak üzere burada ne varsa alayım."

"Anlaştık." Gözleri hâlâ ağır, yüzü hâlâ kızarmış bir halde ayağa kalktı. "İyi bir anlaşma," dedi adam ayağa kalktığında. "Her yönüyle."

Elini tuttu, parmaklarını öptü. "Anlaşmaların en iyisi."

"Şimdi bir balo salonunda çıplak yürüyorum," dedi pırıl pırıl zemini geçerken. "Bunu kaç kişi söyleyebilir?"

4

Eve şafak öncesi karanlığında göğsünde bir ağırlıkla uyandı. Uykudan bulanıklaşmış gözlerini açtığında, bir eliyle silahına uzanırken diğer elini yumruk haline getiren bir silüet gördü. Gölgeye yumruk atmadan önce, beyni silahını ya da başka bir şeyi takmadığını hatırlayacak kadar berraklaştığında, gölge tanıdık, hırıltılı bir ses çıkardı.

"Tanrım, senin neyin var? Işıklar açık, yüzde on."

Alçak ıııkta Galahad'ın iki renkli gözleri sert ve çelik gibi onunkilere bakıyordu. "Senin derdin ne?" Onu ayağına kaldırdı ve yanındaki yatağına attı.

O tuhaf kedi gözleri sadece daraldı. Hırıltılı ses gerçek bir hırıltıya dönüştü.

"Dikkat et, dostum. Ben senden büyüğüm."

Eve ellerini yüzünde gezdirdi ve saati sordu.

Saat beş otuz üç. Şu anki sıcaklık on dokuz derece.

Eve kediye bir parmak attı. "Bana gelen bir otuz tane daha vardı."

Galahad'ın yanıtı bir hırıltı oldu.

Eve, Roarke'ın yedeği olmadığı için -zaten kalkıp bir güneş sistemi satın aldığına ya da küçük bir ülke sattığını hayal ediyordu- yataktan yuvarlandı ve her lanet şeyi anlaşılmaz bir şekilde düşünen kocasının yatağın ayak ucuna atmış olması gereken bornozu kaptı.

Kadın bornozunu giyerken, kedi yatağın kenarına doğru yaklaştı. Oturdu. Baktı.

"Bak, beni rkütüyorsun, tamam mı? Kes şunu."

Duvar paneline doğru yürüdü, AutoChef'i açtı ve ilk fincan hayat veren kahveyi programladı.

Ve aldım.

Summerset yoktu ve Roarke iş dünyasının imparatoru toplantılarından birindeydi. Yine de, her lanet şeyi düşünen adam, ev Summerset'siz olduğunda genellikle kediye beslerdi.

Eve dönüp iyi ve sert sade kahvesinden ilk yudumu aldıktan sonra kediye baktı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, şişko?"

Yataktan atladı - kesin bir gümbürtü. Oturdu. Baktı.

Saçmalıkları genellikle yağ çekme, tombul vücudunu bacaklarına sürme, üzgün ya da çekici görünme şeklindeydi.

Şimdi sadece kızgın görünüyordu.

Haklı olarak. "Tamam, alıyorum."

Maması programladı ve yarım saatlik bir düşüşe mal olduktan sonra hak etmese de biraz somon ekledi.

Onu yere bıraktığında, kuyruğunu sallayarak yanına geldi. Vücut dili bunu açıkça ifade ediyordu: Zamanı gelmişti.

"Evet, rica ederim."

Eve kahveyi alıp duşa girdi.

Tamamen uyanmış ve huysuzluğu önemli ölçüde azalmış bir halde dışarı çıktığında Roarke'un yatak odasında dikildiğini gördü. Kusursuz takım elbiselerinden birini giymiş olan Roarke odanın öbür ucundaki boş kâseyi işaret ederken, kedi bacaklarının arasına dolanmış, acıklı miyavlamalarla hüznölü şarkısını söylüyordu.

"Şuradaki boş kaseyi görebiliyorum. Gözlerim var. Ve hiç şüphe yok ki, koklamak için eğilseydim, kokuyu alırdım.

Nefesinde ton balığı ya da somon var." "Somon," diye onayladı Eve.

Kedi şöyle bir baktı, belli ki işin bittiğine karar vermişti. Ateşe doğru yürüdü, oturdu ve yıkanmaya başladı.

"Onu daha önce beslemedin, değil mi?"

"Yapmadım," diye onayladı Roarke, "çünkü hem yayılmıştı hem de horluyordu ve kırk dakikadan fazla kalmayacağımı biliyordum."

"Beni uyandırdı, tonajını göğsüme oturttu ve beynimde delikler açtı."

"Eğer onun seviyesine bir mikro klima koyarsak, onu kullanmayı öğrenebilir."

"Yapmak zorunda değil," diye belirtti Eve. "Bizi o yönetiyor." "Kesinlikle çok doğru."

Eve, AutoChef'e geri döndü ve kahvaltıdan kendini sorumlu tuttu. Bu da Summerset'siz ve yulaf ezmesiz bir gün anlamına geliyordu.

O seçimlerini düşünürken Roarke mali raporları açtı ve sesi kısıtı. Roarke bir an durdu, onun için her zaman anlaşılmaz kalacak olan şeyi incelerken, o çilek, pastırma ve mmm krepte karar kıldı.

Üstüne de bir fincan kahve koydu.

Tabakları oturma alanındaki masaya taşırken "Koleksiyonuna bir gezegen mi ekledin?" diye sordu.

"Bu sabah olmaz. Gerisini ben hallederim."

Oturup kreplerini şurupla ıslatırken, adam meyveleri ve kahveyi getirdi. "Peki, bugün tabağında ne var?" diye sordu ona. "Kahvaltı dışında."

"Tesadüfe bakın ki, ilgilendiğim bir tarım kompleksini hızlıca ziyaret etmeyi kabul ettim. Bristol'da."

"Bristol nerede?"

"İngiltere. Her halükarda günlük programın önemli ölçüde değiştirilmesi gerektiğinden, geri dönmeden önce muhtemelen İtalya'daki rehabilitasyonu kontrol edeceğim. Ne yazık ki bir davanız var," dedi.

İkisi için de kahve doldururken ekledi. "Ya da bir ya da iki gün ayırabiliriz."

İliklerine kadar, Eve Avrupa'ya gelişigüzel gitme fikrini asla kabul etmeyeceğini biliyordu. "Bir ya da iki güne ihtiyacın var mı? İş için yani."

"Hayır, birkaç saat. Bristol'da çalışmaktan ziyade halkla ilişkiler için. İtalya için, sanırım beklenmedik bir ziyaretin zamanı geldi. Bugün biraz sahada olmanızı bekliyorum."

"Morgdan başlayarak."

"Çok güzel. Morris'e en iyi dileklerimi sunuyorum elbette."

Eve daha fazla krep yemeyi düşündü. "Sen Avrupa'ya git, ben morga gideyim. Bu her şeyi özetliyor, değil mi?"

"Ve yine de buradayız." Roarke onun bacağını okşadı. "Kedimiz biraz domuz pastırması kapmayı başarıp başaramayacağını hesaplarken burada oturmuş kahvaltı ediyoruz."

"Yapamaz." Bir dilimi kaldıran Eve, kediye ona attığı bakışların aynısını attı. Ve çıtırdadı.

Krep limitini doldurduktan sonra giyinmek ve sabah ajandasını hazırlamak için dolabına gitti.

Morg, ardından Polis Merkezi'ne gidip orada kurulunu oluşturun, raporları kontrol edin ve güncelleyin. Mira'yla bir görüşme ayarla, Mira'ya verileri ulaştır. Eve, kurbanın dairesini ziyaret etmeyi de ekledi. Nasıl yaşadığını görmek, bazı boşlukları doldurmak. Seçmelerden, oyuncu seçiminden sorumlu kişilerle bir konuşma. Sahte acil durumu alan veteriner asistanıyla bir konuşma daha.

Planladığı gibi siyah bir pantolon ve beyaz bir gömlek giydi, hava sıcaklığını hatırlayınca üzerine gri bir V yaka kazak çekti. Rastgele siyah bir ceket almak için yer değiştirdi ama Roarke ondan önce davrandı.

İçeri girdi, bir tane daha aldı - bir tür tüvit, belki de koyu orman yeşili, gri ve siyah dokunuşlarla dokunmuş.

"Kazağın içinde yeşil bir ton var," diye dikkat çekti.

Kaşlarını çatarak baktı. "Gri."

"Yeşil alt tonlu."

Omuz silkti, ceketi ondan aldı, sonra kasıtlı olarak kahverengi botları kaptı.

"Beni oyaladığını bilmesem kalbimi kırmış olurdun."

"Zaten onları giyersem sana hizmet etmiş olurum." Onları siyahla değiştirdi.

"Caro'nun saçlarını -belki de benimkileri- ateşe vermesine neden olacak program değişiklikleriyle ilgilenmem gerekiyor."

Eve botlarını giymek için oturdu, Roarke'un kaya gibi sağlam yöneticisinin alevler olmadan her şeyin üstesinden geleceğini hayal etti. "İkimiz de döndüğümüzde görüşürüz."

"Bu arada, polisimle ilgilen." Onu öpmek için eğildi.

"Seyahat eden gazilyonerimle ilgilenirsen yaparım." "Anlaştık."

Yalnız başına silahını kuşandı, ceplerini doldurdu. Galahad'a hızlıca bir çizik attı ve ovdu - kin tutmanın bir anlamı yoktu - sonra aşağıya koştu.

Palto, atkı, kar tanesi şapka, sonra da her şeyi düşünen adam sayesinde motoru ve kaloriferi zaten çalışmakta olan arabasının bulunduğu soğuğa çıktı.

Ve kedi sağ olsun, programın otuz ilerisinde koştu. Henüz reklam zillerinin çalmadığını ve trafiğin çizgiyi tamamen aşmak yerine deliliğin sınırında olduğunu fark etti.

Bazı banliyö tramvayları, üstten ve caddeden, gece vardiyasını bir yöne, erken vardiyayı başka bir yöne taşıyordu.

Eve bilek ünitesini kullandı ve Peabody'ye bir metin yazdırdı.

Morgu atla, doğruca merkeze git. Mira'yla görüşmemi sağla ve kurbanın dairesine gitmemiz için yolu aç.

Şehir merkezine doğru ilerlerken daha fazla zaman kazandığını düşündü. Video sarayı için abone listesini almak ve isimleri araştırmak için harcayacağı zaman.

Birileri seni tanıyordu, Chanel, hakkında çok şey biliyordu, diye düşündü Eve. İş arkadaşları şu ana kadar aramadı. Eski sevgililer aramıyor.

Belki bir komşu, aynı spor salonuna üye olan ya da aynı marketten alışveriş yapan biri.

Herkes dost canlısı bir kadın olduğunu söylerdi. Mutlu bir kadın. Arkadaş canlısı ve mutlu insanlar insanlarla konuşmaya meyillidir.

Komşular, diye tekrar düşündü. Marketler, eğer kullanıyorsa bir spor salonu, banka, güzellik salonu. Ve video sarayı.

Düzenli olarak gördüğünüz, ama daha da önemlisi sizi gören biri.

Bir de bakmışsınız ki sırtınızda bir hedef var. Ya da kafatasınızın dibinde.

Bu açılar şehir merkezine kadar kafasında oynadı.

Morgun beyaz tünelinden geçerken, botlarının adımları yankılanıyordu. Bir dizi kapının ardında sessiz sesler duydu, kötü kahve ve kızarmış bir şey kokusu aldı. Bir şekilde hem iğrenç hem de lezzetli olmayı başaran kızarmış kek olduğuna karar verdi.

Morris'in tiyatrosuna adım attı ve bir koro şarkı söylüyordu... eşleşmeyi yapmak.

"Erken ve aydınlık," diye yorumladı Morris, müziğin sesini kısarak.

Rylan'ın cesedinin yanında, üzerinde iplik gibi bordo çizgiler olan lacivert bir takım elbise içinde duruyordu. Gömleği çizgilerle uyumluydu ve kravatı her iki rengi de - nedense- alacalı dediklerini düşündüğü bir desende bir araya getiriyordu. Uzun, siyah saçlarını örmüş, sonra da bordo kordonla bağlamıştı.

Egzotik ve güzel sayılabilecek gözleri, koruyucu gözlüklerinin arkasından ona gülümsedi.

Rylan'ın göğsü çoktan açılmış, ona doğru uzanıyordu. "Kedi beni uyandırdı, o yüzden erken kalktım." "Galahad'ımız hasta değildir umarım."

"Hayır, şişman ve Sağlıklı. O arıyor Kahvaltı, ve görünüşe göre hizmet

etmek için oradayız. Kullanabileceğim bir şey var mı?"

"Gördüğünüz gibi, henüz çok ileri gitmedim, ancak size şunu söyleyebilirim ki, bu noktada sağlıklı, orantılı bir kadın görüyorum.

vücuduna özen gösterirdi. Biraz zayıf olmasına rağmen - onun mesleğindeki pek çok kişi gibi - olağanüstü kas tonusuna sahip. Yüzü de çok güzel ve şu ana kadar herhangi bir ameliyat izine rastlamadım.

"Senin ölüm nedeni de benimkiyle aynı," diye ekledi. "Öldüğünde hafif tuzlu patlamış mısır ve diyet kolanın tadını çıkarıyordu."

"Hafif tuzlu patlamış mısırı kim nasıl sever anlamıyorum ama her türlü var. COD?"

"Buz kıracağıнын beyin sapına saplandığından şüpheleniyorum." "Buz kıracağı." Eve başını salladı.

"Yaklaşık beş santim uzunluğunda ve üç milimetre çapında bir sivri uç arıyorsunuz. Yarada mikroskobik tahta izleri bulduğum için tahta bir kılıfı var."

"Bu iyi, çok yardımcı oldu."

Çalışma ekranının açılmasını emretti. Eve bir omurganın ve ona bağlı olduğunu düşündüğü beyin sapının parlak sarı ve mavi renkte dönmesini izledi.

"Sivri uç birinci ve ikinci omurlar arasına girmiş, beyin sapına nüfuz ederek merkezi sinir sistemini hafif yukarı doğru bir açıyla bozmuştur. Bu penetrasyonla birlikte beyin nefes alma, vücut ısını ve kan basıncını, kalp atış hızını düzenleme emirlerini iletmeyi durdurdu. Bu durma, büyük olasılıkla, vücut beyinden koptuğu için kısa bir nöbetle sonuçlanacaktı - nesne diyebilirsiniz. Ölüm de bunu birkaç saniye içinde takip eder."

"O noktada o atışı yapmak için ne kadar iyi olmanız gerekir?"

"Biraz pratik." Morris omuzlarını kaldırdı. "Oturan bir hedefe oldukça yakın mesafeden, nereye nişan alacağınızı bilmek için ilkel bir araştırmadan fazlasına ihtiyacınız olmaz ve nişanınız biraz sapabilir ve aynı sonuçları verebilir. Katilin tıbbi eğitim ya da uzmanlığa ihtiyacı olduğunu düşünüyorsanız, hayır demek zorundayım. Olabilir, kesinlikle, ama buna ihtiyacı olmaz."

"Tamam." Elleri ceplerinde, dolaşıyordu. "Tamam. Buz kıracaklarını bulmak kolay. Onları barlarda, ticari mutfaklarda kullanıyorlar. Barı ve ticari mutfağı olan bir yerde çalışıyordu."

"Tiyatroda çalıştığını sanıyordum. Şu anda oynadığı oyunlardan birinin oyuncu kaydı çalışıyor."

"O yaptı ve iki kat garsonluk yaptı. Broadway Bebekleri."

"Ah, çok eğlenceli bir yer, eğer havanızdaysanız o."

"Ev barları ve mutfaklar da öyle," diye düşündü Eve. "Bir hırdavatçıdan ya da ev mağazasından bir tane alabilirsin, sorun olmaz."

"Bende de bir tane var," dedi Morris ona. "Toksisini göndereceğim ama gördüğüm kadarıyla temiz yaşamış. Kimyasal istismar ya da bağımlılık belirtisi yok. Yakın zamanda cinsel aktivite yok. Hiç çocuğu olmamış ve kan tahlili de doğrulayacak olsa da hamilelik belirtisi görmüyorum."

"Bu onun hakkında bildiklerime uyuyor. Yani buz kıracağı, hızlı ve sessiz çalışma için özel öldürme noktası. Bize daha fazlasını vereceğini sanmıyorum."

"Ölüler sadece bildiklerini bilirler."

"Evet. Peki ya bu? Bunun olacağını hiç tahmin etmemişti."

* * *

Sabahki ajandasının geri kalanını zihinsel dosyasına yerleştiren Eve, Merkez'e girdi. Mira'ya danışmak için ne gerekiyorsa yapacaktı, diye düşündü asansörden süzülerek yukarı çıkarken, ama kurbanla ilgili oldukça net bir resmi vardı.

Yetenekli, arkadaş canlısı, mutlu, cinsel ya da romantik olarak engellenmemiş, sert ayrılıklar yaşamamış. Maddi olarak istikrarlı, ikinci işini sürdürdüğü sürece, ki her halükarda bundan hoşlanıyordu.

Eve, yöntemi bir kenara bırakırsak Rylan'ın rastgele biri olduğunu düşünebilirdi, diye düşündü.

Peabody hiddetli bir şekilde kalabalık olan asansörden dışarı fırladığında kendi hizasındaki süzülüştten atladı.

"Hey, iyi zamanlama. Morris'ten haber var mı?"

"Olay yerindeki sonuçların teyidi. Kurban, bir buz kıracağıının beyin sapını koparmasına kadar temiz ve sağlıklı bir yaşam sürmüştür."

"Buz kıracağı. Sadece kötü görünüyorlar." "Rylan'ın da seninle aynı fikirde olduğunu söyleyebilirim."

Cinayet Masası'na doğru döndü ve Jenkinson'ın sert şeker pembesi -üzerinde filler mi geziniyordu- mavi kravattı kornealarını yırtmadan önce sahip olduğunu hesapladığı üç saniye boyunca baktı.

Jenkinson'ın ortağı Reineke, 'link'i üzerinde çalışırken bir ayağını masasına dayamıştı. Sert tabanlı bir polis ayakkabısı ayağını sarıyordu ve bu pozisyon, çorabının çığlık atan yeşil arka planında oynayan rengârenk yavru köpeklerin -köpek yavrusu olduklarını düşünüyordu- görülmesine izin veriyordu.

Onlar sağlam polislerdi, diye düşündü, her kapıdan birlikte geçebileceği sağlam, mantıklı polisler. Yine de çılgınca aksesuar seçimleriyle görüş alanlarındaki herkesin duyularına saldırmakta ısrar ediyorlardı.

Kendine neden diye sormayı bırakmalıydı.

Bunun yerine dönüp doğruca ofisine ve AutoChef'indeki kahveye yöneldi.

"Belki ben de bir tane alabilirim." Bugün pembe, mavi ve beyaz olan eşarabının boa yılanını çözen Peabody, Eve'i takip etti. "Çünkü sana Mira ile bir görüşme ayarladım. Dokuz otuz."

Eve, kendi tercih ettiği sade kahvenin yanı sıra düzenli olarak kahve içmeyi de programladı.

Peabody, "Bunu Rylan'ın aday olduğu oyunun yönetmeni ve yapımcısıyla yapacağımız röportajlarla takip edebiliriz," diye ekledi. "Diğer geri çağırma -Jessilyn Brooke- on bir için planlandı."

"Bu işe yarar." Eve, Peabody'ye kahveyi uzattı. "Kawaski'yle bağlantı kur. Daireye bir göz atmak istiyorum,

ve kurbanın

Oda. Mira ile tiyatro arasına kaydırırız. Ve veterineri de ziyaret edelim. Sahte acil durum vakasını alan kişiyle konuşmak istiyorum."

"Üzerinde. Muhtemelen gelen kutunuzda McNab'den bir rapor vardır. Dün gece olay yerinden ayrıldıktan sonra, yirmi dört saat açık oldukları için talep edildiği gibi veterinerine gitti. Üzerindeki bağlantı iletimine bir göz attı. Etiketin bir damla bağlantıdan geldiğini yerinde tespit etti, ancak işbirliği yaptıkları için, etiketleme sırasında konumu üçgenlemek için masa bağlantısını getirdi."

"Güzel. Mümkünse EDD'ye gidip bu konudaki ilerlemesini kontrol edeceğim."

Peabody dışarı çıktı; Eve yerleşti.

Tahtasını kurup kitabını güncelledikten sonra kurbanın iş arkadaşları, oda arkadaşı ve rakibi Jessilyn Brooke için daha derin araştırmalar yaptı.

Hiçbir şey ve hiç kimse patlamadı.

Arkasına yaslandı, botlarını masanın üzerine koydu ve tahtayı inceledi.

Birinci nokta: Bu cinayeti işleyen kişi bir planlamacıydı. Detaylara önem veren, program yapmayı bilen biri.

İkinci nokta: Katil, hedefe ulaşmak için risk almaya istekli biriydi.

Soru: Rylan'ın ölümünün ardındaki amaç neydi? Amaç ya da kazanç neydi?

Üçüncü nokta: cinsel unsur yok. Buz kıracağı penetre eder ama ona göre bu silah hız ve sessizlik için seçilmiştir, seksi simüle etmek için değil.

Soru: Planlamanın kişisel doğası, hedefin özgüllüğü, kurbanın alışkanlıklarına ilişkin yakın bilgi ile cinayetin kişisel olmayan doğası nasıl çözülür?

Ayağa kalktı, dar penceresine doğru yürüdü.

Seni görüyorum, diye düşündü. Seni izliyorum. Seni inceliyorum. Nelerden hoşlandığını, nereye gittiğini, kiminle yattığını, ne yaptığını biliyorum.

istiyorum.

Sadece bu muydu? Merak etti. Sadece bir can almanın heyecanı. Birini rastgele koparmanın, onu dürbünün altındaki bir böcek gibi incelemenin. Sonra da onları ezmek.

Onun için de öyle oldu. Rylan katilini tanımıyor olabilirdi. Belki yüzü tanıyabilirdi. Restoranda, video sarayında, tiyatrodan gördüğü birini. Ama bağlantı, onun açısından, sadece o kadar gevşek kalmıştı.

Katilinkinde mi? Tek taraflı samimiyet ve bilgi. Bunun heyecanı. Amaç? Belki de seçimden çalışmaya, planlamadan sonuca götürmekten başka bir şey değildir.

Eğer öyleyse, Rylan sonuncu ya da tek olmaz. Aslında, ilk de olmayabilir.

Masasına geri döndü, geçen yıl işlenen ve kendi davasının unsurlarından en az birini içeren çözülmemiş cinayetleri gündeme getirmek niyetindeydi.

Ve Peabody'nin pembe kışlık botlarının ofise doğru hızla ilerlediğini duydu.

"Hey, Dallas, Nadine geldi."

"Nadine'e verecek bir şeyim yok." Canlı yayın muhabiri ve çok satan yazar bir arkadaştı ve genellikle bir soruşturmada işe yarardı ama bu soruşturmada Nadine Furst'e ve onun çatlak yeteneklerine ihtiyaç yoktu.

"Daha çok senin için bir şeyi varmış gibi."

Eve'in gözleri kısıldı çünkü Peabody'ninkiler tamamen parlıyordu. "Nefesinden çifte şekerlemeli brownie kokusu mu alacağım?"

"Hayır ve getirdiği şey dışında buna üzülürdüm. Yanında Blaine DeLano var!"

"Tamam."

Peabody'nin ışıltılı gözleri inançsızlıkla parlıyordu. "Blaine DeLano, Dallas. Gerçekten ünlü bir roman yazarı. Hightower Günlükleri, Karanlık romanları. Polisler hakkında yazıyor. Gerçekten sağlam polis hikâyeleri yazıyor. Yaklaşık on yıldır hayranıyım."

"Eteğiniz patlarsa imzasını alın ve ikisini de yollayın. Ben sadece biraz meşgulüm, bilirsiniz, cinayetle."

"Mesele de bu. Tanrım, çok telaşlandım." Peabody sanki telaşını gidermiş gibi bir eliyle göğsünü sıvazladı. "Bayan DeLano soruşturmayla ilgili bazı bilgilere sahip olabileceğini söylüyor."

"Önce bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

"Gerçekten telaşlandım. Devil's Due'u okuduktan sonra polis olmayı ciddi ciddi düşünmeye başladım. Ama Nadine onu destekliyor ve elinde önemli bilgiler olduğunu düşünüyor."

Eve ofisini ve kasıtlı olarak sınırlandırılmış alana dört kişiyi sığdırmanın lojistiğini düşündü - muhtemelen Peabody'yi bayıltıp görüşmeden men etmek için onu dışarı sürüklemesi gerekecekti.

"Onları salona götür. Bir dakika içinde orada olacağım."

"Um, sanırım bir şeyler kapmaya çalışsam daha iyi olur. görüşme ya da konferans odası. Santiago da Trueheart'ın büyük hayranı. Pek çok polis öyle. Bu yüzden ona erişimi sınırlamak isteyebilirsiniz."

Konuşurken bile Peabody PPC'sini çıkardı ve hızlıca kontrol etti. "Görüşme B açık."

"Poşetleyin, bir dakika içinde orada olacağım."

Bilgisayarında gelen bir dosyayı açtı ve McNab'ın hızlı çalıştığını fark etti. Ve elinde ilginç veriler vardı.

Okuduklarına göre sadece bir telefon düşmesi değil, aynı zamanda sinyalin olay yerine ulaştığı yer de daraltılmıştı. Tiyatronun içinde, Rylan'ın oturduğu bölümde.

Zamanlanmış bir otomatik gönderim olduğunu teyit edemese de, bir kayıt olduğunu teyit edebilirdi ve etmişti de.

Taktığından beri Eve çalıştırdı.

Sokak sesleri, trafik, kornalar.

Oh Tanrım, oh Tanrım, Prince tasmaını kopardı, dışarı koştu, sokağa.

Tanrım, araba çarpmış. Kanaması var. Yaralanmış, gerçekten yaralanmış.

Eve, veteriner asistanının araya girmeye, sakinleştirmeye, sorular sormaya çalıştığını duydu ama sesi panikle yükselmiş bir şekilde üzerine yuvarlandı.

Onu getiriyorum. Kaçıyorum. Lütfen, Prens. Sıkı tutun.

Eve ikinci kez dinledi. Katil, kadın ya da histeri taklidi yapan bir erkek olabilecek yüksek bir ses tonuyla korku ve paniği yansıtarak iyi bir iş çıkarmıştı. Video bölümünde sadece ışıklar, yayalar ve koşan birinin ürkek, karmakarışık akışı görölüyordu.

"Çok iyi iş çıkardın," diye mırıldandı. "Nöbetçi asistanın veterineri araması için fazlasıyla yeterli. Bir gece dışarı çıkıyorsun, kayda basıyorsun, bir dakika kadar koşup gevezelik ediyorsun ve bitiyor. Dün gece, anını beklersin, gönderirsin. Kawaski koltuğundan ayrılana kadar tekrar bekle. İşini yap, çık git."

Ayağa kalktı ve bir polis yazarının bildiğini düşündüğü şeyi görmeye gitti.

Röportaj B'nin içinde, Nadine Furst yaralı masada Chanel Yetmiş Beş'in sunucu masasında olduğu gibi kameraya hazır bir şekilde oturuyordu. Dağınık sarı saçları kurnaz yüzünün etrafında mükemmel bir şekilde dalgalanıyordu. Dantelli kırmızı bir bluz, ince ve sert kesimli gri takım elbisesini tamamlıyordu.

Kedi yeşili gözlerinin üzerinden kaşlarını kaldırdı. "Teğmen Dallas, Blaine DeLano."

"Zaman ayırdığınız için çok teşekkürler."

Eve'in kırklı yaşlarının başında olduğunu düşündüğü kadın ayağa kalktı ve elini uzattı.

Eve'in ölçülerine göre beş beş yaşlarında, dar siyah pantolon ve rahat bir siyah kazak giymiş, iyi, muhtemelen spor salonuna uygun bir vücuda sahipti. Saçları kısaydı, sessiz ve çekici bir yüzün etrafında kızıl tonları olan kahverengi, şık bir başlık. Derin kahverengi gözleri Eve'inkilerle buluştu ve onları tuttu.

Alçak perdeden çıkan sesi, Brooklyn'de yetişmiş olmanın belli belirsiz kalıntılarıyla birlikte pürüzsüz bir tınıya sahipti.

"Otursana," dedi Eve ona. "Peabody?"

"Bize biraz su getirmeye gitti. Sinirlenmenin anlamı yok," diye ekledi Nadine, Eve'i iyi tanıdığı için. "Sanırım Blaine'in söyleyeceklerini duymak isteyeceksin."

"Eğer ne söyleyeceğini biliyorsan, neden buradasın?"

"O bana geldi, ben de onu sana getirdim. Blaine istediği için kayıt dışı kalmayı zaten kabul ettim, o yüzden sakın olun."

"Doğrudan size gelmeliydim," dedi DeLano hızla, "ama güvendiğim ve saygı duyduğum birinin fikrini almak istedim. Ve, açıkçası, bir kanal istedim. Sizin de Nadine'e güvendiğinizi ve saygı duyduğunuzu biliyorum."

"Şimdiye kadar."

Peabody elinde su tüpleriyle içeri girdiğinde Eve göz ucuyla baktı. DeLano bir tüpü kırarken oturup bekledi.

"Pekala, Bayan DeLano, ne söylemek istiyorsunuz?"

"Chanel Rylan'ın öldürülmesinden sorumlu olabileceğimi düşündüğümü söylemek istiyorum - söylemem gerekiyor."

5

Eve, kadının yeterince sakin ve akli başında göründüğünü düşündü, ama yine de sıkıntılı bir hali vardı.

"Eğer cinayeti itiraf edeceksen, sana haklarını okumalıyım."

"Bu kadar kaltak olma," diye tersledi Nadine. "Kendime karşı dürüst olmalıyım."

DeLano nefes nefese yarım bir kahkaha attı. "Kıçıma hafifçe vurduğun için minnettarım. Onu Karanlık Günler'de öldürdüğümde adı Amelia Benson'dı."

"Bir kitaptan mı bahsediyorsun? Kurgusal bir karakter hakkında." "Evet. Amelia Benson, oyunculuk geliri kirayı ödemediği için bir dizi işte çalışan genç bir aktristi. Hırsları, biraz yeteneği ve hatırı sayılır bir enerjisi vardı. Her hafta bir klasik filme gidiyor, umduğu gibi bir film üzerinde çalışıyordu.

sahne ve ekran yıldızı olmak için.

"Yağmurlu bir Çarşamba günü, neredeyse boş bir tiyatrodan Grace Kelly'nin hayatına kasteden bir girişimi engellemesini izlerken Amelia'nın sonu geldi. Kafatasının altından bir buz kıracağı."

Eve çaldığını fark etti, yüksek sesle ve net bir şekilde. "Neden bir buz kıracağı?" Eve sordu.

"Ne kadar adi ve sıradan bir alet. Ve etkili, diye düşündüm. Keskin." DeLano ellerini açtı. "Küçük. Bulması kolay. Evin ışıklarını açtıklarında cesedini buldular.

jenerikten sonra. Elbette katil binayı çoktan terk etmişti."

"Tamam. Ve bunun Chanel Rylan cinayeti için de geçerli olduğuna inanıyorsunuz."

"Hastayım. Hastayım çünkü biliyorum. Bu sabah duyduğum bültende bir aktris, genç bir aktris ve hayali kurbanımın izlediği gibi klasik bir Hitchcock videosu vardı. Benim kitabımda Cinayet için Çevir M, aynı yönetmen. Ve video sırasında bıçaklanmıştı - duş sahnesi, kitabım için kullandığım gibi zorlayıcı bir sahne. Bültende silahın kimliği belirtilmemişti."

"Yani bir cinayet kurbanı olan bir kitap yazdınız, bir video sırasında bıçaklanarak öldürülen bir aktris ve bunun gerçek bir davayla bağlantılı olduğunu düşündünüz."

"Evet. Biliyorum ve daha da kötüsü... Sanırım ikincisi." DeLano şimdi ellerini masanın üzerinde birbirine kenetlemiş, parmak eklemleri beyazlaşmıştı. "Sanırım ikincisi."

"Neden?"

DeLano birleştirdiği ellerini göğüslerinin arasına bastırmak için yukarı kaldırdığında, Nadine konuşmaya başladı.

"Bırakın o anlatsın."

Nadine tıslayarak bir nefes verdi ama konuşmadı. "Bu benim kafamda daha kolaydı."

Peabody, "Biraz su için Bayan DeLano," dedi. "Nefes alın."

"Tamam. Evet." Kadın itaat etti, boğazını temizledi. "Sanırım benzer unsurlar beni de etkilerdi. Genç bir aktris Hitchcock filmi izlerken bıçaklandı. Daha sonraki raporlar silahı bir buz kıracağı olarak tanımlasaydı, çarpılmaktan daha fazlasını yapardım. Sadece şimdi ilk olduğunu düşündüğüm olay biraz ilgimi çekmişti. Yaklaşık bir ay önce, işe başlayalı henüz birkaç hafta olmuş, sokak seviyesinde genç bir LC, birçok kişinin iş için kullandığı bir flopta boğularak öldürüldü. Vücudunda ne yakın zamanda cinsel aktivite belirtisi ne de başka bir yara vardı. Katil beyaz bir eşarp kullanmış."

Durakladı, biraz daha su içti.

"Dark Falls adlı kitabımda, sokaklarda çalışan genç bir LC, işe başlayalı henüz birkaç hafta olmuşken, birçok kişinin işlerinde kullandığı bir flopta boğularak öldürüldü. Vücudunda yakın zamanda cinsel aktivitede bulunduğu dair hiçbir iz yoktu ve bu geceki ilk müşterisi olduğu için de olmayacaktı. Başka yarası yok. Otopsi sırasında vücudunda ucuz bir Chianti şarabıyla karıştırılmış bir yatıştırıcı bulundu. Katil beyaz bir eşarp kullanmış, yerinde bırakmış ve boynunun yan tarafında fiyonk şeklinde bağlamış."

DeLano tekrar boğazını temizledi. "O zamanlar, dediğim gibi, biraz ilgimi çekmişti. Genç, lisanslı bir arkadaş, seks yok, beyaz bir eşarp. Ama bu tehlikeli bir iş, özellikle de o seviyede. Eğer bana davanın kapandığını, yay ya da sakınleştirici bulunmadığını, Chanel Rylan'ın biftek bıçağıyla öldürüldüğünü söylerseniz, tüm bunları tesadüf ve paranoya olarak değerlendiririm. Bunu yapabilmeyi size anlatabileceğimden çok daha fazla istiyorum."

Eve sandalyede arkasına yaslandı. "Polisiye kitaplar mı yazıyorsunuz?" "Polisiye, evet."

"Belki de polislerin tesadüfler hakkında ne dediğini biliyorsunuzdur."

DeLano kasıtlı olarak suyunu aldı ve içti. "Hiç yok. Tanrım."

"Peabody, LC'nin dosyasını getir. Jenkinson ve Reineke yakaladı ama tüm detayları hatırlamıyorum."

"Evet, efendim."

Peabody odadan çıkarken DeLano gözlerini kapattı. "Bir buz kıracağıydı, bir yay vardı. Bunu bilmem için bana söylemene gerek yok. Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"LC'yi ne kadar zaman önce yazdınız?"

"Dark Falls, spin-off Dark serisinin ilk kitabı. Deann Dark, kitabın sonunda rozetini bırakıp özel dedektiflik yapmaya başlayan eski polis dedektifi -kitapta hâlâ bir polis dedektifi-. Sekiz yıl önce. Hightower serisinin bir parçası olarak ilkbaharda yayınlanmıştı. Onlar ortaklardı. İkincisi, buz kıracağının olduğu Karanlık Günler, o sonbaharda çıktı. On bir Hightower ve sekiz Darks yazdım. Sekiz ve şimdi iki... Kendimi hasta hissediyorum."

"Bu senin hatan ya da sorumluluğun değil." Nadine Eve'e döndü. "Bunu senden duymak işine yarayabilir."

"Henüz ikisini de bilmiyorum. Kurgunuzu gerçeğe dönüştürmeyi öneren biri sizinle temasa geçti mi?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Bana olay örgüsü ya da fikir vermek isteyen okuyucularım oldu ve cinayet teknikleri de işin içine girebilir. Deann ve Hightower arasında romantik bir ilişki gelişmediği için üzülen ya da hayal kırıklığına uğrayan, hatta kızan okuyucularım oldu. Neden birinin bunu yaptığını ya da özellikle benim kitaplarımı seçtiğini bilmiyorum."

"Çok takıntılı ya da kızgın biri var mı?"

"Hiçbir şey bayrak kaldırmaz. Bu karakterler -Hightower ve Dark- on bir yıldır buradalar. Değişimler, büyüme, kişisel trajediler ve zaferler yaşadılar. Tüm okuyucular değişiklikleri istemez, diğerleri daha fazlasını ister. Bunun hikayeyi ya da karakterleri etkilemesine izin veremezsiniz."

DeLano'yu izleyen Eve açı değiştirdi. "Kişisel olarak takıntılı ya da kızgın olmaya ne dersiniz? Seninle, karakterlerle ya da kitaplarla değil."

DeLano ellerini yüzüne ve saçlarına götürdü. "Sakin bir hayat sürüyorum, Teğmen Dallas. Kasten sessiz ve basit bir hayat. İki genç kızım var ve kızlarımı büyütmek, kariyerimi inşa etmek sahip olduğum her şeyi alıyor. Biriyle çıkmıyorum bile. Heather ve Piper'ın ısrarıyla birkaç kez denedim. Kızlarım," diye açıkladı. "Ama hayatımda ilgimin ya da enerjimin olduğu bir yerde değilim. Arkadaşlarım var, çoğunlukla başka anneler ya da Nadine gibi iş dünyasından birileri. Ailem, annem ve kızlarım var. Ve işim var. Dışarı çıktığımdan daha çok evde kalıyorum."

"Kızlarınızın babasıyla evli değil misiniz ya da birlikte yaşamıyor musunuz? Ya da babalarından biriyle."

"Sadece bir tane ve hayır, boşandım." "Ne kadar oldu?"

"On iki yıl."

"Ama temasınız var?"

"Pek sayılmaz, hayır. Craig kızları nadiren görür. O kadar da ilgili değil. Yeniden evlendi ve bir oğlu var, istediği de buydu."

"Geçimsiz boşanma mı?"

DeLano ince bir gülümseme sundu. "Başka bir tür var mı?" "Benim dünyamda olmazdı, ama bazı insanlar o."

"Bilmiyorum. Ama bunca yıldan sonra Craig'in bana acı çektirmek için iki kadını öldüreceğini düşünüyorsanız, bunun inandırıcılıktan uzak olduğunu söylemeliyim."

"Hiç şiddet uyguladı mı ya da uyguluyor mu?"

"Bir kez." DeLano sandalyede kaykılıp ellerini birleştirip birbirinden ayırırken sinirleri daha da gerilmişti. "Bu bilgiye gerçekten ihtiyacınız var mı?" Peabody elinde bir dosyayla geri geldiğinde sordu.

"Öğrenene kadar neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum."

"Kısaca anlatmak gerekirse, Craig'le yirmi dört yaşındayken evlendim ve iki kızımı otuz yaşımdan önce doğurdum. Öğretmendim ve doktora yapıyordum ama Craig evde kalmamı, evi çekip çevirmemi ve çocuklarla ilgilenmemi istediği için evlendiğimizde bundan vazgeçtim."

"İstedi mi?" Eve tekrarladı.

"Evet. Profesyonel bir anne olmaktan memnun olsam da, sosyal faaliyetlerimin, çıkış noktalarımın sınırlandırılmasıyla sıkıştığımı hissetmeye başladım. Craig'in çok eski kafalı, geleneksel bir adam olduğunu ve bize baktığını kabul ettim. Bir oğul istediğini ve kızlarla beklediğim ya da istediğim kadar etkileşime girmediğini kabul ettim. İşlerin belirli bir şekilde yapılmasını istediğini ve bu seviyeye ulaşmadığımda verdiği yanıtın ince hakaretler ve soğukluk olduğunu kabul ettim. Kabul ettim. Anlamayabilirsin."

"Orada bulunmamış olmam anlayamayacağım anlamına gelmez."

"Pekâlâ." DeLano yine ellerini birbirine kenetledi ama bu kez sinirden ziyade bir sıfırlama gibi görünüyordu.

"Çok güzel bir evim vardı, benden kendimi ve evimi çekici hale getirmem, büyüleyici bir ev sahibesi olmam, tam anlamıyla ilgili bir anne olmam bekleniyordu. Tüm bunlardan keyif alıyordum ama kendim için bir şeyler istiyordum. Yazmaya başladım. Her zaman bir ilgim vardı ve kızlar uyuduğunda ya da izin verdiğim nadir durumlarda - o zamanlar bunu izin olarak görmesem de - annemin onları bir öğleden sonra götürmesine izin verecek zamanım vardı. Kimseye söylemedim. Bu sadece benim içindi ve bir yıl içinde bir kitap yazdım."

Şimdi gülümsedi, hızlı ve kolay. "Beni heyecanlandırdı, yeterince heyecanlandırdı, bir şans verdim ve yayıncılıkta çalışan bir üniversite arkadaşımınla temasa geçtim. Okumayı kabul etti ve beğendi."

Şimdi DeLano bir iç çekti. "Ne anlardı ama. Birkaç editoryal öneride bulundu ve ben de gizlice bunlar üzerinde çalıştım. Ve tekrar okuduğunda, taslağı satın aldı. Bu hayatımın en büyük anlarından biriydi ve hâlâ da öyle."

DeLano Nadine'e baktı. "Anlıyorsun."

"Anlıyorum, kesinlikle."

"Annemi aradım," diye devam etti DeLano. "Ona söylemedim ama kızları bir geceliğine almak isteyip istemediğini sordum. Tabii ki istedi, ben de bunu ayarladım. Günü mum, çiçek ve Craig'in en sevdiği yemeği hazırlamak için markette ihtiyacım olan şeyleri almakla geçirdim. Tüm bunları büyük bir heyecanla, büyük bir keyifle yaptım. Ben bir yazdım. Bir kitap yazmıştım. Yayınlanacaktı. İnsanlar onu okuyacaktı."

"Craig eve geldiğinde, sahneyi hazırlamıştım. İki kişilik zarif, samimi bir akşam yemeği. Şampanyam vardı. Annemin kızları almasına neden izin verdiğimi sorguladı -ona sormadan- ama ona ikimiz için özel bir akşam istediğimi söyledim."

Birbirine bağlı ellerine baktı. "Hamile olduğumu sanıyordu. Bilmiyordu, çünkü ben de bunu kendime saklıyordum, doğum kontrol hapi kullanıyordum çünkü çocuk sahibi olmaya hazır değildim."

Bu kadar çabuk başka bir ocuk. nce bir yıl daha istedim, bu yüzden tartışmak yerine yalan söyledim. Bununla gurur duymuyorum."

"Senin bedenini," dedi Eve. "Senin seçimin."

"Evet, ama kabul etmedi, ben de korkakların yolunu seçtim. Her halükarda ona hayır dedim, henüz değil ama bir bakıma doğum yapmıştım.

"O gece şampanyayı doldurdum ve ona kitabı anlattım, geçen yıl boyunca boş zamanlarımda nasıl yazdığımı, benim için ne kadar eğlenceli olduğunu, ne kadar tatmin edici olduğunu anlattım. Ve en güzeli de kitabı sattığımı. Tüm bunları dinledi ve bilmeliydim, grmeliydim, ama o kadar mutluydum ki, kendi heyecanımın içindeydim ki, neyin geldiğini göremedim. Boş zaman mı? diye sordu. İlginç değil miydi? Çok fazla boş zamanım vardı. Boş zamanım vardı çünkü bütün işi o yapıyordu ve ben onun bana verdiklerini yalan söylemek, aldatmak ve nankrlğm gizlemek için kullanıyordum."

Uzun bir nefes aldı. "Kendimi savunmaya çalıştım, ona hiçbir şeyi ihmal etmediğimi söyledim. Onu, kızları, evi. Ama... Tabağımı aldı, yemeği yere döktü - bana sadece o sağladığı için yiyecek ve barınağım olduğunu hatırlatmak için. İtiraz ettiğimde bana vurdu. Buna da itiraz edince, tekrar ve tekrar vurdu. El yazmasını yok etmemi, seks yaptığımdan şüphelendiği arkadaşıma hata yaptığımı söylememi emretti. Yaptığım pisliği temizlememi, sonra da yukarı çıkıp karısının yapmak zorunda olduğu şeyi yapmamı emretti."

DeLano gözle görülür bir şekilde kendini toparlarken Eve bir an durdu. "Peki ya sen?"

"Daha güçlü bir kadın ona cehenneme gitmesini söylerdi, ama evet, pisliği temizledim, mutfağı düzene soktum. Yzmn, morlukların, moraran gözümün fotoğrafını çekecek kadar kendimi tuvalete kilitledim. Sonra yukarı ıktım. Bu bir tecavzd ama karşı koymadım. İtiraz etmedim. Aslında, zevk alıyormuş gibi davrandım. Sabah kahvaltısını hazırladım, istediğinde tekrar özür diledim. İşe gittiğinde, güvenli olduğundan emin olduğumda, eşyalarımı topladım.

Kızların ihtiyacı olan şeyleri topladım ve oradan ayrıldım. Annemin evine gittim. Bir arkadaşını, bir avukatı aradı. Üçümüz polise gidip suç duyurusunda bulunurken annemin bir komşusunun kızlara bakmasını sağladım. Ayrıca boşanma davası da açtım."

"O ne yaptı?" Eve sordu.

"İtiraz etti. Zina yaptığımı, kötü bir eş ve anne olduğumu iddia etti. Ama bunların hiçbirini kanıtlayamadı, çünkü bunlar doğru değildi. Tehdit etti ve sonraki birkaç ayı çok zorlaştırdı. Ama kızları istemediğini biliyordum ve Craig gibi bir adamın yanında yaşamalarına izin veremezdim. Terapiye gittim, bir kitap daha yazdım ve kızlarla, annemle birlikte yaşadım."

"Peki ya saldırı? Bunun için ceza aldı mı?"

"Avukatı suçlamaları geri çekersem boşanmanın daha kolay olacağını söyledi. Ben yapmazdım. Yumuşak davranmıştım, yumuşaklığı kabul etmiştim ve bu beni paspas yapmıştı. Paspas olmak, fiziksel saldırıya uğramama izin vermek kızlarıma ne öğretecekti? Sonunda suçlamaları geri çekti, kamu hizmeti yaptı, aile içi şiddet için rehabilitasyona gitmeyi kabul etmek zorunda kaldı ve iki yıl gözetim altında tutuldu."

"Bir ding. Yeterince değil ama bir ding."

"Acı çekmeye devam ediyor ve bence haksızlığa uğradığına, benim için ideal bir koca olduğuna içtenlikle inanıyor. Ama bana bir daha asla elini sürmedi. Dediğim gibi, yeniden evlendi, istediği gibi bir oğlu ve anladığım kadarıyla nazik bir karısı var."

"Belki de onu ayarlamak teklifin bir parçasıdır."

DeLano tekrar gözlerini kapattı. "Bilmiyorum. Umarım değildir ama bilmiyorum."

"Çalışmalarınıza i ç e r l i y o r - bahse girerim acının bir kısmı da bu çalışmalardaki başarınızda yatıyordur."

"Evet. Ve itiraf etmeliyim ki bundan biraz çirkin bir tatmin duyuyorum."

"İşinizi öldürmek için kullanmak ciddi bir intikam olabilir."

"Bunu göremiyorum. İnanın bana, bu onu savunmak değil. O küçük bir adam, Komiser. Ve imajı ve statüsüyle gurur duyan bir adam. Eğer intikam almak isteseydi, buna ihtiyacı olsaydı, itibarımı lekelemeye çalışırdı. Ama bunu yapmak kendi itibarını lekelemek olur. O yüzden beni ve benimkini rahat bırakıyor, ben de aynısını ona yapıyorum."

"Tamam." Eve tamamen kendi gözleriyle görmek niyetiyle konuyu kapattı.

Dosyayı açtı, sokaktaki LC'nin olay yeri fotoğraflarını, boynunda mükemmel bir şekilde bağlanmış fiyonklu beyaz eşarbi inceledi.

"Kitaptaki LC'yi kim ve neden öldürdü?"

"Bir kadın katilim vardı, oldukça geleneksel bir eş ve anneydi, daha sonra kısmen kendime dayandırdığımı fark ettim. Kocasının LC'leri - çok genç LC'leri - kullandığını fark ettiğinde psikotik bir kriz geçirdi ve yakalanmadan önce üç kişiyi öldürdü. Beyaz eşarp ve fiyonk, gelinliğindeki kuşak ve fiyonku simgeliyordu."

"Bir kadın seri katil. İkinci kitaptaki katil ve gerekçeyle bir bağlantısı var mı?"

"Dark ve Hightower karakterleri ve ilk seride geliştirdiğim diğer bazı oyuncular dışında hiçbiri. Bu ikinci vakada katil erkekti ve aynı rol için aday olan bir aktrisin sevgilisi tarafından aktrisi öldürmesi için para ödenmişti."

"Profesyonel mi?"

"Hayır. Senaryosu için destek bulmaya çalışan başarısız bir senarist. Sevgilisinin bir arkadaşı yapımcıymış. Anlaşma şöyle: Bu kadını öldür, ben de senaryonun yapımcılığını üstleneyim. Katilin kurbanla hiçbir bağlantısı yoktu. Hiç tanışmamışlar. Senarist ve yapımcının arası, yapımcı düşük bütçe isteyince ve senarist daha fazlasını isteyince bozulur. Yapımcı senaristi öldürür."

"Nasıl?"

"Tanrım, sizce... İntihar gibi görünmesi için her şeyi ayarlıyor. Senaristi sarhoş eder, bu arada yüksek bütçeli tedaviyi kabul eder. Yeterince sarhoş olduğunda, yapımcı onu asıyor, bilgisayara bir intihar notu yazıyor. Bu

ve Dark şimdiden yapımcıyı aramaya başladı. Dahası, senarist aynı bilgisayarda yeni bir senaryonun taslağını bırakmış. Yapılan anlaşmayı, işlenen cinayeti yansıtan bir senaryo." "Üçüncü kitap. Ana cinayet, eğer daha fazlası varsa

bir tane."

"Bu iş bitmeden önce sudan daha güçlü bir şeye ihtiyacım olacak. Zehirlenme, sinirli, popüler bir kulüpte, kalabalık bir dans kulübünde. Pomtini'ye siyanür eklenmiş."

"Bir ne?"

"Nar aromalı bir martini. Popülerler. Kurban küçük bir şöhret. Beş para etmez bir rock müzisyeninin kız arkadaşymış, şöhretini başlatan da bu olmuş. Kötü kız, vahşi çocuk, sınırdan yaşıyor ve çoğu zaman sınırı aşıyor. İnsanları, kaçakları kullandığı gibi özgürce ve dikkatsizce kullanıyor."

"Güzel. Tamam, okuyucu iletişiminizi görmek istiyoruz. Geçen yıllar başlayın."

"Pekâlâ. Anneme bir araya getirmesini söyleyeceğim. İşlerin bu kısmıyla ve sosyal medyayla o ilgilenir."

"Biriyle çıkmadığını söylüyorsun. Son bir yıl içinde flört ettiğin biri var mı?"

"Kendimi o duruma sokmuyorum." DeLano yarım bir gülümsemeyle omuzlarını kaldırdı. "Ben kırk üç yaşında bekâr bir anneyim ve içime kapanığım."

"İyi görünüyorsun, zekisin, şöhretlisin ve paran var."

DeLano ağzını açtı, kapattı ve düşündü. "Şey, evet."

"Bunu bir düşünün. Bu konuyu annenle konuşmak isteyebilirsin, çünkü bu ona neye bakması gerektiği konusunda daha fazla fikir verebilir ya da geçerli bir iletişime dair bir anıyı canlandırabilir. Aksi takdirde, bu konu hakkında konuşmayın."

"Kızlarıma söylemem gerek."

"Genç kızlar diğer genç kızlara gevezelik etme eğilimindedir."

"Kubbenin altına koyarsam olmaz. Sadece Aile Kubbesi. Bu bizim evimizde kutsal bir emanettir. Annem de öyle,

Teğmen. Eğer kubbenin altına konursa, kubbenin altında kalır."

Eve, Nadine'e "Tüm bunları kubbenin altında düşünebilirsin," dedi.

"Anlaşıldı ve peşinen kabul edildi. Eninde sonunda kırılacak, Blaine. Bir açıklama üzerinde çalışmalısın, patladığında hazır olsun."

"Doğru, evet. Haklısınız. Bana herhangi bir şey için ihtiyacınız olursa, Teğmen, herhangi bir şey, müsait olacağım. Yolunuzdan çekileceğim." Ayağa kalktı. "Benimle geldiğin için teşekkürler Nadine."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa beni etiketleyin," diye yanıtladı Nadine.

"Yapacağım ve bu konuda utangaç olmayacağım. İşimi seviyorum. İyi adamlar kazanır. Korkunç şeyler olur, çirkin şeyler olur ama iyiler kazanır. Buna güveneceğim."

"Size çıkışı göstereceğim Bayan DeLano."

Peabody, DeLano'yu dışarı çıkardığında Eve olduğu yerde kaldı.

"Onu ne kadar iyi tanıyorsun?" diye sordu Nadine.

"Bize sıradan arkadaşlar diyebilirim. Birkaç kez Now'a çıktı, iyi röportajlar veriyor. Çok fazla sosyalleşmediği konusunda palavra atmıyor. Çocukları ve annesiyle tanıştım, hepsi bir kez stüdyoya gelmişti. Sıkı bir ekip. Onun hakkındaki izleniminiz neydi?"

"Akıllı ve istikrarlı."

"Bu doğru olabilir. Çocuklar bana aynı gibi geliyor ve zeki ve istikrarlı olmanın Blaine'in annesinden geldiğini söyleyebilirim. Bir arada tutacaklar."

"Eski kocası hakkında ne biliyorsun?"

"Şimdi benden daha fazla. Görüşme öncesi biraz kurcaladım ama o bunu sakladı. Ve sıradan arkadaşlar profesyonel olmayan bir arenada bu çizgiyi fazla zorlamazlar. Benim izlenimim kontrolcü bir pislik olduğu yönündeydi, ama tokatlama olayı? Bunu gizli tuttu."

"Ama sen bunu biliyordun."

Nadine'in dudakları kıvrıldı. "Belki de kurcalarken, gömülü bazı belgeleri ortaya çıkarmış olabilirim."

zaman, mahremiyet ve takdir yetkisi katmanları."

"Görüşmeler sırasında ona bununla vurmadınız mı?"

"Ne anlamı olabilir ki?" Nadine omzunu silkti. "O trene kendisi de binebilirdi, muhtemelen o yolda daha fazla kitap satabilirdi ama yapmadı - muhtemelen çocuklarını korumak için. Canlı yayında tokat atıyorum, o anlık tepkiyi alıyorum, sonra biraz vızıltı oluyor ve birkaç çocuğu ve hayatını yeniden kuran bir kadını küçük düşürüyorum. Ne anlamı var ki?"

"Mesele şu ki, araştıracaksın ama reyting için yapılan önemsiz dedikodular ile gerçek meyve suyu arasındaki çizgiyi anlıyor ve saygı duyuyorsun. Seni bu yüzden etiketledi," dedi Eve. "Bu yüzden sana söylüyorum, eğer önce şansımız yaver gitmezse kısa süre içinde bir dans kulübünde siyanür zehirlenmesini araştıracağımızdan hiç şüphem yok."

"Neden sahte bir ası intiharı olmasın? Serideki bir sonraki cinayet bu."

"İkinci kitaptaki ikinci cinayet mi? Birincisi, katil muhtemelen ikinci kitabı bitirmiştir. Ve o da beceriksizce işlenmişti. Bu katil bir hatayı tekrarlamak istemez."

"Ama sonunda hepsi yakalanıyor," diye karşı çıktı Nadine. "Tıpkı onun dediği gibi. İyi adamlar kazanır."

"Katilin yazdığı kitapta yok. Şimdi defol git."

Nadine ayağa kalkarken kuru bir sesle, "Seni görmek de harikaydı," dedi. "Madem kitaplardan bahsediyoruz, Kızıl At Günlükleri'ni göndermeye hazırım. Önce senin görmeni istiyorum. Bana acıyla bakmanın bir anlamı yok - kitap oluyor. Göndermeden önce taslağı okumanızı istiyorum. Tıpkı The Icove Agenda gibi, bu da senin davandı."

"Evet, evet."

"Heyecanınız ve desteğiniz yazar ruhumda şarkı söylüyor. Bu arada, erken başladığım için sanırım birkaç gazetecilik bölümünü ziyaret edip kendime bir stajyer bulmak için uğraşmaya başlayacağım."

"Bunun için bir adayım var."

"Daha önce de bahsetmiştiniz," diye hatırladı Nadine. "Nerede okula gidiyor?"

"O. Ben ona Sert Vuruşlar Okulu derdim. Zeki, sinir bozucu, acımasız ve sinsî. Kısaca senin gibi."

"Kaç yaşında?"

"Bilmiyorum. Yaklaşık on beş."

"Bir üniversite öğrencisi arıyorum."

Eve sadece omuz silkti. "Bu senin anlaşman. Eğer ona bakmaya karar vererseniz, adı Quilla Magnum. Şu anda Liman Evi'nde ama baharda hazır olduğunda Roarke'un An Didean'ına geçecek."

"Bir sığınma evinde mi? Sorunlu bir genci işe almak istemiyorum. Ben bir stajyerin peşindeyim, akıl hocalığı yapabileceğim birinin."

"Anlaştık," dedi Eve kolayca. Dosyayı topladı ve ayağa kalktı.

"Roarke'ın onardığı binada bulduğunuz ölü kızlardan herhangi birini tanıyor muydu?"

"Ona sor. Uğraşmam gereken taze bir ölü kız var." Kapıyı açan Eve, başparmağıyla bir kaçış işareti yaptı.

Nadine o kedi gözlerini kısmıştı. "Onu bana bilerek fırlattın ama bir ergenle uğraşmayacağım."

"Her neyse."

Eve tatmin olmuş bir şekilde Cinayet Masası'na döndü ve doğruca Jenkinson'ın masasına gitti. Reineke'ye yaklaşan bir parmak salladı.

"Ne titriyor, patron?" Jenkinson koltuğunda kıpırdandı. "Kent davasıyla ilgili yeni bir şey mi buldun?"

"Olabilir. Dosyayı aldım ve yakında bir konsültasyonum var ama yine de bir gözden geçirin."

"Reineke birinciliği aldı."

"Evet," diye onayladı Reineke. "On sekiz yaşında Kafkasyalı bir kadın. Rosie Kent. Çocuk hayata daha yeni atılmış. Ailesi bundan hoşlanmıyordu - ebeveynleri boşanmış, ikisi de yeniden evlenmiş, medeni ama mesafeli bir anlaşmaları vardı. Kent'in bir büyük kız kardeşi ve her ebeveynden birer tane olmak üzere iki küçük üvey kardeşi vardı. Büyük kardeş çok başarılıydı, burslu olarak Florida State'e gidiyordu."

Jenkinson, "Vic biraz başarısız biri," diye devam etti. "Liseyi bitirdi, devlet üniversitesinin ilk sömestrinde sınıfta kaldı. LC eğitimine başladı. Bunun para kazanmanın kolay bir yolu ve ailesine bir tür orta parmak olduğunu düşündü."

"Onu durduramadılar," diye ekledi Reineke, "bu yüzden beklemeye karar verdiler, bir skor yapmak için sokaklarda dolaşmaktan yorulacağını, bir ücret için pençelenmekten ve tüm kısıtlamalarla, düzenli testlerle ve tüm bunlarla uğraşmaktan yorulacağını düşündüler."

"Bundan yorulmaya fırsatı olmadı." Jenkinson başını sallayarak arkasına yaslandığında sandalyesi gıcırdadı. "Satın aldığında sadece birkaç aylıktı."

"Kimse tuvaleti görmedi. Hava çok soğuk, değil mi?" Reineke kalçasını ortağının masasına dayadı. "Karanlık. Diğer LC'lerle arkadaşlık kuracak kadar uzun süredir buralarda değil ve zaten soğuk biri olduğu ortaya çıkıyor. Üstünlük taslıyor, bu yüzden kimse onunla takılmıyor. Olay şu şekilde gelişiyor: Yaşadığı SRO'dan çıkıyor ve hemen alınıyor. Zamanlama böyle. Resepsiyon görevlisi görevde değilse, ki çoğu zaman görevde değildir, LC'lerin kendilerini kontrol ettiği o floplardan birini kullandı. Bir zaman saati gibi, ve otomatik olarak çeyrek saatte bir ücretlendiriyor. John ya da Jane peşin ödüyor. LC hesabındaki odanın anahtarını alıyor, işi yapıyor, sonra anahtarı geri atıyor ve oda tekrar rotasyona giriyor."

"Güvenlik yok mu?"

"Hiç," diye doğruladı Jenkinson. "Alçaklığın da alçağı. Bu yüzden, arka odada porno izleyen tezgâhtar bunu el tahtasında görmeden üç saat önce kaçmış. Onu dışarı çıkarmak için yukarı çıktı, sıcakta uyumak için kullandığını düşündü ve onu buldu."

"Seks yok, DNA yok, iz yok." Reineke boş ellerini kaldırdı. "Kurbanın vücudunda ucuz şarapla karıştırılmış OTC sakinleştirici vardı. Kısıtlama ya da boğuşma izi yok. Otuz dakika boyunca giriş yapmış. Ölüm nedeni, olaydan on dakika sonra ortaya çıktı."

Giriş yap. Cinayet silahı bir fulardan çok bir kuşaktı. Beyaz, süslü bir fiyonkla bağlanmış."

Reineke boğazının sol tarafına dokundu.

"Suçlu gibi koştuk, hiçbir yere benzemeyen birkaç kişiyi takip ettik." Jenkinson omuz silktilti. "Kuşak, yatıştırıcı, şarapla ilgili özel bir şey yoktu. Kurbanın sıradan bir erkek arkadaşı ya da seks arkadaşı yoktu. Katilin bunu yapmayı planladığını, belki de bu işte yeni olduğu için onu hedef aldığını ve bunun da onu daha kolay bir hedef haline getirdiğini düşünmek zorundaydınız."

"Erkekler ve kadınlar için mi kayıtlıydı?"

"Evet, ME'nin belirttiğine göre -özellikle de kurban o sırada baygınken- onu boğmak için çok fazla güç gerekmiyordu. Kadın açısından baktık," diye ekledi Reineke. "Ama orada da duvara tosladık. Bir sonraki ayakkabının düşmesini bekliyorduk. Bilirsiniz, yay, belki bir sembol. Ama şu ana kadar bir şey çıkmadı."

"Birinin bu kadar uzun süre açık kaldığını görmekten nefret ediyorsun." Jenkinson dava dosyasına bir göz attı. "Bir ay geçiyor, beş hafta geçiyor, bu soğukta kalıyor, ihtimaller uzuyor. Ya kucağınıza bir fırsat düşer ya da bir tane daha alırsınız. Bir tane daha mı var, LT?"

"Sanırım o da bir başkasıydı."

"IRCCA'dan beyaz kuşak ve fiyonkla hiçbir şey çıkmadı. Eşarplarımız, fiyonklarımız ve kuşaklarımız var," dedi Reineke tekrar ayağa kalkarken. "Ama tüm bu unsurlarla değil."

"Hepsi bizde var ama gerçekte değil. Kurguda."

"Kurgu mu? O yazar bu yüzden mi Nadine'le birlikte buradaydı?" Reineke sordu. "Peabody'nin bahsettiği yazar mı? Santiago büyük bir hayranı. Beni de okumaya ikna etti. Polisiye kitaplardan pek hoşlanmam. Sonunda beni kızdırıyorlar ama bu oldukça sağlamdı. Bir tane daha okumayı düşünüyorum."

"Hiç patlamayan bir polisiye kitap okumadım. Kurgu mu istiyorsun?" Jenkinson dedi ki. "Bilim kurguyla devam et. İçeri girerken saçmalık olduğunu biliyorsun."

Reineke, "Bu seferki patlamadı," diye ısrar etti. "Hightower yazarının bizimki gibi bir cinayet hakkında

yazdığını mı söylüyorsunuz?"

"Aynen böyle diyor ve yazdıklarına bakılırsa bu konuda haklı. Peabody ve benim dün yakaladığımıza benzeyen bir tane de o yazdı. Tesadüf olamayacak kadar çok aynalama unsuru var. Bu karışımla yeni bir göz atın.

Eve onlara "Kurbanınız öylece sokaktan toplanmadı" dedi. "Kitaptaki kurbanı benzemesi için özel olarak hedef seçilmiş. Katil takip etmek ve araştırmak zorundaydı. Cinayet sebebi kitaplara dayanıyor ve kitaplar da yazardan geliyor."

"Hangi kitaptı o?" Reineke sordu. "Santiago'da olacak. Bir göz atmanın faydası olur."

"Dark Falls. Birbiriyle bağlantılı bir seri... Hightower ve Dark serisini başlatıyor. İkincisi benim davam. Üçüncüsü bir dans kulübünde zehirlenme olacak. Kadın kurban. Biri bu konuda bir şey gönderirse, haberim olur. Ben alırım. Bu haberi yay. Bir danışmanım var."

Peabody içeri girerken ona baktı.

"Fangirl'lükten kurtuldun mu?" "Fangirl doğdum, fangirl ölürüm."

Eve gülümsedi, çok ama çok hoş bir şekilde. "Olabilir, hem de beklediğinizden daha kısa sürede."

"Sadece fangirling yapmıyordum." Peabody onlara katıldığında kendini tekme atma mesafesinin ötesinde tuttu. "Ona dışarı kadar eşlik ettim ve siz görüşmenin daha kişisel kısımlarını hallederken benim hazırladığım sorgulama hattından korkmaması için uygun miktarda fangirl'lik yaptım."

"Hangi cümleydi o?"

"Bazı yazarlar hikayelerini beta testi yapmak için okuyucuları kullanır. O kullanmıyor. Yapsaydı, oraya bakmak isterdik diye düşündüm, ama öykü doğrudan ondan ajansına ve editörüne gidiyor. Kimse, annesi ya da çocukları bile -ki onlar da çok sıkıdırlar- hiçbirini görmüyor. Ve bazı yazarlar özellikle belirsiz ya da çok detaylı bilgileri bulmak için araştırmacılar kullanır. O kullanmıyor, bu yüzden ona da gerek yok. Süreç hakkında biraz batıl inançları var, üzerinde çalıştığı şeyin çok fazla olmasına izin verirse

ya da orada düşünmek, dağılmak gibi bir şey. Ama bizim Morris'le birkaç kez konuşmuş ve bazen Dedektif Olivia Diaz'a -emekli oldu- bazı prosedürel sorular soruyor. Eski sevgilisi onu ayarladığında gittiği dedektiflerden biri. Brooklyn'deki 8-3'ten ayrılmıştı. Görüşmeye devam ediyorlar."

"Diaz hala Brooklyn'de mi?"

"Yaklaşık üç yıl önce Cape May'e taşındı ve evraklarını teslim etti. Geri dönerken onu hızlıca bir kontrol ettim. Sağlam görünüyor."

"Ben Mira'nın yanındayken ona ulaş ve konuş. Beklenmedik bir ölümden kurtuldun."

"Her zaman güzel bir gün."

Eve, "Gün daha bitmedi," dedi ve dışarı çıktı.

6

Eve bir süzölüş yakaladı, sonra da acelesi olmadığı belli olan insanların arasından geçerek yoluna devam etti. Yolun geri kalanını hızlı adımlarla Mira'nın dış ofisine, ejderha yöneticinin kapıları koruduğu yere kadar yürüdü.

"Geç kaldınız, Teğmen." dedi.

Lanet olsun. Eve kasıtlı olarak bilek ünitesine baktı. İki lanet dakika. İki dakika. "Özür dilerim. Cinayet dediğimiz küçük bir şey yüzünden alıkonuldum."

Yönetici sadece ince, esprisiz gülümsemesini takındı ve kulaklığına dokundu. "Dr. Mira, Teğmen Dallas burada. Tabii ki. Hemen içeri girebilirsiniz," dedi Eve'e.

Eve ejderhanın ininin önünden geçti ve Mira'nın kutsal alanının kapısını açtı.

Masasının başında, buz mavisi takım elbisesi içinde mükemmel bir görüntü sergileyen bölümün en iyi profilcisi ve kafa karıştırıcısı, 'link'indeki bir konuşmayı bitirirken parmağını bir dakikalık bir işaretle kaldırdı.

"Az önce içeri girdi. Evet, ona söyleyeceğim ve evet, bu çok ilginç. Teşekkürler, Dennis. Evde görüşürüz."

Mira telefonu kapattı ve elini saçlarının vizon kahverengisi dalgalarına götürdü. "Affedersiniz, oturun. Dennis davanızla ilgili bazı bilgilere sahip olabileceğini düşünüyor."

Eve, çaresiz ve zararsız bir şekilde aşık olduğu, hülyalı gözlü, dalgın Bay Mira'yı düşündü. Ve bir bağlantı kurdu.

"Blaine DeLano okuyor."

Mira arkasına yaslandı, kaşları yumuşak mavi gözlerinin üzerinde kavislendi. "Rüzgâr. Yelkenler." Parmaklarını havada salladı. "Puf. Sana bilmediğin bir şey söyleyecek değilim."

"O geldi. Onu Nadine getirdi. Onunla görüşmeyi yeni bitirdim."

Mira başını sallayarak ayağa kalktı ve buz mavisi topuklarının üzerinde ofisi AutoChef'e doğru yürüdü. Eve zarif bir fincan çiçekli çay içeceğini kabul etti. "Yansıtılan unsurların sayısına bakılırsa, katilin DeLano'nun kitabını şablon olarak kullandığını düşünüyorsunuz."

"İstiyorum. Ve bu ilk kez olmuyor."

Mira programlamasında durakladı, geriye baktı. "Daha fazlası mı var?"

"Şimdilik bildiğimiz bir tane var. Aynı serinin bu kitaptan hemen önceki kitabı. Karanlık serisi. Aşına değil misiniz?"

"Hightower'ın birkaç kitabını okudum ama diğer serilere henüz başlamadım. Başlamak istiyorum. Dennis her ikisini de yutuyor ve haberi duyduğunda aklına bu kitap geldi."

Eve'e güzel sandalyelerinden birini işaret etti, zarif fincanları getirdi ve oturdu. Eve'i sürekli şaşırtan dikkatsiz bir zarafetle kendi fincanını dengelerken mükemmel bacaklarını çaprazladı.

"Aslında kitabı okuyucusunun üzerine kaldırdı, sahneyi kontrol etti ve tekrarlanan unsurlar üzerine notlar aldı. Bunu tartışmadan önce: Başka hangi cinayet, başka hangi kitap?"

"Jenkinson ve Reineke geçen ay bir tane yakaladı. Hayatta yeni karşılaşılan sokak düzeyinde bir cinayet: boğulmuş, cinsel aktivite yok, zaman aşımına uğramış. Katil beyaz bir kuşak kullanmış, boğazın sol tarafına süslü bir fiyonk bağlamış."

"Davaya aşına değilim."

"Size gelmediler. Onlar danıştılar..." Zihnindeki dosyayı tekrar gözden geçirdi. "Strighter. Ama

Şimdilik, en azından tek atış, zeka yok, geçmiş yok, profil oldukça gevşekti. Ana notalara vuran suçlar gibi değil. Bu kitap DeLano'nun Dark karakterini başka bir seriye dönüştürmek için kullandığı kitap."

"Bekle, bekle." Mira bir an gözlerini kapattı. "Bunu okudum. Yıllar önceydi ama şimdi geri geliyor. Bir seri cinayet vakasıydı ve Dedektif Dark karakteri bu özel kurbanı tanıyordu."

"Hem kitapta hem de davada, kurban bayıltilmişti. Chianti ile karıştırılmış reçetesiz bir sakinleştirici. Boğuşma ya da başka bir yaralanma izi yok. Masada katip yok, güvenlik yok. İki kurban da aynı yaş aralığında, aynı ırktan, ikisi de hayata yeni atılmış."

"Yani yine tekrarlanan unsurlar," diye gözlemledi Mira. "Kitapta, eğer doğru hatırlıyorsam, bir kadın katil vardı ve kurbanlar kocasının nişanlandığını öğrendiği LC'leri temsil ediyordu."

"Hafızan tam yerinde. Gerçekte böyle bir şeyle karşı karşıya olduğumuzu sanmıyorum."

Mira iyice düşündükten sonra çayını kaldırdı. "Hayır, bu ikinci cinayet göz önüne alındığında, cinayet sebebi kitaplar, yani yazar olabilir."

"DeLano röportajda açık sözlüydü."

Mira'ya incelikli notlarının bir kopyasını gönderecek olsa da, göze çarpan noktaları şimdi aktardı. Mira başını salladı, çayını yudumladı.

"Elbette eski kocaya da bakmanız gerekecek ama elinizdeki bilgilerle vardığım sonuç, bu cinayetlerin onun işiyle çok bağlantılı olduğu, ona yönelik çok dolaylı bir saldırı olduğu. Ve fazla entelektüel. Büyük ölçüde manipülasyona ve gözdağına dayanan ve ancak otoritesinin ve statüsünün tehdit edildiğini hissettiğinde şiddetli bir öfkeye kapılan bir eş tacizcisini tarif ettiniz. Mülkü olarak gördüğü karısı onun otoritesine meydan okudu, dahası, bir kitap yazıp satarak tamamen kendi şartlarıyla bir başarı seviyesine ulaşarak bu otorite ve statüyü gasp etti."

"Katil detaylara odaklıdır," diye devam etti Mira, "çok kontrollüdür. Öldürme bir eylemdir, onun -ya da onun- imrendiği bir şeyin yeniden üretilmesidir. Ya da hayranlık

duyduğu bir şeyin. Belki de her ikisi de."

"Bu konuda yazabilir," diye önerdi Eve, "ama ben bunu gerçeğe dönüştürebilirim."

"Evet."

"Katilleri yakalandı. Ben yakalanmayacağım."

"Kesinlikle," diye onayladı Mira. "Çünkü o karakterden ve yaratıcısından daha zeki. Kurbanlar sadece birer karakter. Gerçek değiller, onunla kişisel bir bağları yok. O onları gerçek yapana kadar onlar birer avatar."

"Belli ki kitapları okumuş. Dahası, onları incelemiş olmalı. Yani takıntılı bir okuyucu mu?"

"Uyar, evet. Kitaplar gerçek olur ve yeniden yaratma ihtiyacı artar. Bu ihtiyaç takıntılı bir okurdan ya da hayal kırıklığına uğramış bir yazardan gelebilir. Her iki özelliğe de sahip bir katil çok yüksek bir olasılıktır. Kendini hikayenin içine koyar, kendi bakış açısıyla yazar. Profesyonel olarak DeLano'ya hem hayranlık duyuyor hem de kızıyor. Eski kocanın profilin dışında kaldığını düşünmemin bir başka nedeni de bu."

"İlk kitabıyla başlamadı."

"Bu ilginç, değil mi?" Mira çayını yudumlarken düşündü. "Hightower kitapları onun kariyerini başlattı."

"Eski pisliğin listede alt sıralarda yer almasının bir başka nedeni."

"Evet. Dediğim gibi, Dark serisini okumadım ama rozetini teslim ettiği ve Hightower'dan resmi ortak olarak ayrıldığı bölümü okudum. Şimdi onu tekrar okumam gerekiyor. Bu ayrılık katilin zihin yapısında rol oynuyor olabilir. Kadın dedektifin kendi başına yola çıkması, rozete ve rozetin sınırlarına isyan etmesi."

"Bu da eski sevgiliyi listede üst sıralara çıkarır," diye yorumladı Eve. "Evet, bu da bir etken. Dennis'in anlattığına göre Dark serisi güçlü, biraz da umursamaz bir kadını merkeze alıyor. Kadının güçlenmesi. Paralel de olsa başka bir yol seçti. Hâlâ adalet arıyor ama bunu bulmak için çoğu zaman kuralları çiğniyor."

"Katiliniz belli ki polisiye, dedektif romanları ve cinayet gizemlerinden hoşlanan bir okuyucu. Hem de çok fazla. Bunlar onun yaşadığı bir dünya haline geliyor. Büyük olasılıkla bu dünyaları yaratacak yeteneğe ve zekâya sahip olduğuna ve DeLano'dan daha iyi olduğuna inanıyor. O -ya da yine o- olgun, kontrollü, başrolünü oynadığı hikayenin ihtiyaçlarına uygun kurbanı seçecek kadar sabırlı. Çalışmak ve plan yapmak. Risk alan biri. Risk almaya değer. Risk almadan büyük bir şey başarılamaz."

"Rylan'ı öldürmenin pek çok kolay yolu var. Ama bir senaryoyu takip etmesi gerekiyorsa... Rylan'dan çok yeniden yaratım söz konusu."

"Bu noktada aynı fikirdeyim. Ben olsam profilini otuz yaşından küçük olarak çıkarmazdım. Eğer erkekse, cinsiyeti çok önemli değil. Erkek ya da kadın olsun, katil muhtemelen yalnız yaşıyor ya da yalnız kalabileceği ya da mahremiyetinin olduğu bir yerde yaşıyor. Kitapların içinde yaşıyor. Onlarla çalışıyor olabilir. Onları satıyor ya da yayıncılıkta düşük seviyeli bir pozisyonda. Hiçbir gücü yoktur. Onun gücü kitapların içinde ve şimdi yaptığı eylemlerle ortaya çıkıyor."

"Eninde sonunda kitapları bitecek. Sekiz kitaba ulaşmadan onu paketleyeceğim, ama o bir planlamacı, bu yüzden serinin son kitabını ne zaman bitireceğine dair bir planı var."

"Katılıyorum. Dizi bittiğinde geriye kalan tek şey yaratıcısıdır."

"Evet." Eve bunu DeLano'yu dinlerken düşünmüştü. "Bunu o yazıyor. Belki de çoktan yazmıştır, değil mi?"

"Bu kesinlikle devam eden bir çalışma olacaktır."

"Anladım." Eve ayağa kalktı. "Üçüncü kurban çoktan seçildi, incelendi ve işaretlendi."

"Kim?"

"Yarım yamalak bir ünlü, eskiden bir rock yıldızıyla yatmış kendi kendini yetiştirmiş bir belalı olacak - kitaptaki gibi çöp rock olmak zorunda mı bilmiyorum. Bu sefer zehir, meyveli martinisinin içine atılacak. Kalabalık bir dans kulübü."

"Başka bir kadın kurban."

"Evet. Evet, üçte üç."

"Bana bir saniye ver." Mira cep telefonunun bağlantısını çıkardı ve "Dennis" dedi. Bir an sonra Eve onun sesini duydu; ılık, dalgın.

"Charlie."

"Derse gittiğinizi biliyorum ama kısa bir sorum var. Dark serisinde cinayet kurbanları çoğunlukla kadın mı?"

"Bu onun uzmanlık alanı diyebiliriz. Arkadaşının kız kardeşi Dark Falls'ta öldürüldükten ve Deann polislik mesleğine getirilen kısıtlamalara sinirlendikten sonra kendini kadın kurbanlara adanmış. Elbette erkek kurbanlar da var ama-"

"Başlıca kurbanlar kadındır."

"Dizinin çerçevesi bu. Bu onun görevi, varoluş nedeni oluyor. Onları okumalısın, Charlie. Çok zekice işlenmişler."

"Okuyacağım. Hatta bu gece Dark Falls'u yeniden okuyacağım." "Birlikte sarılıp uyuyacağız. Çok güzel görünüyorsun."

"Dennis, sana bayılıyorum. Sonra görüşürüz. İyi günler."

Mira hâlâ gülümseyerek 'link'i ceketinin cebine geri koydu. "Yıllardır evli olduğun adamın seni hâlâ güzel bulması güzel bir şey."

"Çok güzelsin."

"Teşekkür ederim. Bir zamanlar olduğundan çok daha fazla çalışma gerektiriyor. Geri dönmek zorunda olduğunuzu biliyorum ve başka bir konsültasyonum daha var, ancak bunun başka bir kilit faktör olduğunu düşünüyorum. Kadın kurbanlar. Katilin bu seriye odaklanmasının bir başka nedeni de bu olabilir - hem de bir kadın tarafından yazılmış bir seriye. Kadınlar zayıf ya da rakip olarak görülüyor olabilir. Erkek iktidarsız olabilir. Kadın, eğer bir kadınsa, kadın gücü olarak gördüğü şeyi kıskanıyor olabilir. Ama kadın kurbanlar, kadın kahraman, kadın yaratıcı. Bunun önemsiz olduğundan şüpheliyim."

"Olmayacak. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Ve Bay Mira'nın bu konuda daha fazla bilgisi varsa dinlemekten memnuniyet duyarım."

"Çok heyecanlanacak." Mira ayağa kalktı, Eve'i kapıya doğru yürüttü. "İyi şanslar. Sana resmi bir profil göndereceğim." Sonra Eve çıkarken yöneticisine döndü. "Blaine DeLano'nun Dark Falls romanını indirir misiniz? Ve seriyi takip eden kitabı da. Tabletime lütfen."

Eve, Peabody ile temasa geçti. "Paltomu ve eşyalarımı al, benimle garajda buluş. Önce kurbanın evini, sonra da tiyatroyu alacağız."

Bir asansöre yöneldi ve DeLano'nun eski sevgilisini, işini ya da evini ziyaret etmeyi hesaplarken çağrı düğmesine bastı. Kapı açıldığında bir çift üniformalı, saçları deli tutamlar halinde, bağciksız diz botları ve üzerine bir tür metalik kalemle çizilmiş tuhaf sembollere benzeyen şeylerle kaplı, sallanan bir pardösüsü olan bir adamla mücadele ediyordu.

Gerçekten de kafasında folyo kapaklar vardı. "Geliyorlar!"

Gözleri Eve'in gözlerinde şişerek bağırdı.

yön. "Siz uyurken beyninizi yiyorlar. Bize benziyorlar ama değiller. Sadece Umberto'nun İşareti sizi koruyabilir. Sakın uyuma! Uyumayın!"

Eve merdivenleri tercih etti.

Peabody'yi hâlâ yeniyordu ve arabasına yaslanıp kurbanın adresini, tiyatronun adresini, Craig Jefferson'ın evini kontrol etmek ve resmi kimliği üzerinde çalışmak için zamanı vardı.

Onu incelemek için bir dakika ayırdı. Çoğu kişinin iyi görünümlü diyebileceği bir adamdı; düzgün saçları, pürüzsüz bir yüzü vardı. Ve gözlerindeki kendini beğenmiş bakışı, onun bir pislik olduğunu bilmese bile fark ederdi.

Sağlıklı gıdalar, vitaminler, takviyeler üreten bir şirketin pazarlama yöneticisi.

Meraktan adamın şimdiki karısını araştırdı. DeLano'dan altı yaş daha genç olduğunu fark etti ama adamın da bir tipi vardı. Bir numaralı karısıyla aynı renkte, aynı yapıda. Onun için ilk evlilik ve profesyonel anne olarak bir liste.

Peabody'nin botlarının sesini duyunca PPC'sini bir kenara bıraktı.

Eve paltosunu giydi, atkısını ve şapkasını daha sonra kullanmak üzere ceplerine doldurdu ve direksiyona geçti.

"Diaz?"

"Yardım etmekten mutluluk duyduğum. DeLano'ya gerçekten düşkün görünüyor ve eski sevgilisini katil piçler listesinde alt sıralarda değerlendiriyor. Onu daha çok sümüklü, istismarcı, devasa bir egosu olan ve kadınlara karşı -cinsel olmayan bir şekilde- sert davranan bir korkak olarak tanımlıyor. Diaz'ın deyimiyle, "Breed and Bake" kategorisinde olmadıkları sürece. Bunun dışındakiler orospudur. Eski komiseriyle konuşmaktan ve Jefferson'ın tutuklanmasıyla ilgili dava dosyasını paylaşmasını istemekten mutluluk duyuyor. Jefferson'ın hapse girdikten sonra çok çabuk bozulduğunu, bu yüzden ağladığını söylüyor. Ama bunu sert bir tavırla kaplamış."

"Ben kadının söylediklerine katılıyorum ama katil de muhtemelen kadınlara karşı aynı sertliğe sahip olduğu için ona da bakacağız."

Kurbanın tiyatro bölgesindeki dairesine doğru ilerlerken Peabody'ye Mira ile olan görüşmesini anlattı.

Peabody, "Ona dönmeliydim," dedi. "Kadın bakış açısı. Yazar, ana karakter, dizi boyunca birincil kurbanlar. Bence bu sağlam bir açı. Ve bunu daha da ileri götürebilirsiniz. Yazar kadınlardan oluşan bir evde yaşıyor. Annesi ve iki kızı."

Peabody şöyle bir baktı. "Oraya çoktan gitmişsin."

"Karışımın içinde. Buna iki şekilde bakabiliriz: ya katil erkektir ve kadınlara karşı serttir ya da tutarlı olması için katil kadındır. Bu ihtimalleri azaltmaz."

Eve hedefine bir blok mesafede bir sokak boşluğu tespit ettiğinde, şanslı gününde olduğunu düşündü. Peabody'nin boğuk ciyaklamasını duymazdan gelerek dik konuma geçti, trafiğin üzerinden hızla geçti ve birkaç santim boşta kalacak şekilde, tıkanmış bir külüstür ile pis bir sedanın arasına düştü.

Peabody, "Yürümek benim için sorun olmazdı," demeyi başardı. "Benim için sorun olmazdı."

"Güzel, çünkü böyle bir yer bulursan, sende kalır. Daireyi kontrol ettikten sonra buradan tiyatroya kadar yürüyeceğiz."

"Merkeze gelirken o Danimarkalıyı aldığım için. Almayacaktım, kendime almamam gerektiğini söyledim. Ama öyle oldu.

Tam orada, parlak ve yapışkan lezzetle dolu. McNab iki tane yedi ama sıska kıcı umurunda mı? Hayır, umurunda değil."

"Pantolonunun bol olduğunu sanıyordum."

"Teşvik olsun diye onları içeri aldım." Peabody binaya doğru ilerlerken bel kemerini kontrol etti. "Belki de bir hatırlatma olarak onları serbest bırakmalıydım."

"Kıçın daha küçük."

Peabody durdu, çenesi düştü. "Ne dedin sen?"

"Gözlerim var." Eve yürümeye devam etti ve Peabody'yi yetiştirmek için koşmaya zorladı. "Kıçına yapışmıyorlar ama benim gözlerim var."

"Seni dudaklarından öpmek istiyorum. Dilimle."

"Bunu denersen, marjinal olarak daha küçük olan kıçında çizmelerimin izleri kalacak."

"Buna değebilir."

Eve, Center Stage adlı bir mağaza ile bir dövme ve piercing salonu arasındaki dar kapının ziline bastı.

Lola'nın sesi hoparlörden tiz geliyordu. "Evet?"

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody."

"Tamam." Kapı vızıldadı, tıklandı.

Eve küçük lobideki kapısı çökmüş sıska asansöre şöyle bir baktı ve merdivenlere yöneldi.

"Dördüncü kat." Peabody içini çekti. "Bu kesinlikle Danimarkalıların hatası."

"Onunla açılar oynuyoruz. Yerleşmek için biraz zamanı oldu. Özellikle son birkaç aydır videolarda tekrar tekrar gördüğü birini fark etti mi? Mahallede gördüğü biri, Rylan'ın yorum yaptığı biri. Ben kurbanın yatak odasına bakarken sen de onunla konuş."

"Anladım."

Lola kapı aralığında durmuş, küçük bir tırnağını kemiriyordu. Eve, yerleşmek için zamanı olduğunu ve bunun çoğunu ağlayarak geçirdiğini düşündü.

"Chanel. Kim olduğunu biliyor musun..."

"Henüz değil, ama kim olduğunu bulmak en önemli önceliğimiz. İçeri girebilir miyiz?"

"Evet, tabii. Ah, bu DeVon."

Vahşi, kırmızı uçlu saçları olan uzun boylu, sıska siyah adam kendi kendine ağlıyor gibiydi. Elini uzattı.

"Koridorun karşısında oturuyorum. Gidebilirim. Sadece Lola'nın yalnız kalmasını istemedim."

"Kalabilir mi? Lütfen? Sorun olur mu?"

"Chanel'i tanıyor musunuz, Bay....?"

"Adım Monrow, ama sadece DeVon. Bizim Chanel'i tanıyordum. Ben kostüm tasarımcısıyım. Chanel ve ben birkaç kez aynı oyunda çalıştık."

Kocaman kara gözleri yaşardı, ama Lola kırık bir hıçkırık çıkardığında, bir kolunu omuzlarına doladı ve tehditkâr gözyaşlarını kırıştırdı. "Hadi bakalım küçük kızım, otur. Sana biraz daha çay yapacağım. İkiniz için de yapabilir miyim?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler. Chanel'in odasını görmek istiyorum."

"Sana göstereceğim. Hayır, sen otur bebeğim." Onu renkli desenli bir sandalyeye itti, parlak mavi bir şalı bacaklarına doladı. "Hemen döneceğim. Hemen şurada, hanımefendi."

"Teğmen," dedi Eve ve onu sağa doğru takip etti. DeVon, Eve ile birlikte odaya girdi ve sesini alçalttı.

"Bütün gece uyumadı. Görüştüğü adamla arasını düzeltmeye çalıştıktan sonra bu sabah erkenden eve geldi. Eve gelmeye ihtiyacı vardı ve beni almaya geldi. Onu yalnız bırakmak istemedim. İstersen işin bitene kadar dışarıda kalabilirim."

"Yaptığımız ya da söylediğimiz her şeyi sana anlatırdı zaten ve birine ihtiyacı olduğu çok açık. Ona çay yaparsın. Ama sana mahallede birini fark edip etmediğini sorayım, binayı izliyor gibi görünen birini, tiyatronun etrafında takılan birini, Chanel'in kullandığı marketi, videoları - eğer onlarla gittiysen."

"Bazen giderdim ama göze çarpan birini hatırlamıyorum. Yaklaşık yedi aydır aynı tiyatrodaki çalışmıyorduk. Pazara Chanel'den daha çok giderdim. Sanırım çoğunu Lola yapardı. Keşke birini fark etseydim. Herhangi birini. Çok tatlı bir kızdı. Hayatımın aşkı olduğunu düşündüğüm adam sekiz hafta üç gün önce beni terk ettiğinde? Chanel ve Lola benim için oradaydı. Lola'nın yalnız kalmasını istemiyorum."

"Devam et ve onunla birlikte ol."

Başını salladı, nemli gözlerle odaya baktı ve gülümsemeyi başardı. "Chanel mutluluğu severdi. Güzel, parlak ve mutlu olmayı severdi."

O dışarı çıktığında, Eve etrafına bir göz attı.

Aydınlık ve mutluluk her yeri kaplamıştı. Küçük oda, parlak pembe duvarlar -pembenin nesi vardı ki?- ve onları kaplayan neşeli sanat eserleriyle ısıtılmıştı. Çoğunlukla çiçekler ve kelebekler, Eve'in dikkatini çekmişti ve gözüne göre hepsi, muhtemelen arkadaşları tarafından yapılmış ya da sokaktan satın alınmış küçük orijinalerdi.

Şeker çizgili bir yorgan, dağ gibi yastıkların altında yatağın üzerinde biraz dikkatsizce akıyordu. Daha fazla çiçek ve kelebeğin yanı sıra balerin etekli bir dansçı ve bir tek boynuzlu at olduğunu fark etti.

Aynı renk ve parlaklıktaki giysiler bir sandalyenin üzerine yuvarlanmıştı. Tek pencerenin üzerinde yarım düzine güneşlik, olta tellerinden sarkıyordu. Üç çekmeceli bir büronun üzerindeki kıvrımlı ayna, beyaz çerçevesinin içine sıkıştırılmış bir fotoğraf koleksiyonu barındırıyordu. Şişeler, saksılar, ince bir vazoda bir buket kâğıt çiçek, kostüm takıları -küpe, bilezikler ve çok renkli bir kâse içinde kolyeler- çalışma masasının üzerinde bir araya toplanmıştı.

Yatağın başucundaki tek komodinde fırırlı beyaz gölgeli bir lamba, bir tablet ve şekerli kurabiye gibi kokan bir mum vardı. Eve çekmecesinde el kremi, yüz kremi, kayganlaştırıcı, vibratör, çakmak -muhtemelen mum için- tırnak törpüsü, küçük makaslar ve temel kadın gereçleri buldu.

Tableti denedi -şifreli değildi- ve bir günlük ya da ajanda bulma umuduyla göz gezdirdi. Bazı bölümleri vurgulanmış oyunlar, bir takvim ve program, mağazalar, tiyatrolar, müzikler için birçok yer imi, birçoğu önemsiz ve spam olan e-postalar ve daha fazla fotoğraf buldu.

EDD'yi daha derinlemesine araştırmayı bırakmaya karar verdi ve dolaba döndü.

Kollarını açsa dirseklerini yanlara vuracaktı. Kendi dolabının büyüklüğünü pek takdir etmese de, buradaki kaosu incelemek, kendi dolabının çok az çabayla bir şekilde düzenli kalmasına minnettar olmasını sağladı.

Her şey -elbiseler, pantolonlar, ceketler, gömlekler- neşeli bir düzensizlik içinde karmakarışık ve yuvarlanıyordu. Düzinelerce eşarp ve kemer çubukların üzerine asılmıştı. Botlar, ayakkabılar, kızaklar ince bölmelerde bir araya yuvarlanıyor ve bir ayakkabı nehri gibi dışarı çıkıyordu. Bir çift hırpalanmış burunlu ayakkabı, soluk pembe kurdeleleriyle bir kancaya asılmıştı. Yıpranmış bale terlikleri, Eve'in dans ayakkabısı sandığı bantlı ve alçak topuklu ayakkabılar -ve bir çiftinin altlarında şu metal vurmali şeyler vardı- çubukların üzerindeki bir rafa yığılmıştı.

Her gün giyinmek lanet olası bir opera olmalı, diye düşündü, yıldızların ışıltısı arasında büyük, kalın harflerle Chanel'in adını taşıyan bir kutuya uzanırken.

Eve içeride oyun kağıtları, okul oyunlarından ve dans resitallerinden kalma eski programlar buldu. Oyun kağıtları diğer oyuncular tarafından imzalanmıştı, bazılarının üzerinde yazılar vardı. Her birinin içine Chanel fotoğraflar sıkıştırmıştı. Kendisinin, diğer oyuncuların, provaların, kostüm provalarının, makyaj seanslarının.

Restorandan bazı menüleri saklamış, iş arkadaşlarına imzalatmış ve fotoğraflarını eklemişti.

Günlük yok, diye düşündü Eve. Chanel hayatını yaşadığı gibi kaydetmişti. Tiyatroda.

Eve kutuyu yerine koydu ve dolaptan çıktı. Katili burada bulamazdı, ya da ona dair herhangi bir iz. Chanel'in

hayat onun için önemli değildi. Onun dünyasında sadece bir karakterdi.

Dışarı çıktı.

Lola yattığı yerde kaldı, DeVon da yanında. Peabody karşılarında oturmuş, alçak ve yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşuyordu.

"Yardımcı olacak bir şey bulabildin mi?" Lola konuşurken DeVon'a doğru eğildi. "Odasındaki hiçbir şeye dokunmadım. İçeri bile giremedim."

"Tabletini alıp daha ayrıntılı bir şekilde incelemek istiyorum."

"İhtiyacın olan her şeyi alabilirsin, her şeyi."

"Başka elektronik eşyaları var mıydı?"

"Sadece tablet. Ve çantasındaki 'link', o zaten sende var. Benimkini ister misin? Benimkini alabilirsin."

"Sorun değil."

"Gidip onu görmeli miyim? Ailesi geliyor ve onu görecekler. Gitmeli miyim?"

Eve dehşet, suçluluk, korku, keder okudu.

"Ailesinin onun için bir anma töreni düzenlemek isteyeceğini tahmin ediyorum. Belki onlara bu konuda yardımcı olabilirsiniz. Bence bu daha önemli olur."

"Yardım edebilirim." Yüzünü DeVon'un omzuna bastırdı. "Edebilirim."

"Yardım ederiz. Eminim Annalisa restoranda bir tane düzenlememize izin verir. Müzik, dans. Bu Chanel, değil mi?"

Lola başıyla onayladı. "Ailesi gelmeden önce odasını biraz temizlesem sorun olur mu? Ve belki de Chanel'in onların görmesinden utanacağı birkaç şeyi çıkarabilir miyim?"

Peabody ayağa kalkarken, "Sanırım Chanel bunu takdir edecektir," dedi. "İkiniz de iyi arkadaşsınız."

Merdivenlerden geri döndüklerinde Peabody içini çekti. "Hiçbir şey bilmiyorlar, Dallas. Bir şey bilmek istiyorlar, yardımcı olacak bir şey bulmak için kendilerini alt üst edebilirler."

"Bilmeleri gereken bir şey yok. Bu işi bitireceğiz, veterinerlik ofisine, tiyatroya gideceğiz ama çok zor. Eğer katilini tanıyorsa, bu tesadüfi, daha çok çevresel bir durum. Restorana ya da bir gösteriye, videoya gelen biri, hepsi onu gözlemlemek içindi. Günlük tutmuyordu ama her şeyi sosyal medyada paylaşıyordu. Nerede yemek yediğini, yediği sırada. Dersleri, provaları, restoranda olan bir şey, bir randevu, bir alışveriş gezisi. Hepsi orada, böylece onun izlerini takip edebilir, doğru anı seçebilirdi. Kitaptaki sahneyi yansıtan bir an."

Tiyatroya giderken evcil hayvan kliniğinde durdular. Eve, Peabody'ye perişan haldeki asistanla görüşürken kendisi de kediler, köpekler ve büyük, tüylü kemirgenlere benzeyen hayvanlarla dolu bekleme odasına dikkatle baktı. Kedilerden biri taşıyıcısının içinde bir yılan gibi tıslıyordu, ama diğerleri, kedilerin sık sık yaptığı gibi, sadece sıkılmış ya da üstün görünüyorlardı.

Eve'e göre köpeklerin üç temel modu vardı: tehlikeli, delicesine mutlu ya da sadece deli.

Küçük bir at büyüklüğündeki bir köpeğin çılgın bakışlarını yakaladı ve bir insanın neden evin içinde gezdirebileceği bir köpek istediğini merak etti.

Kadın bir anlığına o çılgın gözlerle karşılaşma hatasına düştüğünde, gri cüssesiyle olduğu yerde dans etti ve ardından saldırarak gıcırdayan sahibini sandalyesinden sürükledi.

Eve kendini savunmak için elini silahına götürdü ama at-köpek bir koşucu gibi yere kapandı, kendini yukarı kaldırdı ve kocaman ön pençelerini kadının omuzlarına yerleştirdi. Ve geniş, ıslak dilini çenesinden saç çizgisine kadar gürültülü bir höpürdetmeyle yaladı.

"Sampson!" Kadın işe yaramaz bir şekilde tasmaını çekiştirdi, kalın tasmayı çekti. "Yere yat, Sampson, yere yat! O ısırmaz!"

Eğer ısırsa, diye düşündü Eve, artık bir yüzü olmayacaktı. "Senden hoşlanıyor." Nefes nefese kalan sahibi çekiştirip durdu.

"Bazen gördüğünü biriyle bir şeyler uyuşuyor.

O hâlâ bir köpek yavrusu."

Eve korkunç, çılgın bir sevgiyle parlayan gözlere baktı. "Bir köpek yavrusu."

"O bir sineği bile incitmez. Sampson, yere yat! Bir kuzu kadar naziktir."

Asistan, "Arka ayağına bas," diye tavsiyede bulundu.

Her şeyi denemek isteyen Eve, çizmesini devasa patilerden birinin üzerine koydu. Sampson yere düştü, sallandı, hatırı sayılır ağırlığını sevgiyle Eve'in bacaklarına yasladı.

"Bayan Pinksy, alfa siz olmalısınız."

"Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim," dedi Eve'e.

"Uh-huh. Peabody?"

"Evet, efendim, işimiz bitti."

Eve rahatlamış bir halde kapıya yöneldi. Sampson onunla birlikte dörtnala koştu, durması, oturması, topuklaması, uslu durması için yalvardıkça sahibini arkasından sürükledi.

Eve bir kez daha çılgın bir aşkla parlayan gözlere baktı.

İşaret etti, "Otur!" dedi.

Koca kışını yere bıraktı, balta gibi kuyruğunu tokatladı. "Kal," diye emretti.

Kaçarken asistanın "Bu bir alfa, Bayan Pinksy" dediğini duydu.

"Çok tatlıydı," diye başladı Peabody. "Büyük, pasaklı ve tatlıydı."

"Tüm yüzümü yaladı." Eve ellerini üzerinde gezdirdi, derisinin sağlam görünmesine şükretti. "Sanırım gözbebeklerimi de yalamış olabilir."

Yürürlerken ürpererek uzaklaştı. "Orada izimi kaybettim ama duyduğum kadarıyla hiçbir şey ekleyememiş."

"Hiçbir şey. Acil durumu satın aldı, neden almasın ki? Daha fazla bilgi almaya çalıştı ama adam görüşmeyi kesti. Protokolü izledi, Lola ile temasa geçti, sonra bir muayene odası ve muhtemelen ameliyat ayarlamak için içeri girdi.

"Kayıtlarını da kontrol etti. Prince adında iki hastaları var ama biri kedi, diğeri gelincik. Bu isimde köpek hastaları yok."

"Olayı bağlarız, sonra da Jenkinson ve Reineke'nin Rosie Kent'le ilgili çalışmasının üzerinden geçeriz. Katil iki kurbanın ve DeLano'nun yollarını kesiştirdi. Kesişim noktalarını bulacağız."

Rüzgâr esti ve beraberinde soya sosislerinin, sıcak simitlerin, kavrulmuş kestanelerin kokularını getirdi. Kentin sokak ziyafeti. Peabody'nin başını tüten bir kayar arabaya doğru çevirdiğini fark etti.

"Sonra," dedi Eve.

Tiyatronun kapısındaki görevliyi geçip boş lobiden geçti. Müzik yükselirken ve sahnedeki kadın gür Broadway sesiyle bir şarkıyı bitirirken salonun arka tarafında durakladı.

Kollarını havaya kaldırıp başını arkaya atarak bitirdi.

Sonra kollarını indirdi, evin ortasında oturan üç kişiden biri alkışlarken megawatt gücünde bir gülümseme yaydı.

"Teşekkür ederim!"

"Teşekkür ederim, Jessilyn. Ya da Sadie mi demeliyiz?"

"Aman Tanrım." Ellerini birbirine kenetledi. "Anladım mı? Anladım mı?" Gırtlaktan gelen bir kahkahayla sahnede piruetler çizdi. "Aman Tanrım."

Peabody, "Rylan'a kız kardeşi olacak kadar benziyor," diye yorum yaptı.

"Evet. Üçünü al, ben onunla başlayacağım. Bakalım ne bulacağız."

7

Yüksek, güneşli at kuyruğu sallanan aktris sahneden çıkıp koltuklardaki üç kişiye doğru zıpladı. Eve eğimli orta koridordan aşağı inmeye başladı.

Kadının fokurdadığını duydu, el sıkıştığını ya da bir vakada David dediği kişiye sarıldığını gördü.

Eve bunun gerçekleşmesi için bir süre verdi.

"Böldüğüm için özür dilerim. Teğmen Dallas, Dedektif Peabody."

David'in gözlerindeki eğlenen zevkin kayboluşunu izledi. "Evet, tabii ki. David Reingold. Biraz geride kalıyoruz."

"Sonunda tutuklandın mı David?" Hâlâ uçmakta olan Jessilyn Brooke ona gülümsedi. "Suç teşkil edecek derecede yetenekli olduğum için."

Ona hızlı bir gülümseme fırlattı ve Eve'in koluna girdi. "Bana bir dakika izin ver," dedi Eve'i birkaç adım öteye götürürken. "Jessilyn'e henüz Chanel'den bahsetmedik. Mitzie ve George, Jessilyn'in bu konuyu gündeme getirmesi ya da ertelemesi yerine bu görüşmenin sonrasına kadar beklememiz gerektiği konusunda anlaştılar. Bana onunla konuşmam için birkaç dakika vererseniz, ona olanları anlatırım."

"Ben hallederim." Eve döndü. "Bayan Brooke, benimle gelir misiniz?"

"Pardon, ne dedin?"

"Sen git, Jess. Ben hemen geliyorum."

"Pekala, David. Patron sensin. Konu nedir?" diye sordu Eve'e doğru yürürken. "Siz gerçekten polis misiniz?"

"Arkaya oturalım." Eve, Peabody'ye ortağının grubu ön tarafa götürmesini, kendisinin de aktrisi arka tarafa götürmesini işaret etti.

"Çabuk olabilir miyiz? Kafam çok iyi ve menajerimle görüşmem gerek. Annemle. Eski erkek arkadaşımla."

Eve son sıradaki bir sandalyeyi işaret etti ve kadının yüzüne bakabilmek için yanındaki sandalyenin kolçağına oturdu.

"Chanel Rylan ile ilişkinizi anlatabilir misiniz?" "Chanel mi?" Jessilyn salonun etrafına şöyle bir baktı. Rakibini görmeyi bekliyordu. "Bak, onun da geri çağrıldığını biliyorum, ama... Bu bana rolü paylaştığımızı söylemenin bir yolu mu? Provalara rolü birlikte sahiplenerek mi giriyoruz?" Parıltının bir kısmı soldu ama Jessilyn omuz silkti. "Bununla yaşayabilirim. Hâlâ başarabilirim. O numarayı çiviledim."

"Sanırım bu sabah hiç medya dinlemediniz ya da okumadınız?"

"Kariyerimin en büyük geri aramasının sabahında mı? Şaka yapıyorsun, değil mi? Sabahı ilkel tiyatro tanrılarına siyah tüylü tavuklar kurban ederek geçirdim. Beynimde," diye ekledi Eve gülümsemeyince. "Aslında hiçbir tavuk zarar görmedi."

"Bayan Brooke, Chanel Rylan'ın dün gece öldürüldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum."

"Bu hiç komik değil." Artık tüm parlaklık gitmiş, yerini öfkeli bir hakaret almıştı. "Bu söylenecek en çirkin şey. David!"

Eve Jessilyn'le yüzleşmeye devam etti, sadece David geri gelmeye çalışırsa onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Komik olması gerekmiyor ve cinayet genellikle çirkindir."

"Kes şunu. Kes şunu."

"Sen ve Chanel bu rol için yarışıyordunuz." "Kes şunu. Bunu hemen durdurmanı istiyorum."

Eve rozetini çıkardı. "Şuna bir bakın. NYPSD'denim. Chanel Rylan cinayetini araştırıyorum. Bazı soruları cevaplamanı istiyorum."

"Bu değil- Yapamam- Ama..." Bir elini ağzına bastırdı, parmaklarının arasından hava emdi. "Biliyorlardı. Biliyorlardı ve bana söylemediler. Onlar... Anlıyorum." Gözlerini kapatarak sandalyesinde sallandı. "Anlıyorum. Gösteri devam etmeli. Anlıyorum. Chanel anlıyor. Hepimiz anladık. Tanrım, ona ne oldu? Ne oldu?"

"Bıçaklandı."

Gözyaşları parıldadı, ışıldadı, döküldü. "Soygun mu?"

"Eğer sorulara cevap verirsen. Dün gece saat 5'ten 7'ye kadar nerede olduğunu söyle."

"Nerede... Bir rol için onu öldüreceğim? Böyle mi düşünüyorsun?" "Bana söyleyebilir misin?"

"Tanrım. Tanrım. Ben... İşten sonra arkadaşımın dans stüdyosuna gittim. Bekle."

Gözyaşları akmaya devam ederken parmaklarını gözlerine bastırdı ve birkaç kez kesik kesik nefes aldı.

Ellerini indirerek kucağında sıkıca kavradı. "On birden altıya kadar çalıştım, Sylvia'nın yerinde barmenlik yapıyordum. Ben gittim

Missy'nin stüdyosuna. Yolda Brass Gong'dan biraz Çin yemeği aldım. Son dersini bitirene kadar bekledim. Benimle bugünün repliklerini çalıştı, ben prova yaptım, o da bana dans için yardım etti. Sonrasında bir şeyler içmek için dışarı çıktık, sonra da eve gidip sekiz saat boyunca dinlendim - bugün için zinde olmak için."

Tekrar durakladı, mücadele ediyordu. "Taze olmak, elimden gelenin en iyisini yapmak için çünkü Chanel'e karşı çıkıyordum. Missy ile birlikteydim ve Hank yaklaşık bir saatliğine stüdyoya geldi. Altı-on beş, altı-otuzdan ona kadar oradaydım sanırım. Eve gitmeden önce Sylvia'da bir şeyler içtik."

"Pekâlâ. Arkadaşlarınızın iletişim bilgilerini istiyorum."

"Chanel benim de arkadaşımdı." Kelimeler bir hıçkırıktan bulanıklaştı. "Missy ve Hank gibi değil, ama bir arkadaş. Bunun için hazırdık

ve diğlerleri için birbirimize karşı olduk. Bazen ben aldım, bazen o aldı. Bazen ikimiz de elendik. Bunu çok istiyordum, bu bir sır değil. Kaybetmek beni yıkardı ama yıkılmaya alışırsınız ya da Wisconsin'e dönüp halk tiyatrosu yaparsınız.

"Lola! Oda arkadaşı, onun adı Lola, Missy'nin benimki gibi ve soyadını hatırlayamıyorum. Lola biliyor mu?"

"Evet. Chanel ile sosyalleştiniz mi?"

"Tabii. Tabii, çok takıldık." Elleriyle gözyaşlarını sildi. "Biz tiyatro insanlarıyız. Ya birlikte asılırsınız ya da ayrı asılırsınız. Benim borularım daha iyi, onun içneleri daha iyi. Birimizin bir rolü varsa, diğeri bazen pratikte yardım ederdi.

-Benim için ses, onun için dans. Erkek arkadaşım olmadan önce eski erkek arkadaşım la çıkıyordu."

Gözlerini boş sahneye dikti.

"Bu geri çağır y aldığımızda bir anlaşma yaptık. Kolay olmadı çünkü ikimiz de bunu gerçekten istiyorduk ama bir anlaşma yaptık. Hangimiz alırsak, diğlerimiz de katkıda bulunacaktı. Ben onunla şarkılar üzerinde çalışacaktım, o da benimle koreografi üzerinde çalışacaktı."

Eve ona birkaç soru daha yöneltti ve iletişim bilgilerini aldı.

"Sence Lola ile temasa geçmeli miyim? Benimle konuşmak ister mi bilmiyorum. Rolü kaptım."

"Anlaşmaya sadık kalır mıydın?"

"Evet, tabii. Chanel de bunu saklayabilirdi. Bu bizim ilk anlaşmamız değildi."

"Cevabın bu, değil mi?"

* * *

Peabody'ye kayan arabada öğle yemeğ i ısmarladı, kendi köpeğini Pepsi ile yıkayarak şımarttı. Ona göre akü asidi içmek de araba kahvesi içmek gibiydi.

Oradan şehir merkezine dönüp sokak fahişeleriyle, devriye polisleriyle, LC öğretmenleri ve sertifikacılarıyla, flop'taki işe yaramaz masa görevlisiyle konuştular. İki saat boyunca dedektiflerin çizme izlerini incelediler ve yeni bir şey bulamadılar.

Eve yine Rosie Kent'in öldüğü o hüzünlü küçük odaya geri döndü.

Şüpheli çarşaflarla kaplı, topak topak bir yatağı olan tek kişilik bir yatak. Ne de olsa uyumak için değildi. Duvara asılı çukurlu bir lavabosu, aklı başında kimsenin kışını sokmayacağı bir tuvaleti ve lekeli bir aynası olan dolap büyüklüğünde bir banyo.

Yatak odasında tavan lambası var, lamba yok. Sallanan küçük bir masa, şifonyer yok. Çıplak zemin, soğuk havayı içeri sızdıran bir pencere ve hastalıklı gri duvarlar. Kapının yanında anahtarla çalışan bir zaman saati asılıydı. LC kendisine ayrılan süreyi tuşluyor ve süre dolduğunda saat ötüyordu.

Koridor kapısı içeriden kilitliydi, ancak standart bir master ile baypas edilebilirdi.

"Anlaşmayı, detayları sokakta halletmiş olabilirler ama Ocak ayındayız, hava soğuk. Parti zamanı, o yüzden gidelim diyor. Flop'a giderlerken detaylar üzerinde çalışılır. Ne kadar zaman, standart ücret.

"Bu işi hallettikten sonra alt katta oturum açıyor, anahtarı alıyor. Yukarı çıkarlar. Onu içeri getiriyor, kapıyı kilitliyor, saati giriyor. Anahtarı masanın üzerine koyuyor. Kadın yeni, belki ona biraz seks konuşması yapıyor, birkaç hareket yapıyor. Bu bir maceradır ve sorumluluk ondadır. Yetkinin kendisinde olduğunu sanıyor."

Ama o değil, diye düşündü Eve. Bu hüzünlü odada sayısız kez oynanan bir sahne. Ama bu sefer katil ölümcül bir son yazmıştı.

"Yanında bir şişe getirmiş, önce bir şeyler içip rahatlamak istiyor. Onun için sorun değil, ne yaparlarsa yapsınlar parasını alıyor. Şişeden içemez, aynı şişeden içemez yoksa ikisi de bayılır. Bu yüzden bir bardak içmek zorunda

Ona. En az bir bardak, belki iki. Bir çanta? Evrak çantası? Çanta?"

Eve odada bir tur attı. "Git benim için biraz makyajını tazele- bu onu banyoya götürmenin bir yolu, böylece bardağına sakinleştirici ekleyebilir. Kadın geri döndüğünde iki bardağı da alır ve ona ilaçlı olanı uzatır. Belki gerginmiş gibi davranır, belki de şarap içerken soyunmaya başlamasını ister."

Hayal etmesi kolay, diye düşündü Eve, görmesi kolay. Olay yerinin içinde değilseniz ve yetkili olduğunuzu düşünmüyorsanız.

"İlgi odağı o. Bundan hoşlanıyor. Küçük striptizini yapıyor, içerken seksi olmaya çalışıyor. Uyuşturucunun etkisini göstermesi birkaç dakika alıyor. Biraz sersemlemiş, biraz kendinden geçmiş. Sweepers buraya dökülmüş şarap bulamadı, bu yüzden bardağı düşürmesine izin vermedi. Belki de onu yere bırakmadan önce biraz daha içirmiştir."

"Bu işte yeni," diye ekledi Peabody. "Tecrübeli biri olsa kaçmaya çalışır, kaçtığını hissettiği anda mücadele ederdi. Ama herhangi bir mücadele belirtisi yoktu."

"Hayır, o kolay bir avdı. Onu yatağa götürdü. Uzanma zamanı, tabii, uzan ve bırak da yapacağımı yapayım. Giysilerinin geri kalanını da çıkar, batışını izle. Çantasından ya da cüzdanından kuşağı çıkar. İşte o an geldi. Ona karakterin adıyla mı sesleniyor? Eminim diyordur. Çünkü katilin cinsiyeti ne olursa olsun, bu sahnede kuşağı Pryor'ın boynuna dolayan bir kadın. Kuşağı sıkıca, daha da sıkıca çeken, gözlerin çırpınısını ve yuvarlanışını, vücudun hava almak için çırpınısını izleyen, o son boğuk nefesin çıkışını duyan bir kadın. Kalbin atmayı bıraktığından emin olmak için nabızı kontrol eden, sonra güzel fiyongu bağlayıp açı veren bir kadın.

"O zaman sadece bardakları al, şişenin kapağını kapat, kıyafetleri kitaptaki gibi düzgünce katla. Kapının kilidini aç, etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için dışarı bak. Çık dışarı, yürü git."

"Ve sahne," diye mırıldandı Peabody. "Ne?"

"Öyle derler."

"Her şey sahne ile ilgili. Altında bir erkek olabilirdi ama bu sahne için, bu cinayet için kadın kılığına girdi. Rosie, kitaptaki Pryor gibi, her ikisi için de sertifikalıydı, bu yüzden katil her iki şekilde de kadın gibi giyindi. Katil onu bir kadın olarak satın aldı ve bir kadın olarak öldürdü. İşte yeni olan bu. Yeni bakış açısı bu."

"Eğer bu doğruysa, katil videolara bir erkek olarak gelmiş." "Bu doğru. **Oynayan** şey bu. Bu sahne yeniden canlandırıldı."

Odanın etrafında dönerken, hüzünlü ve çirkin bir sahnede canlandırılan bir sahne, diye düşündü.

Belki de bu katil için daha gerçekçi olmuştur.

"Her iki şekilde de poz vermek o kadar zor değil," diye devam etti Eve, "ama büyük bir adamdan bahsetmemiz pek olası değil. Dünya yorgunu LC'ler bile aksiyon peşinde koşan alışılmadık derecede iri bir kadını fark edecektir. Erkek bir katil muhtemelen orta ila küçük yapılıdır, kadın ise orta ila uzun yapılıdır. Temel olasılık bu. Belki bunun için bir peruk. Süpürgeciler herhangi bir lif ya da saç bulamadı ama belki."

Peabody, "Videolar için erkek gibi giyinmiş bir kadın da mümkün," diye ekledi. "Eğer öyleyse, büyük memeli, kıvrımlı olması pek olası değil. Açık hava kıyafetlerini giymiş olabilir, ama yine de, bilirsiniz, zaftig iseniz fark edilir. Her neyse, bir kadının erkek kılığına girmesi diğer türsünden daha kolaydır. Ve videolar için normal unisex kıyafetler giyebilirsiniz. Erkek kafanın içinde, değil mi?"

"Bu doğru. Önemli olan katilin bu role bürünmesi ve bürünebilecek kapasitede olması. Ama bu bir tiyatro değil. Bu onun kişisel gerçekliğidir."

Eve bir daire daha döndü. "Bu çöplükten çıkalım. Bunu yazıp Mira'ya göndermek istiyorum. Ve DeLano'nun iletişimine, birçok rolü oynayabilecek bir kişi gözüyle bakmaya başlayacağız."

* * *

Merkeze döndüğünde Eve, Jenkinson ve Reineke'yi bilgilendirmek için ofisine çağırdı.

"Ne kaçırdık?" Reineke ona sordu.

"Hiçbir şey kaçırmadınız. Elimizde yeni bilgiler, yeni satırlar ve yeni bir teori var. Rosie Kent tek atımlık ya da geleneksel anlamda bir serinin başlangıcı değildi."

Kent'i tahtasına eklerken onlar için de üzerinden geçti.

"Yani bir kitabın içinde yaşayan bir kaçığın mı peşindeyiz?" Jenkinson kaşlarını çatı. "Belki bir travesti, bir cross-dresser."

"Mümkün, ama bu yaşam tarzıyla ilgili değil. Olay yeri ve onu olabildiğince yakından yeniden yaratmakla ilgili. Yani Kent'in cinayetinde bir kadın arıyoruz, Rylan'ınkinde ise bir erkek. Katil kendini böyle görüyor, böyle yaklaşıyor ve böyle sunuyordu."

"Neden?" Reineke mırıldandı. "Ne anlamı var ki?"

"Ya DeLano konu olacak, ya kitaplar, ya da bunların bir kombinasyonu. Kurbanlar -kitaplarda bir sonraki gelecek olan da dahil olmak üzere- kadın. Sahnelerin yaratıcısı kadın, kitaplardaki dedektif kadın. Bu da işin içine girecek. DeLano boşandığında annesinin yanına taşındı. İki kızı var. Bu çok fazla kadın demek ve bunun da hesaba katılması gerekiyor."

"DeLano'nun eski sevgilisine ne dersin?"

Eve, Reineke'ye başıyla onay verdi. "Oraya iyice bakacağım, ama profile uymuyor - bunu size göndereceğim. Bunların karmaşık, detay odaklı cinayetler olduğunu ve çoğunlukla şiddet atakları olan otoriter bir pislik olduğunu ekleyin. Bu noktada benim hissim, aletin kadın gibi davranamayacak kadar önemli olduğu yönünde."

"Kent ile iyi zamanlama yaptı." Jenkinson tahtayı inceledi. "Gece dışarı çıktıktan hemen sonra onu aldı. Ya gerçekten şanslıydı, ki şans çoğunlukla saçmalıktır, ya da onu daha önce gözüne kestirmişti, hatta belki de satın almıştı diye düşündük."

daha önce. Şimdi bunun şansa bir ilgisi olmadığını anlamalısın. Geri dönüp çalışan kız ve erkeklerle tekrar konuşabiliriz. Bir süredir gezintide olan herhangi biri bir travesti ya da travesti gibi davranan birini bile fark edebilir."

"Bir zararı olmaz ama katilin doğuştan hangi cinsiyette doğduysa o şekilde keşif yapması da mümkün - ve ben olsam öyle yapardım. Ve eğer bu erkekse, öldürmek için hazırlandı, daha önce değil."

"Yine de oynayacağız. Bu durum artık canımı sıkıyor." Jenkinson tahtaya son bir kez daha sertçe baktı. "Evet, beni de kızdırıyor. Hadi sokağa çıkalım, ortak."

Eve yalnız başına kahve aldı, oturdu ve Mira için bir rapor yazdı.

Bazı olasılıklar üzerinde düşünmek için zaman ayırdı. Tatmin olmayınca, video sarayındaki güvenlik görüntülerini ekrana getirdi ve üzerinden geçti. Hızı yavaşlattı, gözden geçirdi.

Chanel ve Lola'nın imtiyaz standına geçip sohbet etmelerini izledi. Chanel şapkasını çıkardı, saçlarını salladı, Lola'nın söylediği bir şeye güldü.

Eve arkalarında sıraya giren insanları inceledi, bir çift genç oğlan, randevuda olduğunu düşündüğü bir başka çift.

Atıştırmalık alanına, masalara gitti, her yüzü inceledi. Geri döndü, Chanel'in patlamış mısırı ve meşrubatıyla sinema salonuna doğru ilerleyişini takip etti.

Genç çocuklar aynı yöne doğru ilerledi - iki jumbo mısır, iki jumbo içecek, çeşitli şekerler. Olay yerinde röportaj yaptığı öğrenciyi gördü, birkaç tanesini daha izledi, tek başına olan yoktu.

Arkasına yaslandı, parmaklarını davul gibi çaldı. Sonra beslemenin otuz dakika erken başlamasını emretti.

İnsanlar gelip gidiyor, bir matine başlıyor-çocuk gösterisi, çocukların ve onları güden bitkin görünümlü yetişkinlerin sayısına bakarak anlaması gerekiyordu.

Kurban ve oda arkadaşı içeri girmeden tam yirmi dakika önce Eve küçük bir vızıltı hissetti.

Güneş gözlüğü takmış bir solo ve yürüyüşünde, botlarında, uzun, hantal paltosunda erkek olduğu anlaşılan adamın bilek ünitesini kontrol edişinde, lobide birini arıyormuş gibi başını çevirişinde bir şey ona çalışılmış gibi geldi.

Alnına doğru çekilmiş kalın, koyu renkli şapka yüzünden saçları görünmüyor. Şapka, güneş gözlüğü ve boyna dolanmış, çenenin üzerinden geçen atkıyla yüz net bir şekilde görünmüyor.

Çantası yoktu ama paltosunda derin cepler olduğunu fark etti.

Bilek ünitesi bir kez daha kontrol edildi - tıknaz, erkeksi bir ünite. Ellerinde eldiven vardı. Sabırsız bir omuz silkme hareketinden sonra lobide başı eğik, yüzü kapalı bir şekilde yürüdü ve tiyatrolara giden koridorda gözden kayboldu.

Geri gitti, yüzün en iyi açısında durdu, yakınlaştırdı. Kafkasyalı olduğuna karar verdi. Yaşını kestirmek zor, diye düşündü, ama tahmin etmesi gerekirse, otuz ile elli arasında. Boyu yaklaşık bir metre yedi santimdi ve çizmelerinde yükseltme olup olmadığını bilmesine imkân yoktu. Orta yapılı, yüz elli diyelim ama yine de paltosunun altında ne olduğunu bilmenin bir yolu yoktu.

TOD'a doğru ilerledi, tekrar yavaşladı. İlk gösteri başladığında biraz daha yavaşladı, kalabalığın arasında ilerleyerek koyu renk paltoyu, şapkayı, vücut tipini aradı.

İlk müdahale ekipleri geldikten sonra, lobideki yüzlere ve vücut diline yayılan alarmdan sonra çalıştırmaya devam etti.

Tekrar geri aldı, tekrar inceledi. Ve işte, diye düşündü. İşte buradasın.

Hâlâ ders çalışıyordu, ofis içi telsizine bastı ve "Peabody!" diye bağırdı.

Paltoyu değiştirdim, diye düşündü. Ters çevrilebiliyor, ayrıntıları düşününce. Şimdi soluk gri ve üzerinde garip küçük penguenler var. Ve şapka, yanlarında ponponlar olan bir kulaklığa dönüştü.

Aynı botlar, aynı pantolonlar. Her şeyi değiştiremezsin.

Eve gözlemlendi. Kameraların nerede olduğunu biliyorsun, bu yüzden yüzünü yeterince açılı tutuyorsun. Ve o aptal pembe camlı rüzgar gözlüklerini takarken etrafındaki insanlarla birlikteymişsin gibi gülüyorsun.

"Efendim!" Peabody koşarak içeri girdi.

"Ne görüyorsun?" Eve ekranına dokundu.

"Ah, kadın, Kafkas, muhtemelen. Yaklaşık beş-altı. Belki beş-yedi, kilosunu da altmış gibi. Uzun kışlık mont, gri, siyah-beyaz penguenler. Kışlık şapka, kulaklıklar, ponponlu uzun bağlar. Koyu renk atkı, pembe camlı rüzgar gözlüğü."

Eve yayına ilk durma noktasına işaret etmesini emretti. "Ne görüyorsun?" diye tekrarladı.

"Tamam, erkek, beyaz. Beş-yedi, beş-sekiz gibi? Orta yapılı. Uzun, koyu renk kışlık mont, koyu renk bere ve atkı, güneş gözlüğü, koyu renk lensler."

"Ekranı böl," diye emretti Eve. "Şimdi mi?"

"Şey, onlar..." Peabody geri çekildi, sonra eğildi. "Aynı lanet botlar. Aynı pantolon. Belki bir boy farkı vardır. Bunun cam açısı olduğunu sanmıyorum ama... Paltonun kesimi de aynı. Ters çevrilebilir. Bir dakikanı ayır, ters çevir, atkıyı tekrar bağla. Şapka, o da aynı olabilir, ters çevir, kapakları ve bağları aşağı çek. Asansörleri çıkar. Gözlüğü gözlükle değiştir."

"Ne sonuca varıyorsunuz?"

"Katile baktığım sonucuna varıyorum ve katil bir kadın. Kaldıraçlarla daha fazla boy elde edebilirsiniz, ancak kaldıraçları çıkarmadan küçültemezsiniz. Palto hacim kazandırıyor ve paltonun altına kolayca daha fazlasını ekleyebilir, bu yüzden burada görüldüğü kadar ağır olmayabilir. Saçı görünmüyor, göz rengi yok ve yüzünün sadece bir kısmını görebiliyoruz. Kulakları ya da kaşları net olarak göremiyoruz ama ben bir kadın görüyorum."

Eve ayağa kalktı, eliyle işaret etti. "Bana basılı kopyalar getirin, tüm vücut, yüzlere yakın çekim."

Penceresine doğru yürüdü ve kaşlarını çatarak dışarı baktı. "Onları Reineke ve Jenkinson'a gönder. Onlara etrafı gösterebilirler. Kent cinayetinde böyle görünmüyordu ama denemek zorundasın. Dün gece yayına baktım. Yakalayamadım."

"Sen dönüşümü aramıyordun. McNab ve ben de baktık."

"Yeterince geriye gitmedim. Kurbandan tam yirmi dakika önce gelmiş. Geldi, onlar daha film öncesi içkilerini yudumlarken yerleşti. Sonra onlar içeri girince yerini değiştirip Rylan'ın arkasına oturdu. Ben olsam öyle yapardım. Otur, bekle, izle. Belki film başladıktan sonra Rylan'ın arkasına geçer."

Geri döndü. "Gitmek için neden görünüşünü değiştirme zahmetine girdin? Bu bir süs mü? Eğlenmek için mi?"

"Plot twist" mi? Bu onun için bir hikaye. Onun hikayesi, ama bir hikaye. Yani, bir erkek olarak gel, bir erkek olarak karakteri öldür, bir kadın olarak ayrıl. Olay örgüsü."

"Plot twist." Eve ceketini kaptı. "Hadi gidip yazarı görelim."

* * *

Blaine DeLano ailesiyle birlikte Brooklyn'in tuğla ağırlıklı, yenilenmiş eski evlerin bulunduğu bir mahallesinde yaşıyordu. Kaldırımların, finansal güvenliğin, iyi okulların ve restoranların olduğu bir yer.

DeLano'nun köşe parseldeki üç katlı evinin ön tarafında dar bir bahçe alanı ve ön girişin üzerinde kapalı bir revak, yan sokak ucunda ise küçük bir garaj bulunuyordu.

Bir çeşit morumsu lahana görünümlü bitkilerin bulunduğu pencere kutuları kadınsı bir duyarlılık kattı.

Eve, içerideki kadınların da mantıklı olduğunu gösteren üst düzey güvenliği fark etti.

Eve, güvenlik görevlisinin kendisini sorgulamasını bekleyerek zile bastı. Ama kapı saniyeler içinde açıldı.

Eve, DeLano'nun annesi olduğu sonucuna vardı, çünkü aradaki yaş farkına rağmen benzerlik çok kuvvetliydi. Annesi kısa, yontulmuş saçlarıyla cesurca kızıla bürünmüş olabilirdi ama gözleri, ağzının şekli, çenesinin çizgisi kızına geçmişti.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody." Brooklyn neşeli sesiyle çaldı. "Sizi tanıdım." Eve'in elini sıkmak için tuttu ve Peabody'ye içeri girmesini işaret ederken onu içeri çekmek için kullandı. "Icove videosunu üç kez izledim. Önümüzdeki ay için gerçekten umutluyum."

"Gelecek ay mı?"

"Oscarlar. Gidiyorsun, değil mi? Umarım gidiyorsundur. Ne deneyim ama. Blaine'i görmek için burada olman gerekirken beni dinle. Onu ofisine gidip yazmaya ikna ettim, kafasını dağıtmak için. Zavallı kız için çok üzülüyor. İçeri gel, otur. Ateşi yaktım. Bahar yeterince erken gelemez."

Onları parlak bir masanın üzerinde mis kokulu zambaklardan oluşan vazosu, büyük oval aynası ve şirin, kız gibi sandalyeleriyle geniş fuayedden, uzun beyaz dolaplarla çevrili koyu gri tuğladan bir ocakta yanan ateşin bulunduğu geniş oturma alanına götürdü. Ocağın üzerindeki şöminenin üzerinde daha fazla çiçek, mumlar ve Eve'in lale olabileceğini düşündüğü büyük bir tablo duruyordu.

Dantelli perdeler, kış ışığının fırfırlı desenlerle içeri süzülmesine izin veren pencerelerde telaşlıydı. Yumuşak örtüler karşılıklı kanepelerin sırtlarına sanatsal bir şekilde örtülürken, Eve'in kadınların sırf koltukları sıraladıkları için sevdiklerini düşündüğü yastıklar.

"Paltolarınızı alayım, ben Blaine'i getirirken siz de kendinizi evinizde hissedin."

"Teşekkürler. Biz de sizinle konuşmak istiyoruz Bayan DeLano." "Audrey, lütfen. İtiraf etmeliyim ki, ben de Dallas ve Peabody ile görüştüm. Korkunç bir durum olduğunu biliyorum ama bir umut ışığı varsa onu bulmalısın. Ben gidip Blaine'i getireyim."

Paltoları taşıdı, evdeki kızaklarında hızlı adımlarla ilerledi.

Peabody etrafta dolaşırken, "Burası gerçekten güzel bir ev," diye yorum yaptı. "Bu odayı gerçekten beğendim. Kız gibi ama rahat bir kız odası."

Ara sıra kullanılan sandalyelerden birine oturdu ve poposunu içeri soktu. "Gerçekten rahat ve çok güzel kokuyor."

Eve dolap raflarındaki fotoğrafları taradı. Aile fotoğrafları, kuşaklar boyu. Bebek resimleri, küçük kızlar, genç kadınlar, anneler ve kızları -araya serpiştirilmiş bazı erkekler. Audrey, Blaine ve iki genç kızın -Heather ve Piper'in- bir fotoğrafını hatırladı Eve.

Fotoğraflar, birkaç kitap, bir sürü güzel, işe yaramaz şey. Ayak seslerini duyunca döndü.

DeLano sabah Central'a yaptığı ziyaretten bu yana değişmişti ve artık bol gri bir pantolon, kanguru cepli, kalçaya kadar uzanan mavi bir kazak ve ayakları sıcak tutmak için tasarlanmış ev patikleri giyyordu.

"Senden bu kadar çabuk haber almayı beklemiyordum," diye başladı, "ya da seni görmeyi. Umarım bu, davayı çözdüğünüz ya da en azından yardım edebileceğim bir yol bulduğunuz anlamına gelir."

"Bazı açılarımız var."

"Annem onunla da konuşmak istediğinizi söyledi. Bu konuda çok heyecanlı." DeLano kısa bir kahkaha attı ve kanepelerden birine oturdu. "Nadine'in kitabından beri çalışmalarınızı yakından takip ediyor. şimdi kahve alıyor - iş haftası boyunca pek ziyaretimiz olmadığı için telaşlanmayı seviyor. En azından kızlar ve genellikle bazı arkadaşları okuldan gelene kadar."

"Ne zaman olacak?" "Kahve mi?"

"Kızlarınız. Onları ne zaman eve bekliyorsunuz?"

"Oh, ben..." Bileğine baktı ve güldü. "Bilek nitesi yok. alışırken saate dikkat etmiyorum. Saat kaç?"

"-on," dedi Peabody ona.

"Gerçekten mi? İzimi kaybettim. Kısa bir süre sonra. Yoldan çekilmelerini istiyorsanız, ben sadece-"

"Aslında onlarla konuşmak istiyoruz. Hepinizle." "Ah."
Kaşlarının arasında bir endişe çizgisi belirdi. "I
henüz onlarla bu konu hakkında konuşmadım. Okuldalar."

"Eğer bunun için zaman istiyorsanız, bekleyebiliriz."

"Hayır, ben... Hayır," dedi DeLano daha kararlı bir şekilde.
"Onlar sert ve mantıklı insanlar. Onlara her şeyi birlikte
açıklayabiliriz. Sadece, bana söyleyebilir misiniz, onların
güvenliği için endişelenmeli miyim?"

"Şu anda aşırı endişelenmek için bir neden olduğunu
düşünmüyorum. Ama bunu konuşacağız."

Audrey dolu bir tepsi getirdi. Peabody almak için ayağa
fırladı.

"Dur sana yardım edeyim."

"Ben bir öküz kadar güçlüyüm, ama sen iyi bir kızsın.
Şuradaki masanın üzerine. Tatlım, kızlar birkaç dakika içinde
evde olacak. Onları yönlendirmemi ister misin?"

"Teğmen de onlarla konuşmak istiyor."

Anne ve kızı birbirlerine baktılar. Audrey oturdu ve
DeLano'nun dizini okşadı. "Bu işte ve diğer her şeyde
beraberiz."

DeLano başını annesinin omzuna doğru eğdi. "Her
zaman."

8

Audrey kızının bacağına hızlıca bir şaplak attı, sonra da kahveyi doldurmaya koyuldu. "İki siyah, yani Teğmen Dallas ve ben. Dedektif Peabody ve Blaine için iki kahve müdavimi. Umarım şekerli ve baharatlı kurabiyelerimi de denersiniz. Buralarda çok sevilirler."

Kahve ve kurabiyeleri dağıttıktan sonra Audrey arkasına yaslandı. "Şimdi, bizden ne istiyorsunuz?"

"Peabody, fotoğraflar. Fotoğraflara bakmanızı istiyorum," dedi Eve onlara.

Anne ve Kızım toplanmış Birlikte, çalışıldı
Fotoğraflar.

"Aynı kişi mi?" DeLano sordu. "Erkek ve kız kardeş mi? Her iki yüzü de görmek çok zor."

"Aynı kişi," diye doğruladı Eve. "Ve şu anda Chanel Rylan cinayetinin baş şüphelisi."

"Gözlerini göremiyorsun," diye mırıldandı DeLano. "Ya da yüz hatlarını çok net göremiyorsun. Yine de, eğer bu iyi tanıdığım biri olsaydı, her şey yerine otururdu diye düşünüyorum. Ama öyle değil. Üzgünüm."

"Bu bir kadın, değil mi? İlk bakışta -hatta ikinci bir bakışta bile- bunun bir erkek olduğunu sanıyorsunuz. Ama onları böyle bir arada gördüğünüzde... Bir kadın mı arıyorsunuz?"

"Şüphelinin kadın olduğuna inanıyoruz," dedi Eve. "Ve kendisini yazıldığı gibi belirli bir cinayet sahnesindeki karakter olarak sunuyor. İlkinde bir kadın, bu olayda ise bir erkek. Bu kişi açıkça her iki kurbanı da seçmiş, incelemiş ve takip etmiş. Büyük olasılıkla onları diğerlerinin arasından seçmiş ve kitaplardaki kurbanları en iyi temsil ettikleri için onlarda karar kılmış."

"Öldürülen kadınlardan çok kitaplarla ilgili olduğunu söylüyorsunuz."

"Daha çok kitaplarla ilgili," diye kabul etti Eve. "Bu da daha çok seninle ilgili olduğu anlamına geliyor."

Eve sesleri duydu -kadın sesleri- evin arkasından gelen ayak seslerini.

"Kızlar." DeLano annesinin elini sıktı ve bir tartışmanın hararetli telaşı içinde olduğu belli olan sesler yükselip alçalırken ayağa kalktı.

DeLano fuayeye doğru yürüdü. "Heather, Piper! Grand ve ben oturma odasındayız."

Sesler devam etti.

"Brady Mishner'a seksi gözlerle bakmadım."

"Verdin. Saç-flip kombinasyonu ile!"

"Kesin şunu!"

"Brady, Brady!" Bunu öpücük sesleri izledi.

"Tam bir baş belasısın, Piper." Bunu bir itiş kakış sesi izledi.

İki ses aynı anda sızlandı: "Anne!"

"Kızlar, misafirimiz var. Medeni gibi davranın."

Kızlar ayağa kalktığıında DeLano her birinin boynuna bir kolunu doladı - bir tür şefkatli çift başlı kilit -Ve onları odaya çekti.

Sağdaki, annesinin boyunu bir santim kadar aşıyordu, koyu sarı saçlarından uzun bir yeleği vardı ve bu yelenin üzerinde birkaç parlak mavi örgü bulunuyordu. Şaşırtıcı derecede güzel olan kız, renkten renge giren dar bir pantolon, örgülerle uyumlu bir kazak giymiş ve Brady adında bir çocuğa seksi göz-saç taklidi kombinasyonunu vermiş olabilir ya da olmayabilir.

Soldaki, zeki ve potansiyel olarak sinsi bir elf görünümündeydi. Başının tepesi annesinin elmacık kemiğine geliyordu ve köşeleri yukarı kalkık uzun yeşil gözleriyle Eve'i inceliyordu. Kahverengi, pembeye çalan saçlarını kısacık kestirmişti ve üzerinde GIRLS R+ RULE yazan bir sweatshirt ile poşet vardı.

Hırıltılı olabilir de olmayabilir de.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Piper ve başını kaldırıp annesine baktı. "Kim öldürüldü?"

"Tanıdığınız kimse yok. Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, kızlarım Heather ve Piper. Oturun kızlar."

Kanepeye oturdular, hemen kavgacı kardeşlerden bir birliğe dönüştüler. Dört dişi de birlikte sıralandı.

"Bu sabah teğmen ve dedektifi görmeye gittim çünkü dün gece bir kadın öldürülmüş. Times Meydanı'ndaki bir sinemada film izlerken bir buz kıracağıyla bıçaklanmış."

"Kitabınızdaki gibi," dedi Piper, o tuhaf elf gözleri doğrudan Eve'in yüzündeydi.

"Evet, geçen ay lisanslı bir refakatçinin öldürüldüğü bir cinayet vardı ve benim kitaplarımdan birine benziyordu."

"Bu korkunç." Heather annesine daha da sokuldu. "Anne, bu korkunç."

"Bu iğrenç bir intihal."

"Piper." Heather bir dirsek attı, hedefinden ustalıkla kurtuldu. "Bu bir şaka değil."

"Şaka yapmıyorum. Birileri insanları öldürmek için annemin kitaplarını kopyalıyor. İğrenç bir intihal. Bir şüpheliniz var mı?"

Çocuk hiç göz kırpmıyor mu? Eve merak etti.

"Soru sormak için buradayım. İkinizden birine anneniz ya da işi hakkında soru sormak için yaklaşan oldu mu?"

"Her zamanki gibi." Heather liderliği ele aldı. "Bazen öğretmenlerden ya da diğer velilerden biri yeni bir öğrencinin ne zaman

kitap çıkıyor ya da annemi bir sınıfa ya da kendi gruplarına konuşmaya çağırmamızı istiyorlar. O bunu pek yapmaz."

"Çünkü çalışıyor," diye söze girdi Piper. "Ve bazı insanlar bunu anlamıyor."

Eve'in gözlemine göre
saflar kapalı. Kızlar rock
yapar ve yönetir.

"Mahalleye ait olmadığını düşündüğünüz birilerini fark ettiniz mi?"

Kız kardeşler birbirlerine bakıp başlarını salladılar.

"Peabody."

Peabody fotoğrafları tekrar çıkardı. "Bu kişiyi gördünüz mü?"

"Yüzlerini göremiyorsunuz, gerçekten. Şüpheliler onlar mı?" Heather sordu.

"Onlar değil," diye düzeltti Piper. "O. Onu gördüm." "Bir şeyler uydurma." Dirsek darbesi.

"Ben değilim." Karşılık ver. "O aptal gözlükleri ve diğer resimdeki ezik şapkayı takıyordu. Ve o palto. Şu aptal olanı." Piper o ürkütücü gözlerini kapattı. "Bir de atkısı vardı ama resimdeki gibi değildi. Sanırım siyah-beyazdı. Sanırım."

"Onu nerede gördün?"

"Noel'den önceydi. Çorap avına çıkmıştık, sonra da Angelo'da yemek yemiştik, hatırlıyor musun? Yürümüştük." Doğrudan Eve'e bakmak için yana kaydı. "Dükkânlar sadece birkaç blok ötede ve çorap avında her şey küçük, bu yüzden büyük, ağır çantalarla sorun yok. Ayrıca herkes birbirinin ne aldığını görmesin diye dağılıyoruz. Grand için baharat torbaları alırken onu City Kitchen'da gördüm ve annemin kahvesi için o şeker kaşıklarını da buldum."

"Sana yaklaştı mı?" Eve talep etti.

"Hayır. Sonra ... At Your Leisure'a gittik ve Heather'a o fırırlı çoraplardan aldım ve annemin mavi ekoseli bir bornozu çok beğendiğini gördüm ama almadı. Ben de

Heather'a söyledi ve biz de geri dönüp Noel için ona aldık."

Piper başını kaldırıp annesine baktı. "Bu güzel bir sürpriz oldu."

"Gerçekten güzel bir sürpriz oldu."

"Her neyse. O da -şu şapşal paltolu kadın- oralarda dolanıyordu. Pek dikkat etmedim çünkü birçok insan bizim gibi alışveriş yapıyordu."

"İki ay kadar önceydi," diye başladı Heather. "Hatırladığından emin olamazsın, özellikle de bu resimlerde neredeyse hiçbir şey göremediğin için."

"Gördüğümü görüyorum." Piper kız kardeşine seksi bir bakış attı -evet, buna seksi bir bakış denebilirdi- ve bir saç çevirme taklidi yaptı.

Bir dirsek darbesi kazandı, ama gönülsüzdü ve Heather onunla kıs kıs güldü.

"Tarihi hatırlıyor musun?" Eve sordu.

Blaine, "Noel'den önceki Cumartesi olurdu," diye ekledi. "Her zaman sabah ve öğleden sonra kurabiye pişiririz, sonra alışveriş avına çıkarız, günü Angelo's'ta pizzayla bitiririz."

"Sen ve Grand bir şişe şarabı paylaştınız," diye ekledi Piper. "Ve eve yürürken kıkırdadınız."

"Aile filimiz," diye yorumladı Audrey. "O asla unutmaz."

"O zamandan beri onu gördün mü?"

"Hiç sanmıyorum. Gözlükler çok ezik, bu yüzden onları hatırlardım. Britta Gleason'da da neredeyse aynısından bir çift var ve onu aptal gibi gösterdiğini söylediğimde sinirleniyor."

"Piper!"

"Özür dilerim." Büyükannesinin azarlaması karşısında omuzlarını kamburlaştırdı. "Ona keçi gibi görüldüğünü söylediğimde sinirleniyor."

Heather, "Gerçekten de keçi gibi görünüyor," diye onayladı. "Piper bazı şeyleri fark ediyor."

"Gözlemliyorum. Annem gibi bir yazar olacağım, o yüzden gözlemliyorum. Alışveriş çantası vardı! Alışveriş çantası vardı."

Artie'nin evinden. Biz de oradaydık, yani onun olduğu üç yer vardı - fark ettiğim kadarıyla."

"Anneme zarar vermeye mi çalışacak?"

"Heather, tatlım." DeLano kızına daha sıkı sarıldı. "Tabii ki hayır."

"Dürüst olacağım. İyi bir güvenliğiniz var. Onu kullan. İyi gözlerin var," dedi Eve Piper'a. "Onları kullanmaya devam et. Bu kişiyi bir daha görürsen sakın yaklaşma. Etrafta dolaşma. Önce yerel polise, sonra da bana haber ver."

"Çocuklarımla peşinden gideceğini düşünmüyorsun değil mi?" "Bence bu kadının sana karşı sağlıklı bir takıntısı var.

ve kitaplarınız. Sanırım bu saplantısı yüzünden iki kişiyi öldürdü ve eminim ki bir sonraki kitabınızdaki sahneyi yeniden yaratarak bunu takip etmeyi planlıyor. Sahnelere, karakterlere odaklanmış durumda ama kızınızın onu yerel dükkanlarda sizi takip ederken teşhis etmesine yetecek kadar yakın."

"Onları okuldan alıkoymalı mıyım?"

Eve, Piper'ın anlık sırtışını başını sallayarak bastırdı. "Gerek yok. Okula nasıl gidip geliyorlar?"

"Yürüme mesafesinde. Kötü havalarda araba paylaşımı sistemimiz var."

"Araba havuzuna katılanlarla konuşun, okulla konuşun. Farkında olmalılar. Yerel polisinizle konuşacağım, düzenli olarak araç kontrolü talep edeceğim ve durumdan haberdar olduklarından emin olacağım. Sağduyunuzu kullanın. Tanımadığınız kimsenin eve girmesine izin vermeyin. Birisi gaz kaçağı olduğunu söyleyerek kapıya gelirse, gaz şirketinden doğrulayın. Birisi kaza geçirdiğini iddia ederse ya da kapıyı açmanızı sağlamak için herhangi bir hileye başvurursa, dokuz-bir-bir."

"Tekvandoda üçüncü kupa ulaştım."

Eve, Piper'a saygılı bir şekilde başını salladı. "Mavi kemer, kırmızı etiket. Güzel. Ben beşinci dan'ım, şu anda büyük bir ustayla çalışıyorum ve sana söylüyorum: Dalga geçme."

"Yapmayacak." Audrey'nin sesindeki çelik yankılandı. "Hiçbirimiz yapmayacağız."

"Güzel. Peabody, kartlar."

Peabody ayağa kalkarak iletişim kartlarını çıkardı ve dağıttı. Piper'a "Kendini nasıl savunacağını bilmen iyi bir şey," dedi. "Ve aileni de. Polise başvurmak da bir başka savunma yöntemidir."

"Anladım. Heather hızlı. Gerçekten hızlı. Atletizm ve kros dallarında dereceleri var. Koşmak da bir savunmadır."

"Aynen öyle."

"Birbirimizden ayrılmayacağız, değil mi anne? Değil mi, Grand?" Heather annesinin ve kız kardeşinin elini tuttu. "Yaptığımız şey bu."

"Bu arada, en kısa zamanda hayran mektubunuzu istiyorum." "Oh, bunu senin için aldım." Audrey ayağa kalktı. "Bütün

E-postaları bir diskte saklıyorum. Çoğu bu şekilde geliyor. Ama diğer her şeyin kopyasını aldım. Şimdi getiririm."

Arabaya doğru yürürlerken Peabody dışarıdan eve bir göz attı. "Sağlam bir aile. Ciddi bir kız gücü."

"Aralarında kolay lokma yok. Yerel PSD ile temasa geçin, onlara yol gösterin. Çocuğun bahsettiği dükkanlara gidip fotoğrafları göstereceğiz. Kimsenin onun gibi hatırlama ihtimali pek yok ama şansımız yaver gidebilir."

Eve direksiyonun başına geçti. "Bu, kendisine zorbalık edilmesine, boyun eğdirilmesine izin veren bir kadının evi değil."

"Sanırım bazen içimizdeki gücü ortaya çıkarmak için suratımıza bir yumruk yemek gerekiyor."

"Sanırım öyle. Dükkânlardan sonra seni Merkez'e bırakacağım. Fotoğrafları Yancy'ye götürebilirsin, gerçi polis sanatçılarınin dehası bile onlarla ne yapabilir bilmiyorum. Jefferson'la görüşmek için Queens'e kadar gitmenin bir anlamı yok, ondan sonra evde çalışacağım."

Şansları yaver gitmediği gibi, bir tekleme bile yapamadılar ve hiçbir mağaza güvenliği yemi kırk sekiz saatten fazla tutamadı.

Manhattan'a dönüş yolunda trafik yoğunlaştıkça Eve kendini Queens'e kadar sürecekt uzun ve çirkin bir yolculuğa hazırladı.

Diski Audrey'den Peabody'ye verdi, ortağına kopyalayıp kendi birimine göndermesini emretti ve çalışmaya başladı.

Patlayan reklam zeplinleri, osuran maksî otobüsler, ölmek istediğı her halinden belli olan bir bisikletli kurye, teslimat kamyonetleriyle tıkanmış caddeler, Yürü/Yürüme işaretlerinin anlamından habersiz yayalarla tıkanmış yaya geçitleri, taksiler, arabalar, bangır bangır çalan kornalar ve alttan alta kaynayan bir öfke gümbürtüsü bir araya gelerek iş çıkış saatinde New York'u oluşturdu.

Gerçi bazı aptallar sürünme saatinde neden trafiğın yoğun olduğunu söylüyorlardı, Eve bunu asla bilemeyecekti.

Craig Jefferson'la konuşmak zaman kaybıydı, bunu iliklerine kadar biliyordu ama yapılması gerekiyordu. Her ne kadar beklemek -evine gidip sakinleşmek- ve ertesi gün onu Merkez'e götürmek için bir numara bulmak istese de, onu evinde görmek istiyordu. Karısıyla olan ilişkisini gözlemlemek istiyordu.

Gösterge panelindeki klimadan aldığı kahveyle kendini yatıştırdı ve yola devam etti.

Başka bir nezih mahalle, diye not etti, belki Blaine'inkinden daha parlaktı, ama Jefferson'ın evi köşe başı arsasıyla övünemezdi. Daha yeni bir yapı olduğunu fark etti. Daha küçük ama... daha parlak, iki katlı, şık beyaza boyanmış, kısa, tek katlı bir ayağı neredeyse tamamen camdan.

İyi bir güvenlik, diye düşündü ve bu kez bilgisayar ziline cevap verdi.

İyi akşamlar. Lütfen adınızı ve ziyaret amacınızı belirtiniz.

"Dallas, Teğmen Eve, NYPSD." Tarama ve doğrulama için rozetini kaldırdı. "Craig Jefferson ile konuşmam gerekiyor."

Bir dakika lütfen...

Bir dakikadan fazla sürdü - Eve'in tekrar vızıldamayı düşünmesine yetecek kadar uzun. Sonra kapı açıldı.

Jefferson'ın karısını kimlik fotoğrafından tanıdı, tıpkı gözlerindeki endişeli bakışı tanıdığı gibi. Gümüş ipliklerin ince kıvrımlarla işlendiği koyu mavi bir kazak ve ipliklerle uyumlu bir pantolon giymişti. Saçlarını bir çeşit mavi ve gümüş tokayla arkaya taramıştı. Belki de kulaklarındaki gümüş küpeleri göstermek içindi.

Küçük lacivert topuklu kısa gümüş botlara kadar uyumlu kıyafet, özenle makyaj yapılmış yüz, mükemmel bakımlı saçlar Eve'i düşündürdü: Kamera hazır.

Ya da talepkar, zorba koca hazır. "Bayan Jefferson."

"Evet, ben Mattie Jefferson. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Teğmen Dallas, NYPSD. Craig ile konuşmak istiyorum. Jefferson."

Mattie, "Kocam işten daha yeni geldi," diye söze başladı.

"İyi zamanlama, değil mi? İçeri girebilir miyim? Çok fazla soğuk hava giriyor."

Belli ki telaşlanmıştı, Mattie geri çekildi. Eve bu telaşı ve boşluğu kullanarak içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Bir hareket onu yukarı baktırdı.

Bir çocuk - resmi kayıtlara göre sekiz yaşında olan Craig Junior - merdivenlerin başında kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Annesi gibi o da uyumlu bir kıyafet giymişti. Onun durumunda, lacivert ve kırmızı çizgili bir gömlek, üzerine lacivert bir süveter yelek, lacivert pantolon.

Ve kızgın bir ifade.

Eve sekiz yaşında bir çocuğun bu kadar usta bir bakış atabileceğini bilmezdi. Pratik yapmış olmalı.

"Anne," dedi etkilenmiş, üstün bir ses tonuyla, "kapıda kim var?"

"Babamı görmeye gelen biri var. Ödevini bitirmelisin, C.J."

"Bitirdim." Hırçın sesi açıkça bunu ima ediyordu: Seni aptal. "Babam eve yabancıların girmesini sevmez."

"Ben bir polisim, evlat."

İki basamak aşağı indi ve üstün konumunu kullanarak küçük sümüklü burnuyla ona baktı. "Girmek için izniniz var mı?"

Eve ona sert, ince bir gülümseme verdi. "Bir tane almamı ister misin?" "C.J., lütfen odanda bekle."

Çocuk ona zar zor bir bakış attı ve yerinden kıpırdamadı. "Eğer burada beklerseniz, kocamı getireceğim."

Aceleyle gitti.

"Babam gitmenizi sağlayabilir. Burası onun evi."

Çocukları korkutmak her zamanki hareket tarzı değildi ama bu sefer bir istisna yaptı. Rozetini tekrar çıkardı, ceketini ve paltosunu geriye doğru kaydırarak küçük bok kafalının silahını görmesini sağladı.

"Bu benim rozetim. Yani baban benimle burada konuşmak istemezse giderim. Ve benimle evimde konuşmasını zorunlu kılan bir arama emri çıkartırım. Orası Polis Merkezi olur. Hangisini tercih eder merak ediyorum."

Çocuğun yüzünde kızgın bir ifade belirdi. Ellerini iki yanında kavuşturup iki adım daha indi. "İstemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değil. Onu zorlayamazsın. Sen sadece bir kızsın."

"Dünya nüfusunun yarısından fazlası da öyle. Sayıca azsınız."

Yer değiştirdi, Craig Jefferson gri takım elbisesi ve sinirli ifadesiyle ona doğru yürürken koridordan aşağı baktı.

"Bu neyle ilgili?" diye sordu.

"Bana kötü bir isim taktı!" Çocuk babasına doğru koştu. "Ve silahıyla beni sersemleteceğini söyledi."

"Ciddi misin?" Eve gülebilirdi ama Jefferson tehditkâr bir adım attı. "Eğer bana el kaldırırsanız, efendim, sizi bir memura saldırmaktan içeri almak zorunda kalacağım."

"Oğlumu tehdit ettin!"

"Ben öyle bir şey yapmadım. Kayıt cihazı." Yakasına dokundu. "Nişanlı. Tekrar oynatmamı ister misiniz?"

"Ondan hoşlanmıyorum! Onu uzaklaştırın!"

Çocuğu görmezden gelen Eve, Jefferson'a odaklanmaya devam etti. "Burada ve şimdi yaklaşık on dakikanızı alacağımı umuyorum. Eğer benimle burada ve şimdi konuşmayı reddederseniz, Polis Merkezine getirilmeniz için gerekli düzenlemeleri yapacağım. Oradaki sorgulamam muhtemelen on dakikadan daha uzun sürecektir. Yani şimdi ya da sonra, basit ya da karmaşık, Bay Jefferson. Bu size kalmış."

"Bunun ne hakkında olduğunu bilmek istiyorum." "Eski karınla ilgili."

"Bilmem gerekirdi." İğrenme sesi boyunca yankılandı. "C.J., yukarı çık."

"Seninle kalmak istiyorum baba."

"Üst katta," diye tekrarladı Jefferson, ama çocuğun başının üstünü okşadı.

Çocuk iki adım attı ve Eve onun niyetini gözlerinden okudu. İnciklerine inen öfkeli bir tekmeden kaçınarak geri dans etti. İska ve momentum çocuğu geriye savurdu. Kışının üzerine düşebilirdi - Eve'in hoşuna gidecek bir andı bu - ama babası uzanıp onu sabitledi.

"Üst katta," diye tekrarladı Jefferson ve hafif bir kış tokadı ekledi.

Eve'in tebrik amaçlı bir kış sıvazlaması olarak yorumladığı bir tane.

Çocuk merdivenleri tepinerek çıktı, sadece babasının arkasından orta parmağını Havva'ya vurmak için durakladı.

"Mattie!" Jefferson böğürdü. "İçkimi çalışma odamda unuttum!" Sonra oturma odasına döndü.

Mobilyalar, sakinlerin kıyafetleri kadar titizlikle koordine edilmişti ve her santimetrekaresi tertemiz parlıyor ve acımasızca düzenlenmiş duruyordu.

Eve, bir toz zerresinin ziyaret için içeri sızmaya çalıştığında saniyeler içinde yok edileceğini hayal etti.

"On dakika." Jefferson geniş, erkeksi kolları olan bir sandalyeye oturdu. Eve (yastıksız) kanepeyi seçti. "Blaine ne yaptı?"

"Bayan DeLano hiçbir şey yapmadı. Ancak geçen ay iki kişi öldürüldü. Bu kişi Bayan DeLano'nun kitaplarındaki sahneleri kopyalıyor."

Kaşları şaşkınlık belirtisi olarak kalktı ve ardından alaycı bir kahkaha attı.

"İki kişinin ölmüş olması sizi eğlendiriyor mu Bay Jefferson?" "Birilerinin Blaine'in o saçmalıklarını okuması beni eğlendiriyor.

ve polisin, basit olay örgüsünü cinayet işlemek için kullanan ikinci sınıf roman okurlarını bulmakta zorlanacağını sanmıyorum."

"İçerikleri hakkında bu kadar güçlü bir fikre sahip olmak için onları kendiniz okumuş olmalısınız."

"Okumadım. Enkaz olduklarını anlamak için onları okumama gerek yok."

Mattie aceleyle içeri girdi, küçük bir tepside kehribar rengi, portakal kıvrımlı bir sıvı bardağı taşıyordu. Becerikli bir garson gibi Jefferson'ın yanındaki masaya bir kokteyl peçetesi koydu ve bardağı üzerine koydu.

"Sana getirebileceğim başka bir şey var mı, Craig?" "Hayır. Uzun sürmez."

Mattie gitmek için döndüğünde Eve konuştu. "Bayan Jefferson, biraz daha kalabilir misiniz?"

"Karım yemek hazırlıyor."

"Uzun sürmeyecek," diye tekrarladı Eve.

Jefferson iç çekerek, karısına oturması için izin verircesine bir sandalyeyi işaret etti. Kadın sandalyenin kenarına oturdu, sırtı dikti, dizlerini birbirine bastırdı, ayak bileklerini çaprazladı.

"Görünüşe göre Blaine'in okurlarından biri -bu terimi gevşek kullanıyorum- onun kitaplarından cinayetleri kopyalıyor. Düşük kiralı kurguyu gerçeğe dönüştürüyor."

"Ben... İnsanları öldürmek mi? İnsanları öldürmek mi?"

"Ben de öyle demedim mi?" Jefferson tersledi. "Bu konuda ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu Eve.

"Bana dün gece saat beş ile yedi arasında nerede olduğunuzu söyleyerek başlayabilirsiniz."

Yüzü oğlununki kadar kızarmış, gözlerinde aynı çirkin sıcaklık yanarken Jefferson sandalyesinden yarı yarıya kalktı.

"Beni suçlamaya nasıl cüret edersin? Mattie, avukatımı bağla."

"Bunu yapabilirsin." Eve bir elini kaldırdı ve kadının kime itaat edeceği konusunda bocalamasını izledi. "Buna kesinlikle hakkınız var ama bu basit, anlaşılır ve rutin bir soru. Bunu aradan çıkarmak herkese zaman kazandırır. Açık olalım. Sizi hiçbir şeyle suçlamıyorum. Yolumuza devam edebilmemiz için nerede olduğunuzu tespit ediyorum ve böylece bu işi bağlayıp sizi gecenizin geri kalanının tadını çıkarmanız için yalnız bırakabilirim."

"Craig, Stan Grotti'nin iletişim numarası bende yok."

Karısının özür dileyen ses tonu karşısında Jefferson bileğini ona doğru salladı. "Soruyu, ses tonunu ya da tavrını beğenmedim."

"Bunu çok duyuyorum ama soruya cevap vermek beni daha hızlı başınızdan savıyor."

"Eve saat beş yirmi gibi geldim. Mattie altı buçukta akşam yemeğini servis edene kadar çalışma odamda iş günümün yorgunluğunu attım. Saat yedi buçukta Mattie mutfağı ve yemek odasını temizleyip düzenlerken ben de oğlumla aile odasında otuz dakika geçirdim. Sanırım bu her şeyi fazlasıyla karşılıyor."

"Öyle. Bayan Jefferson, bunu doğrulayabilir misiniz?" "Evet, evet, elbette."

"Teşekkür ederim. Bayan DeLano hakkında soru sormak için sizinle temasa geçen oldu mu?"

"Neden yapsınlar ki?" Jefferson karşılık verdi.

"En büyük iki çocuğunuzun annesi o." "Blaine hayatını olduğu gibi yaşıyor. Biz de kendi hayatımızı yaşıyoruz."

"Bana onunla en son ne zaman görüştüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

Jefferson omuz silkti ve içkisini aldı. "Ben hayatımı yaşıyorum," diye tekrarladı.

"Bayan Jefferson?"

"Ah, ben, yani biz kızlara Noel için hediyeler gönderdik. Onlar da bize teşekkür notları gönderdiler." Bu, kocasının soğuk bir bakışına neden olunca, Mattie ona sakin bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Paralarını kendim ödediğim

sürece sorun olmayacağını söylemişsiniz."

"... 'profesyonel anne' maaşını çöpe atmak istiyorsan." Parmaklarını havaya vurarak terimin etrafında tırnak işaretleri yaptı.

"Uzun lafın kisası, bu bizi ilgilendirmez. Eğer bir moron Blaine'in saçma sapan roman bahanesiyle cinayet işlemeye karar verirse, bunun benimle bir ilgisi yok. Ve eğer geri tepme onun aptal kariyerini hendeğe atarsa, her zaman orada bitecekti. Şimdi, hepsi bu mu?"

"Sanırım bu her şeyi açıklıyor." Eve ayağa kalktı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler." "Mattie size çıkışı gösterecek."

Kapıya ulaştığında Eve bir kart çıkarıp uzattı. "Bir şey hatırlarsanız diye. Ya da polis yardımı veya müdahalesi gerektiren herhangi bir sorun yaşarsan diye."

"Size nasıl yardımcı olabileceğimi anlamıyorum."

Eve çocuğun merdivenlerin tepesinde oturduğu yere baktı, izliyor, dinliyordu.

"Yardımin nereden geleceğini asla bilemezsiniz."

Eve dönerken bunu düşündü ve Mattie Jefferson'dan haber alamayacağı sonucuna vardı. Eninde sonunda ya kendisi ya da başka bir rozet, Craig Jefferson Junior'ın karşısındaki locada oturacaktı.

İnciklerine tekme atmaya çalıştığında bir şiddet suçlusu olduğunu anlamıştı.

Ama şimdilik onları listesinden silebilirdi. Jefferson'ın eski karısından nefret ettiğine şüphe yoktu ama aynı zamanda onun ilgisine layık olmadığına da inanıyordu. Bu kızlarına da sirayet etmişti.

Onları düşünmedi, umursamadı.

Rosie Kent ve Chanel Rylan'ı öldüren her kimse, Blaine DeLano'yu çok önemsiyordu.

Eve'in görebildiği kadarıyla, eski koca ilk karısını önemseyen hiç kimseyi tanımadığından emindi.

Çok kötü, diye düşündü. Birkaç günlüğüne bile olsa o pisliğin hayatını cehenneme çevirmekten büyük bir tatmin duyabilirdi. Onunla uğraşmaktan zevk alırdı.

Kapıdan girdiği anda bir tanrı gibi hüküm sürdüğü düzenli bir hayat.

Bu ihtimal çok düşük olduğundan, bir katili yakalayıp hayatını cehenneme çevirmekle yetinmek zorunda kalacaktı. Birkaç müebbet hapis cezası için.

Bundan güç alarak evin kapısından içeri girdi, pencerelerde parıldayan ışıkları gördü ve dış mekan ışıklarının etrafı aydınlattığını, karamsar bir gökyüzüne karşı evin ihtişamını hafiflettiğini gördü.

Roarke'ı düşündü, eğer isterse bir tanrı gibi hüküm sürebilecek paraya ve güce sahip bir adamdı. Ve muhtemelen kendi iş alanlarında da öyle olduğuna ya da en azından ona karşı gelmeye çalışanlara böyle bir izlenim verdiğine karar verdi.

O kale gibi evin içinde hiçbir katı program yapılmadı, hatta önerilmedi bile. İki tarafta da küçümseyici bilek hareketleri yoktu. İki tarafın da hassas davranışları mı? Elbette, ara sıra.

Saat tam altı buçukta masaya sıcak bir yemek koyacak ya da kapıdan girdiğinde ona aptal bir kokteyl hazırlamak için koşuşturacak bir kadın isteseydi, kesinlikle bir polisle evlenmezdi.

Arabasını durduğu yerde bırakmak için indi ve eğer karanlık gökyüzü açılıp tek bir şanslı yıldız bile gösterseydi, ona teşekkür edeceğine karar verdi.

9

Boş bir antreye girdi ve bir an durup havayı içine çekti. Paltosunu çıkardı, onu ve soğuk hava koşullarına uygun diğer giysilerini tırabzanın üzerine fırlattı.

Etrafına bakındı, durumu değerlendirdi. Burayı DeLano'nun ya da Jefferson'ınkiyle kıyaslayamazdı. Burası sadece Roarke'a aitti ve şimdi de onun.

Sanat eserleri ve antikalarla dolu, zengin renkler ve kumaşlar, pırıl pırıl ahşap. Yemyeşil ve pelüş, zengin ve ayrıcalıklı. Sıcak ve misafirperver.

Ve kedi dışında evin boş olduğundan emindi. Ev kompartımanına gitti. "Roarke nerede?"

İyi akşamlar, Darling Eve. Roarke şu anda burada değil.

"Tamam." Ofisine gidip işe koyulmak niyetiyle yukarı çıkmaya başladı.

Sonra kütüphaneye gittim.

Roarke kitapları çok severdi ve evinde onlar için küçük bir katedral yaratacak alana ve imkânlara sahipti. Duvarlar onlarla dolu raflarla kaplıydı. Görünüşleri için değil, gerçi ayrı bir tarz kattıklarını kabul etmek zorundaydı. Onları okuyor, onlardan keyif alıyor, ellerindeki fiziksel bir kitabın ağırlığını ekrandaki aynı kelimelere tercih ediyordu.

DeLano'nun kitaplarından bazılarının onda olabileceği aklına geldi.

Odada fazla zaman geçirmemiş olsa da -bazı çevrelerde ev terimini hak edecek kadar büyüktü- kitapların bir düzen içinde sıralandığını biliyordu.

Devlet okulunun beynine pompalamaya çalıştığı klasik edebiyattan raflar vardı. Bazılarıyla arası iyiydi.

Düzyazı ve şiirleri, oyunları ve felsefeleri vardı. Dini metinler, sanat kitapları, tarihler, biyografiler, mekanik ve matematik kitapları... Şüphesiz beynini kanatacak kitaplar.

Roarke'ın koleksiyon yapma kapasitesine ve ilgisine hayret ederek iki katlı odanın etrafında döndü. Kitaplar, silahlar, eşyalar, araçlar. Giysiler.

Ama kitaplarla ilgili olarak, ne biriktirirse biriktirsin, onun zevkle okumak için romanları ve şiirleri tercih ettiğini biliyordu. Durakladı ve birlikte geçirdikleri ilk Noel'de ona verdiği kitabı çıkardı.

Yeats. Eski bir kopya çünkü eskiye, geçmişe değer veriyordu. Ve Yeats, çünkü Dublin'de cehennemde yaşayan genç bir çocukken, Yeats'in atılmış bir kopyasını bulmuştu. Ve ondan okumayı öğrenmişti.

Yani şiiri ve büyük edebiyatı severdi ve...

Evet, iyi, sağlam bir cinayet gizemi.

Rafları karıştırırken DeLano'nun sadece birkaç kitabını değil, birçok kitabını buldu.

Şu anda geçerli olan iki tanesini çıkardı ve bu iş bitmeden önce olmasından korktuğu bir tanesini ekledi. Onları uzun, alçak deri koltuklardan birine taşıdı ve Pryor Carridine'in cinayeti için Dark Falls'ta avlanırken ne olursa olsun ateşin yakılmasını emretti.

Kitap okurken kedi onu bulmuş ve zıplamış. Galahad hemen yanına sokulmaya başladı, sonra dondu kaldı. Tombul vücudundaki tüm tüyler diken diken oldu. Tısladı.

"Ne? Ne?"

Kolunu koklamadan önce gözleri, ışığında vahşi, ona ateş etti. Sırtını bir Cadılar Bayramı kedisi gibi kamburlaştırdı.

"Bu da ne... Tanrım, köpek mi? Dalga mı geçiyorsun benimle? Saatler önceydi. Paltomu giyiyordum. Mümkün değil..." Kendi kolunu kokladı. "Kesinlikle büyük, pasaklı bir köpek gibi kokmuyorum. Ayrıca, bu benim hatam değildi. Çılgın gözleri vardı."

Galahad hırladı, bacağını kokladı. Acı, gırtlaktan bir ses çıkardı.

"Bana yaslandı. Bu bir görevdi, aş artık bunu."

Ona sırtını döndü, tombul vücudu kaskatı kesilmişti, öfkeli gözleri kitaplardan oluşan bir duvara odaklanmıştı.

"Nasıl oluyor da eve üzerimde kanla ya da sokak hırsızı kokusuyla geldiğimde bu şekilde davranmıyorsun?"

Onun kıskanç kışını görmezden gelebilirdi, diye düşündü, ama... Bu, garip bir şekilde, bir tür gurur vericiydi.

Sonra uzanarak eliyle başından kuyruğuna kadar okşadı. İki kez. "Götlük yapma."

Kitaba, sahneye geri döndü. Kedi yaklaşık iki dakika dayandı, sonra ona doğru kıvrıldı. Dalgın bir şekilde kulaklarının arasını kaşırken, olay örgüsünü incelemeye geri döndü ve kendini katilin zihnine sokmaya çalıştı.

Kurgusal ve gerçek.

Karakterler hakkında daha sağlam bir fikre ihtiyacı olduğuna karar vererek başa döndü ve not defterini çıkardı. Okurken notlar aldı ve yerleşmeden önce AutoChef'i -burada bir tane olmalıydı- bulmuş olmayı diledi. Kucağına bir kedi yayılmadan önce.

Roarke biraz sinirli, biraz da hüsrana uğramış bir halde fuayeye doğru yürüdü. Eve'in aksine -ya da Eve'in ölüm tehdidi altında bile itiraf edemeyeceği gibi- bir iş gününün ardından Summerset ve kedisi tarafından karşılanmaktan gerçekten hoşlanıyordu.

Özellikle de iş gününün büyük ölçüde berbat geçtiği bir gün.

Bu sürenin çok büyük bir kısmını, tam anlamıyla bir karmaşaya dönüşmeden önce bir pürüzün üstesinden gelmek için harcamıştı. Ve gerçek şu ki

Sonunda ilk hatayı Ar-Ge'deki en değerli ve güvenilir adamlarından birine kadar takip etmesi de bu hatayı daha da artırdı.

Ceketini asmak istemediği için Eve'inkinin üzerine atarken, aslında küçük bir hesap hatası, diye düşündü. Ve bu küçük yanlış hesap, yokuş aşağı yuvarlanan kanlı bir kartopu gibi büyüyerek bir diğerine, bir diğerine yol açmıştı.

Ciddi bir paraya mal olmadan ya da halkla ilişkilere zarar vermeden önce yakalamıştı, yani bir şans eseri. Ve değerli ve güvenilir makine mühendisi o kadar dehşete düşmüş ve özür dilemişti ki, hiçbir mazeret sunmamıştı, Roarke hayal kırıklığını sözlü bir dayakla dindirememişti.

Spor salonuna gidip Eve'in taktiğini uygulamayı ve antrenman yapan droidin kıcını tekmelemeyi düşündü.

Belki Eve aşağıdadır, diye düşündü. Ya da belki onu dojo'da bir iki tur atmaya ikna edebilirdi. Ve bunu seksle tamamlayabilirdi.

Henüz girmedığımız bir oda var, diye düşündü ev telefonuna giderken. Bu düşünceyi takdir edecektir.

"Eve nerede?"

İyi akşamlar, Roarke. Sevgilim Eve kütüphanede.

"Ne? Nerede? Dallas, Teğmen Eve, kütüphanede mi?"

Olumlu, şu anki yeri orası.

Şaşkın ve büyülenmiş bir halde evin içinde ilerledi ve en sevdiği odalardan birinin açık kapısına geldi.

Karısı oturuyordu, botları uzun sehpanın üzerindeydi, kedi kucağında boylu boyunca uzanıyordu ve elinde bir kitap vardı.

Bir ateş şakladı ve neşeyle cızırdadı. Kedi horladı.

"Pekala, burası rahat görünüyor."

Başını kaldırıp sertçe baktı, düz polisin gözleri yavaşça açıldı. "Hey." dedi.

"Peki bu soğuk kış gecesinde ne okuyor olabilirsiniz?"

"Daha fazla inceleme. Ya da ders çalış. Blaine DeLano'yu oku."

"Ben aldım." Raftan aldığı kitapların başlıklarını okumak için başını eğerek ona doğru yürüdü. "Kurban mı yoksa şüpheli mi?"

"İkisi de değil. Bunu okudun mu?" Karanlık Günler'e dokundu. "Henüz okumadım. Kitapların çoğunu okudum. Hightower serisi ve oldukça iyiler. Eski ortağıyla olan seriye henüz dalmadım.  una." Elindeki kitabı işaret etti. "Onu okudum. Karanlık  elaleler, polisliği bıraktığı yer."

"LC boğulmaları."

"Ah, evet." Zihninde geri döndü ve onun yanına çöktü. Ve Tanrım, oturmak harika bir histi. "Seri cinayetler. Beyaz bir e arp."

"Sash."

"Altıda bir, ama evet, kuşak. Ve süslü bir fiyonk. Hatırladığım kadarıyla ilk kurban Dark'ın bir arkada ıydı ya da bir arkadaşının kız karde iydi ve bu dedektif için bir kırılma noktası oldu."

"Ayrıca kitaptaki gibi geç ve yeni bir LC'nin gerçek cinayetine de ilham verdi. Geçen ay. Peki ya Karanlık Günler'in devamı? Kurban benim. Vid tiyatrosu, buz kıracağı, Hitchcock filmi, geç aktris."

"DeLano   pheli değil mi?"

"Bu sabah bana bununla geldi. Onu Nadine getirdi, çok samimiler. DeLano temiz."

"Yani   l mc l bir intihal vakasının pe indesiniz."

"Komik, çocuğu da aşağı yukarı böyle söyledi. İki tane ergen kızı var. Bir de pislik bir eski sevgilisi var, o da ne yazık ki temiz."

"Arayı kapatmam gerektiğine inanıyorum ve biraz şarap i memiz gerektiğini söyleyebilirim." Ayağa kalktı. "Burada konyak ya da viskiye meyilliyimdir ama bence  arap."

Kahve alacağını söylemeye başladı, sonra adam dikkatini dağıttı. Odanın içinde süslü bir dolaba doğru yürürken kravatını gev etiyordu. Bu neden seksiydi? diye merak etti. Erkeklerin neden kravat takmakta ısrar ettiklerini bile anlamamı tı ve Jenkinson'a da hiç bula mamı tı. Ama Roarke'ın düğümü gev etmesi, gömleğinin birkaç düğmesini a ması?

Çok seksiydi.

"Tam gövdeli bir kırmızı, sanırım." Arkasına baktı, onun bakışını yakaladı. "Peki bu ne hakkında?"

"Eve gelmeden önce eski şerefsizle yaklaşık on, on beş dakika geçirdim. Ve aklıma geldi, tüm paranı bir kenara atabilirsin-"

"O zaman bu güzel şarabı nasıl karşılayacağız?"

"Yani para olmadan ya da çok güzel olmadan, sen onun olmadığı her şeysin."

Şarabı açtı, iki kadehle birlikte kanepeye geri getirdi. "Bunun bir iltifat olduğunu varsayıyorum."

"Buna emin olabilirsin, as."

Oturdu, eğildi ve onu hafifçe öptü. "Bunun için teşekkürler o zaman. Buradan mı başlamak istiyorsun? Eski pislikle mi?"

"Her şey orada, DeLano ve kitaplarla başlıyor."

Kadın konuşurken, adam şarabı doldurdu ve onunla birlikte arkasına yaslandı. Galahad cüssesini yeniden düzenledi, iki kucağın bir kısmını kaplayacak şekilde uzandı.

"Onu mahvedebilirdi," diye yorumladı Roarke. "O popüler bir yazar, iki kızına bakan bekâr bir anne, kendi annesi. Medyayı kullanarak onu yok edebilirdi. Ama yapmadı."

"Kendisi ve ailesi için iyi bir hayat kurdu. Çok sıkılar. Takdire şayan. Evde çok fazla -biliyorsunuz- östrojen var. Havada kaynıyor gibi."

"Kaynayan östrojen." Roarke şarabını yudumladı. "Kulağa çok tehlikeli geliyor."

"Oldukça kız gibi ama zayıf değil."

"Çok fazla kişi kadın çevresini zayıf olarak görüyor." Bir eliyle Eve'in saçlarını okşadı - tıpkı onun kediye okşadığı gibi. "Kendi tehlikeleri için."

"Katil kadın."

"Tanığın mı var? Bu çok saçma, sevgilim." "Süreç, bir zekâ değil. İlk kurbanı bir kadın olarak öldürdü, ikincisini bir erkek kılığında ve zihniyetinde öldürdü."

Ona güvenlik videosundan bahsetti ve DeLano'nun evindeki konuşmaya geçti.

"Küçük çocuk -Piper- bana korkunç derecede zeki gibi geldi. Sadece okulda, matematikte falan değil. Sadece ... kurnaz. Bu senin kelimelerinden biri."

"Öyle mi?"

"Kulağa İrlandalı gibi bile geliyor. Her neyse, çıktılardan bu kadını çıkarıyor, hiç tereddüt etmeden. Ne giydiğini tarif ediyor ve bu iki ay önce olmuş. DeLano gergin çünkü şüpheli ailesine çok yakındı, belli ki onları takip ediyordu ama çocuğun hatırlamasına şaşırmadı. Görünüşe göre bir bok hatırlamıyor."

"Kaç yaşında?"

"On dört yaşındaki kız kardeşinin birkaç yılı var. Ama mesele şu ki, hiçbirine söylemediğim bir şey var. Bence, evet, belki çocuk gözlemler ve hatırlar, ama on dört yaşındaki bir kızın rastgele bir kadına bu kadar ilgi göstereceğini sanmıyorum, hele de Noel'in heyecanı ile alışveriş modundayken."

"Kadınla ilgili bir şeyin daha fazla dikkatini çektiğini düşünüyorsunuz."

"Muhtemelen bilinçaltı. Sadece bir içgüdü. Onu başka türlü görmüş olabilir ama bir şey bir şeyi tetikledi."

"DeLano ve ailesi için endişeleniyor musunuz?"

"Henüz değil." Ama Brooklyn PSD'yi tamamen bilgilendirmişti. "Seride sekiz kitap var ve en az birkaç tane daha isteyecektir. Hepsini almayı planlıyor ama sekizden önce de vazgeçebilir."

O an için endişelendiği için Eve kaşlarını çatarak şarabını içti.

"O zaman DeLano'nun peşine düşecek. Ya da çocuklardan birini, anneyi, önce ona acı çektirmek için. Brooklyn'e göz kulak olmasını söyledim ve aileye almaları gereken önlemleri anlattım. Mira, katilin, kendi deyimiyle

bir noktada yaratıcı, ama henüz değil. Kaynağı ortadan kaldıramayacak kadar çok eğleniyor."

"Kitaplarda ne bulmayı umuyorsunuz?"

"DeLano bir polis ya da katil değil ama polis gibi düşünmeye çalışmak zorunda. İhtiyaç duyduğunda araştırma yapması için emekli bir polisten yardım alıyor. Onun hedefi vurduğunu söyleyen üç dedektif tanıyorum."

"Uzman bir danışman ekleyin, sivil."

"Tamam ama bir hikâyede mutlaka bir iz, bir hata ya da şans olmalı, değil mi? Bana öyle geliyor ki katilimiz kitaplara çok aşına ve bu izlerden kaçınacak, hata yapacak, şansı engellemeye çalışacak."

"Ah." Onu anlayan Roarke, horlayan kedi yığınının rahatsız etmeden kadehlerini doldurmayı başardı. "Biraz düzenleme yapması gerekecek."

"Şöyle diyebilirsiniz. İlki bir seri, ama başka bir LC'nin peşinden gitmeyecek. Mesele bu değil. Bunu yaptın, devam et. İkincisinde katil -erkek- kurbanın bir rakibiyle bağlantılıydı. Onun bir bağlantısı olmayacak."

"Yani neye bakılmaması gerektiğini arıyorsunuz."

"Sayılır. Hâlâ etrafı kolaçan etmeniz gerekiyor ama kitabı kopyaladığını düşündüğünü tahmin ediyorum: Bunu yapmak Katil A'nın çöküşüne neden oldu. Ben de onun yerine bunu yapacağım. Diğer bir şey de, ilk kitapta katil sadece on sekiz ila yirmi iki yaş arasındaki sokak seviyesindeki LC'leri hedef alıyor, çünkü kocası yan sikişler için bunu yapıyor. Katilimizin daha spesifik bir tip bulması gerekiyordu, ilk kurbanla eşleşen bir tip. On sekiz yaşında, hayatının ilk iki ayında, zaman aşımına uğramış."

"Yazmak bir şeydir, boş bir sayfa. Yeniden yaratmak daha sınırlayıcıdır."

"Bang. Yine de sokak seviyesindeki LC'ler için bu zor değil. Etrafta biraz dolaşır, yaş aralığına uygun olanları ayıklarsınız. Belki gizlice fotoğraflarını çeker, haklarında bilgi edinmenin bir yolunu bulursun. Bu biraz zaman alacaktır ama siz bir planlamacısınız ve iyi plan yapmak zaman alır."

Onun ne demek istediğini anlayan Roarke başını salladı. "İkincisi daha zor. Video alışkanlığı olan genç bir aktris. Klasik bir video alışkanlığı. Hitchcock videosu, kitaptaki videoyla aynı mıydı?"

"DeLano onun Bitchcock olduğunu söyledi-" "Komik."

"Bir yüzük var. Oydu ama başka bir video. Kahretsin, M Cinayet anlamına geliyor. Notlarıma ihtiyacım var, çünkü bu o değil."

"Dial M for Murder."

"Bu o ve öldürme ana kadın karakterin bir katille savaştığı büyük bir sahne sırasında gerçekleşiyor."

"Grace Kelly. Ray Milland, çok zengin karısını boğması için birini kiralayan -daha doğrusu şantaj yapan- kocasıdır, o sırada kendisi başka bir yerdedir ama telefonda -yirminci yüzyılın ortaları- onunla konuşmaktadır."

"Sağlam bir mazeret."

"Aynen öyle. Kadını telefonla arıyor - kocası arıyor - onu hatta bağlamak için, katil saldırıyor. Kocasını dinlerken kadın mücadele ediyor."

"Soğuk."

"Ama daha önce kullandığı ve hâlâ masanın üzerinde duran makası eline almayı başarıyor ve katili öldürüyor."

"Sinemada herkes ekrana odaklanıyor, Chanel Rylan cinayetinde olduğu gibi. Katil onu ensesinden bıçaklıyor ve çıkıp gidiyor. Nerelerde farklılaştığını görmek için henüz okumadım. Bir şeyler olmalı."

"Bunu alacağım. Peki ya bunu?" Başka bir kitaba dokundu. "Karanlık İşler-üçüncü kitap. Zaten üzerinde çalışıyor, Kurbanı çoktan seçtim. Kitabı okumam, kurban hakkında daha fazla bilgi edinmem ve ardından potansiyel hedefleri aramaya başlamam gerekiyor."

"Peki o zaman." Roarke ikinci kitabı eline aldı. "Bir saat kadar oturalım, sonra akşam yemeğinde kendi cinayet kitapları kulübümüzü kurarız, ne dersin?"

"Tamam, ama biz-" Elini okşadı.

"Ben hallederim."

Ayaklarını karısının yanındaki sehpaye uzattı ve kitabı açtı. Karısına gülümsedi. "Güzelmış."

"Bu bir iş."

"Güzel iş."

Kedi ikisinin de üzerine tüylü bir battaniye gibi yayılmışken, ateş yanarken, vücutları koltukta kalça kalçayken, bunu inkâr edemezdi.

Partnerler arasındaki dinamikleri inceledi. Eve'in söyleyebildiği kadarıyla, Hightower'ın Dark'ın içgüdüsel hareketlerini ve içgüdüsel oyunlarını daha düz bir şekilde dengelemesiyle iyi bir denge ve kontrast. Ve tam tersi.

Kurbanın bakış açısından bir bölümü tekrar okudu, Rosie Kent ile benzerlikleri açıkça gördü. Gençlik, pervasızlık, deneyimsizlik.

İkisi de sağlam, banliyö kökenli, muhafazakâr bir geçmişe sahip.

Yazarın katilin cinsiyetini belirtmediği cinayetin kendisi. Okuyucunun tahmin yürütmesini sağlamak için, diye düşündü Eve. Katilin Pryor/Rosie'ye yaklaştığı buluşma, tam da genç LC'nin gece işine başlamak için sokağa çıktığı sırada gerçekleşti.

Katil, kurbanı kontrolün kendisinde olduğuna dair sahte bir güven vermek için -daha büyük olasılıkla sahte- sinirler gösterdi. Ve evet, evet, tam da Eve'in hayal ettiği gibi, katil "randevulaştığı kişinin" elini yüzünü yıkamasını ister. Daha çok kurbanın bakış açısı, biraz elini yüzünü yıkamak, kendini beğenmiş bir şekilde bunun nasıl kolay para olacağını düşünmek, alabileceği bir çift magazin ayakkabısını düşünmek. Ezik kız kardeşi bunun ne kadar eğlenceli olduğunu anlamıyor.

Dışarı çıkar, masada şarap bulur. Tabii şekerim, bir şeyler içip rahatlayalım. Ardından utangaç bir şekilde LC'nin önce soyunmasını ister.

İçerken, Pryor/Rosie aynanın önünde alıştırma yaptığı küçük bir striptiz yapar. Akşamki randevusu paraya benziyor ve bazen para iyi bir bahşiş ekliyor, bu yüzden oynadı.

Biraz başı dönmeye başlar, gülüp geçer ve kalçalarını sallamaya devam eder, sevgilisi yemeği bitirmesi için ısrar ettiğinde itiraz etmez.

Şarap.

Yatması söylendiğinde tereddüt etmiyor. Çok uykulu. Belli belirsiz, sevgilisinin neden kendi annesinin yaptığı gibi kıyafetleri toplamak, düzgünce katlamak için zaman ayırdığını merak ediyor.

Düşündüğü son şey bu - ölü kızın son düşüncesi annesiyle ilgili.

Katil yataktaki kızı, sıkı, mükemmel göğüsleri ve pürüzsüz, mükemmel teni inceler. Fahişenin makyajının altındaki genç yüzü, tırnakları -el ve ayak parmakları- ustalıklarla parıltılı bir pembeye boyanmış.

Kuşağı çıkarır, sarmak için başını kaldırır, boynuna sarar. O göğüsleri, o teni, o yüzü sergilemeye hakkı olmadığı için cezalandırılması gerektiğini düşünür.

Sinirler, korkular, şüpheler -bunu gerçekten yapabilir miyim?

Kuşağı sıkıyor, sıkıyor, kalp davulu çalıyor, davul çalıyor.

Gözler çırpınarak açılır, kör, şişkin. Fahişe boyalı dudaklar bir balığın yutkunması gibi açılır. Vücut titrer.

Seks gibi, evet, küçük fahişenin sattığı seks gibi. Keder ve ihanet gözyaşları toplanırken sıklaşıyor, sıklaşıyor. Artık yok, artık seks satmak yok, artık baştan çıkarmak yok, artık almak yok. Sonra hepsi ölür. Ölür. Biter.

Rahatlama katili neredeyse şefkatli yapar. Sabırlı parmaklar yayı bağlar, ayarlar, mükemmelleştirir, inceler, onaylar.

Ve bununla birlikte ölümü bir hediye haline getirir.

Eve kitabı kapattı ve kafasının içinde dönüp dururken ateşe baktı. Birkaç dakika sonra Roarke da kendi kitabını kapattı.

"Buna hiç şüphe yok," dedi. "Ölümcül bir intihal. Neden burada yemek yiyip bu konu hakkında konuşmuyoruz?"

"Burada mı?"

"Kitapları tartışmak için daha iyi bir yer var mı? Bilgisayar, açık perdeler."

Ağır perdeler, rafların arasındaki pencereden ayrılıyordu.

"Ah, kar yağıyor."

Eve kaşlarını çatarak pencerelere baktı. "Kahretsin."

"Buradan çok güzel görünüyor." Roarke ayağa kalkarak başka bir dolaba doğru yürüdü ve bir AutoChef'in kapağını açtı. Menüü çağırdı ve bir süre inceledi. "Summerset o yokken aç kalmayacağımızı söylemişti ve bunu kesinlikle başardı. Bence karlı bir gecede kütüphanede çoban pastası yemeliyiz."

"Neden 'turta' değil de 'pasta'?"

"Sanırım patates İngiltere ve İrlanda'ya gelmeden önce hamur işi ile yapılıyordu. Ama biz koyun bakmayacağımız için Summerset bunu pub tarzında yapıyor."

Kadın onu pizzaya ikna edene kadar iki porsiyon programladı. "Deann Dark karakteri büyüleyici. Kesinlikle serinin devamını okuyacağım. Ama ilgili kitaba gelince, demek istediğinizi anlıyorum. Katil, kurban ve yöntem konusunda kitaba uymuş ama diğer konularda -intihalcilerin yapmaya alışık olduğu gibi- paçayı sıyırmayı denemiş, çoğu zaman da başarmış."

"Ne değiştı?"

Kütüphane masasına iki kişisel güveç getirdi, şarabı getirmesini işaret etti. "Ters çevrilebilir ceket ya da erkekten kadına geçiş yok. Katil kendisi olarak girip çıktı, ama kurbanın bulunduğu yerin iki aşığısındaki sinemada video istemeyi ihmal etmedi."

Başka bir masaya doğru yürüdü, iki ağır şamdanı aldı ve kütüphane masasına taşıdı. Onları yaktı.

"Kurbanın orada olacağını nereden biliyordu?"

"Amelia Benson -karakter- dans dersinde, parçası olduğu atölyede ve sosyal medyada bu konu hakkında konuşuyordu. Özellikle Grace Kelly'ye hayrandı ve videoyu hiç izlememişti. Kendisiyle birlikte katılmayı planlayan bir arkadaşı vardı, ancak arkadaşı gösterinin başlamasından dakikalar önce, sözde çalıştığı restorandan bir mesaj aldı

bir aşçıya, personelin acil durumunu gerekçe göstererek gelip yerine bakması talimatını verdi."

"'Sözde' mi?" Eve oturdu, turta olmayan turtayı inceledi.

"Evet. Arkadaşı işe geldiğinde

dakikalar sonra, kimse onun neden bahsettiğini bilmiyordu. Kimse ona mesaj atmamıştı ama video çoktan başladığı için geri dönmesi için artık çok geçti."

Bir kez daha şaraplarını doldurdu. "Bu arada katil bir sinemadan diğerine geçti ve işte ayna sahneleriniz. İşini bitirdikten sonra tekrar diğer tiyatroya kaçtı. Bu durumda, cinayet sahne ışıkları yanıncaya kadar fark edilmedi ve o zamana kadar diğer tiyatrodan çıkan kalabalıkla birlikte gitmişti."

"Kimliğini nasıl tespit ettiler ve onu nasıl paketlediler?"

"Henüz oraya varmadım." Roarke turtaya yumuldu. "Ama zeki ve cesur Deann Dark'ın şüphelerini uyandırdığı noktaya geldim. Bu arada kurbanın annesi onu tuttu çünkü polis tarafından aklanmasına rağmen -özellikle Hightower- söz konusu zaman için sağlam bir mazereti olduğu için kızının eski sevgilisinin eylemi gerçekleştirdiğine inanıyor."

"Tamam, anne polislerin aptal olduğunu düşündüğü için özel dedektif tutuyor ve özel dedektif de polislerin aptal olmadığını kanıtlıyor. Gerçeğe dönersek, katil kitabı okuyor, içeri girip çıkıyor, güvenlik kameralarının onu izlemesine izin vermesi başını belaya sokabilir. Çünkü polisler ve özel dedektif kamera kayıtlarını inceleyip katili kurbanla bağlantılı bulmazlarsa, hepsi aptaldır."

"Haklı olduğunuzdan şüpheleniyorum ve şimdi kendim için keşfetmeye -kurgu olsun olmasın- yatırım yapıyorum. Ya sizinki?"

Turta değildi ve içinde bir sürü sebze vardı, ama hepsi yeterli miktarda etli yahninin içindeydi ve tam olarak patates püresi olmayan patates püresiyle ezilmişti.

Bu yüzden her şey kolay oldu.

"Eğer kurgusal katilin kadın olduğunu bilmeseydim, cinayet sahnesini okuduktan sonra anlardım."

"Söylemesi kolay."

"Mmm." Ağzı doluyken başını salladı. "Katilin, kurban bayginken, öldürmeden önce kurbanın bedenine bakma şekli. Şehvetle ya da tiksintiyle değil, hayranlıkla ya da sapkınlıkla değil. Kıskançlıkla. Sertlik, pürüzsüzlük, gençlik. Yaşlı bir kadın gençlere imreniyor. Elbette bunu çarpıtabilir, başka bir yöne çekebilirsiniz ama katilin o andaki düşünceleri ve duyarlılıkları kadınsı ve kıskançtır."

"İlginç. Okuduğumda bunu anlayabildim mi bilmiyorum."

"Kızgın. Hayali katil, kendini kaybetmiş. O Gerçek bir kadın gibi her şeyi adım adım planlamıyor. Bir görevi var. Bu bir intikam ve onun zihninde ailesini, evini, yaşam tarzını korumak. Kurbanların yeni ve deneyimsiz, dolayısıyla daha kolay av olmaları onun için önemli değil. Önemli olan onları aldatan kocasının satın almış olması, yasal olmayan LC'lerden seks satın almak için gizlice kaçması. Ve o aptal çünkü LC'ler sadece işlerini yapıyorlar, bu yüzden birini cezalandırmak istiyorsa, koparmadan önce kocanın aletine lanet bir fiyonk bağlamalı."

Roarke yutkunurken bir parmağını kaldırdı. "Ya da belki de bu yasal olmayan LC'leri neden talep ettiği konusunda onunla sert ve mantıklı bir tartışma yapın."

"Mantıklı tartışma'ymış. Bir dahaki sefere eve geç geldiğinde -çalışmak zorunda olduğunu söyleyerek- o uyuyana kadar bekler ve onu patlatır. Dışarı çıkıp bunu çalışan bir genç kıza sokabileceğini mi sanıyorsun, sonra da bana sokmaya mı çalışıyorsun? Tekrar düşün, pislik. Sonra belki de o hala çığlık atarken, o çok sevdiği mutfak şeyinde onun aldatan, parçalanmış üyesini öğütür, bir turtada pişirir ve ona kendi horozunu zorla besler."

Çatalıyla onu işaret etti. "Bu sana bir ders olsun dostum ya da korkunç bir uyarı."

"İkisine de ihtiyacım yok ve beni yemeğimden alıkoyuyorsunuz."

Eve omuz silkti ve yemeye devam etti. "Ama asıl sorunun peşinden gidiyor mu, o tartışmayla mı, yoksa dayakla mı? Hayır. Üç kadını öldürdü. Eğer Dark yasaları ve kuralları çiğnemeseydi, katilin cep telefonu bağlantısını çalıp hacklemeseydi ve ilk üç kurbanla birlikte üç kurbanın daha bilgilerini bulmasaydı dördüncüyü de öldürecekti."

"Bunu nereden biliyorsun? Kitabı bitirmiş olamazsın."

"Sonuna kadar atladım."

"Sen..." Biraz daha şarap içerken gözlerini kapattı. "Bazı şeyler affedilemez."

"Bu iş, as. Katilin ne bildiğini ve bunu nasıl kullandığını bilmem gerekiyor. Yaklaşıyorlardı. Hightower bir dava oluşturuyordu, katili içeri çekmek için bir planı vardı. Ama Dark çizgiyi aştı ve eğer Hightower onu korumasaydı rozetini kaybedecek, muhtemelen bir seri katile karşı davayı kirletecekti. Sonunda rozetini teslim etmekte haklıydı."

"İlk kurbanı çocukluğundan beri tanıyordu. O aile onun için kendi ailesinden daha yakındı. Duygusal karmaşa içindeydi."

"O bir polisti," diye karşı çıktı Eve. "Ve eğer Hightower onu o fiyaskoda yakalamasaydı, katili öldürebilirdi. İstediydi, bunu kendi içinde fark etti. Rozetini çarpıttığını fark etti."

"Bir hayat kurtardı."

"Ve hala. Önce adalet, bunu anlıyorum. Hightower da bu çizgide, ama doğru tarafta kalıyor ya da biraz eğip büküyor. "She-Dark onu kaçırdı."

"Bana biraz seni hatırlatıyor. Hightower. İyi içgüdüleri olan mükemmel bir polis - belki seninkiler kadar derin değil ama iyi," diye yorumladı Roarke. Ve polis olmak mı? Asla sapmadığı bir hedef. Kitaba bağlı ama kitabın sadece kanunlar, kurallar değil, insanlar ve adalet olduğunu da biliyor."

"Ve o -Dark- kitabı bir sınırlama olarak görme eğiliminde, prosedürden dolayı hayal kırıklığına uğruyor. Belki de büyüyor

Kaba, kaymayı ve kaymayı erken öğreniyor, ama... Hey, şimdi düşünüyorum da biraz sana benziyor." Ona bir sırıtış attı. "Bu seferki kız sensin."

"Şimdi metaforik olarak aletimi kesiyorsun." Eğlenerek biraz daha turta soktu. "Sadece söylüyorum. Her neyse, Katil sahneleri değiştiriyor, kitaptakiler yakalandıkça onları farklı şekilde canlandırıyor. Onun yakalanmaya niyeti yok."

"Yani kitaplara sadece bir plan olarak değil, bir tür deneme çalışması olarak mı bakıyorsunuz?"

"Evet. Katil kitapların içini dışını biliyor. Kitapları yazar kadar iyi kim bilebilir?"

"Sanırım önce editör."

"Evet, oraya baktım. DeLano'nun editörü altmışlı yaşlarında, evli, iki çocuğu olan ve çocuklarından da çocukları olan bir adam. Profile uymamakla kalmıyor, Rylan'ın öldürüldüğü gece ofisindeymiş -1800'e kadar teyit ettim-, sonra Palace Hotel'in barında içki içmek için diğer yazarlarından biriyle buluşmuş -o da teyit etti-. Ayrıca Kent'in öldürüldüğü gece Chicago'da bir konferansta konuşma yaptığını da teyit ettim."

"Bununla birlikte, bir kadın editör asistanı var ve yayınevinde çalışan ve kitaplara yayınlanmadan önce bile erişebilen provacılar ve diğer insanlar var."

"Yine de," diye yorumladı Roarke. "İndirme ya da basılı kopya fiyatına herkes kitaba sahip olabilir ve onu sayısız kez okuyabilir."

"Evet, aslında ben de oraya meyilliyim. Bana öyle geliyor ki, DeLano ailesi ne kadar sıkı bir aile olsa da, çocuklarını yayınevine götürmüş olmalı. Kurnaz olan muhtemelen oradaki pek çok kişiyle tanışmıştır ve eğer söylendiği gibi bir şeyleri unutmuyorsa, alışveriş gezisinde onları izleyen kadını tanıyacaktır. Bu yüzden gecenin geri kalanında okuma gündemimi hayran mektuplarına kaydıracağım. Kitaplara, karakterlere, yazarlara ya da hepsine bu kadar takıntılı olan

üçü DeLano ile temasa geçerdi ve muhtemelen birden fazla kez."

"Bu konuda sana katılıyorum. Okumalarımı postaya da kaydırabilirim."

"Birazını Peabody'ye atıyorum, ama ne kadar olduğuna bağlı olarak ve eğer aranız temizse, birazını da size atabilirim."

"Başkalarının mektuplarını okumaktan kim hoşlanmaz ki? Benimki de yeterince temiz. İyi bir kitapla geçirilen bir saat, başkalarının postalarını karıştırmak, rahatlatıcı yiyecekler? Eve sinirli döndüğüm için hepsi iyi bir panzehir."

"Sinirli mi? Sinirli görünmüyordun."

"Muhtemelen eşimi kütüphanede kucağında kediyle kitap okurken bulduğum için. Resmin sevimli evcimenliği tahriş edici bir şekilde çöktü."

"Yani komuta merkezimde toplanmış olsaydım yine de sinirlenecek miydin?"

"Potansiyel olarak." Omuz silkti. "Senin için çok işe yaradığı için bir idman droidini dövmeyi ya da seni bir maça ikna etmeyi düşünmüştüm."

"Antrenman mı, seks mi?"

"İkisinin birleşimini seviyorum."

Arkasına yaslandı ve neredeyse boş olan güveci itti. "Şimdi ben de turta olmayan turta ile çok doluyum."

"Gece daha yeni başlıyor."

"Bana neden sinirlendiğinizi söylerseniz, bu sizi sinirlendirecek mi?"

"Bunu aştım, yani hayır. Sadece Ar-Ge'de çok çok küçük bir yanlış hesaplama, bir dizi yanlış hesaplamanın temelini oluşturdu ve ben onu yakalayana kadar tüm bir projeyi mahvetti. Sonra da günümün büyük bir bölümünü ekiple birlikte bu hatayı düzeltmek için çalışarak geçirdim."

"Kelleler uçtu mu?"

"Birkaç noktada baltayı çıkarabilirdim ama bu özel kafa titizliği ve ölümcüllüğü ile bilinir."

doğru ve yenilikçi. Bir hata," dedi hafifçe omuz silkerek. "Olur böyle şeyler."

"Muhtemelen ödünü koparmışsındır."

"Olabilir, ama kendini kırbaçlamakla o kadar meşguldü ki fark ettiğinden emin değilim. Ve iyi bir kitap, bir kadeh şarap -sen ve kedi- beni başka bir dövüşçü droidi değiştirme zahmetinden kurtardı."

"Yatmadan önce aşağı inip sırayla dövebilirdik ama ben bunu gerçekten sinirlendiğim zamanlara saklamayı seviyorum." Şarabının son yudumunu da içti. "Burada hiç seks yaptık mı?"

"Öyle olsaydı eminim hatırlardım, yani hayır."

"Geri dönmeliyiz, kesinlikle Summerset'in Dönüşü'nden önce geri dönmeliyiz, bununla ilgilenin." Parmağıyla havada bir onay işareti yaptı.

"Bunu programda düşünün."

Şimdi kaşlarını çattı, etrafına bakındı. "Gerçekten güzel bir oda ama mutfak olmadığı aklıma geldi. Bulaşıkları yukarı ya da aşağı taşımamız gerekecek."

Ayağa kalktı ve onun elini tuttu. "Bununla ilgilenmesi için bir droidi harekete geçireceğim, yerli bir droidi."

"Buralarda olduğunu unutmuşum."

"Ülke içinde, sen ve ben başarısız. Summerset gittiğinde birilerinin bu tür meselelerle ilgilenmesi gerekiyor."

"Eskiden kendim yapardım," dedi yola çıktıklarında. Tekrar düşündüm. "Bu işte berbattım." Ona bir kalça darbesi indirdi. "Zengin bir adamla takılmam beni zeki yapıyor."

"İç çamaşırını bir polise yıkatmadığı için zengin adamı daha akıllı yapar."

"Kendi iç çamaşırlarımı yıkarken, makineler her zaman bir çorabımı yerdı. Sadece bir çorabı. Her seferinde. Neden böyle oluyor?"

"Bir droid'e sorarız."

"Ama bir hafta daha dönmeyecek."

Roarke yarım bir kahkaha atarak kolunu kızın boynuna doladı ve ona Blaine DeLano'nun

o öğleden sonra.
Bu onu gülümsetti.

10

Roarke gelenleri kontrol etti ve ilgilenmesi gereken birkaç şey olduğunu fark etti. Eve kahve programladı, panosunu ve kitabını güncelledi.

Jefferson'ın kimlik fotoğrafını incelemek için birkaç dakika ayırdım.

Hayat adil ve hakkaniyetli olsaydı, cinayetlerden suçlu bulunurdu ve onu bir kafese kapatırdı. Ancak, hiç kuşkusuz, şu anda oğlunu daha kötü olmasa da aynı şekilde eğiten zorba, tacizci bir pislik olmaktan suçlu olsa da, hayat adil ve adil bir şekilde işlemiyordu.

Çok çalışmadan.

Belki bir gün çizgiyi aşar ve ona karşı bir şansı olurdu. Ama şimdilik resmi panosunu süslüyordu çünkü onu bir şüpheli olarak elemişti.

Komuta merkezine gitti, kahve doldurdu ve gelenleri kontrol etti.

Jenkinson ve Reineke'den gelen raporda zayıf bir parıltı vardı.

Yeniden görüştükleri LC'lerden biri -belki de- Noel haftası boyunca bir iki kez etrafta dolaşan bir kadın fark ettiğini hatırladı.

Hatırladığını söyledi, çünkü hava çok soğuktu ve seçme şansı çok azdı. Penguen palto, içindeki insandan çok olası bir anıyı ateşlemişti.

İfade sıcak görünüyordu, ama trajik bir şekilde ezikti, bu yüzden birkaç gün sonra tekrar gördüğünde onu tanıdı. Ve kadının dolandırıcılık mı yoksa parti mi yapmak istediğini sormak için seslenmişti. Eğer dolandırıcılıksa, onun bölgesinden defolup gitmesini istemişti.

Her iki dedektif de, yarım blok ötedeki bir seks kulübünde aynı "çirkin, döküntü paltoyu" fark eden bir fedaiyi kıştırdıkları için, görülme olayının gerçek olduğunu düşündüler.

Her iki tarafsız tanık da ırk, yapı ve rengi doğrulayamamıştır.

Yine de olasılık, Aralık sonundan beri Rosie Kent'i takip eden penguen ceketini ortaya çıkardı. Zamanlama işe yaradı.

Hayran postası diskini taktı ve ayarlanan iletişim sayısına bakarak irkildi. Hesabı yaptı, üçte birini Peabody'ye, diğer üçte birini Roarke'a attı, sonra kendi postasıyla yetindi.

İlk çalışmayı çoklu olarak yapmayı düşündü, katilden gelen herhangi bir iletişimin -eğer öyleyse- çeşitli isimler altında gönderilme olasılığını hesapladı.

Çok mümkün ama yine de bir yerden başlamak gerekiyordu. "Bilgisayar, her türlü çoklu ayarı yap ve düzenle.

aynı kişiden gelen iletişimler."

Teşekkür ederiz. Çalışma ...

Bilgisayar, Merkez'deki külüstür bilgisayarının harcayacağı süreden çok daha kısa bir sürede görevi tamamladı.

"Tamam, bu da küçük patates değil. Neden patates? Neden filler ya da kamyonlar değil? Bilgisayar, aynı kişiden gelen beş ya da daha fazla sayıdaki tüm iletişime öncelik ver."

Bekledi, başını salladı, sonra küçük partiyi ele aldı.

Tam bu sırada Roarke içeri girdi ve unuttuğu gibi ateşin yakılmasını emretti.

"Üzgünüm, sadece biraz ondan biraz bundan."

"Sorun değil." Adam cezveden kendi kahvesini doldurduğunda başını kaldırıp bakacak kadar durdu. "Sinir bozucu şeylerden değil mi?"

"Hayır, o iş yine halloldu. Ve şimdi de şu ve bu. Artık Nebraska'da on altı dönümden biraz fazla küçük, harap bir çiftliğe sahipsiniz."

"Ha? Ne?"

"Bahsimizi unuttun mu?"

"Bahse varım..." Zihnini birkaç hafta öncesine götürdü, onun boktan bir mülk satın alıp altına çevirdiğine dair aptalca bir konuşmayı hayal meyal hatırlıyordu. Ve aynı şeyi Bumfuck'ın bir bölgesinde yapamayacağına dair bahse girmişti.

"Sen aslında..."

"Şartları siz belirlediniz - Nebraska'da kırsal bir bölge. Ayrıntıları size bir dosya içinde gönderdim, fotoğraflarla birlikte." Ona bir gülümseme attı. "Eğlenceli olacak."

"Hiç gerçekten Nebraska'ya gittin mi?" "Bir ya da iki kez, evet."

Adam dikkatini dağıttığı için dosyayı açtı, harap bir evin, harap müstemilat binalarının -ki bunların ne işe yaradığı hâlâ bir muammaydı- ve aşırı büyümüş tarlaların fotoğraflarını inceledi. Paslanmış, dişlek görünümlü ekipman yığınları dinazor kemikleri gibi üst üste yığılmıştı.

"Yani onu ateşe mi vereceksin?"

"Hiç de değil. Bekle ve gör."

"Bu sefer özel dikim gömleklerinizden birinin en azından bir manşetini kaybedeceksiniz."

Tekrar gülümsedi. "Bekle ve gör."

Ofisinde takım elbise ceketini çıkarmış, kollarını sıvamış ve saçlarını arkadan bağlamıştı. Yani tam çalışma modunda onun yardımcısında oturuyordu.

"Ve böylece?"

Kendisi de tekrar çalışma moduna geçti. "Üçte birini sana bıraktım. Aynı kişiden birden fazla iletişimle başladım ve şimdi ne kadar çok insanın tekrar tekrar yazdığına şaşıyorum. Mesela, ne deniyordu onlara- kalem arkadaşları."

"Dostlar. Mektup arkadaşları."

"Mektup arkadaşı kafiyesi."

"Ve öyle de oluyor."

"Ayrıca birçok kez yazan birçoğu, uydurma insanlar hakkında gerçekten insanmış gibi konuşuyor. Bazıları, bu uydurma insanlar, uydurma insanların yapması gerektiğini düşündükleri şeyleri yapmadığında biraz sinirleniyor. Bazıları birazdan daha fazla sinirleniyor. Sinirlenmelerinin çoğu karakterlerin sevişmemiş olmasından kaynaklanıyor."

Roarke Eve'in toparlamasına doğru ilerledi. "Sanırım Hightower ve Dark'tan bahsediyorsunuz."

"Evet, onlar. Bazıları sevişmedikleri için biraz sinirleniyor, diğerleri sevişmeyi bekleyebilir ama öpüşmelerini ve aşk ve bağlılık duygularını ifade etmelerini istiyor. Diğerleri ise ikisinin de olmasını hiç istemiyor. Bu dile ciddi şekilde karşı çıkan bir alt grup da var. Sanki gerçek insanlar asla siktir git dememiş gibi. Özellikle de polis olan gerçek insanlar."

Eve bir nefes verdi. "Bazı tehditler var, ancak bunlar Eğer bunu yaparsan/bunu yapmazsan, seni bir daha asla okumam. DeLano'nun neden cevap yazmadığını ve şöyle demediğini merak ediyorum: İlginiz için teşekkürler. Şimdi siktir git."

Kupasının kenarından ona güldü. "Muhtemelen bu yüzden yazar değil de polissin. Övgülerin yanı sıra şikâyetlerin de bunun bir parçası olduğunu sanıyorum. Bu, söz konusu yazarın hayatını nasıl kazandığıyla ilgili olabilecek bir ilgi ve bağlılığa işaret ediyor."

"Polis olmayı tercih ederim. Anne, Audrey DeLano, gerçekten çok becerikli. Her iletişime verdiği yanıtı söz konusu iletişime bağlıyor. Aynı zamanda gerçekten sabırlı ve diplomatik, çünkü toplu yanıt veren kişi o, bu da onu potansiyel hedef listesinde üst sıralara çıkarıyor."

"Çünkü diplomatik bir şekilde de olsa hayır diyen o."

"Evet. Kızının sesi, "Vay be, ilginiz için teşekkürler" falan diye cevap veriyor ama. Pek çok insan fikirlerini, önerilerini ve doğrudan taleplerini gönderiyor. Olması gereken bu. Hatta bazıları

Audrey'nin buna verdiği standart yanıt temelde Teşekkürler, ama şeklindedir. Çoğu bunu kabul eder, ancak bazıları şişinir veya ısrarcı olur, bu yüzden bu türden olanları vurgulayalım."

"Tamam o zaman."

"Bir şey daha var. Detaylara önem veren bir planlamacı arıyoruz. Muhtemelen farklı isimler kullanmıştır, en azından şu ölümcül intihal hakkında düşünmeye başladığında. Kendi bölümümü bitirdiğimde, dil ve sözdizimi üzerine bir karşılaştırma yapacağım."

"Yazı stili," diye yorumladı Roarke.

"Evet. Ama bu bir sonraki adım ve tüm partiyi çalıştırmak anlamına geliyor."

"O halde işe koyulsak iyi olur."

On beş dakika geçmeden Roarke araya girdi.

"Sanırım bunu not almak isteyeceksiniz. Hepsi de A. E. Strongbow'dan postayla gelen mektuplar, ilki Mart 58 tarihli. İlki oldukça kibar ve övgü dolu, Strongbow'un kitaplarda ve özellikle de Dark serisinde neleri çekici bulduğuna dair ayrıntılı bilgiler içeriyor. Strongbow, DeLano'yu Deann Dark karakteri gibi zeki ve takdire şayan buluyor ve DeLano'nun en iyi yazarların yaptığı gibi karaktere kendinden çok şey kattığını düşünüyor."

"Kulağa çok tuhaf gelmiyor."

"Henüz değil. Strongbow -ki burada kadın ya da erkek olduğuna dair bir işaret yok- kendisinin de bir yazar olduğunu, ancak henüz yayımlanmadığını belirtiyor. Çok alçakgönüllü ve bir gün DeLano kadar iyi bir yazar olmayı umuyor. Yayımlanmaya doğru zanaatını nasıl geliştireceği konusunda tavsiye istiyor."

"Benim payımda da bu türden birkaç tane var. Ve Audrey'nin genel tavsiyesi."

"58 Mayıs'ında gönderilen ikinci bir mektupta DeLano'ya yanıt için teşekkür ediliyor ve serinin son yazısıyla ilgili ayrıntılarla devam ediliyor, yine çok övgü dolu. Tavsiye ve cesaretlendirme için teşekkürlere yakın. "Desteyiniz hayatımı değiştirdi," diye yazıyor. "Bana bu konuda

ilerlemek, bahaneler üretmeyi bırakmak ve kendimi zanaatıma, sanatıma adanmak için cesaret. Siz benim ilham kaynağım, ilham perim, akıl hocamsınız. Bir gün sizinle yüz yüze, yazardan yazara görüşmeyi ve bana verdikleriniz için teşekkür etmeyi umuyorum."

"Biraz abartılı ama-"

"Henüz bitmedi. Strongbow, yine alçakgönüllülükle, DeLano'yu öğle yemeğine götürmenin mümkün olup olmadığını soruyor, yazmayı tartışmak ve belki de Strongbow'un üzerinde çalıştığı taslak üzerinde beyin fırtınası yapmak için."

Evet, diye düşündü Eve, kesinlikle bir polis olmayı tercih ederdi.

"Strongbow hayır cevabını nasıl karşıladı? DeLano meslek örgütlerinden konuşma, etkinliklere katılma, atölye çalışmaları yapma ve okurlardan düşünlere, bar mitzvahlara, doğum günü partilerine ve anma törenlerine çok sayıda davet alıyor. Cevap her zaman kibar ve nazik bir hayır oluyor."

"Haziran 58 tarihli bu kibar ve nazik "hayır "a cevaben yazdığı mektupta Strongbow, DeLano'nun bunu her zaman, her yerde açık bir davet olarak görmesini umduğunu ve anlayışla karşıladığını ifade ediyordu. Daha fazla minnettarlık, daha fazla hayranlık. Bir sonraki ilkbahara, bir sonraki yılın Mayıs ayına kadar hiçbir şey yok. Bunu bilgisayarına gönderiyorum, böylece kendin okuyabilirsin."

"Tamam."

Eve payını bir kenara koyup transferin gerçekleşmesini bekledi. Biraz daha kahve doldurdu, okudu.

Sevgili Blaine,

Umarım siz ve aileniz iyisinizdir. Bekar bir anne olarak iki kız çocuğu yetiştirebilmeniz ve böylesine unutulmaz karakterler, böylesine karmaşık ve eğlenceli hikayeler ve böylesine tutarlılıkla yaratabilmeniz, eşsiz beceriniz ve bitmek bilmeyen adanmışlığınız için bir övgüdür!

Son Hightower kitabınız Önyargıyla'yı çok beğendim ve bir yazar gözüyle ikinci kez okudum. Çok yeteneklisiniz, bir sihirbaz gibi karakterlerinize tam ve büyüleyici bir hayat veriyorsunuz. Hightower'ın ve adaletin galip geleceğini bilmeme rağmen, kalbim son bölüm boyunca daha hızlı attı.

Tabii ki Deann benim favorilerimden biri olduğu için bu bölümde onun da yer aldığını görmek beni çok mutlu etti. Bu sonbaharda Sudden Dark'ın yayınlanmasını şimdiden sabırsızlıkla bekliyorum.

Bu arada, paha biçilmez desteğinizin hayata geçmesine yardımcı olduğu Sıcak Kan, Soğuk Zihin'in tamamlanmış taslağını size göndermekten heyecan duyuyorum. Sonunda bu desteğin karşılığını somut bir şekilde ödeyebileceğimi bilmek bana büyük bir kişisel mutluluk veriyor. Umarım siz de benim gibi çalışmamdan keyif alırsınız.

Lütfen! Seçtiğiniz içeceklerle birlikte en sevdiğiniz koltuğunuza yerleşin. Uzun ve eğlenceli bir okuma gecesi sizi bekliyor!

Elbette düşüncelerinizi, önerilerinizi ve çalışmamı nasıl geliştirebileceğime dair tavsiyelerinizi memnuniyetle karşılıyorum. Sizin de yardımınızla, yazma sanatının, bir hikâye doğurmanın gerçek bir fedakârlık gerektirdiğini şimdi anlıyorum.

Ben bu fedakârlığı yaptım ve, Sayenizde kim olduğumu ve ne olmam gerektiğini biliyorum.

Göreceğiniz gibi, sanatın da risk gerektirdiği gibi risk aldım ve katili ana karakter, başkahraman yaptım, hikayeyi onun gözünden anlattım. Sıcak olan onun kanı, soğuk olan onun zihni. Ve yine de... Şey, göreceksiniz!

Bu sevgi, alın teri ve gözyaşı emeğini ilk okuyan sizsiniz. Siz olmasaydınız yazamazdım, sadece hayalini kurduğum şey olmak için gereken fedakârlıkları yapacak cesareti içimde asla bulamazdım.

İnanın bana, yapıcı eleştirilerinizin hepsini dikkate alacağım ve Sıcak Kan, Soğuk Zihin'i yayına sunmadan önce önerilerinizi uygulamak için elimden geleni yapacağım.

Umarım, o zaman geldiğinde, titreyen elimi tutar ve bu heyecan verici süreçte benim sadık rehberim olursunuz.

Minnettarlık, hayranlık ve sevinçle,

A. E. Strongbow

Eve kahvesini alıp arkasına yaslandı. "Tamam, aşırıdan da öte. Burada bir saplantı, var olmayan bir ilişki yanılışması ve hiçbir şekilde teklif edilmeyen kişisel ve profesyonel düzeyde beklentiler var. İade adresi Brooklyn'de bir posta kutusu. Kontrol edeceğiz. Başka var mı?"

"Var, evet, ama ilk mektupların Delaware'deki bir posta kutusundan geldiğini bilmelisiniz."

"Bu Strongbow'un Brooklyn'e, DeLano'ya yakın bir yere taşındığını gösteriyor. Bu korkutucu hayran çizgisini aşıyor."

"Takiplerde, bu çizginin üzerinde dev bir sıçramaya gidiyor. DeLano'nun annesinin tepkisini de orada göreceksiniz."

"Evet, bakıyorum. Bu sefer hızlı bir yanıt, Strongbow'unkinden on dakika sonra geldi. Taslağı gönderiyorum."

DeLano'nun, menajeri ve avukatlarının tavsiyesi üzerine, yayınlanmamış eserleri okumamak gibi kesin bir politikası olduğu için, açılmamış ve okunmamış olarak geri döndü. Bir sürü teşvik ve kitabı tamamladığınız için tebrikler, falan filan. Bir sürü iyi şans dileği, ama biraz daha dikkatli, biraz mesafeli. Audrey aptal değil ve belli ki bunun çizgiyi aştığını gördü. Peki Strongbow cevap verdi mi?"

"Ezilmiş, hayal kırıklığına uğramış. Politikayı anlıyordu ama DeLano ile olan bağlantının yazar olarak birbirlerine güvendikleri ve değer verdikleri anlamına geldiğine inanıyordu. Aslında üzücü, kendiniz okuyacaksınız, kenarların nasıl yıpranmaya başladığını göreceksiniz. Audrey cevap vermedi."

"Akıllıca. Kabloyu kes."

"Strongbow Eylül sonunda, Sudden Dark'ın yayınlanmasından kısa bir süre sonra cevap yazdı. Ve karanlık bir ton."

"Sen oku."

O bunu yaparken Eve de adımlarını hızlandırdı. "'Blaine,'" diye okudu Roarke,

Sudden Dark'ı büyük bir **beklentiyle açtım. Şokumu hayal edin, kendi çalışmamı çarpıtarak piçleştirmenizi okurken yaşadığım ihanet duygusunun derinliğini hayal edin. Görmeyeceğimi mi sandın? Sıcak Kan, Soğuk Zihin'in bağırsaklarını söküp kanlı etini kendi kalitesiz eserinizi örtmek için kullandığınızı bilmeyeceğimi mi sandınız?**

Nasıl yaparsın? Buna nasıl cüret edersin?

Zayıf ve acınası bir şekilde çizdiğiniz Lucius Osgood karakteri, Evan Quint'imi kendi eseriniz haline getirmek için yaptığınız zayıf bir girişim. Kimseyi kandıramazsın!

Osgood'u başarılı bir iş adamı yerine mücadele eden bir sanatçı yapmanın size bir kılıf sağladığını düşünüyor musunuz? Sizce Osgood'a sakal vermek onu gizler mi?

Onu görüyorum, Blaine, ve seni görüyorum. Seni olduğun gibi görüyorum. Bir hırsız, bir yalancı. Şöhretini ve servetini arttırmak için kaç tane daha üstün yazara bu şekilde ihanet ettin?

Sana güvendim. Sana inandım. Sana benzemek için her şeyimi feda ettim.

Sonunda, sen bir hiçsin. İşiniz bir hiç.

Herkes kopyalayabilir, Blaine, herkes hile yapabilir. Sıcak Kan, Soğuk Akıl'ı çaldığında ruhumu çalmıştın. Ve onu parçalara ayırıp Ani Karanlık adını verdiğinde onu öldürdün.

**Evet, herhangi biri olabilirAnlaşıldı, ve sen
kanıtlanmış I oldu Doğru.
Bazen kötü adam kazanır.
Sen, Hightower ve Dark'ın bunu öğrenmenizin
zamanı geldi de geçiyor. Sizi asla affetmeyeceğim,
A. E. Strongbow**

"O kitap kütüphanede, değil mi? Sudden Dark?"

"Evet. Sizin için getirebilirim."

"Daha sonra." Eve bunu şimdilik geçiştirdi. "Eğer katil Strongbow'sa, onu koparan kitap olan Ani Karanlık'tan başlamaz. Başlangıca geri döner. Çünkü bu düzenli ve organize bir şey. Doğrusaldır.

"Ondan başka haber var mı?"

"Yok, hayır. En azından bu isim altında. Başka isimler kullandığı konusunda haklı olabilirsin. Bağlantıyı sürdürmesi gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

"Evet, var. Benim grubumda DeLano'ya taslak gönderen kimseye rastlamadım, ama orada burada birkaç tane olmalı. Yanıtta hazır bir açıklama hissi vardı. Polişe, temsilci, avukatlar, falan filan. Posta kutularını kontrol edip ne bulacağımıza bakacağız. Buraya taşındığında Delaware'dekini kapatmış olmalı, Brooklyn'dekini de kapatmış olmalı, en azından Strongbow adı altında, DeLano'yu ele verdiğiinde. Ama takip edecek veriler bulabiliriz."

"Onun bundan daha zeki olduğunu düşünüyorsun."

"Bence o çok zeki. Hayalperest olması çok zeki olamayacağı anlamına gelmez. İlk cinayetten önce uzun süre düşündü, taşındı, her şeyi hesapladı. Bahse girerim sadece bir sonraki hedefi seçmiş, araştırmış, çalışmış değil, aynı zamanda her bir hedefi de planlamıştır."

"Zanaat için, sanat için fedakârlık, bu yaygın bir tema ve çoğu zaman da doğru. Belli ki o, yaptığı fedakârlığı büyük ve cesur bir davranış olarak görüyor."

Eve yavaşça başını salladı. "New York'a taşınmak - DeLano'dan ilham almış, belki Brooklyn'in havasındaki bir şeyin yaratıcılığı tetiklediğini falan düşünmüştür. Eğer Delaware'de bir işi varsa,

Eğer uzun mesafe yapamıyorsa muhtemelen işi bırakmak zorunda kalmıştır. Eğer bir ailesi varsa, ya onları terk etmiştir ya da taşınmaya ikna etmiştir. Ve ben onları terk etti diyorum, eğer varsa, çünkü tamamen kendini düşünen biri. Yani bir küp parası yoksa, buraya taşınmak maddi bir fedakarlık anlamına geliyordu. Tanıdıklarını terk etmek, bir fedakarlık."

"Mektuplarını okurken, yazmanın yalnızca bir kariyer umudu, hatta bir çağrı ya da özlem olmadığını söyleyebilirim. Bu onun için bir tür din."

Eve parmağıyla onu işaret etti, sonra tekrar sandalyesine çöktü. "Yazarları kötüleyecek değilim. Ben de hikayeleri severim. Belki onları daha çok video formunda seviyorum, ama birinin hikayeyi yazması gerekiyor. Nadine'in çok çalıştığını biliyorum. DeLano'nun da öyle olduğunu hissediyorum. Sanki orada oturuyorlar ve kelimeler öylece..."

Eve parmaklarını ekrana doğru salladı.

"Raporlar, değerlendirmeler yazmak zorundayım ve verileri bir araya getirip net bir şekilde okunmasını ve aynı hizaya gelmesini sağlamak tam bir baş belası olabiliyor. Ama bu kutsal bir şey değil ve haklısın. Bu seferki çok daha ötesinde bir şey. Bu yüzden DeLano'nun kitabını çaldığına karar verdi - ki bu sahte - bu da DeLano'nun büyük bir günah işlediği anlamına geliyor. Cezalandırılmalı."

"Zeki olabilir. Ama mantıklı bir insan birkaç basit gerçeği bilirdi," diye ekledi Roarke. "Birincisi, Strongbow 59 Mayıs'ında DeLano'ya yazdığında Sudden Dark'ı dört gözle beklediğinden bahsediyor, yani kitabın adı çoktan konmuş, kesinlikle çoktan yazılmış, zira kitabın düzenlenmesi, basımı, tanıtımı, vs. Mayıs ve Eylül ayları arasında geçen dört aydan daha fazla zaman alıyor. Yine de Strongbow, DeLano'nun Mayıs ayında taslağını okuduğunu, çok etkilendiğini, parçalarını kullanarak bir kitap oluşturduğunu, yayıncısına gönderdiğini ve herkesin dört ay sonra kitabı raflara çıkarmayı başardığı sonucuna varıyor."

"Haklısın. Daha fazla yanılısama."

"Ve dahası, bahse girerim yayıncı eleştirmenler ve hesaplar için en az üç veya dört ön kopya üretti."

Satışa çıkmadan aylar önce, Strongbow DeLano'ya taslağı göndermeden önce kitap yazılmış olacaktı. Bu büyük bir yayın olacak," diye açıkladı Roarke. "Ön kopyalar SOP'dir."

"Yani Strongbow yayıncılığın nasıl işlediğine dair hiçbir şey bilmiyor."

"Yayıncı olmaya bu kadar yatırım yapan birinin bu konuda biraz bilgi sahibi olması gerekir. Benim görüşüm? Eğer isterseniz."

"Burada oturuyorum."

"Bunu reddetti çünkü bu onun hikayesine uymuyordu. Bu onu kurban ve kahraman, taslağını reddeden DeLano'yu da kötü adam yapıyor."

"Tamam." Eve düşündü ve başını salladı. "Bunu kabul edebilirim. Alternatif olarak, hiçbir şey bilmiyor çünkü işin ticaret kısmı kutsal değil. Yazmak, yaratmak ve yayınlanmak. Ama yayıncılık işi geçerli değil."

"Bu da geçerli bir teori."

"Yine de yayıncılıkta çalışan herkesi, DeLano'nun yayınevinde çalışan herkesi eleyebileceğimizi söyleyebilirim. Kesin olarak bildiğiniz bir şeyi göz ardı edemezsiniz. Ve tüm bunlar Strongbow'un katil olduğunu söylüyor, ki bunu bilemeyiz. Listenin başında o var, buna şüphe yok. Ama bir delinin olduğu yerde, genellikle daha fazlası vardır. Devam etmeliyiz."

"Anlaşıldı. Yine de hepsi orada, değil mi?"

"Evet, öyle. A. E. Strongbow'u araştıralım, ki bu çıkmaza girecek çünkü eğer bu bir takma ad değilse, daha önce hiç duymadım."

"Takma isim."

"Aynı lanet şey." Araştırdı ve baş ve göbek adları baş harfleriyle eşleşen Strongbows'ların bir listesini çıkardı. "Tahmin ettiğimden daha fazla, ama New York'ta sadece bir avuç, çoğu erkek. Yine de, kendi payına düşeni yapmaya devam edebilirsen, bunları gözden geçireceğim."

"Yapabilirim ve yapacağım. Strongbow kulağa Kızılderili gibi geliyor, değil mi?"

"Kulağa uydurma geliyor ama görünüşe göre herkes için değil."

Tekrar başlamadan önce Roarke sandalyesini ona doğru eğdi. "Yazmak, bir kitap yaratmak bir tür dine eşdeğer olsaydı, o zaman yazmayı seçtiğin ismin derin, kişisel bir anlamı olacağını düşünmez miydin?"

Eve durdu, ona bakmak için başını çevirdi. "Belki sadece edebi ya da gizemli geliyordur. Ama... Baş harfler, kasıtlı olarak cinsiyet belirtmiyor. Kutuya konmak istemiyor mu? Erkek yazar mı, kadın mı? Sadece yazar mı?"

"Benim sıram-" Parmağıyla onu işaret etti.

"İnsanlar saklanmak istedikleri için ya da başka biri olmak istedikleri için takma isim alırlar. Ve evet, belki de -eğer yasal adı değilse- hayranlık duyduğu bir atasından gelen bir aile adı olduğu için takma ad kullanıyordur. Ya da, ya da, ya da, ve saçmalık."

İki elini de saçlarının arasından geçirdi.

"O zaman daha fazla iş," diye sözlerini tamamladı. "Aaron Edward Strongbow, Bronx adresi, altı yaşında. Ama bu, iki kez çıkarılmış üçüncü bir kuzeni olmadığı anlamına gelmiyor, o da cinayete meyilli bir yazar özentisi."

Yeni listede ilerledi, daha derinlemesine bakmak için birkaç ismin altını çizdi, en azından kendi payında sağlam bir çentik açmak için iletişime geri döndü.

Roarke tekrar araya girdi. "Sanırım onu 60 Nisan'ında Chris Bundy adıyla bulmuş olabilirim. Chris," diye yorumladı, "erkek ya da kadın olabilir ve yazar - bu sefer posta - söylemiyor. Tutarlılık açısından kadın diyeceğim. Söylediği şey, bir zamanlar DeLano'nun çalışmalarına bir okur ve yazar olarak hayran olduğudur. Ancak Ani Karanlık'ın bazı bölümleri DeLano'nun yazdığı en iyi yazılardan bazıları olsa da, hikaye tutarlı değildi ve baştan sona ses tutarlı değildi. Sanki başka biri yazmış gibi okunuyordu."

Durakladı ve Eve'e baktı. "DeLano'dan hayalet yazarının adını açıklamasını istiyor."

"Şunu işaretleyelim."

"Dahası da var - oldukça uzun bir atıp tutma. Soruyor: Biraz gerçekçilik katmanın zamanı gelmedi mi? Hem Dark hem de Hightower'ın başarısız olması ve kötü adamın zafer kazanması için? Gerçek bir etki yaratmak, ölümsüzlük kazanmak için kurgu hayatı yansıtmalı, yazar büyüklüğe ulaşmak için fedakârlık yapmalı ve risk almalı."

"Tamam, çift cinsiyetli bir ilk isim, yazar olduğunu iddia ediyor, bazı anahtar kelimeler ve oldukça istikrarlı bir dizi kaltak tokadı. Çalışıyor."

Roarke bir kahve daha içmek için parmağını Eve'e doğru uzattı. "Ve bu isimde bir sonraki -Temmuz'da gelen- farklı bir e-posta adresi. İlkini kontrol ettim, e-postanın yazıldığı gün açılmış ve kapanmış. Bunu birazdan araştıracağım," dedi Eve her iki bardağa da biraz daha kahve koyarken. "Bu da aynısını yapmış ve DeLano'nun hayaletleri ve saf, hatta çaresiz, hevesli yazarları kullanarak yazıların çoğunu yazdığını ve halkı kandırdığını çok güvenilir kaynaklardan öğrendiğini iddia ediyor. Yine DeLano'dan bunu itiraf etmesini ve hayaletlerin isimlerini açıklamasını talep ediyor. Onlar varken bile DeLano, beceriksiz kahramanlarını kapısına kadar götüren özensiz hatalar yapmayan bir kötü adam yaratamıyor."

Eve'e bir bakış attı. "Şöyle bitiyor: Sen, Blaine, bir hırsız ve yalancısın, aynı zamanda talepkâr olmayan ve masum hayranlarının gözünü boyuyorsun. Unutmayın, bazen kötüler kazanır."

Eve parmaklarını dizine vurdu, kaşlarını çatı. "Bu gece bütün şans sen kullanıyorsun. Sözdizimi ve stil için onları Strongbow'unkilerle birlikte çalıştıralım."

"Tamamdır," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Seksen üç nokta dört olasılıkla hepsi aynı kişi tarafından yazılmış."

"Evet, şans kaçırıyorsun. Bana hesaplardan bir şey almak için hortumladığın şeyi kullanabilir misin?"

"Ne yapabileceğimize bakacağız."

Bulacak bir şey varsa, diye düşündü, o bulurdu. Çoklu görev yapmayı seçti, bu şansın bir kısmını yakalama şansını artırdı. Roarke'ın yüzde ellinin üzerinde bir olasılıkla bulduğu iki iletişimin sözdizimi ve tarzıyla eşleşen herhangi bir iletişim için arama emri verirken Strongbow isimlerini otomatik olarak çalıştırdı.

"İsabet. Yüzde seksen artı olasılıkla. Mektup, e-posta değil, iade adresi yok. Jesse Oaks. Bekle." Eve bir an gözlerini kapattı. "Bundy-Ted Bundy, yirminci yüzyıl seri katili. Oaks-Stan K. Oaks, yirmi birinci yüzyıl seri katili."

"Bir tema seziyorum," diye mırıldandı Roarke.

"Evet. Öldürmek artık bu dinin bir parçası. Hâlâ Sudden Dark'a takılıyorsun. Kitaptaki ses tutarsızlığından bahsediyor ve bunun DeLano'nun tek başına yazmadığının kanıtı olduğunu iddia ediyor. Ortak yazarının adını açıklamasını talep ediyor. Burada Dark karakterine daha fazla yükleniyor ve karakterin açıkça DeLano'nun kendi egosunun bir uzantısı olduğunu ve bu nedenle gerçekçi olmadığını söylüyor. Ve kötü adam üstündür teması tekrarlanıyor. 'Gerçekçilik Deann Dark'ın/egonuzun zafer kazanan bir düşmanla karşılaşmasını gerektirir. Ancak o zaman sınırlı anlayışınızdan ve kendi kibrinizi şişirme ihtiyacınızdan yaratılan karakter, katilin karmaşıklığını gerçekten kavrayacak ve içindeki ve dışındaki kötü adamı kucaklayacaktır."

"Bir sonraki adım bu, değil mi?" Roarke yorum yaptı. "Dark ve DeLano'yu birleştirmek. DeLano artık karakter, Strongbow ise düşman."

"Sahneleri yeniden yaz, kitap kitap. Bunları Mira'ya göndermem gerek. Küçültmesi gereken bir deli kafası var."

"Çılgınca olabilir ama dediğiniz gibi çok da keskin. E-postalar bir mobil cihazdan geldi ve benim vardığım sonuç bir klon olduğu. Kayıtsız ama CompuGuard tarafından işaretlenmemiş, bu da bana onun klonladığını söylüyor. Büyük ihtimalle sokaktan birkaç tane link almış, birini diğerine kopyalamış ki bu biraz beceri ister. Hesabı açtı, e-postayı gönderdi, hesabı kapattı ve 'link'i kapattı - büyük olasılıkla yeniden işlemek için

ikinci e-posta yalnızca başka bir hesaptan değil, aynı zamanda başka bir 'bağlantıdan' gönderilmiş gibi görünüyor."

"Bu çok fazla sorun demek," diye düşündü Eve. "İki tane kayıtsız aldıysa, neden her birini kullanmıyor, kullandıktan sonra atmıyor?"

"Sabrınız ve anlayışınız varsa bu şekilde daha ucuza gelir. Potansiyel olarak ikisini sonsuza kadar yeniden işleyebilirsiniz. Biri işaretlenirse, izi sürülemeden önce onu değiştirmiş olursunuz. Ama bunu yapmak için iyi ve hızlı olmanız gerekir. Kapatmak, silmek daha kolay, o zaman bileşenleri değiştirmek için zamanınız olur. Ve eğer çok zekiyseniz, birkaç evrensel tamir kiti alırsınız ve o parçalarla çalışırsınız."

"Tecrübe konuşuyor gibi."

Rahat bir şekilde kahvesini yudumladı. "Şimdi, tabiri caizse kuruşlarıma dikkat etmem gereken bir dönem vardı, bu yüzden zaman ve çaba, çizikten daha kolaydı. Bir bayraktan ya da izden kaçınmanın çok daha kolay yolları var ama bu en ekonomik olanı."

"Bu da tasarruf etmesi gerektiğini gösteriyor. Bir kaç tane iyi bağlantı mı? Bu bir yatırım."

"Öyle, işte bu yüzden o kuruşları izleyerek onları çalmayı tercih ettim."

Gülmekle homurdanmak arası bir ses çıkardı. "Sen sadece çalmayı seviyordun."

"Ah, demek öyle. Hem de çok."

"Çaldığın son şey, ve ne zaman."

"Kalbinden başka mı?"

Gözlerini devirerek biraz daha kahve doldurdu.

"Profesyonel olarak."

Kâr için."

"Bu, Andre Mendini adında küçümsenen bir ressamın garip ve büyüleyici küçük natürmortu olabilir. 2027 ya da 28'de -şimdi tam olarak emin değilim- küçümsenmenin verdiği çaresizlikle Seine Nehri'ne atlayıp boğulmuştur. Her halükarda ünü daha sonra hızla yayıldı ve resimleri sonraki yıllarda koleksiyonerlerin büyük ilgisini çekti. Mum Işığında Hurmalar-"

"Şimdi de saçmalıyorsun."

Roarke elini kalbine götürdü. "Kesinlikle hayır. Tuhaf ve büyüleyici Mum Işığında Hurmalar 2056 yılında d'Orsay'deki bir sergi için cömertçe ödünç verildi. Oradan, özel koleksiyonu için ona göz diken bir koleksiyoncunun emriyle çalındı ve 2057'de Smithsonian'da Mendini'nin eserlerinden oluşan başka bir sergide gizemli bir şekilde yeniden ortaya çıkana kadar orada kaldı."

"İki kez mi çaldın?"

"İlki hem eğlence hem de ücret karşılığında yapılmıştı, ancak ilk bağışçının henüz on bir yaşındayken o tabloya derin bir bağlılık duyan kızını okuduğumda kendimi bu işten pişmanlık duyarken buldum."

"Çocuk hurma sever miydi?"

"Görünüşe göre Mendini tarafından çizilmiş. Aslında onun adına ödünç verilmişti. Müvekkilim sadece göz koymuş ve kendi zevki için saklamış. Genç kız onu çok sevdi ve kaybettiği için yas tuttu. Ben de ona geri verdim."

"Yumuşak."

"Suçlu. Ayrıca onu geri çalmak, sonra da iade etmek için müzeye girmek? Son derece eğlenceli."

İçini çekti.

"Ve birkaç ay sonra, Mallow Barones'inin zümrütlerini ve onu bu zümrütlerden kurtararak kendimi eğlendirip eğlendiremeyeceğimi düşünürken, beni zümrütlerden çok daha fazla ilgilendiren bir polisle tanıştım."

Başını sallayarak biraz daha kahve içti. "O tabloyu ilk kez çaldığında ücrete ihtiyacın yoktu. Tasarruf etmediğin kesin. Belki de Strongbow sadece teknolojiyle oynamayı seviyordur."

"Eğer öyleyse ve onun yerinde olsaydım, daha üst düzey 'link'ler satın alır ve onlarla oynayarak iyi vakit geçirirdim. Yine beceri ve sabır gerekirdi ama daha esnek sonuçlar ve daha fazla seçenek olurdu."

"Pekala, eğer ekonomikse, muhtemelen kirayı ödemek için çalışmak zorundadır ve kirayı düşük tutması gerekir. Ben hiç

ceketin izini sürebiliyorum. Bir sürü tersine çevrilebilir parça var ama eşleşen bir şey yok. En azından şu ana kadar eşleşmeye yakın bir şey yok."

"Belki de başarmıştır."

Eve'in bakışları daraldı. "Yaptı. Belki de o yapmıştır. Belki kıyafet yapmayı biliyordur. Bir terzi, bir terzi. Delaware'de yaşayan, Strongbow soyadıyla bir aile bağı olabilecek ve yazmaya hevesli, iyi e-becerileri olan bir terzi ya da terzi."

"Yayınlanmak için," diye düzeltti Roarke. "Yazıyor ve kesinlikle yazmaya devam ediyor. Ama Mendini gibi o da sanatıyla tanınmayı arzuluyordu. Bu takdirden mahrum kaldığında kendini öldürdü. Ondan kaçtıkça, o da öldürüyor."

"Haklısın ve hurma adam iyi bir karşılaştırma çünkü Mira, Seine Nehri'ne atlamakla eşdeğer bir şey yapmanın burada oyunun sonu olduğu sonucuna varırsa şaşırmayacağım - Strongbow bunu şimdi bilse de bilmese de."

"Sonsuza dek yaşayacağım, sözlerim ve eylemlerimle ölümsüzleşeceğim."

"Asıl soru şu: Atlamadan önce kaç tanesini yanına almayı başaracak?"

11

Eve haberleşmeleri ve ayrıntılı bir raporu Mira'ya gönderdi. Peabody'ye bir güncelleme gönderdi ve ikisi arasında sadece Peabody dikiş dikmeyi bildiğinden, ortağına bu açığı zorlaması talimatını verdi.

Jenkinson ve Reineke'nin bir yatırımı olduğu için onları kopyaladı.

Strongbow ismini araştırmayı genişletti, ancak Delaware'de hiçbir bağlantı bulamadı.

Ayağa kalkarak tahtaya doğru yürüdü.

"Burada kimseyle gerçek bir bağı yok. Hepsi bir illüzyon. Hepsini yazar, ana karakter, muzaffer kötü adam olduğu bir hikayenin içine koymuş. Tek tek kitaplarda kendini katile dönüştürüyor, seksi, silahı, yöntemi, suç mahallini - olabildiğince yakın. Kent ve Rylan, vekiller ve kurgusal kurbanlara olabildiğince yakınlar ve her iki durumda da çok yakınlar. Ama DeLano, Deann Dark'ın içine karışıyor ve bu bir yanılsama. DeLano bu karaktere hiç benzemiyor; ne görünüşü, ne yaşam tarzı, ne kişiliği, ne de deneyimi."

Roarke, "Antagonistin bir protagonisti olmalı," diye belirtti.

"Bu durumda, geleneksel rolleri tersine çevirmiş oldu. Yaşadığı yer **O r a s ı**. Yapması gereken

bir sonraki kitaba geçecek. Kahretsin, sonraki altı kitabı seçti ve hazır. İletişimin zaman çizelgesine bakın. O gecikmeleri araştırmasına başlamak, seçmek, çalışmak ve planlamak için kullandı. Bu şekilde kitaptan kitaba geçebiliyor. İlk ikisi arasında bir ay var."

Geri adım atarak her iki kurbanı da dikkatle baktı. "Bunun bir kısmı iyileşme süresi. İlk cinayet büyüktür. Tekrar sakinleşmek, beklemek ve hata yapıp yapmadığınızı görmek için zaman. Bir kısmı da sadece fırsat. Videonun kitaptakine olabildiğince yakın olmasını istedi. Programda var, o yüzden o sahne çekilene kadar beklemek zorunda kaldı. Ama ya sonraki?"

Eve ellerini yüzünde ovuşturdu. "Bu gece de olabilir, altı ay sonra da. Eğer altı ay sonra olursa, başka birine geçecek ya da acele edecek, çünkü şu anda bu işin içinde ve ihtiyacı artıyor."

"Üçüncü kim?"

Ona doğru ilerleyen Eve omuzlarındaki katılığı yuvarladı. "Serseri bir rockçının eski kız arkadaşı. Yirmili yaşlarının ortasında, sinirli bir yaşam tarzı var. Bir sürü kaçak ve kolay seks. Bir kulüpte zehirlenmiş - dans kulübü gibi davranan üst düzey bir seks kulübü. Süslü bir martinide siyanür."

"Peki ya katil?"

"Rockçı'nın saplantılı hayranı, kadın, aynı yaş grubundan. Söylentiye göre kurban ve rockçı tekrar bir araya gelebilir. Rockçı rehabilitasyondan çıkmış, temiz ve takıntılı hayranı onu ondan korumak için eski sevgilisini öldürüyor. Okumam lazım," diye mırıldandı masasına geri dönerken. "Ama kurbanı gerçekten bir kurban olmadan önce bulmam gerekiyor. New York'ta çöp rockçıların kaç tane belalı eski sevgilisi yaşıyor olabilir ki? Belki de sadece çöp rock ile sınırlanamamalıyız. Başarılı rockçılar, herhangi bir alt kümesi, başlamak için. Tüm cinayetler New York'ta işleniyor, katil New York'ta yaşıyor, o halde ... İsa olmalı."

"Düşündüğünden daha mı fazla?" Roarke arama sonuçları çıktığında sordu.

Gözleri kanamak istiyordu. "Daraltabilirim," diye mırıldandı. "Daraltacağım." Ama göz gezdirmek zorunda hissetti

ilk önce. "Yüce İsa! Nadine burada."

"Nadine?" Roarke çalışmasını durdurdu. "Bizim Nadine mi?"

"Bekle. Bekle. Bekle. Dedikodu sitelerinde birkaç makale var. Vesaire, vesaire, Tanrım. Fotoğraflar da var. Jake Kincade ile yemek yediği ya da konsere gittiğine dair şeyler. Şu gruptaki adam."

"Onun ve Avenue A'nın kim olduğunu biliyorum. Güçlü, yenilikçi rock müzisyenleri. Yirmi yıldır zirvede kalmalarını sağlayacak kadar güçlü ve yenilikçi. Ve Nadine onunla mı görüşüyor?"

"Evet, öyle. Bu şeylere göre. Katliamın olduğu gece Mavis gibi o da Madison Square'de sahnede idi. Ben oraya döndüğümde sahne arkasında Nadine ile takılıyordu. Ona Lois diyordu."

"Lois?" Sadece bir an sürdü. "Ah, Lane'deki gibi. Zekice. Ve eğer endişeleniyorsan, ben olsam endişelenmezdim. Kincade çalışkan bir müzisyen olarak tanınıyor ve oldukça temiz bir yaşam tarzı var. Nadine buradaki kurbanı uymuyor."

"Hayır, karakterlere uymuyorlar ve Nadine bir seks kulübünde takılmayacak... Şey, Down and Dirty, ama o farklı. Bir rockçıyla yattığından hiç bahsetmedi."

"Ve akşam yemeği, konser, eşit sevişme?"

"Onlar yetişkin. Bekar yetişkinler. Sevişme devam ediyor. Her neyse." Arama parametrelerini daralttı. "Daha genç, rehabilitasyonda..."

Daha önce yazdığı notlara baktı.

"Kurban hayatını röportajlar için ücret alarak, kulüplerden komisyon alarak, dedikodu muhabirlerine ve bloglara veri satarak kazanıyordu. Ve kaçaklara aracılık ediyordu. Aynısını tüketti."

Eve yarım düzine potansiyele inene kadar azar azar besledi.

"Daha iyi, bununla çalışabilirim."

Roarke ona, "Benden bu kadar," dedi. "Şunlardan biraz almamı ister misin?"

"Hayır, şimdilik onları otomatik çalıştıracam. Kitaplara ihtiyacım var. Buna ve Sudden Dark'a. Hepsine ihtiyacım var."

"Bir akşamda iki kütüphane ziyareti. Bu bir alışkanlık haline gelebilir."

O da onunla gitti. "Birini ben alayım, diğerini sen?" diye önerdi evin içinde yürürlerken.

"Sen, neydi o, Karanlık İşler'i al, rockçı ile. Cinayet mahallini gözden geçirdim ama kaçırdığım bir şeyi yakalayabilirsin. DeLano'yla tekrar konuşmadan önce Sudden Dark'ta bu kadını koparan şeyin ne olduğunu görmek, daha iyi anlamak istiyorum. Ve annesiyle," dedi Eve. "Annesi muhtemelen iletişim hakkında daha iyi bir fikre sahiptir."

Kütüphaneye adımını attığında burayı düzenli bulduğuna şaşırmadı. Bulaşıklar temizlenmiş, kadehler kaldırılmış, okudukları kitaplar masanın üzerine düzgünce yığılmıştı.

Roarke onu tanıdığı için önce dolaba yöneldi. "Kahve zamanı geçti artık. Sanırım bir konyak alacağım."

Konyak hakkındaki fikrini bildiği için ona su getirdi.

Tartışmayı düşündü, sonra tartışmayı kazansa bile - kuşkuluydu- muhtemelen tekrar kalkma vakti gelene kadar uyanık kalacağını düşündü.

Suyu aldı, raftan Sudden Dark'ı çıkardı.

Bir kez daha elinde bir kitapla Roarke'ın yanına oturdu, ateş yanıyordu. Eksik olan tek şey kediye ve oraya vardıklarında Galahad'ı yatağın üzerine yayılmış halde bulacaklarını hayal etti.

Kitap, katilin bakış açısıyla açıldığı için ilk cinayetin peşine düşmek zorunda kalmadı. Erkek, kadınları kaçıran bir cinsel avcı-ilk kurban yirmi dört yaşında

-Onu üç gün boyunca alıkoymuş, tecavüz etmiş, işkence etmiş ve sonunda köpük banyosunda boğmuş. Daha sonra yüzüne makyaj yapmış, saçlarını şekillendirmiş ve ona bir iş kıyafeti giydirmiştir.

Kulak memelerine inci küpeler taktı, onu şefkatle öptü ve ona Britina adını verdi. Ardından, sabahın erken saatlerinde cesedi Küçük İtalya'da bir yere götürdü ve Lucia's adlı bir restoranın önündeki kaldırıma attı.

İlk Karanlık sahneye göz gezdirdi, sonra katili tekrar bulana kadar göz gezdirdi. Bir sonraki kurbanını takip ederken ve yakalarkenki düşüncelerini.

Kitabı bir kenara bıraktı, gezinmek ve yürümek için ayağa kalktı.

"Bence Dark Deeds'teki kurbanı yeterince iyi özetledin," dedi Roarke ona. "Dark'ın bu davayı almasının tek nedeninin kurbanın annesinin -bir arkadaşının annesinin arkadaşı-Dark'a gelip yalvarması olduğunu da ekleyebilirim. Kurban dikkatsiz, bencil, hatta biraz kötü niyetli olarak resmedilmiş. Ama annesi ondan asla vazgeçmedi."

"Bak bakalım rockçı kız arkadaşlar listemde annesi pes etmemiş biri var mı? Bu geçerli olabilir."

Roarke kitabını bir kenara koydu. "Hayal kırıklığına uğruyorsun çünkü kendini iki cephede araştırma yaparken buluyorsun. Kurgu ve gerçeklik."

"Bu kaltak için kurgu gerçektir."

"Öyle. Ve senin için kurgu ara sıra bir eğlence biçimi ve yine senin için öncelikle videolar aracılığıyla. Kitap farklı bir şey."

"Uydurma şeyler uydurma şeylerdir."

Roarke başını salladı. "Bir video size gelir, hatta size. Görseldir, işitseldir ve elbette sizi içine çekebilir. Amacı tam da bunu yapmak, sizi gördüğünüz ve duyduğunuz dünyanın içine çekmek. Ama bir kitap? İçine girersiniz. Kendi zihninizde şekillenenler dışında görsel ya da işitsel bir şey yoktur. Karakterleri, sahneyi kelimeler aracılığıyla görselleştirirsiniz. Siz, okuyucu olarak, sayfaları fiziksel olarak çevirirken ses tonunu, renkleri, hareketleri yorumlarsınız. Artık elinizde hikayeyi sadece deneyimleyen değil, kopyalayan değil, yaşayan bir katil var. Bu yüzden siz de aynısını yapmak zorundasınız ve bu sizin gibi gerçeklik temelli bir kadın için sinir bozucu.

"Ve dahası," diye ekledi, "her cinayette farklı bir nedeni, farklı bir ruhu olan farklı bir karaktere dönüşüyor."

"Ama bunun altında, o sadece hasta, çarpık -ve biliyor musun? Kime bürünürse bürünsün?" Eve ellerini yüzünün etrafında salladı. "Hâlâ onun altında." Sonra içini çekti. "Ve hasta ve sapkın olan şu ki, onu bulduğumda gezegen dışı bir kafes yerine hasta ve sapkınlar için bir tesise gitme ihtimalinin yüksek olduğunu söylemesi için Mira'ya ihtiyacım yok."

"Yine bir hayal kırıklığı."

"Bu işler böyledir."

"Yine de bir parçanız, ne kadar zarar görmüş olursa olsun, yine de yönetim kurulunuzdaki insanların hayatlarını aldığını, onları sevenlerin hayatlarını paramparça ettiğini düşünecektir."

"Bunu sonra düşüneceğim. Şimdi onu yakalamak için endişelen." Biraz daha volta attı ve bir parmağını havada daire çizdirdi. "Bu," dedi, etraflarını saran kitapları göstererek. "Bunlar farklı fantezi türleri."

"Öyle de denebilir."

"Ve hem okuyucu hem de yazar olarak cinayet fantezilerine, suç fantezilerine odaklanmış. Sizin de söylediğiniz gibi, onu içine çeken şey buydu ve DeLano'ya yazmak için zaman harcamasına yetecek kadar, yazar olma, bu tür bir kurgu fantezisi kurmasına yetecek kadar. Neden gizemli cinayet türünde kitaplar okuyor?"

"Eğlence," diye başladı ama Eve sözünü kesti.

"Hayır, sen. Burada okuyucu sensin. Neden onları okuyorsun?"

"Ah pekala." Konyağını yudumlarken düşündü. "Sanırım bir bulmacadan ve onunla birlikte oynamaktan hoşlanıyorum. Kesinlikle bir polisle evlendiğimden beri kötü adamın nihai başarısızlığını deneyimlemekten daha fazla eğlence ve tatmin alıyorum. Sonunda iyilik kötülüğün üstesinden geliyor ve bu da onları bir tür ahlak oyunu haline getiriyor."

"Tamam, ama onun peşinde olduğu şey bu değil. O bunu tersine çevirmek istiyor. Kötülüğün iyiliğin üstesinden gelmesini istiyor. Bir kitap yazdı

katili - kötü adamı - yıldız yaptığını iddia ediyor, değil mi?"

Roarke, "Ve bunu yenilikçi ve parlak yapan şeyin bu olduğunu iddia ediyor," diye ekledi. "Oysa bu daha önce de yapılmıştı."

"O bencil biri. Kimse onun yaptığını yapmadı, onun zihninde değil. Bu Sudden Dark'ta mı? DeLano olayları kötü adamın bakış açısından yazıyor, böylece onun bir şeyler planladığını, düşündüğünü ve yaptığını görüyorsunuz, ama sadece parça parça, değil mi? Bu onun kitabı değil, Deann Dark'ın kitabı. Ama Strongbow hepsini yeniden yazıyor ve kendini yıldız yapıyor. Yetki onda. Ya-"

"Olabileceği tek yol bu," diye bitirdi Roarke. "Sorumluluğun onda olduğu tek zaman."

"Bang. Bu onun için bir bulmaca, bir eğlence, hatta gerçeklikten geçici bir kaçış değil; bu onun yetkili olmasının, önemli olmasının tek yolu. Kazanmasının tek yolu."

"Bu size onun hakkında ne anlatıyor?"

"Bu bana Delaware'de sahip olduğu ya da yaptığı işin düşük kademeli olma olasılığının yüksek olduğunu söylüyor. Muhtemelen göz ardı edilmiş ve en azından ona göre değer verilmemiş. Ve sanırım erkeklerle çok az etkileşime girmiştir. Bahse girerim kadın merkezli bir mesleği vardır, belki de kadın merkezli bir geçmişten geliyordur. Kadın otorite figürü ya da figürleri, çünkü kesinlikle kadın merkezli kitaplara yapışmış."

"Roarke, "Yine de baş karakterini kadınları öldüren bir erkek olarak yazmış. Bu, Mira'nın alanına giriyor olabilir - çünkü bir kadın olarak hiçbir zaman gerçek bir güce sahip olmadı."

"Oynayabilir. Büyük olasılıkla yalnız yaşıyor, onu gerçek dünyaya çekecek gerçek bağlantıları yok. Mümkün, her zaman mümkün, çok parası var, ama büyük olasılıkla kısıtlı bir bütçeyle yaşıyor ve bir oda arkadaşı ya da partneri olma ihtimali düşük olduğundan, onu küçük, ucuz bir dairede arardım. Ve muhtemelen Brooklyn'de. Muhtemelen orada da çalışıyordur. Belki bir

Kendi evinde çalışabileceği bir iş. Bunu sevdim. Gerçek insanlarla sınırlı temas, ben onu böyle görüyorum.

"O sıradan," Eve ekledi. "O değil özellikle çekici Çünkü attractive people eğilim için Eğer isterlerse bağlantı kurabilirler. Ve o istiyor. İnsanların için bkz. Onu, onlar sadece Yapma. Bu yüzden Hayır Pırıl pırıl bir kişiliği, cazibesi yok. Göze çarpmıyor, hiç popüler olmamış, hiç önemli biri olmamış. Bir nevi görünmez ve bu da onun istediği kişi olmasını sağlıyor." "A. E. Strongbow onun için bir şans, önemli biri olmak için.

görünür ve önemli hale geldi ve DeLano bunu çaldı. DeLano'yu öldürmek yeterli değildi, değil. Bu noktaya gelmeden önce," diyor Roarke, "DeLano'nun eserini çalması, ahlak oyununun temasını tersine çevirmesi ve merkezde kendisi olacak şekilde yeniden yazması gerekiyor."

"Çember bu," diye onayladı Eve, "ve etrafında çalışılacak pek çok açı var. Tamam. Tamam. Tamam." Onları kafasında öncelik sırasına göre dizmişti ve şimdi Roarke'a baktı.

"O zaman soyun da şu işi bitirelim dostum."

Silah kayışının serbest bırakma düğmesine bastığında kaşları havaya kalktı. "Bu oldukça iyi bir dönüş."

"Summerset'siz ev, kütüphane henüz kontrol edilmedi. Bu düz bir çizgi, bir eksen değil." Silahını sehpanın üzerine koyduktan sonra bir çizme çıkardı. "Bu iyi bir kanepe." Çizmeyi bir kenara fırlattı, diğerini çıkardı. "İşe yarayacaktır."

"Onu satın aldığımda aklımda böyle bir amaç olduğunu sanmıyorum. Ama yine de bu sizden önceydi."

"Şimdi buradayım." Kemerini çıkardı. "Sen de."

"Evet, öyleyim ve şu anda karımın en pratik ve etkili şekilde soyunmasını izliyorum. Ve bunun onu neden daha çekici kıldığını merak ediyorum."

"Çekici,' doğru."

Kazağını ve tişörtünü çıkarıp altındaki atlete kadar sıyırdı. Ve zamanlamasının iyi olduğunu düşündü, pantolonunun ayak bileklerine inmesini bekledi.

Kız tam olarak dışarı çıkamadan, adam onu yakaladı -hızlı ve bir kırbaç kadar keskin- böylece kız onun üstüne yuvarlandı.

"Hâlâ giyiniksin," diye işaret etti. "Uzun sürmeyecek." Ve onu altına aldı.

Kız sıcaklık ve hız havasında görüldüğünden ve adam da aynı şeyi hissettiğinden, onun ağzını aldı ve kendi ağzıyla ırzına geçti. Elleri gömleğinin düğmelerini hızlıca çözmek için aralarına girdiğinde bile kalçaları yukarı pompalandı, gıcırdayan bir davetle daire çizdi.

Atletini beline kadar çekerek etini etine bastırdı.

"İki dakika daha geçseydi çıplak olacaktık." Sesi nefes nefese çıkıyordu; dişleri ısırıyordu. "Ama bu yol işe yarıyor."

Ağzı onunkiyile savaşıırken, pantolonunun kancasını çözdü ve onu serbest bıraktı. Külotunu dizlerine kadar indirdi.

Adam onun içine girdiğinde, kadın onu karşılamak, onu almak için ayağa kalktı.

"Evet, evet." Parmakları adamın kalçalarına gömüldü; nefesi kesildi. "Bu işe yarıyor."

Kendini bıraktı. İsteddiği buydu, ihtiyacı olan buydu, o da aldı, aldı. Kendini kapılmış buldu. Pistonlu kalçalar, boşuk nefesler, ateşli vücutlar, ateşli zihinler tek bir çılgın birimde birleşiyordu.

Çiftleşme, daha sonra tekrar düşünme yeteneğine sahip olduğunda, en temel haliyle düşünecekti.

Sevginin her şeyin altına, üstüne ve içine yayıldığını bilen iki insan için burada ve şimdi hiçbir gösteriş, hiçbir tatlı söz, hiçbir baştan çıkarma gerekmiyordu.

İhtiyaç duyulmak onu her zaman temel olarak etkilemiştir. Onun tarafından ihtiyaç duyulmak, temel olana mucizevi bir şey katıyordu.

Böylece o da kendini bıraktı, zevk, zaten keskin olan bıçak parlaklaşana kadar sert ve hızlı bir şekilde almak ve alınmak için.

O son saniyelerde, serbest kalmanın o ince, gergin noktasında, gözleri onun vahşi mavisıyla buluştu. Bıçak ikisini de keserken, "Seni seviyorum," dedi.

Elemental.

* * *

Gecenin ilerleyen saatlerinde, yatakta ona doğru kıvrılmış olan Eve garip rüyalar gördü.

Kelimeler ayaklarının altında bulanıklaşıp Rosie Kent'in öldüğü flopun ucuz, yaralı zeminine dönüşene kadar bir kitabın sayfaları arasında yürüdü.

İki ceset, iki yatak, fiyonkla bağlanmış iki beyaz kuşak gördü. Sanki bir kitabın karşılıklı sayfalarında olduğunu fark etti.

Rosie Kent bir tarafta, tıpkı dosyadaki olay yeri fotoğraflarında olduğu gibi. Pryor Carridine diğer tarafta, kitapta anlatıldığı gibi.

Yakın, diye düşündü. Tam olarak değil, ikizler ya da klonlar gibi değil, ama yakın.

"Bu benim."

Eve şöyle bir baktı. Deann Dark'ın tarifini onu tanıyacak kadar çok okumuştı. Koyu renk saçları kısa bir kuyruk halinde geriye doğru çekilmiş ve yüzünü çerçevesiz bırakmıştı. Güzel bir yüz, aldatıcı bir şekilde yumuşaktı ama içindeki, arkasındaki kadın nasıl sert olunacağını biliyordu.

"Hangisinin hangisi olduğunu biliyorum."

O konuşurken bile sayfalar dönüyordu. Şimdi tiyatrodur duruyordu, koridorun iki yanındaki koltuklardan birine yığılmış bir beden.

Hayır, sayfanın, Eve düzeltti. Yine yakındılar ama tam değillerdi.

"Ben de burada hangisinin hangisi olduğunu biliyorum ama onun için ikisi de aynı."

"O," diye düzeltti Dark.

"Bu bir kurgu. Onlar aynı." "Biz değiliz."

"Ben kitaplarda yokum." Eve yine de herhangi bir kurban gibi kurgusal bedeni incelemek için yanına gitti. "Strongbow'un

bazı şeyleri değiştirmek için. O buna yeniden yazmak diyor ama aslında bu sadece hile yapmak."

Doğruldu, eliyle işaret etti. "Bu tek başına geldi çünkü arkadaşı gösteri saatinden önce sahte etiketi aldı. Ama gerçek cinayet? Strongbow hem kurbanın hem de arkadaşının yerinde olmasını beklemek zorundaydı, çünkü gerçek bir insan kitaba uymak zorunda değildir, değil mi? Rylan, oda arkadaşının acil durum etiketini video başlamadan önce alması halinde bunu atlamaya karar verebilirdi."

"Öyle değildi," diye ısrar etti Dark.

"Eskisi gibi değil çünkü katil değiştirdi. Benson yalnız geldi çünkü DeLano öyle yazdı. Rylan bir arkadaşıyla geldi çünkü katil onun fikrini değiştirmesini göze alamadı. O farklı yazdı, sadece yeterince farklı."

Eve geri döndü. "Benson yazılı olanı yapmak zorunda, başka seçeneği yok. Senin için de öyle. Ben kayıtlarda yokum," dedi Eve tekrar. "Katil bunu nasıl açıklıyor?"

"Sen yoksun," dedi Dark ona. "Sayfaya girene kadar gerçek değilsin."

Eve gülümsedi, soğuk ve ince. "Kesinlikle doğru."

* * *

Sabahın gerçekliğine uyandı. Roarke oturma alanındaki kanepede oturmuş kahve içiyor, sabah borsa raporları sessiz ekranda kayıyor, kedi de yanına yayılmıştı.

Büyük, süslü yatağın sıcaklığında bir süre daha kaldı ve bir gece önce kendisine davul gibi vuran adamı inceledi. İş kıyafeti, onu giyen adamın zarif gücünü yansıtıyordu ve bu gücü şafak öncesi saatlerde kullandığından hiç şüphesi yoktu.

Kedi evinden memnun bir adamı gösteriyordu, ya kahve? Önceliklerini bilen bir adam.

Ayağa kalktı, "Ben kitaplarda yokum" dedi ve yataktan yuvarlandı.

"Hayır, değilsin ve sana da günaydın." "Kahve. Duş. Düşün." Kahve programından sonra -sıcak, siyah - onunla birlikte duşa doğru tökezledi.

Roarke uzanıp Galahad'ın kulaklarının arasını kaşdı. "Bugün evden dışarı çıkmak zorunda olan bizler için soğuk bir tane daha. En sevdiğimiz polise biraz yulaf ezmesi yaptırmaya ve jambonlu ve peynirli omletle daha kolay yutulmasına yardımcı olmaya ne dersiniz?"

Eve dışarı çıktığında kedi ateşin önünde yayılmıştı, şüphesiz sürgün edildiği yerde, masanın üzerinde iki kubbeli tabak duruyordu. Yanında da bir fincan kahve.

Önce kahveye vurdu. Öncelikler. Ve oturdu. "Kayıtlarda yokum."

"Öyle demiştin."

"Bununla nasıl başa çıkıyor? Kitap yazmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bana öyle geliyor ki bütün bir karakteri karışıma eklemek bir sorun olmalı, değil mi? Sadece bir tane de değil," diye devam etti Roarke kubbeleri çıkarırken. "Sen varsın, Peabody var. McNab ve en azından bunun için Reineke ve Jenkinson var. Mira, Morris. Kahrolası bir karakter kadrosu."

Konuşurken küçük kâsedeki yulaf ezmesine esmer şeker ve çilek ekledi. Roarke onun aklının kesinlikle başka bir yerde olduğunu fark etti, çünkü açıkça "Kahretsin, yulaf ezmesi" diyen o bakış görünmüyordu.

"Bilinçaltınız gece boyunca meşgul olmalı." "Belki, ama haklıyım, değil mi? O kopyalayabilir. cinayetleri araştırıyor. Ama soruşturmayı taklit edemez. Beni ya da soruşturma ekibini yeniden yazamaz, çünkü biz kitaplarda yokuz."

"O hayal görüyor, Eve."

"Evet, ama bu bizim işimize yarayabilir. Bahse girerim suç olaylarını takip ediyordur. Daha önce takip etmediyse bile şimdi takip ediyordur. Ve suç haberlerinin kraliçesini ve özel haberleri ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

"Sen de ona verirdin."

"Bu iki cinayeti birbirine başladışımızı ve tek bir kişi, tek bir şüpheliyi aradışımızı söyledim. Sonra tüm ipuşlarını takip ediyorum, ifşa edemiyorum. Bunu oynayabilirim."

"Kendini kitaba yazmak mı?"

"Hayır, hayır, tam tersi. Ben onun dışındayım. Ben gerçeğim, ama şimdi bir yüzüm, bir sesim-görsel ve işitsel, değil mi? Ve bu konuda ne yapacağını bulmak zorunda."

"Onun odağını kendine çevirmeye çalışacaksın."

Anında sırtı kalktı. "Eğer mızımız bir özentiyle başa çıkamayacağımı düşünüyorsan-"

"Yapabileceğinden şüphem yok, ama bazı endişelerim olmasaydı, yazdığım gibi olmazdım, değil mi?"

"Tamam, her neyse, bu onun odağını bana kaydırmakla ilgili değil. Benim peşime düşmek mi? Bu yepyeni bir kitap ve zaten sıraya koyduğu şeyi bitirmek zorunda. Bu, ona gerçek dünyada endişelenecek bir şey vermek için bir şeyleri sarsmakla ilgili. Bir açıdan yazarlığına bir tokat. Beni iki farklı insanın iki cinayet işlediğine ikna edecek kadar iyi değildi."

"Kötü bir eleştiri," diye ekledi Roarke, açıyı ilham verici bularak. "Ve biraz da zekice. Siyah giyin."

"Bana siyah giymemi mi söylüyorsun?"

"Öneriyorum," diye düzelitti. "Her ne kadar güçlü renklerden hoşlansam da, bu görseli yansıtıyor olacaksın. Tehlikeli siyah. Tavizsiz. Aslında aklımda bir şey var."

Konu bir imaj yansıtmak olduğunda, kimin daha iyi idare edebileceğini düşündü. "Buyurun," diye davet etti.

Roarke bir eliyle bacağını ovuşturdu, ayağa kalktı ve sonra dolabına doğru yürüdü.

O bunu yaparken, kedi masaya doğru yavaş ve ipeksi bir şekilde göbek atmaya başladı.

Eve omletinden bir ısırık aldı. "Oraya girdi diye bunu yanına bırakacağımı mı sanıyorsun?"

Galahad ona göz kırptı, yuvarlandı ve ateşin önünde yayıldığı yere geri döndü.

Roarke sahte bir balıkçı yaka, deri ve bir çeşit esnek malzemenin karışımından vücudu saran bir pantolon ve kollarında kesik cepleri olan mat gümüş fermuarlı deri bir ceketle geri döndü.

Ayak bileğinin çok üstüne gelen bir çift kalın bot eklemişti ve bir dizi sert görünümlü kayışın üzerinde aynı donuk gümüş tokalar vardı.

Hepsi tehlikeli siyah renkte.

Eve başını sallayarak yumurtalarını bitirdi. "Bana uyar."

Adam tekrar otururken kadın giyinmek için ayağa kalktı; adamın iç çamaşırlarını da getirdiğini fark etti. Siyah.

Giymeye başlarken sadece her şeye sahip olan adam değil, her şeyi düşünen adam diye düşündü.

Eve ona, "Burada bir saat çalışacağım," dedi. "Potansiyel üçüncü kurbanların listesini hazırla. DeLano ve annesiyle tekrar konuşmak istiyorum ve bunu bu sefer kendi evimde yapmayı tercih ederim. Ve Nadine. Mira'nın benim değerlendirmeme katılıp katılmadığını görmem gerek. Ya da bizim değerlendirmemize," diye düzeltti, "çünkü bu konuda çok fikir sahibi oldunuz."

"Başka bir cinayet işlemek istemezdim," dedi kadın silahının kayışını takmak için yanından geçerken. "Ama kütüphanede seninle geçirdiğim zaman hoşuma gitti. Her şeyden."

"O odayı artık ben de çok seviyorum." Ceketinin içinde omuz silkti. "Tehlikeli mi?"

"Çok. Dudak boyası ve maskara ekleyin."

Bu sefer sırtı yukarı kalkmadı ama vücudu sarktı. "Haydi."

"Bunu bir içgörü olarak kabul edin. Sadece bunu ekle. Görsel olsun diye."

"Saçmalık. Saçmalık." Bunu mırıldandı ama Trina'nın ona zorla verdiği sınırlı malzemeleri itmek için banyoya doğru yürüdü.

Dışarı çıktı. "Şimdi mi?"

"Şimdi mi? Ölümcül. Onu endişelendireceksin, sevgili Eve. Hiç şüphem yok. Bir noktada, bir elini

kameraya silahınızın bir ipucunu gösterecek şekilde cebinize koyun."

"Bu iyiydi. Bu iyi bir tane. Ben başlayacağım."

Ayağa kalktı, ona doğru yürüdü. Bir parmağını çenesindeki çukurda gezdirdi. "Ölümcül polisime iyi bak."

"Emin olabilirsin." Onu öptü ve dışarı çıktı.

"Biliyorum," diye mırıldandı, bir elini kendi cebine sokup parmaklarını orada taşıdığı düğmenin üzerinde gezdirdi.

"Buna güveniyorum."

12

Eve evindeki ofisinde, arama listesindeki isimleri okudu. Potansiyel üçüncü kurbanlardı ve bazılarının kurgusal karakterin dikkatsiz, umursamaz, bencil tanımına yakın olduğunu düşündü.

Birçoğunun çarşafı vardı - saldırılar, yasa dışılar, mülke zarar verme, mağaza hırsızlığı, alkollü araç kullanma, düzensiz davranış, aleni çıplaklık. Bazı suçlamalar düşmüş, bazıları kamu hizmeti, bazıları kafes cezası ve birçoğu da mahkeme kararıyla rehabilitasyona gönderilmiş.

Anlayabildiği kadarıyla hiçbirisi topluma herhangi bir şekilde katkıda bulunmamıştı. Ve hiçbirisi onun yönetim kuruluna kurban olarak girmeyi hak etmemişti.

Onları Peabody'ye göndererek görüşmeler ayarlamalarını ve söz konusu kişileri Merkez'e getirmek için gerektiğinde kolları sıvamalarını istedi.

Günün büyük bölümünde insanlarla konuşacağı için şimdi başlamak istemedi. Nadine'e bir mesaj göndererek bir kamerayla birlikte Merkez'e gelmesini söyledi.

Blaine DeLano'ya bir mesaj göndererek kendisinin ve annesinin uygun oldukları bir zamanda Central'a gelmelerini rica etti ve gelmeyi bekledikleri zaman Peabody ile irtibata geçmelerini tavsiye etti.

Mira'ya gönderdiği ve bir kez daha danışmak istediği bir mesajdan sonra, notlarını gözden geçirmek için bir süre arkasına yaslandı ve sonra

onun yönetim kurulu.

İşleri karıştırmak, diye düşündü yine. Açıları değiştir ve deli sürtüğe düşünecek bir şeyler ver.

Strongbow'a bir doz gerçek vermek için sabırsızlanıyordu.

Aşağıya indi, paltosunu, eşarbını gördü - bir gece önce çözdüğü eşarbi değil, uzun siyah bir bulut
-Muhtemelen son derece pahalı bir kürkle kaplı siyah eldivenleri ve tuhaf bir şekilde çok sevdiği kar tanesi şapkasıyla birlikte.

Yığının tepesindeki not küpünü kaldırdı, meşguldü.

Kısa bir caz enstrümantalinin ardından, kadın ve erkek sesleri uyum içinde şarkı söyledi.

Bebeğim, dışarısı çok soğuk!

Kıs kıs güldü, bu aptalca şeyi nasıl düşünebildiğini merak etti. Hazırlandıktan sonra not küpünü ceketinin cebine koydu.

Dışarıdaki soğuğa doğru yürüdü.

Gökyüzünden ne tam olarak kar ne de tam olarak buz olan bir şey düştü, ancak her ikisinden de unsurlar alarak tamamen kötü bir şey yarattı. Sokakların üzerindeki ince deri, trafiği can sıkıcı olmaktan çıkarıp çılgınlığa dönüştürdü.

Lanet okudu. Lanetlemek kimsenin daha hızlı ya da daha becerikli ya da mantıklı hareket etmesini sağlamıyordu ama içini döktükten sonra kendini daha iyi hissediyordu.

Central'daki garaja girdiğinde, New York'un tüm sürücü nüfusunun cehennemin kızgın alevlerine girmesini diledi.

Cinayet Masası'na doğru ilerledi ve içeri girdiğinde Santiago'nun masasında oturduğunu fark etti. Kovboy şapkası takmış ve yüzünde asık bir ifade vardı.

"Şapkayı sen takıyorsun." dedi.

"Biliyorum patron. Kafamda."

"Neden şapka takıyorsun?"

Asık suratlı bakışlarını ortağına yöneltmek için yana kaydı. Dedektif Carmichael en sakın gülümsemesini takındı.
"Küçük bir bahis," dedi.

"Knicks maçında. Chicago kazanırsa, bir haftalığına öğle yemeğini ben ısmarlarım. Knicks kazanırsa, bir hafta şapka takar."

"Knicks'e karşı bahis mi oynadın? Şapkayı hak ettin."

"Ben Chicago'da büyüdüm," diye itiraz etti Santiago. "Bu da sayılmalı."

"New York halkı senin navlununu ödüyor, Santiago. Önemli olan da bu."

Küskünlüğü derinleştirdi. "Celtics'in sahibi sen değil misin?"

"Roarke Celtics'in sahibi," diye düzeltti. "Ve Knicks'le oynadıkları zaman düşman oluyorlar. Bu ligde standartlarımız var. Mets, Knicks, Giants, Rollers, Rangers. Gemiye bin Dedektif, yoksa o şapkayı kalıcı olarak takabilirsin."

"Peki ya Yankees, Jets?"

Eve soğuk soğuk baktı. "Bana kendini yazdırma."

Ortağı 'link'ini kapatırken Peabody'ye döndü. Peabody ona "Bir kısmını ayarladım," dedi.

"Ofisim."

Eve doğrudan oraya yürüdü, Peabody onu takip ederken dış mekan malzemelerini bıraktı.

"Kızlar okuldan çıkar çıkmaz DeLano'lar geliyor. Kevâş listesinde... Kevâş ağır basıyor Dallas," dedi Eve yeni bir bakış attığında. "Bu konuda çoğunlukla makineler alıyorum. Ortalama bir kevâş erken kalkmaz. Henüz yatmamış bir tanesinin peşine takıldım. Bana siktir olup gitmemi söyledi, ama şu anda şartlı tahliye olduğu için bir kulüpte başka bir kevâşeye saldırdı, ikinci kevâşeyi balkondan aşağı itmeye çalıştı. O sırada ikisi de sarhoştur. Ayrıca kafaları da iyiymiş. Ve Loxie Flash - Marianna Beliski'den yasal isim değişikliği - şartlı tahliye ve mahkeme kararıyla rehabilitasyonda olduğu için - ki yasadışı ve/veya alkol almak bunu bozar - ve her ikisinin de etkisi altında görüldüğü için, içeri girmesi veya şartlı tahliye memuruna bu ihlali bildirmesi önerim 'Siktir git, orada olacağım' ile karşılandı."

Peabody'nin özeti Eve'e oldukça net bir resim verdi. Ancak. "Sanırım bir katilin potansiyel hedeflerinden fahişe diye bahsetmekten kaçınacağız."

"Onun ve diğerlerinin icabına baktıktan sonra bakalım ne diyeceksiniz. Bir fahişe geçit töreni olacağını tahmin ediyorum. Her neyse, raporunu okudum. Bu Strongbow uygun bir şüpheli gibi görünüyor. Saplantılı." Peabody parmağıyla listedekileri işaretledi. "Kızgın. Tehditkâr. Mantıksız."

"Şimdi onu bulmak zorundayız. Son beş yılda Delaware'de tek bir Strongbow bile bulamadım. New York'ta bulduklarım da uymuyor."

"Bu onun takma adı."

"Bu onun takma adı ama üzerinde durmaya devam etmeliyiz. Muhtemelen bir tür bağlantı vardır. Yine olasılıklara bakarsak, Brooklyn'de, düşük kiralı evlerde, düşük seviyeli bir işte çalışıyor. Strongbow'un DeLano'ya risk aldığını yazdığı tarih civarında Brooklyn'e taşınan kadınları araştırmaya başlayabiliriz, yani Mayıs 1958'de. Yalnız yaşayan kadınlar, eş yok, birlikte yaşamak yok. Suçlu değil," diye düşündü Eve. "Daha önce hiç risk almamış, arka planda kalmış. Herhangi bir terziyi ya da terziyi işaretleyebiliriz -ama bu sadece hobi olabilir."

"Gerçekten bu paltoyu onun yaptığını mı düşünüyorsun? Eğer o yaptıysa, bu gerçek bir yetenek gerektirir."

"Aramayı bitirdim ve eğer perakende ise bu tür bir geri dönüşü tespit etmek zor olmayacaktır. Bunu araştıracaksınız. Malzemeyi bulmak zorundasınız, değil mi? O mu yaptı yoksa yaptırdı mı? Bütçeyle yaşamaya devam edersek, yaptırma olasılığı daha düşük. Eğer o yaptıysa, o aptal penguen malzemesi bir yerden gelmiştir. Nereden geldiğini bulalım."

"Orada yardımcı olabilecek bazı kaynaklarım var. Eğer ciddi bir zanaatkârsa, internetten malzeme sipariş etmez. Görmek, hissetmek istersiniz. Ve sanırım profesyonel bir makineye ihtiyacı var."

"Kaynaklara dokunun."

"Yapacağım. Güvenlik görüntülerini tekrar inceleyip malzemeyi iyice yakınlaştırmak istiyorum. Kahve içersem gözlerimin daha keskin olacağına bahse girerim."

Eve başparmağını klimaya doğru salladı. "Eğer yerel kaynaklara başvurursanız, Delaware'i deneyin. Belki de malzemeyi yanında getirmiştir. Eğer o kadar iyiye, malzemelerini satın almak için belirli yerleri olmalı."

"Eğer gerçekten yaptıysa, bu işin içinde olabilir. Eğer bu işin içindeyse, muhtemelen malzemelerini toptan alıyordur."

Eve kaşlarını çatarak Peabody'nin uzattığı kahveyi aldı. "Bu bir nokta. Tedarikçilerinizle birlikte yıkanırsanız, Leonardo'yu etiketleyin."

Peabody, "O üst düzey bir tasarımcı," dedi. "Giydiğin pantolonu o mu tasarladı, çünkü çok şık. Çelik gibi uzun bacaklarım olsaydı, o pantolonu giyebilirdim."

"Onları kimin yaptığını bilmiyorum ve Leonardo her zaman üst düzey değildi. Yine de birilerini tanırdı."

Ve en eski arkadaşı Mavis'in "bal ayısı" insanları kendine çeken tatlı, açık bir doğaya sahipti.

"Devam edin, devam edin. İhtiyacınız olursa yardım çağırın ama şu aptal penguenlerin izini sürelim. Buraya geldiklerinde DeLano'ları ben alırım."

"A. Dallas'ı çoktan ayarladık, Brooklyn'deki bekâr kadın avı Strongbow'u EDD'ye devredebiliriz. Onlar daha hızlı hallederler."

"Bunu yap. Ve..." Kendilerine doğru gelen ayak seslerini duyunca sustu. Kadın.

Kahretsin, bugün sahip olduğu tek şey kadındı.

Mira, yumuşak mavi kışlık paltosu ve koyu renk saçlarının üzerinde açılı duran tüylü beyaz beresiyle çok kadınsı görünerek kapıya doğru adım attı.

"Bölüyorum."

"Hayır, zamanlaman harika."

"Ben hallederim. Şapkaya bayıldım," dedi Peabody sırtarak Mira'ya ve karşılığında bir şapka aldı.

"Yeni favorim. Çok güzel işler yapıyorsun, Delia."

"Eğer seviyorsan iş değildir."

Peabody dışarı fırladı; Mira içeri girdi.

Gl rengi patiklerin ince, kısa topukları gökyüzünden ne düşerse düşsün taviz vermiyordu. Ama paltonun altındaki güzel takım elbiseyle tam bir uyum içindeydiler.

Mira bavul büyüklüğündeki el çantasını yere bıraktı -mavi ve gl tonlarında dalgalı bir desen- beyaz eşarbını çözdü.

"Kahve ister misin? Yoksa şu aydan mı?"

"ay, teşekkürler. Bu sabah kahve içmiştim."

Eve kahve içmiş olmanın kahve içmekle ne ilgisi olduğn syleyemese de ayı programladı.

"Bana bu kadar çabuk ulaştığınız için teşekkür ederim."

"Dün gece ve bu sabah raporlarınızı okudum." Mira, Eve'in kendisi için ektiğ masa sandalyesine oturdu ve bacak bacak üstüne attı. "Gnm çok dolu olduğ için başlamadan önce size ulaşmak istedim. Topladığınız veri ve kanıtlara göre baş şüpheli Strongbow. Bu kişi -ki kadın olduğ sonucuna ben de katılıyorum- takıntı ve sanrı belirtileri gösteriyor."

"Ve sonra biraz daha," diye onayladı Eve.

"Belli ki DeLano'ya, kitaplara ve kendi yayınlama arzusuna kafayı takmış. Hayranlıktan fanatikliğ geçmiş. Suçlamalar - DeLano'nun eserlerini intihal ettiğne dair kesin inancı - sanrının bir parçası. Ve bu yanılsama ve saplantının kökleri DeLano'nun sadece sevdiğ bir dizi kitabın yazarı değil, aynı zamanda kişisel arkadaşı, akıl hocası ve danışmanı olduğna dair inancına dayanıyor."

"Görmek istediğ/ihtiyaç duyduğ şeyi gördü ve bunu kendi gerekliğ haline getirdi."

"Evet. DeLano'nun yanıtlarında hiçbir şey yok, kesinlikle hiçbir şey yok - her ne kadar sıcak ve dostça, hatta yardımcı olsalar da

-Bu sonuçları doğrulamak için.

"Bu, durumlar yaratan, eylemler, tepkiler, bağlantılar hayal eden ve dediğınız gibi bunları kendi gerekliğne dönüştüren bir kadın. Bir şeyin öyle olmasını diliyor ve o şey öyle oluyor. Konuşacak kimsesi yok, ona dayanak olacak kimsesi yok.

gerçekliğe. Okuduğu ve yazdığı kitapların içinde yaşıyor."

Mira çayını yudumlarken Eve kalçasını masaya dayadı.

"Kitaplarda öldürüyordu, şimdi de gerçekte öldürüyor."

"Onun gücünü almak. Kendini güçsüz hissettiğini söyleyebilirim," diye devam etti Mira. "Kuralları çiğneyenlerin, toplumun yanlış gördüğü şeyleri yapanların kâr etmesini ve gelişmesini izledi. Muhtemelen, en azından kendi zihninde, elinden gelenin en iyisini yapmasına, kurallara uymasına rağmen haksız muamele görmüştür."

"Kötü adamlar kazanır."

Mira, "Gerçekte çoğu zaman öyle oluyor," diye katılıyor. "Hightower ya da Dark gibi bir seriyi okumak insanı rahatlatıyor. Korkunç şeyler oluyor ve bunlar genellikle iyi insanların, masumların başına geliyor. Ama kötülüğün üstesinden geliniyor ve iyilik tarafından cezalandırılıyor. Denge yeniden sağlanır. Bir noktada, bu yeterli değildi. Kötülük yapanlar kazanırsa, neden bunun hakkında yazmayalım, neden bunu göstermeyelim? Ve sonunda, neden o olmayalım?"

"Kitapları yazarken onların içinde yaşadığını kabul ediyorsunuz."

"Onun geliştirilmiş versiyonu, evet, kesinlikle. Yaratıcı ve karanlık kahraman olarak onun güce sahip olduğu versiyon. Bunu ne kadar uzun süre yaparsa, gerçekliğe geri dönmesi o kadar zorlaşacak ve bu gerçekliği elinde tutma süresi o kadar kısalacak. Eğer sizin inandığınız ve benim de katıldığım gibi, Karanlık İşler'deki üçüncü kurbanı çoktan seçtiyse, kitaptaki katil karakteri olarak yaşıyor demektir. Her ne iş yaparsa yapsın, yerine getirmesi gereken diğer görevler ne olursa olsun, bunlar bir illüzyona dönüşüyor. Sonunda yarattığı illüzyon çok güçlü ve çok çekici hale gelecektir. İlaç ve tedavi olmazsa gerçeklik ortadan kalkacaktır."

"Yasal olarak akli dengesinin yerinde olmadığını söylüyorsunuz ama plan yapıyor, kurguluyor, öldürmeyi, katil olmayı seçiyor."

"Onu muayene etmeden teşhis koymak istemiyorum ama katil seçimi bu. Bir parçası yazıyor -gerçek anlamda ya da kafasının içinde. Yazmak o kadar tüketiyor ki - DeLano'nun ihanetini o kadar iğrenç görüyor ki - karaktere dönüşüyor, ama onun daha ince işlenmiş versiyonuna. Cezalandıran, zarar vermek isteyen, her şekilde kazanmak isteyen biri. Onun versiyonunda Dark'ı yenen, böylece DeLano'yu yok eden kişi."

"Ve şu anda, istediği, ihtiyacı olan erkeği mahvettiğini düşündüğü kadını öldürmeyi planlayan kışkanç, intikamcı... bir sürtük. Kulüpleri dolaşmak zorunda," diye devam etti Eve. "O karaktere bürünmek için hayatını yaşayarak biraz zaman geçirmesi gerekiyor."

"Yine öldürecek."

"Deneyeceği kesin. Eğer yeterince derine inerse, sıkışıp kalmaz mı? Aynı karakterin içinde sıkışıp kalmaz mı?"

"Bu bir seri ve Dark her seferinde onun düşmanı oluyor. Karanlık'ı takip ediyor. Sanırım kitaplara, hikayelere, devamlılığa ve garip bir şekilde başka biri, yeni biri olmanın heyecanına ihtiyacı var."

Mira çay fincanını bir kenara bırakıp ayağa kalktı. "Bu zeki bir kadın, her şeyi adım adım düşünen biri, ama bu düşünce yaşadığı hikayeye sınırlı. Bence hayatının büyük bir kısmı bu şekilde geçti ve dışarıdaki dünya onun için ince ve rahatsız edici. Güçlü ve muzaffer olduğu hikayenin içinde kalmak ve sıradanlığın içinde kaybolduğu dünyanın dışında kalmak için ne yapması gerekiyorsa yapacak."

"Şiddet eğilimli zihinsel kusurlular için yüksek güvenli bir tesiste son bulacağı benim dünyamı daha da az sevecektir."

Mira dışarı çıkarken Peabody içeri girdi. "DeLano'lar burada."

"Yola çıkıyorum."

"Diğer potansiyellerden birini yakaladım. İnim inim inledi ama geliyor."

Eve ona "Devam et," dedi ve görüşmeye doğru ilerledi.

A.

DeLano'lar görüşme masasında yan yana oturdular, Eve içeri girdiğinde ikisi de neredeyse aynı endişe ifadesiyle ona baktı.

"Başka biri daha mı öldürüldü?" Blaine sordu.

"Hayır."

"Tanrıya şükür. Dedektif Peabody hayır dedi ama..."

"Kendimizi çok yorduk," diye itiraf etti Audrey. "Bize şahsen söylemek istediğine kendimizi inandırdık."

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Sizinle yüz yüze konuşmak istiyordum ama bazı özel yazışmalar hakkında." Eve getirdiği dosyayla birlikte oturdu. "A. E. Strongbow."

Bu kez neredeyse aynı boş bakışlarla karşılaştı.

"İkiniz de bu ismi tanımadınız mı?"

Blaine başını salladı. "Üzgünüm."

"Belki bu yardımcı olur."

Eve ilk harfi çıkardı ve Audrey için hemen tıklanmasını izledi.

"Hatırlıyorum. Tabii ki hatırlıyorum. Bir taslak gönderdi - birkaç mektuptan sonra bir taslak gönderdi. Bazı insanlar e-posta yerine mektup yazmayı sevdiği için bir posta kutumuz var. Kitabını gönderdi. Sadece bir disk kopyası ya da indirme değil, ki bu daha olağan bir durum, el yazmasının gerçek bir fiziksel kopyasını gönderdi. Bu nadiren oluyor ve olduğunda da Blaine'in okuyamayacağını açıklayan bir mektupla birlikte açılmadan geri gönderiyorum. Ve onları cesaretlendirmeye çalışıyorum, belki bir temsilci ya da yayıncı bulmaları konusunda tavsiyelerde bulunuyorum."

Audrey mektubu iterek uzaklaştırdı. "Bunu hatırlıyorum çünkü Sudden Dark çıktıktan sonra yazdığında çok öfkeliydi ve Blaine'i taslağından intihal yapmakla suçladı."

"Blaine durdu ve elini kaldırdı. "Bekle, bunu hatırlıyorum, bana bundan bahsetmiştin. Ama adını hatırlamıyorum."

"Muhtemelen onun adını anmadım. Çirkin bir mektuptu, üstelik çok da saçmaydı. Blaine mektubu görmediği gibi

taslağını açmadan geri gönderdim, ama o aptal kitabını göndermeden önce Sudden Dark'ı çoktan yazmıştı.

-Sormadan, ekleyeyim. Kahretsin, ön okuyucu kopyaları olan ARC'leri Mayıs sonunda, taslağı gönderdikten sadece birkaç gün sonra aldık. Bu o kadar aşağılayıcıydı ki neredeyse-

"Her şey yolunda anne." Blaine uzanıp annesinin kolunu okşadı. "Bana söylediğinde editörüne haber verdim, ne olur ne olmaz diye. Ama bildiğim kadarıyla hepsi bu kadar. Sence o da bu işin içinde mi?"

"Kadın," diye düzeltti Eve. "Ve sanırım iki kişiyi öldürdü."

"Aman Tanrım. Doğru şekilde halledemedim. Doğru yolu izlemedim," diye söze başladı Audrey.

Eve ona, "Doğru olanı yaptın," dedi. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Bu kadın hayal görüyor, psikopat. Seninle tekrar temasa geçti."

"Hayır." Audrey sertçe başını salladı. "Bu isimden gelen başka bir yazışmayı işaretlerdim."

"İki kez daha buldum, farklı isimler. Sert harfler." Eve onları çıkardı. "Suçlayıcı."

Blaine bir kopyasını alıp okurken, "Bazen böyle oluyor," diye mırıldandı. "İyiye kötüyle birlikte alırsın. Bunların aynı kişiden geldiğine emin misin?"

"Kendime güveniyorum. Bu kadının Delaware'den Brooklyn'e taşındığına inanıyorum."

"Brooklyn?" Blaine bembeyaz kesildi. "Benim kızlarım."

"Yerel polisin bir gözü var. Ve onlar bu işin içinde değiller. Kitaplarda da yoklar. Dizide onlarla eşgüdümlü karakterler var mı?"

"Hayır. Anlamıyorum. Bana bu kadar kızgınsa, kızlarım aracılığıyla bana saldırmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?"

"Sana kızgın ama sen de Dark karakteriyle en azından kısmen uyum sağladın."

"Bu çok saçma. Dark benden on beş yaş daha genç, daha formda ve çok daha yakışıklı." Bunu yarım bir gülümsemeyle söyledi ama gözleri korku doluydu. "O

Hiç evlenmemiş, çocuğu yok, fast-food yiyor ve bulabildiğinde viski içiyor. Annesiyle ilişkisi en iyi ihtimalle gergin ve bunun iyi bir nedeni var, çünkü Maggie Dark insanları kullanan biri. Yüksek sesli müzikten ve barlardan hoşlanıyor, eğlence için olduğu kadar çıkar için de kuralları çiğniyor."

Eve, Blaine kendini durdurana kadar özeti dinledi. "Üzgünüm, bunların hiçbirinin önemi yok."

"Aslında geçerli. Onun hakkında sanki gerçek bir insanmış gibi konuşuyorsun."

"Benim için gerçek olmalı. Ona yatırım yapmalıyım, bağlanmalıyım. Onu tanımalıyım. Elbette kurgusal ama kafamın içinde var oluyor."

"Strongbow için o gerçek ve kurgusal kısmı üzerindeki hakimiyetini kaybetti ya da en azından kaybediyor. Dark'ı sen yarattın, o senin içinde. Sen onu temsil ediyorsun ya da o seni. Strongbow kitaplarınızı yeniden yazıyor, böylece katil kazanıyor, çünkü katil o ve bu artık onun hikayesi."

"Bu onun şeyiydi, hatırlıyorum." Audrey kızının elini kavradı. "Katilin kitabı, katilin ana karakter olduğu, baş kahraman olduğu."

"Kitabını benim Dark serimle ilişkilendirmiş. Ne yani, bana daha iyi bir yazar olduğunu mu gösteriyor?"

"Bu da işin bir parçası ve temeli olabilir. Şu anda onunla ilgili açılarımız var ve hepsini takip ediyoruz."

DeLano bir elini kalbine götürdü ve hafifçe ovuşturdu. "Onun Brooklyn'de yaşadığını düşünüyorsun."

"Sizin mahallenizde değil. Bunu karşılayabileceğini sanmıyorum. Terzilik yaptırdınız mı, dikiş diktirdiniz mi?"

"Pek sayılmaz. Daha az gündelik giysiler için kullandığımız mağazada bazı şeyleri değiştirttim -hepimiz değiştirdik-."

"Terziyi tanıyor musun?"

"Gia? Gia mı? Evet. Yıllardır. İlk imzamı attığımda annem güzel bir takım elbise almam ve Gia'ya diktirmem konusunda ısrar etti. On yıldan fazla oldu."

Olası değil, diye düşündü Eve.

"Perde, örtü gibi şeyleri yapmak için birileri geldi mi?"

Blaine yine gülümsedi. "Biz o kadar süslü değiliz. Sence o bir terzi mi?"

"İster iş ister hobi olsun, bu becerilere sahip olabileceğini düşünüyoruz. Eğer kitabını teslim ettiyse, muhtemelen bunu sizin yayınevinizde yapmıştır."

"Böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu isimden bir el yazması almış olsalardı, annem onlara mektubu gönderdikten sonra bana haber verirlerdi."

"Tamam. Kitapları okuyoruz, hikayeyi ve özellikle de her birindeki ilk kurban ve katili anlamaya çalışıyoruz. Ama bana bu karakterlerin bir tür profilini, suç mahallerinin temel bir taslağını gönderebilerseniz çok yardımcı olursunuz."

"Yapabilirim ve yapacağım. Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Güzel. Sana dün verdiğim talimatların aynısını vereceğim: Tanımadığınız kimseye kapıyı açmayın. Tanımadığınız kimse eve girmeyecek. Eğer seni rahatsız eden bir şey ya da birini görürsen önce yerel polise, sonra da bana haber ver."

Durdu ve DeLano'nun yüzünü inceledi. "Şunu da ekleyeyim: Eğer kişisel güvenliğinizi arttırmak sizi daha güvende hissettirecekse, o zaman bunu yapın."

"Yapacağım. Annem, kızlarım kitaplarda yok ama onlar benim bir parçam."

"Kendimize birkaç koruma buluruz." Audrey kızının endişesini hafifletmek için omzunu hafifçe salladı. "Yakışıklı olanlardan."

"Anne." DeLano biraz güldü, sonra içini çekti. "Onu durduracaksın," dedi Eve'e.

"Diyelim ki sonunu yazmaya niyetliyim."

Eve onları dışarı çıkardı ve notlarına eklemek için ofisine geri döndü.

Dakikalar sonra, ofis içi sinyal verdi.

Peabody ona "A'da Loxie Flash var," dedi. "Beni orada ister misin?"

"Yaptığın şeye devam et. Ben onu alırım." Geri döndü.

Loxie Flash üçüncü kurbanın fiziksel tanımına yeterince uyuyordu. Üzerinde birkaç kilo daha vardı, saçları daha uzundu ama aynı havayı veriyordu.

Sik kafalı havası.

Kitapta, Bliss Cather'ın hayatının son saatlerinde -En soluk sarının siyah uçlu dikenli saçları. Her ikisinde de bol miktarda piercing vardı, ancak Cather bir kaş çubuğu tercih etmişti ve canlı ve şahsen Loxie, Eve'in boğa halkası olarak düşündüğü şeyi seçti, burun deliklerinin hassas bölünme çizgisinden çivili bir çember.

Bir sürü dövme, bolca ağır makyaj. Deri tişört, bir çift etkileyici, dizginlenmemiş göğüsün üzerinde BALL BUSTER yazıyordu. Kalçalardan bağcıklarla bir arada tutulan kot pantolon çok fazla ten gösteriyordu.

Loxie dudağını kıvırdı, hırıltılı bir alaycılıkla konuştu. "Senin zararın ne, sürtük?"

"Teğmen kaltak." Eve oturdu. "Ve sana hayatını kurtarabilecek bir hikâye anlatmak için buradayım. Dışarıda seni öldürmeyi düşünen bir kadın var."

"Kahretsin. Kaltaklar beni öldürmek istemez, göt herif. Kaltaklar benim gibi olmak istiyor."

"Bu değil, belki de deli olduğu içindir."

Loxie kibirli bir alaycılıkla dudağını büktü. "Çılgınlar uykumu bölmez."

"Bu beş-altı yaşlarında, beyaz. Kızıl saçlı ve mavi yan saçları var. Sağ bileğinin iç tarafında turuncu bir ejderha dövmesi olacak. Yirmi beş yaşlarında görünmeye çalışacak ama daha yaşlı."

"Yaşlı sürtükler sıkıcıdır."

"O değil. Onu etrafta, takıldığınız yerlerde, parti yaptığınız yerlerde gördünüz."

"Bir sürü insan görüyorum."

"Bu insanlardan herhangi biri az önce tarif ettiğim kişiye benziyor mu?"

Loxie omuz silkti. "Eğer benim takımımnda değillerse, onlara pek aldırmış etmem. Bak, Kaltak Rozet, uyumam lazım. Büyük bir gece geçirdim."

"Şartlı tahliyenı bozarak büyük bir gece geçirdin. Kafeste büyük bir gece geçirmek istemiyorsan, saçmalamayı bırak."

Eve güvenlik kamerası görüntülerini masanın diğer tarafına itti. "Onu gördünüz mü?"

"Tanrım, bu sersem herif ne giymiş böyle? Çirkinler tarafından yutulmuş gibi görünüyor. Aptal kuşlarla kaplı aptal paltolar giyen insanlar tanımıyorum."

"Paltoyu daha önce görmedin mi?" "O

paltoyu görmüş olsaydım, yakardım."

"Yüzüne bak, iyi bak."

"Sana söylüyorum, bu kaltağı tanımıyorum. Böyle eziklerle takıldığımı mı sanıyorsun?"

"Sana söylüyorum, eğer onu görürsen, ondan uzak dur ve benimle iletişime geç. Eğer onu görürsen -beyaz, kızıl saçlı, mavi yan saçları olan, sağ bileğinde turuncu ejderha dövmesi olan- seni öldürmek için orada."

"Boğa." Loxie işaret parmağını kaldırdı. "Ve bok." Sonra orta parmağını.

"Sen onun üçüncüsü olacaksın, yani tecrübesi var. Morgda boğa ve bok olduğunu iddia etmiş olabilecek iki kişi var. Kendine bir iyilik yap ve birkaç hafta kulüplerden uzak dur ve martini içme."

"Rehabilitasyondayım, sürtük. İçki yok, kulüp yok, parti zamanı yok."

Eve, şartlı tahliyeyi bozduğu için hâlâ cam gibi olan kanlı gözlere baktı. "Kendini komaya sokacak kadar içmen ya da gün batımından şafağa kadar sevişecek kadar Erotica içmen umurumda bile değil. Sadece kulüplerden uzak dur. Yaşamak istiyorsan kulüplerden uzak dur."

Eve öne doğru eğilerek fotoğrafı Loxie'nin burnunun altına itti. "Ona bak. Onu hatırla. O bir deli," dedi Eve,

"Ve eğer sana bağlanırsa, seni bir kulüpte vurur, planı bu. Seni bir martini-narla zehirleyecek. Çünkü eski sevgiline karşı zaafı var."

"Glaze?" Loxie parmaklarını havada salladı ama aynı anda gözlerinde parlak yeşil bir kıskançlık parladı. "Hepsi onun. O sik kafalıyla işim bitti."

"Bundan emin olmak istiyor. Senden hoşlanmıyor, Loxie. Seni suçluyor. Glaze, onun varlığından bile haberdar değil, ama onu senden kurtarmak, ona sahip olmak için seni öldürecek. Şunu anla: O bir deli."

"O iğrenç paltoyu giyecek kadar çılgın."

"Onu bir daha gördüğünde bunu giymeyecek. Şunu kafana sok. Beyaz, kızıl saçları ve mavi saç örgüsü, sağ bileğinin iç tarafında turuncu ejderha dövmesi. O martiniyi önüne koyduğunda gürültülü ve kalabalık olacak. Orkestra Glaze'in şarkılarından birini çalacak - onun isteği. İçine siyanür attığı o aptal martiniyi içmeden önce duyacağın son şey bu olacak."

Loxie ilk kez endişeli görünüyordu. Kaşları çatıldı; simli siyaha boyanmış bir tırnağını kemirdi. "Gelecekte bahsediyorsun dostum ve bu saçmalık. Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Kitabı okudum."

Eve Otomat'ta durdu. Soğuk bir şeyler istedi ve eğer makine ona sorun çıkarırsa, yönetmeliklerin Loxie Flash'inkini tekmelemesini engellediği gibi onun kışını tekmeleyecekti.

Bir tüp Pepsi için fişe taktı. Dışarı attığı şeyi kaptı.

"Bu lanet bir diyet kremalı soda, seni sikik."

Uygunsuz dil not edilmiştir. Fester's Diyet Kremalı Soda klasik lezzeti suçluluk duymadan sunar! Besin değeri yoktur ve talep üzerine listelenen bazı katkı maddeleri aşağıdakiler de dahil olmak üzere sağlık riskleri oluşturabilir

"Kapa çeneni. Kapa çeneni ve lanet Pepsi'mi ver."

İkinci uygunsuz dil olayı kaydedildi. Uyarı! Üçüncü bir olay, Otomat ayrıcalıklarının askıya alınmasıyla sonuçlanacaktır.

"Şunu unutmayın. Eğer bana lanet Pepsi'mi vermezseniz, çıplak ellerimle devrelerinizi söküp, polis silahımla patlatarak yok edeceğim."

Vandalizm tehditleri rapor edilecektir, Harcove, Dedektif Clint. Vandalizm eylemleri, Otomat ayrıcalıklarının askıya alınmasına ve iki bin dolar para cezası ile hasar maliyetine neden olacaktır.

Eve, bilgisayarlı aptal baş belasına kendisinin Harcove olmadığını, Dedektif Clint olduğunu söylemeye başladı, sonra tekrar düşündü.

"Bana sipariş ettiğim Pepsi tüpünü ver." Bir tane sıçtı.

Hesabınızdan bir tüp Pepsi ücreti çekilmiştir. Pepsi, nesillerin tercihi!

Bu Harcove'un hesabı olmalı, diye düşündü Eve makine yutturmacalarını ve uyarılarını sıralarken.

Dosyanıza iki uygunsuz dil ve bir vandalizm tehdidi notu eklenmiştir.

"Evet." Eve tüpü kırdı. "Bunu da ekle: Beni ısırabilirsin."

Eve, Cinayet Masası'na girdi. "Peabody!"

Peabody başını kaldırıp baktığında Eve kremalı soda tüpünü fırlattı.

"Hey, teşekkürler."

"Dedektif Clint Harcove'a

teşekkürler." "O kim?"

"Hiçbir fikrim yok. İlerleme var mı?"

"Her zamanki dükkânlarımda işim bitti ama çok kullandığım bir dükkânın müdüründen bazı talimatlar aldım. Flash'la nasıl gitti?"

Eve biraz Harcove Pepsi içmek için bir an durdu. "Kevaşe."

"Sana söylemiştim."

"Kötü tavırlı bir kevaşe ve ağır bir pislik tarafı var, ama sonunda onun derisinin altına girdim. Uyarıldı, şüphelinin eşkalini aldı ve uyumak için eve gideceğini söyledi. Geceki aleminin akşamdan kalma, sersemlemiş aşamasına henüz ulaşmadığı için buna inanıyorum."

"Bir tane daha geliyor. En azından bir kayıt seansına giderken bize beş tane vereceğini söyledi. İnsanın tüylerini diken diken eden bir grup kurduğunu iddia ediyor. Shanna K. Soyadının sadece baş harfiymiş çünkü etiketlerin ifadeyi sınırladığını söylüyor."

"Sabırsızlanıyorum."

"Nadine de yolda."

"Güzel."

Eve, Loxie ile yaptığı röportajı yazdı. Shanna K. ile rutini tekrarlamak için tekrar dışarı çıktı.

Shanna ona kaltak demedi, eflatun renginde iri gözleriyle dinledi, minik minik parıltılarla kaplı dudaklarıyla gülümsedi.

Ve Eve'in ona söylediği her şeyi reddetti, çünkü insanların yalnızca geçmiş yaşamlarında birbirleriyle ters düştüklerinde diğer insanları öldürdüklerini iddia ediyordu. Kendisi de reenkarnasyonla arınma sürecinden geçtiği için geçmiş yaşamdaki tüm suçlarından arınmıştı.

Yine de Eve bastırdı, zorladı, DB'lerin fotoğraflarını masanın üzerine iterek ışıltılı gülümsemeyi silecek kadar ileri gitti.

Sonunda Shanna K'nın içine reenkarne olmuş tanrıların korkusunu sokamadıysa bile Dallas'ın korkusunu sokabileceğini düşündü.

Bu iş görür.

Dönüş yolunda onu yakaladı. Sirenin parfümü. Günahın aroması.

Çikolata.

Nadine çalışma odasında durmuş, Santiago'yla birlikte kahkahalar atıyordu. Şu anda sahada olan, tuvaleti kullanan ya da reenkarne olmuş bir fahişenin hayatını kurtarmaya çalışan herhangi bir polisin browni açısından hiç şansı yoktu.

Nadine'in talimatlara uygun olarak bir kamera getirdiğini ve kadının dinlenme odasının kapısına asılmış olan bölüm sloganını ilgiyle okuduğunu fark etti.

Nadine'in yeni stajyerini de yanında getirdiğini fark etti.

Quilla, Peabody'nin masasının köşesine tünemişti, gevezelik ediyor ve bir brownie yiyordu. Saçlarını kısacık kestirmişti, her iki kulağının üzerinde sivri uçlar vardı, ensesinde üçlü, alnının üzerinde daha dar olanlardan bir grup vardı.

Bazıları, gazı ateşe verip içine biraz napalm attığınızda elde edebileceğiniz mavilikteydi.

Eve, insanların neden doğada görülmeyen renkleri vücutlarının çeşitli yerlerine eklemekte ısrar ettiklerini merak etmeyi bırakmıştı.

Çocuk onu gördü ve sırttı.

Eve, kirpik uçlarına da o maviyi eklediğini gözlemledi. Kulak halkaları ve kırmızı bir kazak giymiş, siyah poşetler ve kalın, bağcıklı diz üstü botlar giymişti.

Quilla "Hey" dedi.

"Hey. Senin okulda falan olman gerekmiyor muydu?"

"Bugün için izin aldım. Eğitim kariyer eğitimi. Tavsiye için teşekkürler."

"Evet. Sakın mahvetme."

"Çok sağlam sallayacağım." Quilla konuşurken etrafına bakındı. "Daha önce poliste çalıştım ama cinayet masasında hiç çalışmadım. Daha soğukkanlı görüneceğini düşündüm."

"Her sabah kan ve vahşeti temizliyoruz."

Quilla kıs kıs güldü ve Eve Nadine'e dönmeden önce tekrar konuştu.

"Geçen ay bizi bir saha gezisine götürdüler."

"Harika. Peabody, çocuğu yerleştirecek bir yer bul, biz de-

"

"Bizi An Didean'a götürdüler. Kötü bir isim ama buz gibi bir isim. İçeri girip planlara bakmamıza izin verdiler ve orada çalışacak olan birkaç kişi bizimle neyin ne olduğu hakkında konuştu."

"Tamam."

"Tatlı olacak, biliyor musun? Çok tatlı olacak. Çatıya bile çıktık ve öldürülen kızlar için yapılacak anıttan ve orada nasıl bir bahçemiz olacağından bahsettiler. Herkes aşağı inerken ben geride durdum. Bunu yapmamamız gerekiyordu ama-"

"Her zaman yapman gerekeni yapmıyorsun."

Quilla sırtışını abartılı bir omuz silkmeye birleştirdi. "Bunun neresi eğlenceli? Her neyse, bunu yaptım çünkü bir dakika

Her şey olup bittiğinden beri düşündüklerimi düşünmek için tek başıma oraya çıktım. O kızlardan biri ben olabilirdim. Yani, deli adam gitmişti ama bu sadece zamanlama, değil mi? Yeni evde yaşayacak kızlardan biri de olabilirdi. Mayıs'ta hazır olacağını söylediler ve bu çok uzun bir süre değil."

"Bulunduğunuz yerde her şey yolunda mı?"

"O kadar da berbat değiller." Quilla omuz silkti, sonra gözlerinde bir parıltıyla Nadine'e baktı. "Daha iyi olacaklar."

Eve yaklaştı. "O kolay lokma değil, evlat."

"Neden kolay lokma birinden kariyer eğitimi almak isteyeyim ki? Eğer sağlam bir kariyer yapacaksam, bana ipleri gösterecek sağlam birine ihtiyacım var, değil mi?"

"İyi düşünmüşsün. Nadine, ofisime gel. Şu anda sadece sen varsın."

Nadine kamerasına beklemesini işaret etti ve Quilla'ya döndü. "Gözlemle," diye talimat verdi. "İşim bittiğinde Cinayet Masası'nın her yönüyle ilgili otuz saniyelik bir rapor istiyorum."

"Bire bir gözlem yapamaz mıyım? Bilirsiniz, çalışmanızı gözlemleyemez miyim?"

Nadine, "Burayı gözlemle," diye emretti ve Eve'i takip etti. "Ya çok zekice bir hamle yaptım ya da korkunç bir hata."

"Onu mu alıyorsun?"

"Tanrım, çok zeki. Bunu bir dakika içinde anladım. Sinsi de ve sinsiliğe hayranım. Ayrıca başıma bela olacak, bunu biliyorum. Tıpkı Columbia ya da NYU'ya gidip sağlam gazetecilik öğrencileriyle röportaj yapmanın en mantıklı şey olacağını bildiğim gibi. Onu ben mi işe aldım yoksa o mu beni aldı tam olarak emin değilim ama kendime genç bir stajyer buldum. Ve şimdi onunla ilgili haftalık raporları Çocuk Hizmetleri'ne, kopyalarını da kendi patronuma ve sığınma evi müdürüne vermek zorundayım."

"Başınıza bela olacak ama muhtemelen hoşunuza gidecek.

Lois."

Nadine'in kaşları kalktı.

"Sanırım s e v i ş i r k e n rockçı sana böyle sesleniyor."

Nadine sakın bir şekilde elini yarım metre büyüklüğündeki çantasına attı, bir pudra kâğıdı çıkardı ve yüzünü kontrol etti. "İyi seviştiğinizde size ne dedikleri önemli değildir. Ancak ben Jake'le sadece öylesine görüşüyorum. Arada sırada."

"Doğru."

"O meşgul, ben meşgulüm. O da çok seyahat ediyor. Yaşam tarzlarımız çok farklı, ancak o kesinlikle bir rockçıdan beklenenden daha istikrarlı ve düzenli."

Eve bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra bir nefes verdi. "Tanrım, onun hakkında ciddisin."

"Öyle miyim bilmiyorum. Ya da o öyle. Biz öyleyiz." Nadine elindeki pudrayı çantasının devasa gözlerine geri attı. "Daha birkaç hafta önce görüşmeye başladık ve ben zaten ciddi bir ilişki aramıyorum. Özel bir ilişkimiz bile yok. Şu anda başka biriyle görüştüğümden değil, çünkü meşgulüm. Tanrım, ondan gerçekten hoşlanıyorum. Burada içki içemeyeceğinize göre kahve içmem lazım."

Eve AutoChef'e döndü ve Nadine masa sandalyesine çöktü.

"Biliyorsunuz, benim kendi programım var ve Now'ın reytingleri sağlam. Kaya gibi sağlam. Seventy-Five'da masam var. Çok satan bir kitabım var ve senaryo uyarlaması için Oscar'a adayım. Bir kitap daha yazdım ve o da çok satanlar listesine girecek. Harika yeni bir dairem var ve aslında Aruba'da ya da başka bir yerde bir tatil evi satın almayı düşünüyorum, ancak onu ne zaman göz açıp kapayıncaya kadar kullanacağım, çünkü meşgulüm."

"Evet, öyle demiştin." Eve, Nadine'e kahve uzattı.

"Peki neden bu gençle uğraşmak aklıma geldi?"

"İ düşünmek sen dedi bir şey hakkında mentorluk ve kalıplama."

"Evet, evet ve o sırada sarhoş bile değildim. Aklımı kaybettiğim için bu zeki, kurnaz çocukla uğraşıyorum. Neden?"

Bir rock yıldızıyla kişisel bir meseleye mi karışıyorum?"

"Doğru vuruyor mu?"

"Komik. Ve bu bir şey olurdu, bu tamam, bu eğlenceli, endişe yok. Ama onun pek çok yönü var. Müzik ve bu onun için çok önemli. Seyirciler onun için önemli. Grup arkadaşları, onlar ailesi gibi. İlginç ve bilinçli biri. O bir pislik değil."

"Pislik olmamak önemli." "Önemli!"

"Kim tartışıyor?"

Nadine içini çekti. "Öyleyim."

"Şimdi gidip dondurma falan mı yememiz gerekiyor?"

Nadine'in iç çekişi keskin bakışlara dönüştü. "Hayır."

"Etrafta dolaştırdığın o zeplinde sakladığın brownie'yi bana verecek misin?"

"Çantamda brownie olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kokusunu alabiliyorum. Ver."

Nadine çıkardı, uzattı. Eve onu açtı ve ısırdı. "Burada olmanın asıl nedenini bilmek ister misin?" "Evet." Nadine ellerini havaya kaldırdı ve

itme hareketi. "Diğeri şu anda kapının dışında." Panoyu işaret etti. "Ve genç çırağma da söylediğim gibi, muhabirler gözlem yapıyor. Bir şüpheliniz var. İki tane. Birlikte mi çalışıyorlar?"

"Daha yakından gözlemleyin."

Nadine mecburen ayağa kalktı, tahtaya doğru yürüdü ve video sarayının yayınından gelen görüntüleri inceledi. "Bir. Bu aynı kişi mi? Bir erkek giriyor," diye not aldı. "Güneş gözlükleri, saat şapkası, kalın palto. Kadın olarak ayrılıyor. Gerçekten korkunç bir palto, ponponlu şapka, o gülünç rüzgar gözlükleri. Ama... aynı botlar, aynı pantolonlar. Bekle, bekle. Bu Karanlık Günler, bu cinayet. Aktris, video. Ve katil erkekti."

Gözleri parlayan Nadine geri döndü. "Sadece bir karakteri temsil eden birini öldürmek değil, bir karakter olarak öldürmek."

"Bunu halka açıklamayacağız."

"Ouch."

"Onunla ilgili bir ipucum var, Nadine: yazar özentisi, DeLano'ya kafayı takmış. Yazışmalarım var."

Eve durumu çabucak

özetledi. "Blaine nasıl?"

"Güvenliği işe alıyor. Akıllı davranacaktır."

"Onunla bu konuyu konuşacağım. Mümkün olduğunca onun adını bu işin dışında tutacağım. Bire birde ne arıyorsun?"

"İki vakayı birbiriyle ilişkilendirdik ve bağlantılı olup olmadıklarını araştırıyoruz. Tek bir şüpheliyi aradığımıza inanıyoruz. Her iki davada da birincil görevdeyim. Bu kişiyi adaletle teslim etmeye odaklanmış bir ekibin başındayım. İstediginizi soracaksınız. Yorum yapamadığım zaman 'yorum yapamam' diyeceğim, yapabildiğim zaman da birkaç ilginç bilgi vereceğim. Beni bir düşman olarak görmesi gerekiyor. Bunun onu DeLano'dan uzaklaştıracağını sanmıyorum. Ama bu ona endişelenecek bir şey verecektir. İçinde yaşadığı balonu sarsacak. Belki de patlatır."

Nadine ayağını sallayarak başını salladı. "Olay örgüsünü değiştiriyorsun, kendini de işin içine katıyorsun. Sana şunu söyleyebilirim ki, yeni bir düşman gibi önemli bir unsur eklemek her şeyi değiştirir."

"Buna güveniyorum. Hadi şu işi halledelim." Eve ofisi aradı. "Peabody, Nadine'in kamerasını gönder."

Nadine pudrayı tekrar çıkardı ve bu kez gerçekten yüzünü kontrol etti, burnunun tozunu aldı, sonra sadece kameramanın değil Quilla'nın da kapıya gelmesiyle şöyle bir baktı.

"Boğa güreşi gözlemindesin."

Quilla dimdik durdu, kameramana döndü, o da ona sırtıttı. "NYPD'nin Polis Merkezi'ndeki Cinayet Masası'nda çalışan dedektifler ve üniformalı memurlar mesailerinin bir kısmını masa başında, 'link'lerle konuşarak, rapor yazarak ve soruşturmalarla ilgili titizlikle veri toplayarak geçiriyor olabilirler. Ancak çoğu zaman sıkıcı olan bu görevler, yaptıkları işin bir parçası olarak

şüphelileri ve katilleri yakalarlar. Bu görevleri özveriyle ve bir tür karmaşık yoldaşlıkla yerine getiriyorlar, tıpkı savaşın durgunluk dönemindeki askerler gibi. Standartları, görevleri ve etik değerleri, bir rozet taşımanın ve kurban için çalışmanın ne demek olduğunu hatırlatmak için nezarethaneye astıkları sloganda özetlenmiştir.

"Şöyle yazıyor: 'İrkiniz, inancınız, cinsel yöneliminiz ya da siyasi görüşünüz ne olursa olsun, biz sizi korur ve hizmet ederiz, çünkü ölebilirsiniz. Pisliğin teki olsanız bile.

"NYPD, Cinayet Masası'nın cesur kadın ve erkekleri işte bu sözlerle yaşarlar."

Nadine dudak boyasını rötuşladı. "Otuzu aşkın, bu yüzden biraz düzenlemeye ihtiyacın olacak. Arada bir de edilgen çatıya başvurmuşsun. Örnek: 'Kulübelerindeki slogan kendi adına konuşuyor. Sonra alıntı yapıyorsun. Aktif ses, daha az kelime."

"Anladım. Bire bir izleyebilir miyim?"

"Kameradan uzak dur ve fermuarını kapalı tut."

Quilla yanındaki yumruğu sıkarken, Nadine onun gözlerinin Eve'in tahtasına kaydığını gördü. Bu onu gururlandırdı. "Bu kayıt dışı," dedi hızlıca. "Kayıt dışı olana saygı duymayan bir gazetecinin etik değerleri yoktur ve gazeteci olmayı hak etmez."

"O da bende var. Size daha sonra soru sorabilir miyim?"

"Neden soru sormayan bir stajyer isteyeyim ki?" Nadine geri döndü. "Ama şu anda fermuarlı. Pano görünmüyor," diye ekledi kameraman ayağa kalkarken. "Bakalım şu pencereden nasıl görünüyor. Dışarıda şehirden küçük bir kesit, siyahlar içindeki cinayet polisi, zarif olsa da ciddi Erik rengi kıyafeti içindeki sert polis muhabiri. Işık nasıl?"

Kameraman ayarlamaları yaparken "İkinci," diye mırıldandı. "Güzel. İyi ışık."

"İçerik büyük silahlar," dedi Nadine Quilla'ya açısını alırken. "Ama yayında, o mermilerin nüfuz etmesini istiyorsanız, görsellik önemlidir. Intro'yu arka tarafta yapacağız

İstasyon, yani düz iki atış. Üç, iki... Teğmen Dallas," diye başladı.

Nadine tüm noktalara değindi. Eve kısa ve öz tuttu ve bir izleyiciyi düşünerek biraz da küstahlık kattı. Zamanını tatmin edici bir şekilde kullandığına karar verdi ve Nadine'in bir saat içinde yayında olacağını hesapladı - akşam boyunca tekrar gösterilecekti.

Masasına geri dönmeden Peabody içeri girdi. "Sana bir sürtük daha buldum, aslında ikisi bir arada. Görünüşe göre düşmanlarmış ve birlikte gelmişler."

Eve düşündü. "O zaman onları birlikte götüreceğim. Bu şekilde daha etkili olabilir."

"Ben onları ayarlarım. Oh, ve kumaş üzerinde bir çizgim olabilir

-Ve şimdi o paltoyu onun yaptığı konusunda haklı olduğuna eminim. Etiketin geri gelmesini bekliyorum. Buna ne dersin Quilla?"

"Peki ya o?"

"Cidden Dallas, Nadine'le çalışacağı için çok heyecanlı. Etki hakkında konuş. Bu, bir hayatın yönünü değiştirebilecek türden bir fırsat. Bana Nadine'in raporlarının altı saatini ve Now'ın bir kısmını izlediğini ve The Ilove Agenda'yı okumak için talepte bulunduğunu söyledi. Gerçekten öğrenmek istiyor."

Peabody sinyal bağlantısını çıkardı. "Bu benim künyem."

"Al bunu. Ben kevaşeleri hazırlayayım." "Yedek kulübesinin hemen dışındalar."

Eve dışarı çıktı, ikisini inceledi. Kimin daha iğrenç görüneceği konusunda bir yarışmaya girdiklerine karar verdi. Berabere olduğuna karar verdi.

"Ben Teğmen Dallas."

Soldaki, kalın kolalı gözlerini sağdakine çevirdi, geniş manzaranın üzerindeki dövme, deri üstlüğünün düşük kepçesiyle ortaya çıktı: SEKSİ KALTAK

Seksi Kaltak "B'den FD'ye" dedi.

Arkadaşı öyle bir güldü ki, kulak memelerinden sarkan taşaklı küpeler dans edip döndü.

Eve onları Mülakat'a götürdü ve yaklaşık otuz dakika boyunca uyarıda bulundu. Cock and Balls gerçekten korkmuş görünüyordu, ancak Sexy Bitch'in alayını görmezden geldi ve birkaç günlüğüne New Jersey'deki annesinin yanında kalmayı planladığını söyledi.

Seksi Kaltak hiçbir çılgın amcığın onu korkutmadığını ve kimsenin iyi zamanlarına karışmadığını iddia etti. Ama Eve onun gözlerinde korku okudu.

Onları serbest bıraktığında, Eve kutunun göreceli huzurunda oturdu ve bir aksesuar olarak cinsel organları spor yapma ya da birinin etinize "Seksi Kaltak" yazmasını sağlama yönünde bir yaşamı neyin belirlediğini merak etti.

Peabody kapıya hızlıca vurup açtı. "Dallas, kumaşı satan iki satış noktasına ulaştım. Kumaşın var olması, o paltonun el yapımı olduğunu kesinleştiriyor. Sanırım Aşağı Doğu Yakası'ndaki satış mağazası en iyi şansımız. Müdürle Noel'den önce üç metre ve üzeri satışları araştırması için konuştum. Kara Cuma'da kaydedilmiş beş metrelik bir satış var. Şükran Günü'nden sonraki gün. Bu paltoyu yapmaya yetecek uzunluktaki tek satış bu."

Eve ayağa kalktı. "İyi işti."

"Kayıtları tutan memur molada ama yirmi dakika içinde dönecek."

"Hadi gidip onunla konuşalım."

"Hazır elimiz değmişken bir fahişeler turu da yapabiliriz. Listedekilerden biri satış noktasından birkaç blok ötede yaşıyor."

Eve daha önce uğraştığı dört kadını düşündü. "Biraz daha kahveye ihtiyacım olacak."

Peabody, garaja doğru ilerlerken onun bağlantısını çalıştırdı.

"Başka bir outlet-Brooklyn. Brooklyn'de bulduğum ilk çıkış." Peabody arabaya bindi, kemerini bağladı. "Orada yaşıyorsa, oradaki kumaş mağazalarına gider diye düşünerek önce oraya gittim, ama bu bulduğum ilk şey bunu doğruluyor."

kumaş. Yine de iki metrenin üzerinde bir satış kaydı yok."

"Belki bir kumaş mağazasında çalışıyordur."

"Çalışanların bile iplik miktarını kaydetmesi gerekiyor. Aksi takdirde, yönetici veya mal sahibi envanter ve yeniden siparişler için neyin satıldığını bilemez. Ya da hangi ipliklerin azaldığını ve belki de kalıntılara veya indirimde girdiğini. Küçük projeler ve el işleri için gerçekten güzel kalıntılar elde edebilirsiniz. Ve gerçek şu ki, konuştuğum insanların hepsi aynı şeyi söylüyor. Bu kumaşlar öncelikle bir ya da iki metre satılıyor. Çocuklar için, el işi için. Kış ve tatil hediyeleri ve süslemeleri için çok sayıda tek metrelik satış var."

"Brooklyn'de yaşıyor olsun ya da olmasın, çalışmak ve hedeflerini takip etmek için köprüyü geçmek zorunda. Buradayken alışveriş yapmaması için bir neden yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm ve sanırım alışveriş yaptığı yer burasıydı. O kadar popüler bir kumaş değil. Sadece dört yerde buldum, tüm ilçelerde bu kumaştan vardı ve sadece bir tanesinde doğru iplik vardı."

"İnternette satın almış olabilir." Ama Peabody bunu düşünürken bile başını salladı. "Ne istediğimi gerçekten biliyorsam ve her zamanki yerlerimde bulamıyorsam bu şekilde kumaş -daha çok bir numune- satın aldım. Ama bu kumaş? Paltonun her yerinde penguen olması gerektiğine nasıl karar verebildi? Çalışması kolay bir şey isterdi. Neden deseni önemsesin ki?"

"Bence, kullandığı modele bakılırsa, yapmadı."

"Kesinlikle, ve Kara Cuma. İndirimdeydi."

Eve, bütçesine dikkat etmesi gerektiğini düşündü. Büyük indirimden alışveriş yap, ucuz olanı al. "Aptalca bir desen ara -kim bir grup penguene bakınca taş katili olduğunu düşünür ki? Kız deseni. Erkek olarak gel, kız olarak çık. Tekrar ediyorum, kim iki kere bakar ki?"

"Öyleyiz!"

"O böyle yazmadı. Nadine'in raporunu yakaladığında bunu düşünecek."

İki blok yürümesi gereken bir park yeri buldu. Şimdi gökyüzünden yağan yağmur, Şubat ayından tüm hücreleriyle nefret etmesine neden olan türden soğuk ve acı bir yağmurdu. Yine de bu buz gibi ıslaklığı, Dikiş Atölyesi'nin parlak, desenli, girdaplı dünyasında geçirdiği zamandan daha az angarya buluyordu.

Sepet.

Büyük kumaş topları masaların üzerinde yığınlar halinde yükseliyor, çile ve iplik yumakları duvarlara asılıyordu. Büyükten küçüğe iplik makaraları -piramitler ya da kuleler oluşturdu. Düğmeler de -büyükten küçüğe- parıldıyor ve ışıldıyordu.

İki delikli düğmelerin boş gözlü yüzlere benzediğini neden hiç fark etmemişti? Neden bunu hiç düşünmemişti?

Büyük, neşeli tabelalar bölümleri işaretliyordu: DÜĞME DÜNYASI, IPLIK ŞEHİRİ, İĞNELER VE İĞNELER.

Ama en kötüsü, sırtını kaşındıran kısmı, tavandan sarkan sahte insanlardı -erkekler, kadınlar, çocuklar, hatta ev hayvanları-.

Ve hepsi gülümsedi.

Peabody iki elini de göğsüne bastırdı. "Aman Tanrım!"

"Biliyorum. Sahte insanları giydiriyorlar, onlara sahte Köpekler ve kediler paltolar, yelekler ve Tanrım, küçük şapkalar giyiyor, sonra da onları asıyorlar. Bu çok iğrenç."

"Burayı nasıl kaçırmışım? Şu Mısır pamuğundaki renklere bak! Büyülü bir nevresim olurdu. Belki indirime girer. Oh, ve şu iplikler, pasteller Paskalya yumurtası gibi görünüyor! Bahar kazakları!"

Ses, gözler parlıyordu ve Eve'in Peabody'nin kolunu sıkıca kavramasını sağladı. "Hayır."

"Eğer yapabilseydim-"

"Hayır. Hobi atını görev dışında sür."

Müzik çaldı. Yüksek sesle değil, ama Eve'in kişisel göstergesindeki saplantılı cıvıltı seviyesine ulaştı. Müşterilerin -erkekler, kadınlar, çocuklar ve evcil hayvanlar- mekânı doldurma şekli ona Peabody'nin bu hobi atında çok fazla arkadaşı olduğunu söylüyordu.

Bir kadın, pembe ve parlak bir şeyle beyaz ve köpüklü bir şey taşıyarak koşuşturdu.

Eve onu yakalamak için Peabody'yi serbest bırakma riskini göze aldı. "Yöneticiye ihtiyacımız var."

"Oh, um..." Belli ki dikkati dağılmış olan kadın etrafına bakındı. "Az önce buradaydı."

Peabody, "Bu pembe şantuk muhteşem," diye yorum yaptı. "Öyle değil mi? Ve bir kızın bale resitali için mükemmel.

tül?"

"Çok tatlı!"

"Müdür," diye tekrarladı Eve.

"Oh, evet, Karleen... İşte orada! Gece yarısı tiftikli tunik ve abanoz kadife slimmers. Seni ona geri götürürdüm ama genç diva ve annesi bu kumaşları bekliyor."

"Dereceli tunik de neyin nesi?"

"Dereceli tiftik ipliği. Onu görüyorum."

Masalar, kuleler, yığınlar labirentinden geçerek geri dönerken Peabody nefis sesler çıkarıyor ve hüzünlü iç çekişler yapıyordu.

14

Müdürü, değişik maviler içinde uzun bir süveter giymiş, yelekli, kravatı özenle düğümlenmiş ve kolunda pardösüsü olan bir adamla yoğun bir tartışma içinde buldular.

Ses tonu ona, bazı siyasi olayları tartışırken görüşleri birbirine yakın olan insanları hatırlatıyordu. Görünüşe göre bunun ipliğin ağırlığı ve kancaların boyutuyla bir ilgisi vardı.

İkisi de çok tutkulu görünüyordu.

"Affedersiniz." Eve rozetini kaldırdı. "Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Sizinle daha önce irtibata geçmiştik."

Başının tepesindeki topuza rağmen, kazağıyla uyumlu bir tür yünlü şeyle sarılmış, birinin duyarlı büyükannesine benzeyen kadın, adamın koluna bir eliyle vurdu.

"Bana bir dakika ver, Sherwood."

"Elbette, Karleen. Alpaka ile geliyorum. Çok güzel eşarplar, hanımlar. Kendi el işiniz mi?"

Eve sadece Peabody'yi işaret etti.

"Angel marka Black Knight, orta ağırlık, ana gövde için dokuz numara ve ince şerit için yedi numara iğne kullandım. Benimkinde ise her altı sırada bir In the Pink, sonra White Knight ve ardından Sing the Blues, on yedi numara kullandım çünkü gerçekten kalın olmasını istedim."

"Alabilir miyim?" Peabody'nin atkısının ucunu aldı ve inceledi.

-Bir taraftan, diğer taraftan. "Lark'ın baş düğümü saçak için mi?" "Evet."

"Gerçekten olağanüstü bir çalışma."

"Teşekkür ederim. Özel projeler için birkaç kez alpaka ile çalıştım, ancak genellikle menzilimin dışındaydı. Burası harika bir mağaza ve izin günümde tekrar geleceğim. Saatlerce vakit geçirebilirim."

Eve'in sabrı özensizce dikilmiş bir dikiş gibi yıprandı. "Evet, bu harika ama o kumaş hakkında tezgâhtarla konuşmamız gerekiyor."

"Tabii ki, tabii ki. Arayan Lydia'ydı. Gidip onu yakalayalım. Birazdan yanına döneceğim, Sherwood."

"Acele etme canım."

"Lydia olmalı... Evet, evet, işte orada. İpekler içinde. Lydia mı?"

Tezgâhtar, mücevher tonlarından oluşan bir yığının üzerine bir parça kırmızı koydu ve arkasını döndü.

Yirmili yaşlarının ortalarında olduğuna karar veren Eve, önü ve arkası pirinç düğmeli kısa yeşil bir elbise, yeşil tayt ve kısa bir çift botun üzerinde renkli çoraplar giymişti.

"Bunlar polis memuru." "Oh, peki, Tanrım."

"Sattığınız bir kumaşla ilgili." "Bir sorun mu vardı?"

"Kimin satın aldığıyla ilgileniyoruz." Eve fotoğrafı çıkardı. "Bu kumaş, bu kadın."

"Bu Playful Penguins. Bak, Karleen, onunla bir palto yaptı."

"Evet, anlıyorum. İlginç bir seçim. Görünüşe göre Kara Cuma indiriminden beş metre almış Lydia."

"Oh adamım, çılgın bir gündü. Yani ca-ra-zee!" "Satışı hatırlıyor musun?" Eve bastırdı.

"Dürüst olmak gerekirse, birkaç saat sonra adımı zar zor hatırladım. Bunu çoğunlukla el işi projeleri için sattık, değil mi Karleen?"

"Bu doğru. Biraz dur ve düşün. Ben gidip sürgünden geriye kalanları getireceğim. Sekizde açtık," diye hatırlattı Karleen aceleyle çıkarken.

"Nasıl unutabilirim?" Tezgâhtarın gözleri göklere fırladı. "Kapıları açmamızı bekleyen müdavimlerimiz vardı. Birçoğu arkadaşlarını getirmişti. Ayrıca ilk elli müşteri için özel indirimlerimiz vardı ve onlar da yirmi dakika içinde tükendi."

"Penguen kumaşı," diye hatırlattı Eve ona.

"Evet, bütün gün kumaş işindeydim. İplikler ve aletler daha da çok etkilendi ama kilometrelerce satış yaptık. El işleri için çok sayıda tatil temalı kumaş ve keçe. Peace on Earth'ün son üç metresi için kavga çıkacakmış gibi görünen bir şeyi ayırmak zorunda kaldım ki bu biraz ironikti ve neyse ki arkada başka bir cıvatamız vardı ama... beş metre Playful Penguins."

Karleen cıvatayla geri geldi. Eve onun da aynı çirkinlikte olduğuna karar verdi.

"Bu sonuncusu. Yaklaşık iki metre gibi görünüyor. İhtiyacınız olursa kesinlikle yanınızda götürebilirsiniz. Elli dört inç genişliğinde ve Kara Cuma'da bir metresi on iki doksan dokuza indirildi. Aynı cıvatadan beş yarda ve üzeri alımlarda yüzde yirmi beş indirim daha var."

"İşte böyle!" Lydia parmağını havaya kaldırdı. "Bunu unutmuşum. Beş metre, beş." Lydia gözlerini kapadı, ellerini yüzüne götürdü, başını sağa sola çevirdi. "Sanırım hatırlıyorum, biraz. Beş yarda, ekstra indirim. Dört metre ister misin? O dört yarda dedi, ben de beş yarda alırsan yüzde yirmi beş indirim daha alırsın dedim, yani yarda başına on yarda."

Ellerini indirdi. "Üç ya da dört yarda isteyen herkese söylediğim şey buydu, bu yüzden oldukça bulanık. Ve dediğim gibi, sadece çarpılmıştık. Ama hatırlıyor gibiyim."

"Onu tarif edebilir misin?"

"Başlayamadım bile, gerçekten üzgünüm. Sıradan biri değildi. Sıradan birini hatırlardım."

"Resmine bir daha bakın." Eve resmi uzattı. "Onu geri getirmeye yardımcı olabilir."

"Onu gerçekten göremiyorsun. Gerçekten yanlış bir şey mi yaptı?"

"Evet."

"Kaba, gürültücü ya da saldırgan değildi. Sen öyle olanları hatırlıyorsun ama ben hatırlamıyorum. Senin yaptığın gibi başka bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorardım. İplik ya da düğme gibi. Belki başka biri ona yardım etmiştir ve hatırlar."

"Sadece beş metre satın aldı," dedi Karleen. "Nakit satış. Lydia onun düzenli biri olmadığını söylüyor ama bu paltoyu yaptıysa acemi değil. Daha fazla yardımcı olamadığımız için üzgünüm."

"Uzun bir ihtimaldi," diye itiraf etti Eve. "Eğer geri gelirse, hemen benimle temasa geçin. Onunla yüzleşmeyin ama mümkünse oyalayın."

Karleen, Peabody'nin uzattığı kartı aldı. "Paltoyu giyip gelirse onu kaçırmayız. Personelin geri kalanına haber veririm. Memur Peabody-"

"Ah, Dedektif."

"Dedektif, Sherwood bunu almanızı istiyor." Peabody'ye bir alışveriş çantası uzattı.

"Oh, bu gerçekten çok hoş, ama bunu yapmamamız gerekiyor..."

İçeri baktı, ama inledi. "Bu alpaka," diye mırıldandı, yumuşak mavi, yumuşak gül, bulutlu beyaz ve ince kum çilelerini çıkarırken sanki bir sevgiliye.

"Sherwood bir sanatçının iyi ve taze boyayı hak ettiğini söyledi." "Bu çok düşünceli, çok... hoş. Ama gerçekten yapamam."

"Sherwood'un dükkânın ve alpakaların sahibi olduğunu eklemeliyim.

Eğer kabul etmezsen büyük hayal kırıklığına uğrar." "I..."

"Diğer tarafa bakıyorum," diye homurdandı Eve. "Gerçekten mi?"

"Ben çıkıyorum. Onu görürseniz," diye tekrarladı Eve, "bana haber verin."

Peabody çantayı göğsünde topladı. "Lütfen benim için ona teşekkür et. Sabırsızlanıyorum... Sabırsızlanıyorum! Ve görevden geri döneceğim."

Eve'in peşinden koştu, Mısır pamuğunun üzerinde oyalanmayı hatırlayamayacak kadar heyecanlıydı.

"Teşekkürler."

"Sana hiçbir şey vermedim ve hiçbir şey görmedim. Ve yeni erkek arkadaşın hakkında bir şey duymak istemiyorum."

"O benim iplik erkek arkadaşım olabilir. McNab anlayacaktır." "Nerede o kevaşenin dairesi ve çek şu lanet burnum torbadan çıktı, göremiyorum."

"Park ettiğimiz yerin bir blok ötesinde."

"Güzel, o zaman benim görmediğim ve senin taşımadığın o çantayı alpaka komasına girmeden arabaya koyabilirsin."

"Sanırım birkaç alpaka orgazmı yaşadım ama komaya girmedim."

"Tuhaf yün orgazmlarını kendine sakla." "Aslında, bu kıl-alpaka kılı, elyafın içine-"

"Kapa çeneni ve görmediğim o lanet çantayı arabaya koy. İndirim yüzünden fazladan bir avlu daha aldı," diye devam etti Eve. Yani indirimlere kanıyor. Ya da diğer bahçeyi bir şey için kullanabileceğini düşündü. Buranın müdavimi değil ama burayı biliyordu, duymuştu, bir reklam görmüştü, her neyse ve büyük bir indirim gününde oraya gitti."

Peabody çantayı emniyete aldı. "Bu onun izlerini örtüyor. Polislerin bunu bir araya getireceğini düşünmüyor ama ne olur ne olmaz diye malzemeyi bilmediği bir yerden ve sadece pazarlığın değil kalabalığın da olduğu bir günde satın alıyor. Tezgahtarlar tıka basa doluyken. Buraya kadar geldiysek, çıkmaza girme ihtimalimiz var. Ve işte buradayız."

"Ama sade bir şey almak için daha akıllıca, bir satıcının izini asla süremeyeceğimiz dikkat çekici olmayan bir şey. Eşsiz, dikkat çekici bir şey alıyor. Çünkü tüm bunların altında, sadece bunu arzuluyor. Fark edilmek."

"Bu bir zayıflık. Sonunda onu yıkacak."

"Bir sonraki hedefi haber verdiğimiz kişilerin listesindeyse ve gerçekten dinlerlerse, daha fazla zamanımız olacak." Peabody bir binayı işaret etti.

"İsimler üzerinde çalışarak kulüpleri de daralttım. Kulüp gezintileri yapıyorlar ve kapalı mekânlara gidiyorlar ama çoğunlukla hepsi

sıcak noktalar."

"Bunları kitaba göre daraltın." Eve binaya girerken ustalaşmayı tercih etti. "Rızaya dayalı seks için lisanslı olacak ve mahremiyet odaları olacak. Performans çıplaklığı için ruhsatlı - canlı performanslar, holos değil. Yüksek fiyatlı içkiler, ünlülerin görüldüğü yerler, VIP bölümler."

"Azaltacağım."

Yediği brownie'yi düşününce, Peabody merdivenleri kullanmaktan kafasında bile şikâyet etmiyordu. Ayrıca Yola Bloomfield ikinci katta oturuyordu.

Yola kapısını bir altıgen işaret ve çiftleşen iki pullu derili iblisin sanatsal küçük bir çizimiyle süslemişti.

"Resim yapıyor," diye açıkladı Peabody. "Çalışmalarına Op-X- Art diyor, yani beklenenin tam tersi."

Eve, "Öte yandan, iblislerin insan bağırsaklarını kemirmedikleri zaman yapmalarını beklediğim şey de bu," diye belirtti. "Bir çayırda gökkuşağının altında dans etmeleri beklenmedik bir şey olurdu."

Zile bastı.

"Bu bir dizi olabilir," diye düşündü Peabody. "Önce yemek yiyorlar, sonra dans ediyorlar, sonra da iblis seksi yapıyorlar."

"Tekrar bekleniyor. Standart randevu, herhangi bir tür." "Muhtemelen kabuslar göreceğim."

Eve tekrar vızıldadı, daha uzun.

İkincisinde, konuşmacıdan "Ne istiyorsun lan?" cevabını aldı.

"NYPD." Rozetini kaldırdı. "Yola Bloomfield ile konuşmamız gerekiyor."

Kilitlerin şıkırtısını, zincirlerin takırtısını, sürgülerin kayışını duydu.

Başının üstünde bir çeşit bezle bağlanmış turuncu ve siyah saçlarını görmezden gelerseniz, kapıyı açan kadın bir kevaşeye benzemiyordu.

Yırtık pırtık kot pantolonunun üzerine şekilsiz, boya sıçramış bir gömlek giymişti. Üç çember dışında

Sağ kaşı boyunca uzanan yüzü süssüz ve boyasızdı.

Boya ve sabun kokuyordu.

"Ne oluyor be? Dört aydır temizim, daha iki gün önce normal testimi yaptırdım."

"Buraya kaçaklarla ilgili gelmedik."

"Güzel, çünkü dört aydır bir nefes bile Zoner içmedim. Ne istiyorsun? Çalışıyorum."

"Eğer içeri girebilirsek, size söyleriz ve yolunuzdan çekiliriz."

"İyi. Siktir."

Bir el salladı ve kapıyı açık bırakarak stüdyo olarak kullandığı belli olan bir odaya doğru uzaklaştı.

Bir kanepa, bir sandalye, bir perde ya da genellikle bir yaşam alanında bulunan herhangi bir şey yerine, uzun, iri bir çalışma tezgahı ve resim malzemeleriyle dolu büyük bir raf vardı. Şövaleler, tuvaler, uzun, şeffaf bir fincanda yeşil ve bulanık bir şey Eve, Yola onu alıp biraz yutana kadar çözücü olarak aldı.

Duvarlarda şiddetin ve sefaletin çeşitli biçimlerini gösteren resimler ve çizimler bir araya toplanmıştı. Daha fazla iblis (gökkuşağı yok), insan başlı devasa bir yarasa, kukuletalı bir adamın ayaklarının dibinde kan gölü içinde bir kadın, zincire vurulmuş çılgın atan bir kadının gövdesinde çatalı bir dil gezdiren kanatlı bir kadın.

Pencerenin ortasındaki sehpanın üzerinde duran resim hâlâ ıslaktı. Sürünen, uçan, sürünen çeşitli şeyler Times Meydanı'na benzeyen geniş, sivri bir uçurumdan çıkıyordu. Gökyüzü kırmızıya büründü. İnsanlar çılgın çılgına kaçıırken, diğerleri tükendi.

"Yere oturabilirsiniz."

"Ayakta duracağız."

Yola omuz silkti ve odadaki tek tabureye oturdu. "Bakın, rehabilitasyon saçmalığına o kadar da kızgın değilim. Doksanımı yaptım ve planlanmamış testler için sızlanmıyorum. Temizim ve temiz olduğum için daha iyi çalışıyorum. Temizim.

Zihin. Sebzeli smoothie içiyorum. Toksinlerden arınıyorum, sağlıklı oluyorum. Sakinleştim."

"Aferin size. İki cinayetle ilgili soruşturmamız sırasında adınız geçtiği için buradayız."

"Siktir et!"

"Siz bir şüpheli değilsiniz Bayan Bloomfield, potansiyel bir hedefsiniz."

"Sikeyim böyle kareyi."

Peabody fotoğrafın üzerinde yürüdü. "Bu kadını tanıyor musunuz ya da hiç gördünüz mü?"

"Onu zaten göremiyorum ve birlikte takılabileceğim birine benziyor mu? Standartlarım var ve o çizginin altında."

"Zaten iki kez öldürdü." "Benimle ne alıp veremediği var?" "O hayal görüyor, Bayan Bloomfield."

Eve geri çekildi, Peabody'nin öne çıkmasına izin verdi.

"Kitaplardaki cinayet sahnelerini canlandırıyor."

"Bok yok mu? İşte bu buzlu." Yola sebze smoothie'siyle kadeh kaldırdı. "Ciddi bir performans sanatı."

"Sonunda kendinizi morgda bulursanız bu konseptte hayran kalmazsınız."

"Sert." Düşünen Yola tekrar içti. "Peki benim sahnem ne, benim rolüm ne? Ölüm en son nokta elbette ama henüz oraya gitmiyorum."

"Katil eski sevgilerinize kafayı takmış olacak." "Hangi eski sevgilim?"

"Stone Bailey."

"Taşçı mı?" Yola sert bir kahkaha attı. "Yakalandığımdan beri onunla hiç karşılaşmadım. Yakalanmama o sebep oldu, pislik herif. Ve şimdi temizim, ondan koca bir siktir çektim. Bu kaçığa onu alabileceğini söylememe ne dersin? Şansı olacağından değil. Zeus'u bırakamıyor, göğüsleri ve kığı bırakamıyor." Yarasa resmini işaret etti.

"Bunu bana hatırlatması için yaptım. O lanet olası bir vampir."

"Ona göre siz onun bir müzisyen, bir erkek olarak potansiyeline ulaşmasını engelliyorsunuz."

"Sahte."

"Fark etmez. Kitaptaki karakter kurbanı bir kulüpte zehirliyor. Bir martiniye siyanür koyuyor, bir pomtini."

Yola öğürme sesleri çıkardı. "Hâlâ kullanıyor olsaydım ve kafam güzel olsaydı o boku içmezdim. Yanlış yöne koşuyorsun. İşime geri dönmek istiyorum."

"Resimdeki gibi görünmeyecek," diye araya girdi Eve. "Karakteri temsil etmesi için seçtiği kişinin yanına gittiğinde, kulüp ortamına karışacak. Beyaz, beş-altı yaşlarında. Kızıl saçları ve mavi yan saçları olacak. Sağ bileğinin iç tarafında turuncu bir ejderha olacak."

"Nasıl görüldüğü umurumda değil, bana bakmayacak."

Yola tekrar içmeye başladı, durdu ve bardağı yavaşça indirdi. "Turuncu ejderha mı?"

"Bu doğru. Onu gördün."

"Turuncu ejderha. Çok vahşiydi. Bazı çizimler yaptım."

Ayağa fırladı, birkaç eskiz defteri aldı ve karıştırdı. "Evet, evet. Vahşi. Gördün mü?"

Eve bir ejderha taslağına baktı, keskin dişleri açılmış, ölümcül kuyruğu saldırmak için kıvrılmıştı.

"Onu nerede gördün?"

"Bilmiyorum. Belki Hellfire, belki Screw U. Dive Down da olabilir. Bakın, ara sıra kulüplere gidiyorum. Kullanmıyorum ve birkaç birayla yetiniyorum. İlham almak için gidiyorum, eskiz defterimi alıyorum. Evet, insanlarla bağlantı kuruyorum ve bir ram-bam aldım. Kimse seks yapamayacağımı söylemedi, değil mi? Haftada iki ya da üç kez kulüplerden birine giderim. Birkaç hafta önce Orange Dragon'u gördüğümü söyleyebilirim."

"Onunla konuştun mu, yanına gittin mi?"

"Hayır, sadece dövmeyi çizdim. Bana öyle geliyor ki, sadece hızlıca bir göz attım. Her ateşli kulüp tıklım tıklım olur."

Konserve. Styx de olabilirdi. Başka bir yerde aksiyon olacağını duymadığım sürece çoğunlukla bu dörtlüye bağlı kalıyorum."

"Sen bir sanatçısın," diye başladı Eve. "Bir Op-X Sanatçısı."

"Her neyse, ayrıntıları, yüzleri, vücut tiplerini fark ediyorsunuz."

"Ben genel bakışa bakarım, anlıyor musun? Belki dövme gibi bir şeye yakınlaşırsınız ama çoğunlukla bulanıklık ve girdap vardır ve ayrıntıları zihninizden, içinizden doldurursunuz."

"Belki de onu buralarda, mahallede, sokakta yakınlaştırmışsınızdır."

"Mahalle sahte bir paravan." Bunu duymazdan gelen Yola, eliyle pencereyi işaret etti. "Bir şeye ihtiyacım olursa, onu teslim alırım. Güneş batana kadar dışarı çıkmak için bir nedenim yok. Gerçek dünya o zaman yaşamaya başlar. Dövmeyi gördüm. Turuncu dövme, beyaz ten. Hepsi bu."

"Birkaç hafta kulüplerden uzak dur."

"Sana söylüyorum, onun hasta kışkı pomtini'sini içmezdim."

"Başka bir yol bulabilir. Temiz kal, kulüplerden uzak dur, hayatta kal."

Eve kapıya doğru döndü ve durdu. "Annen var mı?"

"Elbette bir annem var. Bu ne lan?" "O senin yanında nerede duruyor?"

"Annem mi? Bana Stoner'ın yanlış olduğunu söyleyecek kadar zekiydi ama neden dinleyeyim ki? Çok tartıştık ama dört ayımı doldurduğum için gurur duyuyor. Beni her gün etiketliyor. Vazgeçmiyor."

"Kitapta, ölen kadının pes etmeyen bir annesi vardı. Akıllı ol, Yola. Kulüplerden uzak dur."

"Sence yapacak mı?" Peabody aşağıya doğru yürürlerken sordu.

"O temiz. Temiz kalabilir de kalmayabilir de ama artık temiz, yani beyni iki kez düşünmesine izin verecek kadar açık. Her şey iki kez düşündükten sonra nereye varacağına bağlı."

"Tüm bu resimlerle artık kesin kabuslar görecekim.
Gerçekten onları yapabilecek kadar iyi,

gerçekten rahatsız edici."

"Ölüm en büyük deneyimdir." Nefes nefese kalan Eve acı yağmura doğru geri yürüdü. "Bazı insanları ölümle bu kadar ilgilenmeye iten şey nedir?"

"Evet, öyleyiz."

Eve yürürken kaşlarını çattı. "Haklısın. Listelediği kulüplere bak. Bak bakalım açık olan var mı ya da bir yöneticiyi, bir sahibi bulabilir misin?"

* * *

İki kulübe, üç kevaşeye, bir kulüp müdürüne ve iki barmene daha gittiler. İkinci barmene kadar bir ısırik bile alamadılar.

Brad Smithers, siyaset bilimi yüksek lisansını finanse etmek için Screw U'da barmenlik yapıyordu. Yirmi üç yaşında, beyaz tenli ve siyahiydi, haftada üç öğleden sonra teslimatları yaparak, rafları stoklayarak ve kurulumları yaparak ekstra ücret kazanıyordu.

"Ayrıca saat beşe kadar sessiz bir yer ve ekip gelmeye başlıyor. Happy hour kalabalığı için beş buçukta açıyoruz, ancak işler dokuzdan sonraya kadar hareketlenmiyor ve çoğu gece on bire kadar gerçekten ısınmıyor.

"Hey, size güzel bir kahve hazırlamama ne dersiniz? Dışarısı çok kötü."

"Siyah işe yarar," dedi Eve ama yüzünü buruşturdu.

"Burada bana güvenmek istiyorsun, düz java istemiyorsun, elimizdekini değil. Ama süslediğimde temel olarak iyi çalışıyor."

Peabody, "Benim için sorun olmazdı," dedi. "Dışarısı çok pis." "Çalışırken konuşmayı severim zaten." Kapının arkasına geçti.

Barın uzun, stilize U'su, bir AutoChef programlamaya başladı.

Şu anda tamamen açık olan ışıklar, düşüp bir müşteriye saplanmaları halinde ölümcül görünen uçları olan üçlü vidalardan oluşuyordu.

Duvarlarda donuk bir parlaklık ve yaratıcı pozlar veren çıplak ya da çoğunlukla çıplak insanların çok sayıda fotoğrafı vardı.

sefahat. Kabinler ve masalar bir araya toplanmıştı, bazılarında mahremiyet kubbeleri, bazılarında ise filmli perdeler vardı. Dans pisti, şu anda boş olan sahnenin önünde bir başka donuk parıltıyla yayıldı.

Merdivenler, Eve'in bazı uzanma kanepeleri, uyku koltukları ve mahremiyet odaları olacak kapıları görebildiği açık ikinci kata doğru mantar gibi kıvrılıyordu.

Barın altından birkaç şişe alıp kahveyi hazırlamaya başlarken, "Burası geceleri daha iyi görünüyor," diye yorum yaptı. "Ne olduğu için. Işıklar yanmaya, müzik çalmaya başlıyor. Bazı renkli karakterlerimiz oluyor ve onlar da gösterinin bir parçası oluyor."

Eve fotoğrafı barın üzerine koydu. "Renkli olanlardan biri mi?"

Kahvenin üstündeki ince köpüğün üzerine bir şeyler serpiştirirken ona baktı. "Kıyafetine bakılırsa, ki bakabileceğin tek şey bu, bu müesseseye patronluk taslayan biri değil." Bunu söylerken gülümsedi. "Mutlu saatler sırasında içeri girdiğini, kaybolmuş gibi görüldüğünü ve tekrar dışarı çıktığını görebilirsiniz."

Kahveleri, üzerinde bir vida ve büyük bir U harfi çizimi bulunan bardak altlıklarına koydu.

Eve listesindeki kadınların isimlerini saydı.

"Bunlar bu müesseseye patronluk taslayan tipler. Shanna dün gece buradaydı. Yola hafta başında. Flash'ın ne zaman ortaya çıkacağını asla bilemezsin. Bir girip bir çıkıyor ya da yerleşip mekânı kapatıyor. Başları belada mı?"

"Olabilir. Bir kadına ne dersiniz, daha otuzlu hatta kırklı yaşlarda, beyaz, kızıl saçlı, mavi yan saçları olan, turuncu-"

"Ejderha dövmesi," diye

bitirdi. "Onu gördün."

"Barın sonunda oturuyor." Parmağını barın diğer ucuna doğru salladı. "İçkiler... bekle, ben hallederim." Gözlerini kapadı, bir an mırıldandı. "Virgin Moscow Mule. Son bir tane yapar."

"Adını verdiğim kadınlar mı? Onlardan herhangi biriyle iletişim kuruyor mu?"

"Çok fazla etkileşime girdiğini sanmıyorum. Yalnız oturuyor. Bir keresinde senin yaptığın gibi onunla sohbet etmeye çalıştım. Bana siktir olup gitmemi söyledi. Ben de siktirip gittim. Şimdi barın diğer ucunda oturuyor, bu yüzden sohbet etmek için burada olmadığını anladım."

"Ne sıklıkla geliyor?"

"Dediğim gibi, onu birkaç kez gördüm ve izinli olduğum gecelerde de gelebilir. Ona yarı müdavim bile diyemem ama saçını, dövmesini hatırlayacak kadar sık."

"Onu başka türlü tarif edin."

"Lanet olsun. İçeri girse tanırım ama... Dediğin gibi beyaz bir kız. Zayıf olabilir mi? Çok fazla teni görünüyor, çok fazla yüz boyası var. Burada bir üniforma gibi."

"Karışıyor."

"Evet. Ama çoğu takılmak, kafayı bulmak, dans etmek, takılmak için gelir. O tek başına oturuyor, bu yüzden göze çarpıyor. Sen sormaya başladığında onu bu yüzden aldım."

"Bir polis sanatçısıyla çalışır mıydınız?"

"Ah, elbette, ama kafamda bir resim yok."

"Şaşıracaksın. Peabody, Yancy'yi çağır."

"Anladım. Şunu söyleyebilir miyim, bu gerçekten mag kahve. Karamel ve vanilya dokunuşları."

Geniş ve memnun bir şekilde gülümsedi. "Beğendiğinize sevindim. Üniversitede barista olarak çalıştım. Buradaki bahşişler çok daha iyi."

"Brad -ve bu iyi bir kahve- eğer onu burada görürsen benimle irtibata geç. Eğer o buradaysa ve adını verdiğim kadınlardan herhangi biri buradaysa, onları özel bir alana taşıyabilir misin bir bak."

"Çoğu zaman aynı anda buradalar. Özellikle de bir assolistimiz çalışıyorsa, normal rock kızlarının hepsi olmasa da çoğunun takılmak için geldiğini görürsünüz."

"Yapabilirsen onları hareket ettir. Kızıl saçlı pomtini sipariş ederse, oyalayın."

Derin, koyu renk gözlerde şimdi endişe ve biraz da sinir vardı. "Sence onlardan birine zarar verecek mi? Hangisine?"

"Bilseydim daha kolay olurdu. O tehlikeli biri. Onunla yüzleşmeyin, beni etiketleyin ve ne kadar güvenliğiniz varsa içeri çekin. Onlar iyi mi?"

"Sanırım. İşler boka sardığında onlar halleder."

"Bırak onlar halletsin. Ben müdürünüzle konuşacağım ama siz de diğer barmenlere ve garsonlara haber verin."

Peabody, "Yancy yaklaşık bir saat içinde burada olabilir," diye duyurdu.

"O zamana kadar açılmış oluruz. Ben-" "Bu önemli," dedi Eve ona. "O çoktan öldürdü iki kişi."

"Lanet olsun." Bir eliyle saçlarını ovuşturdu. "Vay anasını. Bunu başaracağım."

"Bunu müdürünüzle görüşeceğim. O gelirse ne yapacaksın?"

"Seni etiketleyelim, güvenliği çağıralım, buradaki taş kızlardan herhangi birini ... mutfağın arkasına götürmeye çalışalım. Mutfak iyi olur, değil mi?"

"Olurdu."

"Ve eğer pomtini sipariş ederse ekibin geri kalanına söyle. Sakın panik yapma."

"Tamamdır."

Eve yağmurun acı ısrarına rağmen Merkez'e geri dönmeye çalıştı. Tahtayı, defteri, notları güncelledi, bazı standart evrak işlerini halletti.

Sonra oturdu, elinde kahve, botları masanın üzerinde.

Hangisi diye merak etti. Gününün büyük bir bölümünü konuşarak geçirdiği kadınlardan hangisi hedefti? Hepsi de kitaptaki kurbanın ana hatlarına uyuyordu.

"Nasıl seçiyorsun Strongbow? Ya da bunun bir önemi var mı? Bu fırsat karışık mı? Hamle zamanı geldiğinde kim müsait?"

Hayır, diye düşündü ve yürümek için ayağa kalktı. Bu patolojiye uymuyordu. Daha spesifik olmalıydı.

"Ayıkladı, bir ya da iki tanesi hariç hepsini ayıkladı. Ve biri -belki ikisi- bu ayıklama, araştırma ve fırsat sayesinde Bliss Cather oldu. İçlerinden biri ölmek zorunda."

Barmenle bir fırsat yakalamışlardı ama diğer kulüpleri de dolaştığı kesindi. Seçtiği bir ya da iki kişiyi izliyor, gözlemliyordu.

Eve tahtaya geri döndü ve Brad'in rockçı piliçler dediği kadınların yüzlerini inceledi. Hepsi aynı tipteyken, bunun görünüşle ilgisi olmadığını düşündü.

Davranış mı? Hepsi uçlarda yaşadı, hepsi aktif olarak aynı türden bir yaşam tarzını benimsedi ve sürdürdü. Kaçaklar, içki, gelişigüzel seks, sağlıklı arkadaşlıklar ya da ilişkiler yok, gerçek bir iş yok. Geceleri yaşanan hayatlar, şöhreti yansıtıyordu.

Ne olmuş yani?

Durdu.

"Eski sevgilim. Eski sevgilim. Belirleyici faktör o. Öldürmek için sevmek zorunda. Kimi seviyor?"

Masasına geri döndü, sevgililerin, eski sevgililerin isimlerini aradı.

Hangisi? Kitaptakine en çok benzeyen hangisiydi?

İlk geçişte iki ismi düşük olasılıkla düşürdü. Biri bir aktrise sıkı sıkıya bağlıydı ve New L.A.'de çok zaman geçiriyordu, diğeri ise Avrupa'da turnedeydi.

Sevdiğin şeyi görmelisin, diye düşündü Eve.

Diğerlerini inceledi, onları da kadın meslektaşları gibi aynı buldu.

Kitaba tekrar ihtiyacı olduğuna karar verdi. Tıpkı Strongbow için olduğu gibi onun için de bir şeyler ortaya çıkabilirdi.

Eşyalarını topladı ve çıkarken Peabody'nin masasına uğradı.

"Ben evden çalışıyorum, sen de aynısını yapabilirsin. Dark Deeds'in bir kopyası var mı?"

"Evet."

"İnceleyin, eski sevgiliyle ilgili notlar alın. Onunla ilgili ne var? Konuştuğumuz kadınlardan aldığımız listeyi karşılaştırın. Strongbow'da bir şeyler olmalı. Onunla ilgili bir şey. Hadi onu bulalım."

"Kurban değil, sebep. Burada başlayacağım, McNab çıkınca eve götüreceğim. Ses fonksiyonum var. Onun sahneleri için programlayacağım, dinleyeceğim. Dinlemek bir şeylerin sıçramasına neden olabilir."

"Dene bakalım. Onlardan birine aşık oldu. Şu anda onun gerçekliği bu, özellikle de şu anda o kitapta yaşadığı için. Diğerleri bitti. Karanlık İşler'in zamanı geldi."

15

Eve ürkek, kaygan ve öfkeli trafikte ilerlerken küçük buz taneleri ön cama çarptı. Şemsiyelerinden minik buz sarkıtları damlayan birkaç yaya gördü ve ne kadar kötü olursa olsun, en azından ısıtmalı bir arabada seyahat ettiğine karar verdi.

Bir ışıktaki durduğunda, bir çift devriye polislinin, kaldırımında bir ceylan gibi koşturan, yirmili yaşlarında, melez, kahverengi paltolu bir adamın peşine düşmesini izledi.

Ta ki kaygan bir noktaya çarpıp havalanana kadar. Ayakları havalandı, kıcı yere çarptı. Tekrar ayağa kalkamadan, dayakçı çocuklar onu yakaladı.

Işık değişirken Mavi Takım için bir sayı diye düşündü.

Kapılardan içeri girdiğinde, ağaçların çıplak dallarında parıldayan, çalılıkları ısıltı ve parıltıyla çevreleyen buz sarkıtlarının tantanasını takdir edebiliyordu; hepsi taş, kuleler, kuleler, camlar için masalsı bir ön plan oluşturuyor ve hepsi gökyüzünün o öfkeli çürüğü altında yayılıyor ve yükseliyordu.

Kendi kıcının üstüne düşmeden eve girebilmeyi daha çok takdir ediyordu. Kedi basamakların dibindeki tüneğinden kalktı, başından kuyruğuna kadar gerindi, sonra

Rüzgâr'a doğru ilerledi ve iyi beslenmiş bir boa yılanı gibi bacaklarının arasına girdi.

"Onu yine eve mi dövdüm?" Paltosunu, şapkasını ve atkısını tırabzanın üzerine fırlattı, Galahad'ı kaşımak ve ovmak için eğildi.

"Doğrudan çalışma moduna geç dostum."

Kedi peşindeyken önce kütüphaneye doğru yürüdü. Kanepede oturmanın, ayaklarını uzatmanın, ateş yakmanın cazibesini düşündü, sonra ofisinde daha hızlı çalışacağını kabul etti.

Bir yığın kitap aldı, onları yanında taşıdı.

Onları komuta merkezine yerleştirdikten sonra panosunu güncelledi. Ardından panoyu genişletti ve yeni bölümü "Güdü-Karanlık Eylemler" olarak adlandırdığı eylemlerin kimlik fotoğrafları için kullandı.

Buzlar camlara çarpıp cızırdarken, ateşin yakılmasını emretti ve bir fincan kahve programladı.

Yerine yerleşti, müstakbel kurban ve cinayet sebebi arasındaki erken bir sahneyi okudu, notlar aldı.

Halk kavgası, kulüp/suç mahalli. Kurban parçalanmış/motive yarı parçalanmış. Her iki tarafta da çirkin sözler, tehditler. Dedikodu kanallarında video ile bildirilen halk kavgası.

Gerçek rockçıların dedikodu geçmişini araştırdı. Her birinin yansıtıcı bir olayı olduğunu görünce gözlerini ovuşturdu.

Yine kitabın başlarında cinayet mahalline taşındı. Aynı kulüp, farklı gece, ama karakterlerin çoğu aynı.

Kurban yine ortalığı dağıtıyor ve başka bir bölümde oturup onu görmezden geliyormuş gibi yapan motive kötü sözler söylüyor. Kurban dans pistine çıkıyor, sebep de öyle. Kurban birkaç erkeğe -ve birkaç kadına- müstehcen bir şekilde sürtünüyor, bir yandan da sebebi izliyor. Kurban ve sebep dans eder, seks simülasyonu yaparlar. Kurban masasına geri döner, biraz Erotica patlatır, özel bir odada motive edeceğini, onu istediği yere nasıl götürebileceğini söyleyerek övünür.

Bir sürü ceset, bir sürü gürültü, yanıp sönen ışıklar, bangır bangır müzik. Kurban taze, kan rengi martiniyi alır,

bir yudum alır.

birkaç büyük yudum. Övünmeye devam ediyor - küçük dalkavuk grubundan bir sürü kahkaha.

Nefes almakta zorlanıyor, daha fazla içiyor. Kurban bilincini kaybetmeye başladığında kahkaha sesleri. Kusarken çığlıklar ve çırpınışlar. Motive, kurbanı ulaşmak için kalabalığı itmeye çalışıyor. Nöbet geçiriyor, cildi kiraz kırmızısına dönüyor.

Kaos, karışıklık. Gölgelelerin arkasındaki bir figür gözlemliyor, sonra kulüpten çıkıp uzaklaşıyor.

Katil -gerçek hayatta- bir neden bulmak için bir yol bulmaya ihtiyaç duyacak mı?

Eve listesine geri döndü, rezidansları ve grup programlarını kontrol etti. Önümüzdeki birkaç hafta içinde New York'ta olması planlanan dört grup buldu. Ve yine de, diye düşündü, neden olan birkaç takip sahnesini okurken ...

Onu orada bulundurmak, eski sevgilisinin ölümünün bir parçası haline getirmek onda duyguları tetikledi. Onun öldüğünü görmek onu paramparça etti, keder ve depresyona itti. Katile istediği şeyi -ilgisini ve sevgisini, kurtuluşunu- vermek yerine, etrafına bir duvar ördü.

Strongbow bu hatayı düzeltecek miydi? Eve merak etti.

Adımlarını hızlandırmak, gözlerini dinlendirmek ve tüm varlığı bir kitabın sayfalarından fışkıran bir katil gibi düşünmeye çalışmak için ayağa kalktı.

Katil, onu kulüpte tutarak -kitapta- asıl amacına ulaşamamıştır. Gerekçe ona gelmedi, onu sevmedi, kurbanın etrafını saran ve onu uçuruma sürükleyen zincirler olarak gördüğü şeyi atmadı. Aslında, onu yasadışı işlerden vazgeçirmek yerine, onları kederini engellemek için kullandı ve kayıt seanslarını kaçırdı ve bir dizi turneyi iptal etti.

Kedi koşarak odadan çıkana kadar, Roarke'un sesinin kedinin selamına karşılık verdiğini duyana kadar, içindeki düşük seviyeli stresin farkına varmamıştı.

Onu eve, o buzlu yollardan uzak tutmak istemişti. Güvende ve onunla birlikte.

Kedi gibi odadan kaçmadı ama dışarı çıktı ve kollarını Roarke'a doladı. "Dışarısı çok kötü."

"Dışarısı çok acımasız." Öpmek için başını geriye yatırdı ve başparmağını çenesindeki çukurun üzerinde gezdirdi. "Ve şimdi hepimiz buradayız. Ve bu dünyada, şu anda, polisimden, kedimden, sevişme kıyafetini çıkarıp büyük bir içki içmesinden başka bir şey istemiyorum."

"Zor bir tane mi?"

"Özellikle değil, hayır. Ama şu lanet hava yüzünden. Chicago'ya hızlı bir yolculuk, ya da hava kötü olmasaydı hızlı olacaktı."

"Chicago'ya mı gittin?"

"Bunu holo ile halletmeliydim, bu bana öğretecek. Oraya gitmek, yeterince basit. Geri dönmek? Pek de hoş değil."

Ve, diye düşündü, eğer o olmasaydı Chicago'da kalacaktı. Kendi buz fırtınasında patinaj çekerek eve dönüşünü düşündü ve bir mekiğin içinde uçtuğunu hayal etmek istemedi.

"Sen üstünü değiştirirken ben yemekle ilgilenirim." "Yapacak mısın?"

Onun sesindeki şüphe dünyasını duydu.

"Pizza olmayacak. Ama bu son kez pizza olmayacak."

"O zaman ne olacak?"

"Bir yolunu bulacağım."

Geriye doğru çekilerek ellerini kadının kollarında gezdirdi. "Zor bir tane mi?"

"Sana büyük bir içki içerken anlatırım."

"Kulağa çok doğru geliyor. Uzun sürmez."

Tahtasına geri döndü, alanı daraltmak için çok az şey yaptığını kabul etti. Yine de hava durumu - "çok kötü" demişti- potansiyel kurbanlarının bir kulüp gecesi için havayı göze alma şansını azaltıyordu. Ona öyle geliyordu ki katil de aynı sonuca varacaktı.

Hepsinin biraz daha zamanı olması gerektiğine karar verdi ve yemek seçeneklerini düşünmek için mutfağa gitti.

Siyah pantolonu ve mavi kazağıyla geri döndüğünde, yemeği ısıtıcı kubbelerin altına koymuş ve bir şişe şarap açmıştı.

"İşte soğuk ve pis bir gecede bizim rahatlık anlayışımız bu. Bunun için minnettarım," diye ekledi şarabı

alırken. "Neden Chicago?"

"Hmm? Ah, otellerden birinde büyük bir tadilatı yeni bitirdik ve bu cephe içeri girmeden önce ziyaret, bazı medya ve benzeri şeyleri planlamıştım."

"Bir gece rehabilitasyon merkezinde kalabilirdin."

O zeki parmaklarını kızın kolunda dans ettirdi. "O zaman polisim ve kedim olmazdı. Açlıktan ölmüyorsan, neden şu güzel ateşin önünde biraz oturmuyoruz?"

"Endişeliydim," diye itiraf etti. "Endişelenmeyene kadar endişelendiğimi bilmiyordum ama endişelendim."

"Bunun için özür dilerim. Eve geç kalmadım," diye ekledi kanepeye oturduklarında.

"Hava sanırım. Gün." Omuz silkti. "Peki o gün neydi?"

"Sürtüklerin Günü ve El Sanatlarının Garip Aralığı."

"Açıkkçası, en azından kevaşeler hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

"Hangi sapık yapmaz ki?"

O da ona el sanatları dükkanında, barmenden öğrendiklerini anlattı ve marazi sanatçıyla bitirdi.

"Ama bu onlarla, olası kurbanlarla ilgili değil. Rockçı adam kadar onlarla ilgili değil. Sebep. Katilin saplantılı aşkı - ki bu gerçek bir aşk değil- onu harekete geçiren şey."

"İşte bu yüzden yönetim kurulunda bu kadar yeni yüz var."

"Sorun şu ki, birbirlerinden pek de farklı değiller. Fiziksel görünüş olarak evet, ama tip olarak aynılar. Bu tipler

imaj, yaşam tarzı. Kitapta, adam oradayken engeli öldürüyor. Ama bu onun yanlış yaptığı yollardan sadece biri, bu yüzden bunun Strongbow için bir faktör olacağını sanmıyorum. Tabii..."

"Tabii bir parçası cinayetten sonra saplantısının sona ereceğini bilecek kadar gerçekliğe sahip değilse. Cinayet amaçtır."

"Evet. Onun gibi düşünmeye çalışmak başımı ağrıttıyor. Buna bir de bundan sonraki kitabın temelini attığı gerçeğini ekleyin, bu yüzden bu gerçeklikleri değiştirmek zorunda. Bu saplantılı kevaşe hayran tipinden, zengin annesini öldüren ve suçu kız kardeşinin üzerine atan aziz, itaatkâr evlada -ki aslında açgözlü bir piçtir- dönüşüyor. Peki bunu nasıl başarıyor?"

"Başınızın ağrmasına şaşmamalı."

"Her şeyin altında, kime bürünürse bürünsün, o bir kadın. Ve o kadın dikiş dikmeyi biliyor, kuruşlarına dikkat ediyor, Delaware'den geliyor. Yalnız yaşıyor. Muhtemelen kırklı yaşlarında. Eğer o barmenden bir robot resim alabilirsem, bu iş tersine dönecek. Kulüplere dadanmak için hangi maskeyi takarsa taksın, ortaya çıkacaktır."

"Barmenin onu yalnız ve pek arkadaş canlısı olmayan biri olarak tarif ettiğini söylediniz. Ama kitapta, o sahneleri hatırladığım kadarıyla, insanlar onu ismiyle tanıyordu."

"Evet, kitaptaki o sahnenin bir parçasıydı. Anladığım kadarıyla ya Strongbow bunu başaramadı ya da bunu olay örgüsünde bir hata olarak gördü. Katil karışıyor ama fark edilmiyor. Barmenin onu fark edip hatırlaması dışında, çünkü gerçekten karışmamıştı."

"Ya da yapamaz," diye önerdi Roarke. "Tarif ettiğiniz kadını düşünün. Dikiş dikeyor, kuruşlarına dikkat ediyor, muhtemelen kulüpteki pek çok kişiden yirmi yaş daha yaşlı, kitaplarla yaşıyor. Yazarak ve okuyarak."

"Nasıl yapılacağını bilmiyor," diye düşündü Eve. "Sokak düzeyinde bir LC'yi nasıl ayarlayacağını bulmak zor değil. Gergin olabilirsin,

yersiz görünüyorlar. Umurlarında değil ve her türlüünü alıyorlar. Herkes karanlıkta oturup video izleyebilir."

"Ama kendinizi bir kulüp ortamına ve bu tür özel kulüplere sokmak?" O bunu yaparken Roarke da tahtayı inceledi. "Bu, ters çevrilebilir bir palto üretebilmekten ya da bir içki doktoru olmaktan çok daha fazlası. Bu bir tavır, bu bir dil."

"Bu tür bir yerde barda tek başına oturan bir kadın, özel bir odada sevişmeyi düşünen biri tarafından asılacak. Bunu yapamaz, karakterin içinde yaşasa bile. Sadece gözlemlemesi gerektiği için değil, o kadar kişiselleşip fark edilmeden kalamaz."

"Siktirip gitmek çoğu kişinin cesaretini kırma eğilimindedir."

"Evet, özellikle de orada size daha az çabayla bir rulo verecek çok sayıda kişi olduğu için. Oradaki karakteri çoktan değiştirdi."

Eve ayağa kalkarak tahtasına doğru yürüdü. "Yine de bunlardan biri amaç olmalı. Kurban bir engel. Cinayet sırasında olay yerinde olup olmaması önemli değil, ama önemli. Ta ki olmayana kadar."

"Neden yemeğimizi yemiyoruz, sonra da onu bulmanıza yardım edebilir miyim bir bakayım?"

"Evet. Peabody de var."

Roarke kubbeleri kaldırdı. "Bu mükemmel görünüyor. Nedir bu?"

"Domuz eti ve bira yahnisi yazıyordu. Bira varsa sebzeleri nötralize eder diye düşündüm." Ve önce tek bir kâse programlamış, kötü görünürse atmaya hazırdı. Görünmemiştir ve gerisini koku halletmişti.

"Ben oradayken kediye besledim," diye ekledi, bu da Galahad'ın neden şu anda uyku koltuğunda tuna kovalayıcılı mama komasında yayıldığını açıklıyordu.

Güveçten biraz tattı ve biranın sağlıklı kısımları daha kolay yutmasına yardımcı olduğuna karar verdi.

"Biliyorsun, Nadine şu rock'çı çocukla takılıyor. Belki o adamlardan bazılarını tanıyor."

"Muhtemelen, ancak Kincade'in ya da grubun on yıldan uzun bir süredir küçük kulüp sahnesinde çaldığını sanmıyorum. Büyük mekânlar, büyük turneler. 'Bağlanmak' mı?" diye sordu. "Bir ya da iki kez dışarı çıkmak ille de 'bağlanmak' anlamına gelmiyor, değil mi?"

"Bugün onu bire bir görüşmeye çağırdım ve onu biraz dürttüm. Telaşlandı ve... kız gibi oldu. Belki de nasıl olduğunu ve bu konuda ne söylediğini söylemem gerekiyordu. 'Nasıl olduğumu ya da ne söylediğimi söyleme' demedi ama belki de bunun anlaşılması gerekiyordur."

Bu mayın tarlasında yürümeye çalışmak Eve'e bir baş ağrısı daha verdi. "Şu aptal yazılı olmayan kurallardan biri," diye yakındı,

"Bu da onları takip etmeyi imkansız hale getiriyor."

Roarke onu tanıdığı için karmaşık mantığı takip etti. "Kendini görünmezliğe bulaştırmadan önce, artık çok geç olduğunu söylemek zorundayım. Yani ondan hoşlanıyor mu?"

"Sanırım, eğer bu onun Amerikalı bir adama aşık olduğu anlamına geliyorsa."

"Öyle. Bir ara onları yemeğe davet edebiliriz. Sen de onu alabalık gibi izgara yapabilirsin."

Belki hoşuna giderdi, belki giderdi. Ama... "O artık büyüdü ve kiminle yatıp kiminle takılacağına kendi karar verebilecek kapasitede. Ayrıca..." Eve daha fazla yahni yedi.

"Onu kaçırdın, değil mi?"

"Evet, tabii. Ne olmuş yani?"

Güldü ve öpmek için elini tuttu. "Ciddi olduğunuz ya da olabileceğiniz bir erkeğin, o polis arkadaşınızken bir polis tarafından çalıştırılmasının yazılı olmayan kurallardan biri olduğunu söyleyebilirim." "Aslında bir yerlerde yazılı olması gerekir, eğer

Bana sor."

"Her iki şekilde de. Peki o zaman, hadi alalım. Nadine'imizin bir alçakla takılması konusunda endişelenmemize gerek var mı?"

Elindeki kaşıkla onu işaret etti. "Bu süslü bir kelime ve iltifat gibi geliyor. Jake Kincade yaklaşık on beş yıl önce saldırıdan tutuklandı.

ve mülke zarar vermekle suçlandı. Çok sayıda tanık ifadesi ve üç video ile birlikte tüm suçlamalar düşürüldü.

-Olayın gerçekleştiği bardaki bazı insanlar bunu hemen fark etti ve sonunda tekmelediği sarhoş pisliğin ona köpeklik ettiğini ve ardından birkaç yumruk attığını açıkça gösterdi. Kincade bundan kaçınmış. Aynı zamanda Kincade'in söz konusu sarhoş pisliğe sırtını dönüp uzaklaştığını, tıpkı pisliğin ona arkadan saldırdığını ve Kincade onu itmeden önce birkaç tavşan yumruğu attığını gösterdiği gibi gösterdi. O sırada pislik bir sandalye kaptı, Kincade'e fırlattı ve daha fazlası için geri döndü. Sonra, ancak o zaman, Kincade onun kışını tekmeledi, ki bunu tamamen hak etmişti."

Ses tonundaki hayranlığı yakaladı ve anladı.

Buna katılıyorum. "Yani, kendi başının çaresine bakabilir."

"Öyle görünüyor. Bunun dışında tutuklama yok. Bir sürü hız cezası. Ciddi sayıda hız cezası - tüm cehennemi dolaşmış ve geri dönmüş. Annesine bir ev almış."

"Öyle mi?"

"İlk kayıtları büyük ses getirdiğinde annesine bir ev aldı. Grubun beş orijinal üyesi de hâlâ grupla birlikte ve ikisi çocukluklarından beri Kincade'le ve birbirleriyle arkadaş. İçlerinden biri birkaç kez rehabilitasyona girmiş, bazı sorunlar yaşamış ama Kincade öyle değil. Hiç evlenmemiş ama yaklaşık altı yıl boyunca bir kadınla -aynı kadınla- birlikte yaşamış. Neredeyse o kadar uzun süredir yok. Şehir merkezinde dönüştürülmüş bir deposu var - bahse girerim Avenue A üzerinde olması tesadüf değildir - ve burayı bir kayıt stüdyosuna dönüştürmüştü. Orada da yaşıyor."

Omuz silkti. Roarke gülümsedi. "O zaman senin için sorun yok, değil mi?"

"İyi olup olmaması benim için önemli değil. Ve eğer Nadine onu kontrol etmediyse, bir hafta boyunca çiğ şalgam yiyeceğim."

"Sanırım siz ve şalgamlar orada güvendesiniz, sizinle aynı fikirdeyim."

"Konuya dönecek olursak, bu adamlar hakkında koşu sırasında ortaya çıkmayan bir şeyler biliyor olabilir. Tavırları, kişisel

verilere yükselmeyen seçimler. Nadine'i bu konuda dinleyebilirim, yani bu garip değil."

"Mutlu mu?"

"Sanırım. Adımlarını biraz şaşırdı ama yine de hedeflediğimiz yere bire bir indirdi. Umarım bu Strongbow'un adımlarını biraz değiştirir. Quilla'yı hakladığını unutmuşum. Quilla, Higher Power'daki çocuk."

"O..." Şaşırdığı her halinden belli olan adam şarabını yudumlarırken bir an arkasına yaslandı. "Nadine genç bir kıza mı bakıyor? Bu onun adımlarından çok daha fazlası."

"Hayır, hayır, onu kiraladım. Ya da adı her neyse. Stajyer olarak."

Birine akıl hocalığı yapmak istedi, bu yüzden-"

"Şimdi hatırlıyorum, onun bu konuda bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Sen de ona aklında biri olabileceğini söylemiştin. Aklında Quilla vardı."

"Beni etkiledi, hepsi bu. Akıllı çocuk, saldırgan ama akıllı ve Nadine de öyle. Zeki ve saldırgan. Her neyse, çocuğu da yanında ofisime getirdi. Quilla yeni barınağı gezdiklerini söyledi."

"Bunun için yeterli ilerleme kaydedildi ve personelin çekirdeğini işe aldık."

"Birkaç ay içinde hazır olacağı için çok heyecanlıydı. Ama çatıdaki anma töreninin anlamı çok büyüktü. Gruptan gizlice uzaklaştı, bunda şaşılacak bir şey yok. Ama bunu bir süre orada kalmak için yaptı çünkü bunun anlamı çok büyüktü."

"Bunu bilmek güzel. Onu Nadine'e yönlendirerek hayatını değiştirmiş olabilirsiniz."

"Bu onlara bağlı."

"Öyle, evet, ama işaret eden sizdiniz. İkisine de seçim şansı verdin. Summerset hayatımı değiştirdi, sonra sen bir kez daha değiştirdin. Rozet seninkini değiştirdi."

"Evet, sonra tekrar çevirdin. Oldukça baş aşağı."

"Kendimizi düzelttik, sevgili Eve. Bu yeni bağlantıların, ilişkilerin Nadine'i nereye götüreceğini görmek ilginç olmayacak mı?"

Konuşmaya başladı, sonra sandalyesinde dönüp tahtaya baktı. "Kevaşe listesi - birbirlerini tanıma, rekabet etme ya da takılma eğilimindedirler. Aynı kulüplere giderler, aynı mağazalardan alışveriş yaparlar, aynı restoranlara ya da etkinliklere katılırlar. Motivasyon listesi de böyle. Hepsi aynı işin içindedir, daha çok da o işin aynı alt kümesindedir. Kimin kimi öldürdüğü konusunda örtüşmeler olacak. Kitapta, kurban ve cinayet sebebi arasında çarpık ve sağlıklı da olsa ciddi bir ilişki vardı ya da vardı. Aynı zamanda..."

Ayağa kalktı, tahtaya doğru yürüdü. "Katil -bizim katilimiz- kitaptaki katil karakteri gibi o dünyanın bir parçası değil. Rolü özümsemiş ama deneyimi sınırlı. Peabody bu gruba fahişe diyor çünkü aslında öyleler. Onlar gibi giyiniyor, onlar gibi davranıyor, onlar gibi sevişiyorlar. Peabody -Free-Ager, polis, tek eşli ilişki. Dikiş dikiyor, el işi yapıyor, yemek pişiriyor. O bir polis, hem de iyi bir polis ve dünyanın nasıl işlediğini, içinde neler olduğunu biliyor ama yine de bu dünyanın dışında. Bu yüzden böyle bir gruba baktığında, onları tek bir yığın halinde bir araya getiriyor."

"Değiştirilebilir mi diyorsunuz?"

"Evet. O daha iyi biliyor ve onları bireylere nasıl ayıracağını da biliyor. Ama Strongbow? Hepsi aynı." "Sence hangisi olduğu fark etmez mi? Herhangi birini öldürecek mi?"

"Sanırım burada bir, en fazla iki kişiye odaklandığını düşünerek yanılmışım. Bence hangilerinin birden fazla motifle bir şeyler yaşadığını - sadece karanlıkta hızlı bir patlama bile olsa - öğreneceğiz. Çaprazlama. Önemli olan hala güdü. Ama belki de fırsat sunanlardan herhangi biri bunu yapabilir."

"Her bir kadının bu otuzbircilerden kaçıyla -çünkü Tanrım, hepsi en azından biraz otuzbirciye benziyor- yattığını nasıl öğrenmeye başlarsınız?"

"Onlara sorarak başlıyorum. Bununla övüneceklerdir. Skankdom'da bu bir onur nişanıdır."

"Skankdom'u ziyaret ettiniz, değil mi?"

"Rozetli ve sırada. Onlarla irtibata geçip çapraz referans üzerinde çalışmaya başlayacağım. Serserilere bir göz atabilirsin, biraz araştı. Hangilerinin en çok potansiyele sahip olduğunu söylersin. Müzikal olarak, yaratıcı olarak. Kitaptaki adamın gerçek bir cazibesi, yeteneği ve potansiyeli var. Tabii sigara içmek, yutmak, içmek ya da eline geçen kaçakları patlatmakla ve onları bir sürü alkolle kovalamakla meşgul değilse. O zaman tam bir pislik."

"Açıklığa kavuşturmak gerekirse," dedi Roarke. "Bu otuzbircileri, sigara içmeyi, yutmayı, içmeyi, patlatmayı ve kendilerini bir sakin içine sokmayı bıraktıklarında müzisyen ve insan olarak potansiyel seviyelerine göre değerlendiriyorum?"

"Evet. Oh, ve seks. Başka bir bağımlılık."

Bunun üzerine Roarke masadan kalktı. "Seks, uyuşturucu ve rock'n roll. Akşamımızı geçirmek için ne ilginç bir yol."

Eve oturdu ve Loxie Flash ile temasa geçerek listesinin en başından başladı.

* * *

Eve, Loxie'den bir bang-brag listesi aldıktan ve listedeki bir sonrakine geçtikten yaklaşık on dakika sonra, Loxie bir Zoner sigarası yaktı, bir partide çaldığı üst raf votka şişesinden bir bardak doldurdu ve porno kanalını açtı.

New York'ta kıştan nefret ediyor ve neden St. Barts'ta olmadığını merak ediyordu. Mali durumunun şu anda biraz sıkışık olduğu gerçeği, kötü ruh halini daha da kötüleştirdi.

O yüzden siktir et, sabah çıplak plajlara doğru yola çıkacaktı. Her zaman özel bir mekiğe otostop çekebilir, Sahil Evi'ndeki Petra'yla konuşup biraz tanıtım karşılığında bir süit ayarlayabilirdi.

Sıkılmış, sıska polisten rahatsız olmuş ve tüm o seks partnerlerini sıraladıktan sonra kaşınmaya başlamıştı, daha güneşli iklimlerde bir araç ve birkaç kazı ayarlamak için 'link'ine uzandı.

Elindeki telefon gelen bir mesajla pırıldadı.

Hey sürtük, neredesin? Screw U'da konserim var. Mekan çok güzel ve ben de biraz mal aldım. Tahmin et kim bir kaç hatunla içeri girdi? G-man, tahmin ettin. Hadi sürtük parti zamanı.

Loxie Zoner'dan bir yudum daha aldı, düşünürken derin derin çekti. Janis oradaysa, muhtemelen her zamanki ekibin çoğu da oradaydı, çünkü Janis her zamanki ekip olmadan parti yapamayacak kadar ezikti.

Yine de soğuğu, buzu, eski sevgilisi ortaya çıktığından beri kendini Zoner'dan, votkadan ve pornodan uzaklaştırma, giyinme ve mega tarzı seks yapma çabasını düşündü.

Çok iş var.

Kulüplerden uzak durması, zehir ve tüm o saçmalıklarla ilgili uyarılar aklından geçiyordu. Ama Janis'i -zengin bir kaltaktı- özel bir gezintiye çıkarma fikri her şeyin önüne geçmişti.

Pornoyu ekranda bıraktı çünkü şimdi o kaşıntı gerçekten iyi hissettiriyordu, şimdi onu kaşıyacak şanslı bir orospu ya da piç seçecekti.

Mesaja cevap verdi.

Bir saat içinde orada olurum. Bana bir parti hediyesi ayır.

* * *

Yola Bloomfield linkini bir kenara fırlattı ve kara kara düşünmeye başladı. İtiraf ettiği için suçluluk duymayacaktı -polislere böyle yapılırdı- Stoner'ı birkaç kez aldatmıştı.

Zaten hepsi de hile değildi. Bazen ara veriyorlardı ve bir keresinde bir parti sonrası kafayı bulmuşlar ve her şeyi serbest bırakmışlardı.

Ayrıca, Stoner da onu aldatmıştı. Artık temizdi ve çoğunlukla ayıktı.

Yeni bitirdiği tabloyu inceledi, ölümün kaçınılmazlığını ve çektiği acıyı anlattığına karar verdi.

ondan önce geldi. Acıyı ve kaçınılmazlığı değerli kılan karanlık seçimler.

Gerçekten bir bira istediğine karar verdi. Boş dairesinde tek bir bira her şeyin kafasının içinde yankılanmasına neden olsa bile.

Buzdolabını kontrol etmek için içeri girdi, lanet okudu. Bira getirtmek istemişti ama kendini işine kaptırmıştı. Ve şimdi evde tek bir bira bile olmadığına göre, bir tane daha istiyordu.

Dışarı çıkabilir -havayı bozabilir- bir bira alabilir, biraz gürültü, biraz müzik duyabilir, biraz eskiz yapabilir ve belki de bir sonraki eserine ilham verebilirdi.

Sert bakışlı polis kulüplerden uzak durmasını emretmişti. Onu da boş ver. İsteddiği zaman istediğini yapardı.

Bağlantısı sinyal verdiğiğinde geri döndü ve metni kontrol etti.

O yarı aptal ve aşırı hevesli zengin sürtük Janis'ten, diye not etti.

Belki de bu, onu birkaç saatliğine Screw U'ya gitmeye çağıran bir işaretti.

Bir bira alıp tüm yankıları bastırabilirdi.

* * *

Eve sandalyesinde arkasına yaslandı, parmaklarını gözlerine bastırdı. "Çük ve Taşaklar," dedi.

Roarke oturduğu yerden yardımcıya baktı. "Bu bir istek mi? Burada işim neredeyse bitmek üzere ve bu eşyalar elimde mevcut."

Ellerini indirdi. "Kim sik ve taşak küpeleri takan bir kadının listedeki en az kaşar ve en mantıklı kadın olacağını düşünür ki?"

"Söyleyemem. Bu özel aksesuarlar ne kadar büyüktü?"

"Yeterince büyük. Yine de listemizdeki sadece üç kişiyle seks yaptığını, ancak diğer ikisiyle 'buharlı' -kendi deyimiyle- seviştiğini söylüyor."

"Belki de, mücevher seçimleri yalanlasa da, mütevazı ve/veya ihtiyatlı davranıyordur."

"Hayır. Bu konuda yalan söyleyemeyecek kadar korkuyor ve şu anda bile annesinin New Jersey'deki evine kapanmış durumda. Seksi Kaltak ise hepsiyle ve bazılarıyla aynı anda seks yaptığını iddia ediyor. Yalan söylüyor olabilir."

"Seksi Kaltak."

"Dövmeli," dedi Eve, parmaklarını göğsünün üzerinde gezdirerek. "Sanırım hiç kimse ona, eğer dövmeli olduğunuzu ilan etmek zorunda değilsiniz. Ama gün içinde çok etkileyici insanlarla tanışıyorsunuz, Teğmen."

"Yarın daha çok kadınla tanışacağım çünkü tüm erkek sürtükleri bulup konuşmam gerekecek. Henüz listemi bitirmedim ve listemde birden fazla kişiyle birlikte olmamış bir rockçı yok. Sorun seks değil."

"Pekâlâ," diye başladı Roarke.

"Hayır, mesele skor. Eylem, elbette, gerçek patlama, ama onları sıralamak. Ve onları sıralamak bir boşluğu dolduruyor. Sırf sevişmek için seks yapıyorum, bunun nesi yanlış?"

"Rızaya dayalı olduğu sürece hiçbir şey düşünemiyorum."

"Bu kadınlar, Yarak ve Taşaklar, Seksi Kaltak? Bunlardan biriyle kısa bir süre, bazen kısa ve yoğun bir süre takılabilirler, ama yine de başka biriyle sevişmek isteyeceklerdir. Hiçbiri gerçek değil. Birkaçı -Loxie, Yola, o seviye? Bu daha çok bir roller coaster. Daha uzun, daha sıkı bağlanırlar. Orada gerçekten bir şey olabilir. İyi bir şey ya da sağlıklı bir şey olması gerekmiyor ama bir şey var. Yine de kaçak içki ve içki içiyorlar. Doldurulacak başka bir boşluk. Ve kitaptaki Bliss Cather karakteri gibi, başkalarını kasıtlı olarak hiçe sayarak yaşıyorlar. Seçtikleri meslektaşlarıyla toplum içinde kavga ediyorlar çünkü

Bu onları da tatmin ediyor. Kalabalık için oynamak, daha sonra bunu okumak, dedikodu kanallarında videolarını görmek."

"Ve Strongbow gözlemliyor."

"Evet, gözlemliyor ve büyük olasılıkla kadınların -çünkü öyle görünüyorlar- birbirlerinin yerine geçebilecekleri sonucuna varıyor. Hepsi de onun daha üstün, daha iyi, ona layık biri olarak seçtiği adama yanlış şeyler, yıkıcı şeyler sunuyor - içinde yaşadığı karaktere, kendisinin olduğuna inandığı yazara. Etkili olduğuna karar verdiği birini ortadan kaldırır ve o değerli potansiyele ulaşma şansına sahip olur."

"Ve ben de dönüp duruyorum," diye itiraf etti Eve. "Çünkü bunların hiçbirisi bana onu işaret etmiyor."

"Çember çiziyor olabilirsin ama onun gibi düşünüyorsun."

"Onun düşündüğünü düşündüğüm gibi düşünüyorum," diye düzeltti Eve, "ama o kaypak. Çünkü o deli."

"Deliyi daha önce de yakalamıştınız, Teğmen. Onu da yakalayacaksınız."

"Penguen paltolar ve mavi saçlar, kendini kurgusal karakterlere dönüştürecek kadar yumuşak bir kişilik. Ama onu çantama atacağım. Rock'çılarla ilgili elinizde ne varsa verin."

"Bu sübjektif ve bilimsel olmayan bir sıralama."

"Elinizde ne varsa alacağım. En iyi seçim."

"Bu aşamada Glaze, yani Adam Glazier, Glaze'in baş gitaristi ve vokalisti olacak."

"Loxie Flash'ın eski sevgilisi." Panodaki fotoğrafa doğru dönerek kaşlarını çatı. "Ben olsam onu kaybedenler bölgesine koyardım."

"Biraz derine inmeniz gerekiyor. Mali açıdan çok i y i durumda."

"Yani çöp rockçılar büyük paralar kazanıyor. Ne-"

"Birçoğu bu büyük paraları kaçaklara, yüksek fiyatlı evlere ve araçlara harcıyor. Dikkatsiz yaşıyorlar, kötü yönetim sergiliyorlar vs. Nadine'in Jake'ini bir kıstas olarak alın."

"Nadine'in Jake'i olup olmadığını bilmiyorum."

"Basitlik olsun diye. Annesine bir ev aldı - bu onu iyi ve sevgi dolu bir evlat olarak nitelendiriyor ama aynı zamanda ona gösterişli mücevherler almayacak kadar da zeki bir adam. Onun güvenliğini, geleceğini düşünmek. Yöneticileri kesinlikle meşgul ederken, aynı zamanda ilgili ve farkında olmaya devam ediyor. Glazier annesine bir ev almadı."

"Tamam."

"Ama New York'ta bir apartman dairesi satın aldı, şehirdeki üssü. Parayı sağa sola savururken, saygın bir para yöneticisiyle yatırım yapmak için de makul bir yüzde ayırıyor. Jake'i tekrar kullanarak, bundan önce iki grubun başında olduğu için arkadaşlarını ve grup arkadaşlarını uzun vadede korumadı, ancak Glaze profesyonelce idare ediliyor. Uyuşturucu bulundurmaktan birden fazla kez ceza almış ve görünüşe göre bu Loxie ile olan ilişkisinin son çalkantılı aylarında Zeus'un tadını almış. Mahkeme kararıyla rehabilitasyona girmiş olsa da, dört ay önce gönüllü olarak Zürih'teki bir tesise girdi. New York'a döndükten sonra da yeni bir albümün kayıtları sırasında -bildirildiğine göre tüm şarkılar tedavi sırasında kendisi tarafından yazılmış ya da birlikte yazılmış- bağımlılık terapisine ve toplantılara devam etti."

"Tamam, burada iyi bir potansiyel var. Şu anda New York'ta mı?"

"Kayıt yapıyor - ve küçük dünya departmanında - Glaze East Side Sound'u kullanıyor - bu Jake Kincade'in stüdyosu."

"Tamam, onunla sabah konuşurum."

Cıvıladığında bağlantısını yakaladı. "Dallas."

"O burada!" Sert fısıltı bir gürültü duvarının altında tısladı. "Mavi Dreads. Teğmen? Ben Brad Smithers. Onu az önce gördüm."

Eve çoktan kalkmış ve harekete geçmişti. "Yaklaşmayın. Kendi güvenliğinizi çağırın, çıkışları kapatsınlar. Ben yoldayım."

"Nereye?" Roarke ceketini alırken sordu. "Şehir merkezinde Screw U diye bir batakhane var. Kız orada."

Roarke şapkasını ve atkısını kaptığı gibi kapıdan çıkıp üniformaları çağırmaya başlamıştı bile.

16

Kulübe girmeden önce Loxie bir tablet Buzz patlattı. Evde birkaç tableti daha vardı ve Erotica'dan da yeterli miktarda almıştı. Ama parti hediyeleri için Janis'ten para alacak ve kendi parasını adalara yapacağı geziye saklayacaktı.

Ruh hali hemen yükseldi - Buzz ve kalabalık, çığlık atan müzik, ışıkların parıltısı ve girdabı.

İnsanlar, onu tanıyan, onu isteyen, onu kıskanan pek çok insan.

Glaze'i aramaya özen gösterdi ve VIP kabinlerinden birinde gördü. Sadece fahişeleri değil, başçısını, sert bakışlı menajerini ve tanımadığı üçüncü bir çift memeyi de fark etti.

Onun bir çift memeye sırtıttığını, gülmek için ona doğru eğildiğini gördüğü anda, kaşıntısını kaşıyacak kişinin o olacağına karar verdi.

Ceketini döndürerek çıkardı. Parıltılı, kısa, dar, kasıklarını saran bir etek ve göbeğine kadar bir tül şeklinde açılan bir bluzla çıplak bacakla dolaşmıştı. Kalın zincirler pensin içine sarkıyor ve üst kısmın altında açıkça görülen göğüs ucu kelepçelerine takılıyordu.

Kulübe giderken neredeyse donacaktı ama Glaze'in göğüslere zaafı olduğunu biliyordu ve ona zincirlerle kelepçeleri o vermişti.

Onlara ne yaptıklarını hatırlayacaktı.

Yüksek, kavisli topuklu, kalın kısa çizmeleriyle kalabalığın arasından süzüldü.

Onu gördüğünde, gözleri buluştuğunda ve sadece birkaç vuruş için tuttuğunda, meme uçları cam parçaları gibi kelepçelere karşı sertleşti.

"Selam, G-man." "Lox.

Nasıl gidiyor?" "Yukarı, yukarı ve uzağa."

Bağlamak zorundaydı, müziğin sesi bunu gerektiriyordu. Masanın üzerine eğildi, derin bir kavis çizdi, kırmızıdan siyaha çalan dudaklarını abartılı bir öpücükle büzdü.

"Seni buralarda görmedim." "Buralarda değildim."

"Evet, başka bir detoks, değil mi? Bir içkiye ihtiyacım var." Bardağını aldı, biraz içti. "Tanrım, WTF."

"Maden suyu, biraz limon." Bardağı ondan geri aldı ve bir kenara koydu.

"Güçlüler nasıl da düştü. O güzel kışını kaldır ve tekrar yaşamak istiyorsan, ben oradayım."

Kalça sallayarak Janis'in ve her zamanki kalabalığın bir araya toplandığı başka bir kabine doğru ilerledi.

"Hey, Lox. Bu gece gelip gelmeyeceğini merak ediyordum."

"Yapacağımı söyledim, değil mi?" Kışını diğer ikisinin arasına sıkıştırdı, Glaze'in kabinine doğru eğildi. Bacaklarını açtı.

Kendini beğenmiş gülümsemesi, onun standına doğru baktığında, sadece bakmadığını değil, kafasını yeni memelerle birleştirdiğini gördüğünde soldu.

Misilleme olarak elini yanındaki adamın sikinin üzerine koydu ve alaycı bir şekilde sıktı. "Bir içki ve hesap almak için kimi becermem gerekiyor?"

Masadan rastgele bir içki aldı ve fondip yaptı. Ve mavi saçlı kadının gölgelerin arasından çıkıp barın ucuna oturduğunu görmedi.

Loxie, yardımsever Janis'e bir tablet daha Buzz verdi, yardımsever aleti çekti - Bernie, diye hatırladı, belki de Bernie

-Dans pistine. Glaze'in görüş alanına girebilmek için kıvrılan, gıcırdayan bedenlerin arasından geçti.

Sırtını partnerine döndü, kığını onun kasıklarına dayadı, elleri göğüslerinin üzerinde kayarken, zincirleri hafifçe çekiştirirken kavis çizdi ve parıldadı.

Glaze bu kez ona baktığında, arkasındaki bedende bir aşağı bir yukarı kayarak dilinin ucunu dudaklarında gezdirdi. Ve elini kasıklarının önüne indirerek parmaklarını davet edercesine kıvrıldı.

Gözleri her zaman olduğu gibi şehvetle yanmıyordu. Bunun yerine... Acınacak halde miydi? diye düşündü. Öfkeyle neredeyse onun kabinine sıçrayacaktı, gırtlığından vahşi sözcükler çıkmaya hazırdı. Etrafında dönerek, kasıklarını kasıklarına sürtünerek, ağzını ağzına sürterek öfkesini körükledi, birden fazla kulüp müdaviminin o anı kaydetmek için bir 'link' çıkardığının tamamen farkındaydı.

Herkes görecekti, her lanet vücut görecekti. Biliniyordu, isteniyordu, kıskanılıyordu.

Bennie, Bernie ya da her kimse ona yapmak istediği her şeyi anlatırken kanı donmuş bir şekilde dinledi.

"Daha sonra. O içkiye ihtiyacım var."

Kabine dönerken omzunun üzerinden bir göz attı ama Glaze onu izlemiyordu. Hatta hesap için işaret etti.

Gidiyorum, diye düşündü. Bırak onu. Becer onu. Her yerini yoklayan ve mıncıklayan elleri iterek uzaklaştırdı.

"Daha sonra dedim." Koyu kırmızıyla dolu martini bardağını kaptığı gibi, uzun bir dizi yutkunmayla bardağın suyunu boşalttı.

Grup en sevilen şarkılarından birine başlarken Glaze'e seslenildiğini duydu.

Mükemmel, diye düşündü. Şimdi bu saçmalığı dinlemek zorundaydı...

Bir kadın, sadece bir anlığına, görüş alanına girdi. Kızıl saçlı, mavi yan saçları vardı. Tüm donanım katmanları onun 4-0'a çoktan ulaştığı gerçeğini gizleyemiyordu.

Yaşlı kaltak, kendini beğenmiş gülümseme, lanet olası deli gözler. Ona parmak atmaya başladı, başka bir içki, başka bir hesap istemeye başladı.

Ve her şey sel gibi geri geldi.

Zehir. Pomtini. Kulüplerden uzak dur.

"Hayır." Mırıldanarak s ö y l e d i , dans partnerini yakaladı ve çığlık atmaya çalıştı.

Bunu bir davet olarak algıladı ve kahkahalar yükselirken, müzik çığlık atarken onu kuru kuru becermeye başladı.

Kızın nefes nefese kalması, eli eteğinde olan adamın inlemesine neden oldu.

Sonra müzik sustu; ışıklar karardı.

T o p a l l a d ı ğ ı n d a , Bennie -bu Bennie'ydi- onu ayağa kaldırmaya çalıştı.

"Siktir, bayıldı."

Onu tekrar kabinin üzerine bıraktı. Bilinci yerinde olmayan, aslında çoktan ölmüş olan kadın yere yuvarlandı ve kriz geçirmeye başladı.

Şu anda Bliss Cather'ın katilini canlandıran kadın memnun bir şekilde gülümsedi. Aklanmıştı. Arkasını döndü, barmenin şaşkın ve dehşete düşmüş bakışlarını yakaladı.

Doğruca ona baktı, onun içine. Ve elinde bir 'link' vardı. Adam bir şeyler bağırduğunda, müziğin içinde boğulan bir şey, kadın ölü kadının kabininin arkasından bir palto kaptı ve koşarak uzaklaştı.

Ön tarafa doğru değil. Barmen bağırmaya, el kol hareketleri yapmaya devam etti. Ve kendi şokuyla barın üzerinden atlayarak insanları itti, ona doğru itti.

Aniden döndü, mutfağa çarptı, koşarak arka kapıdan çıktı. Koşmaya devam etti, koştu, köşeyi döndü, paltosunu sürükledi.

Kapüşonlu, kalça hizasında bir kürk vizon olduğu ortaya çıkan bir palto.

Bir blok daha koştu, bir köşeyi daha döndü.

Saçlarını sürükleyerek onları ve kendi saçlarının bir kısmını kopardı. Acelesini, onları bir geri dönüştürücüye atacak kadar yavaşlattı. Ve kürk kapüşonunu koyu kızıl saçlarının üzerine çekerek karakterinden sıyrıldı.

Strongbow buz gibi gecenin içinde kürkünü okşayarak yürüdü. Düşündü: Galip gelen ganimeti alır.

* * *

Eve kaosun içine girdi ve artık çok geç olduğunu biliyordu. Tıpkı kimin cesedini bulacağını bildiği gibi. Loxie Flash, Roarke şehir merkezindeki buzlu yollarda koştururken listede 'link'ine cevap vermeyen tek kişiydi.

Fedainin iri cüssesini işaret etti. "Kapıda kal," dedi ona ve gördüğü ilk üniformalıya doğru ilerledi.

"Bu sahnenin güvence altına alınmasını istiyorum."

"Deniyoruz, Komiser. Burada üç yüz elliye yakın kişi var ve birçoğu sarhoş, birçoğu kafayı bulmuş, birçoğu da her ikisi birden. Az önce daha fazla üniforma istedim."

"Merkez'den Memur Carmichael ve ortağı için Merkez'i arayın."

"Anladım. DB'de iki adamımız var, insanları oradan uzaklaştırdık. Aşırı doz gibi görünüyor. Birisi MT'leri aramış ama o çoktan gitmiş. LT, barmen - Brad Smithers - ona kızıl saçlı, mavi yan saçları olan bir kadın için BOLO yapmasını söylediğini iddia ediyor. Onu gördüğünü ve seni etiketlediğini söylüyor."

"Bu doğru."

"Onu orada yakaladık. Ama kadının kaçtığını söyledi. Güvenliği uyarmış ve onlar da ana kapıdaymış. Kızın onu yakaladığını ve diğer tarafa doğru kaçtığını düşünüyor. Adam takip etmeye çalışmış. Kadın yine mutfaktan çıkmış,

ifadesine göre. Arka kapıya vardığında kadından hiçbir iz görememiş."

Eve başıyla onayladı ve ilerlemeye devam etti. Cesedin önünün kapatılmış olduğunu ve iki üniformalının alanı temiz tuttuğunu görünce biraz rahatlardı. Birisi cesedin üzerini uzun, siyah bir deri montla örtmüştü.

Zehirlenerek öleceği kesin olduğundan, iz sürme ve adli tıpla ilgili olası bir sorun yüzünden dişlerini gıcırdatmamayı tercih etti.

Kurbanı doğrulamak için paltoyu yeterince kaldırdı, ardından ortağına haber vermesini isteyerek ihbarda bulundu.

"Saha teçhizatınız, Teğmen." Roarke ona uzattı.

"Bir dakika bekle. Önce burada bir düzen kurmam gerekiyor."

Dirseğiyle sahneye doğru ilerledi. Deri pantolonlu ve beline kadar dövmelelerden başka bir şey olmayan bir adam onu engellemek için öne çıktı.

"Ekipmana dokunamazsınız."

Rozetine dokundu.

"Evet, ama yine de."

"Şu mikrofonlardan birine ihtiyacım var. Şafaktan önce buradan çıkmak istiyorsan bana bir tane bulup kurabilirsin."

"Bunu yapabilirim."

Kulağının üzerinden kıvrılan bir tane almış.

"Çok ateşlisin. Mikrofon ateşli yani," dedi hızlıca.

Eve sahneye çıktı ve mikrofonla bile bağırarak zorunda kaldı.

"Ben NYPSP'den Teğmen Dallas. Herkesin çenesini kapatmasını istiyorum. Kesin şunu! Ne kadar çabuk işbirliği yaparsanız, bilgilerinizi o kadar çabuk alır ve gitmenize izin veririz."

"Kahrolası polis devleti!" diye bağırdı biri.

"Burası bir suç mahalli ve Polis Merkezi'nde yeterli imkanlarımız olsa da, çoğunuzun geceyi tankta geçirmek isteyeceğinden şüpheliyim. Çoğunuzun kişisel arama yapılmasını ve ardından da kendinizi bulundurmakla suçlanmayı isteyeceğinizden de şüpheliyim."

"Narkotik orospusu!"

Eve, "Cinayet masası kaltağı," diye düzeltti. "Her birinizi sorguya çekmekten ve Loxie Flash'ın ölümüyle ilgili olarak sizi sorgulamaktan mutluluk duyacak biri."

"Loxie!" Biri çığlık attı ve ardından şikâyetleri bastıracak kadar yüksek sesle hıçkırmaya başladı.

Kimlik fotoğrafından Glaze olduğunu anladığı adam yaklaştığında Eve kıpırdandı ve elini usulca silahının üzerine koydu.

"Onları sakinleştirmeye yardımcı olabilirim. Beni tanıyorlar."

Yorgun görünüyordu, diye düşündü. Üzgün. Boyun eğmiş. Ama tehditkâr değildi.

Kadın başını salladığında, adam bir mikrofon daha aldı ve sahnede ona katıldı.

Eve'in anlayamadığı bir şekilde, kalabalıktan çılgın bir tezahürat yükseldi.

"Yapma bunu." Sesini yükseltmedi ama elini kaldırdı. "Bunu yapma," diye tekrarladı. "Bunun zamanı değil. Çoğunuz Lox'u tanıyorsunuz. Sizden biraz saygı göstermenizi istiyorum. Sakin olun, tamam mı? Sakinleşin ve şu işi halledelim."

Eve onlara, "Herkesin oturmasını ve sessiz olmasını istiyorum," dedi. "Memurlar bilgilerinizi ve ifadelerinizi alacaklar. Düzenli bir şekilde serbest bırakılacaksınız."

Mikrofonu çekip Glaze'e döndü. "Adam Glazier, değil mi?"

"Evet."

"Kalmana ihtiyacım olacak. Seninle konuşmam gerek ama bu insanların çoğunu dışarı çıkarmamız lazım."

"Elbette."

Üniformalılara talimatlar verdikten sonra Brad Smithers'ın barın sonunda oturduğu yere doğru ilerledi.

"Onu gördüm, kızıl saçlı olanı. Onu gördüm ama artık çok geçti." "Elinden geleni yaptın. Doğru olanı yaptın. Loxie dinlemedi."

Bana nasıl geçtiğini anlat."

"Tamam." Bir nefes verdi, bir nefes daha çekti. "Gözümü dört açmıştım ve dediğin gibi haber verdim. Meşguldük. Bir sürü insan geldi çünkü şehir insanların evde kalmasını istedi. Bu kırmızı bayrak gibi bir şey, anlıyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Mola verdim, mutfağa döndüm ve biraz yemek aldım. Ben moladayken Loxie gelmiş olmalı. Muhtemelen gelmiştir. Geldiğini görmedim. Sadece birkaç kişinin onun Glaze'e nasıl asıldığını ve Glaze'in buna izin vermediğini konuştuklarını duydum. Sonra kızıl saçlıyı gördüm. Onu barın sonunda gördüm. Onu daha önce görmedim ya da içeri girdiğini görmedim. Sadece oradaydı. Kalabalıktı, bu yüzden yanımdan geçip gitmiş olabilir. Eğer ben-"

"Eğer yok, Brad. Onu gördün, beni etiketledin."

"Tam o anda, yemin ederim. Malted'a gitmem bir dakika sürdü, o bizim fedai. Birkaç dakika. Ve geri döndüğümde. Tanrım, geri döndüğümde o-Loxie-yerdeydi. Kasılıyordu. Söylediğin gibi yanına gidecek ve belki de onu bardaki yerime taşıyacaktım ama..."

Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Loxie'yi yerde gördüğümde dokuz-bir-bir'i işaretleyecektim. Kızıl saçlı da orada durmuş izliyordu. Beni gördü, kızıl saçlıyı. Benim onu gördüğümü gördü ve kaçtı. Malt'a bağırmaya çalıştım ama beni duymadı. Peşinden koşmaya çalıştım ama takıldım. Arka kapı mutfaktan geçiyordu, ben de öyle düşündüm. Koşarak içeri girdiğimde sordum, doğruca arka kapıdan çıktığını söylediler. Yeterince hızlı değildim. Onu kaybettim."

Gözlerini ovuşturdu. "Daha önce hiç kimsenin öldüğünü görmemiştim. Bu çok kötü. Dostum, çok kötü. Sanatçı polise düzgün bir tarif bile veremedim. Ama şimdi verebilirim." Tekrar kaydırı. "Ona yeterince iyi baktım ve kafamda canlandırdım. Burası garip bir ışık altında, ama iyi baktım."

"Yarın Merkez'e gelip onunla çalışabilir misin?" "Evet. İlk iş gelebilirim. Kesinlikle gitmiyorum bu gece uyumak için."

"Sen Şimdi eve git. Orada kimse var mı?"

"Evet, iki oda arkadaşım var ama... Bir kız arkadaşım var. Sanırım onun evine gideceğim."

"Sana ulaşım aracı bulacağım."

"Getirmek zorunda değilsin."

"Dışarısı çok kötü. Seni kızına gtrecekiz."

Ayarlamak için yürüdü, sonra diğer barmenleri aldı.

Ve hâlâ titreyen, cinayet silahının tabanını dolduran ve çalkalayan kişiyi buldu. Barmenlikteki ilk ayında olan Sasha Quint ifadesini verirken titredi ve sızdı.

"Brad bana kızıl saçlı ve mavi saçları olan bir kadına dikkat etmemi söyledi. Onu görürsem ona söylememi, özellikle de pomtini sipariş ederse. Dikkat etmedim, çok meŐguldk ve otomatik olarak gittim. Adamın biri barın her tarafına bir çığlık makinesi devirdi, sonra da yüzüme vurdu. Gerçekten çok sertti, ben de onu temizleyip yenisini hazırlıyordum, o sırada oturmuş olmalı."

"ığlık atmadan önce orada oturmuyor muydu?"

"Sanmıyorum, gerçekten sanmıyorum. Yüzde yüz emin değilim, tamam mı? Ama sanmıyorum. Ve ben bu sik kafalıyla uğraşıyorum, o da pomtini sipariş ediyor. Parayı ve sağlam bir bahşış bıraktı. Ben daha çok sik kafalıyı ve bahŐıŐı düşünüyordum. Brad de moladaydı sanırım, insanlar içki için bağırıyordu ve benim de doldurmam gereken iki masa sipariŐi vardı.

Bir hıçkırığı bastırdı. "Başım belada mı?"

"Sana başka bir Şey söyledi mi?"

"Hayır. Sanmıyorum. Sadece 'pomtini' dedi ve parayı bıraktı. Ben de hala bardağı devirmişim gibi bana kızan sik kafalının ığırtkanını bitirdim, ki devirmedim, ve masa sipariŐlerinden birini bitirdim, pomtini'yi karıŐtırdım, parayı aldım, diğer masa sipariŐini doldurdum. Artık orada oturmuyordu, sanmıyorum, çünkü Dorinda

-Garson kızlardan biri geldi ve başka bir sipariş getirdi, sanırım onu görmüştüm. Brad geri dönmüştü ve ben 'vay be' diye düşündüm, sonra kıyamet koptu."

"Kıyamet koptuğunda onu gördün mü?"

"Hayır. Hayır, pek sayılmaz. İnsanlar bağıırıyordu ve Tanrım, Brad barın üzerinden atlayıp koşmaya başladı. Sonra bazı insanlar normalden daha fazla itişip kakışmaya başladı. Sonra VIP-4'te kötü bir şeyler olduğunu anladım ama ne olduğunu bilmiyordum. Ne olduğunu anlamadım. Flash'ın öldüğünü biliyorum. Aşırı dozdan öldü, değil mi?"

"Kastettiğiniz şekilde değil. Pomtini için paran var mı?"

"Kasaya koydum. Bahşişi cebime koydum.

Bunu rapor etmeniz gerekiyor ama..."

"Ona ihtiyacım var. Sana bunun için bir makbuz vereceğim ve onu geri alacaksın."

"Tamam." Bar önlüğünün cebinden birkaç banknot çıkardı, taze, marul gibi gevrek bir beşlik çıkardı. "Bu çünkü yepyeni."

Eve Roarke'a işaret etti, sonra bir makbuz programladı, çıktısını aldı ve uzattı. "Gidebilirsiniz."

"Başım belada değil

mi?" "Hayır."

"İçki yaptığım için gerçekten üzgünüm."

Eve, Loxie Flash kadar üzgün değilim, diye düşündü ve saha çantasından bir kanıt torbası aldı.

"Peabody az önce McNab ile birlikte geldi."

"Güzel." Beş dolarlık banknotu çantaya attı, işaretledi ve mühürledi.

"Ne yapabilirim ki?"

"Burada kamera olduğundan şüpheliyim. Dışarıyı gözetleyip onu bulun. McNab'i kişisel cihazlarına koyabilirim. Peabody."

Soğuktan yüzü pembeleşen Peabody bir adım öne çıktı. "Hangisi o?"

"Loxie Flash. Bir ekran sipariş edin, sonra VIP-4-Flash'ın masasının yakınında oturan herkesi toplayın - ifadelere, temaslara ve serbest bırakmalara başlayın. Kızıl saçlıyla teması olan ya da onu iyi gören herkesi tutun. Glazier ve grubunu bırakın, onu ayrıca sorgulamamız gerekiyor. Ben garsonlar ve masa arkadaşlarıyla başlayacağım."

"Glaze de mi burada?"

"Evet. Bu bir ikramiye miydi, yoksa o mu ayarladı? McNab, üniformalarda kurbanın çantası ve ceketı var. Cep bağlantılarını kontrol et. Onunla bu akşam erken saatlerde konuştum ve büyük olasılıkla bugün öğleden sonra ya da öğleden sonra civarında bir e-posta bıraktım. Bakalım kim ve başka ne var."

"Ben hallederim."

Eve garsonları araştırmaya başladı ama bir yere varamadı. Arabadan inene kadar hiçbir şey görememiş. İlk olay yerine geri döndü.

"DB'nin masasındaki insanlar nerede?"

"Onları mahrem bir odaya yerleştirdik ama kapıya bir adam koymak zorunda kaldık. Doğruyu söylemek gerekirse, bir avuç pislik, Teğmen."

"Sanırım tam uyum sağladılar. İsimler?"

Adam defterini kontrol etti ve kadın da isimleri kendi defterine aktardı. Merdivenlere yöneldi, McNab onu selamlayınca durdu.

Ekose kar botlarının üzerinde koşarak geldi. "Son mesajını görmek isteyeceksin. Onunla konuşmanızdan yaklaşık yirmi dakika sonra geldi."

Linki aldı, okudu.

"Hayır diyemedim ve evde kaldım." "Janis Dorsey'den."

"Onun grubundan biri. En azından bu basit tutuyor. O üst katta. Onunla şimdi konuşacağım. Roarke kapı kameralarını aldı. İfadeler ve bağlantılar konusunda yardım edebilirsin. DB'ye başlamadan önce bu insanların çoğunu temizlemem gerekiyor."

"Anlaşıldı. Ekran yolda."

"Geldiğinde bana haber ver." Üst kata çıktı ve özel oda kapılarından birinin üzerindeki üniformaya yöneldi. Onu

gördü

kendi bölümünden Shelby'ydi.

"Burada kalın memur bey."

"Evet, efendim. Efendim, onları oraya sürdüğümüzde yarı taş kesilmişlerdi."

"Bu eğlenceli olmayacak mı?"

Eve içeri girdi. İki erkek, üç dişi olduğunu fark etti. Erkeklerden biri ve dişilerden biri şu anda birbirlerine dil atıyorlardı. Erkeğin eli, dişinin parıltıyla boyanmış meme ucuyla açıkta duran sol göğsünü sıkıyordu.

Odaya girdiklerinde yarı taş kesilmiş olabilirlerdi ama bitiş çizgisini geçmişlerdi.

"Gördüğüm kadarıyla hepiniz arkadaşınızı kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyorsunuz." Pembe örgülerle dağılmış yarım mil uzunluğunda sarı saçları olan bir kadın cam gibi gülümsedi. "Loxie kustu ve tam üzerine düştü. yere."

Yanındaki, pantolon yerine siyah-beyaz vücut boyasını tercih etmiş olan kadın kıkırdadı.

"Evet, bu çok komik. Eski kusma, plop ve yok olma."

"Sol kış yanağımın canı cehenneme." Diğer erkek homurdanarak paylaştıkları tek kişilik yatakta daha da eğildi. "Kaltak her zamanki gibi ortalığı karıştırıyor."

Eve rozetini çıkardı ve yüzüne vurmak için yaklaştı. "Ben Cinayet Masası'ndanım, seni geri zekalı. Ölüm benim işim. Loxie Flash öldü."

"Ciddi bir şekilde değil. Kusup yere düşmeden bir dakika önce onu beceriyordum."

"Bunu onun son kamburu olarak düşün."

"O öldü mü?" Sarışın gözlerini kırıştırdı ve cam gibi gözlerinde küçük bir akıl sağlığı parıltısı belirdi. "Yani, öldü mü?"

"Evet. Siz ikiniz." Eve dil atma yarışını bozmak için yatağı tekmeledi. "Kesin şunu, örtün."

"Seks hayattır, dostum."

"Eğer beyninin yerine geçen o zavallı şeyi çıkarırsan, onu ve seni Merkez'e götürür, bir kafese kapatır ve önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca seni unuturum. Adamım."

Eli, kasıklarındaki şişkinliği örten üç düğmeyi çözerken durakladı. "Kahretsin, bir kaltak hafiflemeli."

Eve kapıyı açtı, parmakları Shelby'ye doğru kıvrılmıştı. "Memur bey, o aşırı puştı merkeze götürün, toplum içinde edepsiz davranışlarda bulunmaktan kayıt altına alın ve diğer sapıkların yanına atın."

"Dur, dur." İki elini de havaya kaldırdı. "İndir onu, tamam mı? Ben sakinim. Sakinim."

Eve, Shelby'ye "Beklemede kal," dedi ve kapıyı tekrar kapattı. "Ben aksini söyleyene kadar sessiz ol. Janis Dorsey."

Sarışın elini kaldırdı, parmaklarını oynattı.

"Loxie'nin bu gece aptal grubunuza katılma planı var mıydı?"

"Ben... Bilmiyorum. Birkaç gündür onunla takılmıyordum."

"Bu akşam ona mesaj atmışsın."

"Öyle mi? Bilmiyorum." Yanındaki kadına baktı. "Yaptım mı?"

Kadın omuz silkti. "Söylememiştiniz."

"Ama ben... Uh-uh, ben yapmadım. G-man geldi, o da gelirse biraz güleriz diye düşündüm ama sonra dans etmek istedik ve unuttum. Her neyse, bir süre önce yemeğe gittiğimde Palisades'te olduğunu mesaj attım ve çok kızdı. 'Neden umursayayım ki' dedi. Ben de umursamamam gerektiğinden emin olamadım çünkü sinirlendiğinde çok kaba oluyor. Sonra yine de geldi."

"Bağlantını göreyim."

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum." Kasıklarındaki şişkinlik durmuş olan Eve'e sert bir bakış attı. "Arama iznine ihtiyacı var."

"Bir tane bulabilirim ve sen de Merkez'e gidip ben bulana kadar bekleyebilirsin, ben arkadaşının soğuk, ölü bedenini inceleyene kadar, morga götürülene kadar, ben olay yeriyle işimi bitirene kadar bekleyebilirsin. Sonra gelip seni nezarethaneden çıkaracağım."

"Yapamazsın-"

"Sizi sessiz kalmanız konusunda uyarmıştım. Tekrar konuş, engelleme, ahlaksız davranış ve cebinde içtiğin şeylerden arta kalanları bulundurmakla suçlanıyorsun."

"Onu görebilirsin, onu görebilirsin." Janis küçük, işe yaramaz çantasını açtı ve 'link'ini çıkardı. Çantayı o kadar hızlı kapattı ki Eve kalanların bir kısmının küçük ve işe yaramaz çantanın içinde olduğunu düşündü.

Eve 'link'i aldı, metinleri çağırdı. Sonra da ekranı çevirdi.

Janis'in yüzüne baktı, şaşkınlığını gördü. "Ama ben yapmadım! Hey, Dodo, bak! Bu benden değil. Benim imzam yok."

Dodo tırnaklarını incelemeyi bıraktı ve ekrana baktı. "Sahte. Mesajlarını imzalıyor. Jadar. J'li radar gibi, değil mi? İmza yok, onun değil."

"Bakabilirsin, devam et ve bak, tüm mesajlarıma. Sana gösterebilirim."

"Onları bulabilirim." Eve onları aradı, dedikoduları, saçmalıkları, gösterilen saçmalıkları görmezden geldi. Ve her birini Jadar imzalı çizgiyle gördü.

"Pekala, 'link'ini kimseye ödünç verdin mi?"

"Sanki!"

"Bütün akşam elinizde miydi?" "Masanın üzerindeydi."

"Tam masanın üzerinde, mesela hepiniz dans etmek için kalktığınızda." "Elbette. Kimse çalmayacak, değil mi? Ve bende daha fazlası var."

Evde zaten. Kapüşonlum gibi değil. Biri benim kapüşonlumu standdan almış ve o benim en sevdiğim kürkümdü. Her neyse, Loxie'ye mesaj atmadım."

"Bağlantıya ihtiyacım var. Size bir makbuz vereceğim." Janis iç çekti. "Bummed."

"Geldiği andan itibaren benim için gözden geçir."

"Tamam, onu G-man'in standında gördüm. O da Orada bir grupta birlikteydi ve kızın ona çok sert asıldığını gördüm ama adam ısırmadı, değil mi? O da bizimle takılmak için geldi, içkimi aldı, değil mi Dodo?"

"Höpdürdeterek içti. Ona bir tabak verdin- Hey," diye itiraz etti Dodo, Janis dirseğiyle ona vurduğunda. "Ne sikime umurunda ki?"

"Her neyse," dedi Janis hızla. "Loxie bir içkiye daha ihtiyacı olduğunu söyledi, ama sonra Bennie'nin yanına gidip seksi bir dans yaptı, sonra geri geldi, içkisini içti. Sonra... yere düştü. Plop, sonra kusmuk. Herkes ayağa fırladı çünkü, vay canına. Gerçekten öldüğünü düşünmemiştim. Düşünmedim."

Sen hiç yaptın mı? Eve merak etti. "Ölmeden önce içtiği içkiyi nasıl aldı?"

"Ah... Sanırım o sipariş etti?"

"Kim servis etti?"

Janis omuz silkti, Dodo'ya baktı. Bir omuz daha silkti, Bennie'ye baktı.

"Kulübeye geri döndüğümüzde oradaydı."

Eve ikinci erkeğe baktı ve alaycı bir gülümseme aldı. "Konuş."

"Küçük memeler. Memeleri fark ederim." Elini şu anda yanında kıvrılmış, sızmış ve horlayan kadının kısmen örtülü göğsünün üzerinde gezdirdi.

"Sunucunun göğüsleri küçüktü."

"Üstünde zar zor şişlikler oluşmuş. Seninki gibi."

Bunun geçmesine izin verdi. "Onunla ilgili başka bir şey fark ettiniz mi?"

"Bir hayran." Bilinci yerinde olmayan kadının göğsüne tekrar uzanmaya başladı, Eve'in gözlerindeki sert parıltıyı yakaladı. Dolaşan elini tekrar kalçasına koydu.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Garson olmadığını varsayıyorum çünkü hepsi kısa siyah etekler ve dar kırmızı üstler giyiyor ve o değildi. Takılanlar her zaman içki gönderir. Ve başka şeyler," diye ekledi o gülümsemesiyle.

"Ne giyiyordu?"

"Öyle değildi. Ev boyası, kırmızı, sahte yan saçlar, mavi."

"Göğüslerini ve saçını fark ettin."

"Onun göğüsleri çünkü benim bir aletim var. Saçları çünkü yaptığım ve olduğum şey bu. Sylvio, rock yapanların saç tasarımcısı. Biraz çalışabilirsin. Biraz ateş katmak için biraz Brimstone röfle."

"Bunu aklımda tutacağım."

Mahremiyet odasındaki grubun anılarını ve gözlemlerini toparlaması istediğinden daha uzun sürdü. Kadınlardan biri uyuduğu için Eve onun eve götürülmesini ayarladı ve gerekirse daha sonra gelmesini sağladı.

En azından o geri döndüğünde paravan gövdeyi kapatmış ve müşteri sayısının en az yarısı dışarı çıkarılmıştı.

Eve önce Glaze'in standına gitti. "Sizden bir süre daha beklemenizi rica edeceğim."

"Sorun değil, ihtiyacınız olduğu sürece. Ama diğerlerinin eve gitmesine izin verebilir misiniz?"

O daha cevap vermeden solundaki adam başını salladı. "Biz yapıyoruz, kardeşim. Hepimiz yapıyoruz."

"Çok memnun olurum." Eve arkasını döndü ve ekrana doğru ilerlemeye başladı. Roarke onun önünü kesti.

"Gelip gidiyor. Bir göz atmak isteyebilirsiniz." Ona bir el cihazı uzattı. "Yayını kopyaladım, sadece onun kısmını. Birincisi, geliş, ön kapı kamerası. İkincisi, arka kapıdan çıkış."

Eve yayını inceledi. Şapka, gözlük, video sarayında taktığının aynısı. Koyu renk, diz hizasında, manşetlerinde, eteklerinde ve kollarında bir çeşit simli örgü olan ceket.

Omuzlar. Kalın topuklu bilek botları-üstünden sarkan kurukafalı altın zincirler. Yıldız desenli deri pantolon.

Janis'in kullandığı işe yaramaz çantadan daha büyük bir omuz çantası. Bir şişe zehir ve gerekli parayı alacak kadar büyüktü; gözlükleri, eldivenleri, atkıyı ve şapkayı koyacak kadar da yer vardı.

Zaman damgasını not etti, Strongbow'un kulübe Eve'in kurbanla konuştuğu saatlerde girdiğini hesapladı. Belki biraz daha önce.

Çıkışa doğru yöneldi. "Çantayı aldım," diye not etti. "Çapraz takıyor. Sırtındaki kayışı görebiliyorum. Bir palto taşıyor ama içeride giydiği palto değil."

"Hayır," diye onayladı Roarke. "Bir çeşit kürke benziyor ve bir başlığı var. Aşağıya doğru sarkıyor."

"Evet, anlıyorum. Vizon olacak. Kahretsin, kurbanın standından paltoyu kaptı. Soğukta ve rüzgârda montsuz koşmayacak kadar akıllıydı. İşte ayaklarının üzerinde düşünmek budur."

Cihazı ona geri verdi. "Taksi şirketleriyle iletişime geçmeye başlayın. Bulunduğu yerin yarıçapı 10 blok. Onun tarifine uyan bir pikap."

"Rozet numaram olmadığı için işbirliği yapmayabilirler."

"Bir yolunu bulacaksın." Buna şüphe yok, diye düşündü Eve. "Muhtemelen taksiye binmemiştir. Belki metroyla. Ya da otobüse binmiştir. Taksiler bütçe için zor ama oradan başlayacağız."

Peabody'yi aradı, McNab'i gördü. "McNab!" "Yo."

"Transit Authority. Brooklyn'e giden hatlarla başlayın. Kapüşonlu vizon ceket giyen bir kadını tarasınlar. Eşkalini ekleyin, eğer beyni varsa -ki var

-Korkularını atmış olacak. Metrolar ve otobüsler istiyorum."

"Tamamdır."

Öyle olmasını umuyordu.

"Peabody kulüpte parıltılı örgüsü olan koyu renk bir palto arasın. Muhtemelen ev yapımıdır. O bilir."

Eve paravanın arkasına geçti. "Tamam, Loxie, seni aptal, elimizden geleni yapalım."

Deri paltosunu çıkarıp yastıklı kabinin üzerine attı. Ve elinden geleni yaptı.

Peabody paravanın arkasına geçtiğinde Eve saha çantasını kapattı. Çömeldiği yerden doğruldu.

"Yuvarlarsak, ben buraya gelmeden on sekiz dakika önce." "Uçmuş olmalısın."

"Roarke araba kullanabilir. Strongbow mesajı moron Janis Dorsey'nin 'link'inden gönderdi - moron arkadaşlarıyla dans etmek için kalktığında masanın üzerinde bıraktığı linkten. Loxie'nin bir dakikadan kısa bir süre içinde cevaplayarak ölüme gittiğini bildirdiği mesajı gönderdi, geri çekildi ve bekledi. Burası çoğu kafası güzel bir sürü moronla dolu."

Eve cesede acıma ve tiksinti karışımı bir duyguyla baktı. "Loxie gelene kadar bekliyor ve Loxie lanet olası senaryoyu oynayıp eski sevgilisiyle seks yapmaya çalışmıyor mu? Anlatılanlara göre, adam seks yapmamış. Buraya geliyor, içiyor, biraz daha kaçak içki alıyor, dans etmek için kalkıyor. Bu da Strongbow'un içkiyi sipariş etmesi, zehri bahşiş olarak vermesi ve lanet olası masaya kendisi koyması için mükemmel bir zamanlama sunuyor."

"İçkiyi o servis etti. Adamım, bu çok cesurca."

"Risk ve ödül," diye mırıldandı Eve. "Bir yabancıнын içki koyması kimsenin umurunda değildi. İçinde ne olabileceği kimsenin umurunda değildi. Muhtemelen iyi bir şeyle dolu olduğunu umuyordu. Geri geldi, içti, dans ettiği adamın onu mıncıklamasına izin verdi. Ve ilaç etkisini gösterdi. Eğer söylendiği gibi ve renginden de anlaşılacağı gibi siyanürse, nefes almakta güçlük çekmiş, kendini kötü hissetmiş, tuhaf olmuş."

"O zaman düşündü mü?" Eve'in sesine bir parça öfke sızdı. "O zaman bir sik kafalı olamadığı için kendini öldürdüğünü aklına geldi mi? Kim

Kim bilir? Bayılır, banktan düşer. Nöbet geçirmeye başlıyor. Yüzüne kiraz kırmızısı geliyor. Sistemi isyan ediyor, onu zaten öldürmüş olan şeyi dışarı atmaya çalışıyor. Etrafındaki moronlar ciyaklıyor, çırpınıyor ve gülüyor. Bahse girerim ölümünün videoları çoktan ortalıkta dolaşmaya başlamıştır. Bu arada, cidden moron olmayan barmen sadece polisleri aramakla ve fedaisini ön kapıya çıkarmakla kalmıyor, aynı zamanda katille göz göze geldikten sonra, kaçarken onu yakalamaya çalışıyor. Moronlardan birinin montunu kapacak kadar akıllıdır, ki bu mont şanslı gününde vizon kapüşonludur. Mutfaktan dışarı fırlar ve gider.

"Loxie de öyle, MT'ler ona ulaşmadan çok önce."

Peabody, "Birkaç kişi onu bir an için görmüş," diye ekledi. "Kaçarken bir çifte çarpmış. Alkol, kaçak göçmenler ve ışıklandırma göz önüne alındığında eşkaller beklediğiniz gibi. Buraya gelirken giydiği palto bende."

"Bizim için bir sayı."

"McNab mutfaktan bir torba getiriyor. Yeterince büyük torbamız yok. İyi yapılmış, profesyonelce yapılmış. Yetenekli, Dallas ve profesyonel bir makinesi var. Ucuz, karışıklı bir malzeme ama sıcak tutsun diye iyi bir astar koymuş. Ucuz bir örgü ama mükemmel dikilmiş. Ceplerinde bir şey yok." "Bir çantası vardı, her şeyi oraya koydu. Nereden aldın?"

Paltoyu buldun mu?"

"Bar taburesinin üzerine bırakmış. Bana öyle geliyor ki içkiyi sipariş ettiğinde oraya asmış. İçkiyi masaya götürürken de orada bırakmış."

"Ama onun için geri dönmedim. Burada, kabine yakın bir yerde kaldı. Senaryoya uygun gittiğinden emin olmak için izlemek istedi."

"Sanırım Brad'in onu yaptığını görünce tezgahdaki en yakın paltoyu kaptı. Vizon mu dedin?"

"Evet." Eve sinirli bir şekilde ellerini ceplerine soktu. "Eğer rehin vermeye ya da satmaya çalışırsa, şansımız yaver gidebilir. Aptal sahibinden eşkalini aldım. Onu dışarı çıkaracağız. Listedeki diğer kadınlarla temasa geç Peabody, Yola Bloomfield ile temasa geç."

Moronun 'link'inden de bir mesaj almış. Ve listenin geri kalanından da. Bakalım başka bir 'link'ten mesaj almışlar mı?"

"Gerçekten geç oldu, Dallas."

"Onun için çok daha geç." Eve tekrar Loxie'ye baktı. "Ölü arabasını ve süpürgecileri alalım."

Dışarı çıktı, polisler ve uzman danışman sivil dışında orada bulunan tek kişiye doğru ilerledi.

"Beklemek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Önemli değil," dedi Glaze ona.

"Sizinle konuşabilir miyim, Bay Glazier? Şurada."

"Glaze," dedi ayağa kalkarken, yanında oturan esmerin omzuna bir el koydu. "Bay Glazier benim babam."

Onu cesetten ve arkadaşlarından uzak bir masaya götürdü.

"Merhumla bir zamanlar ilişkiniz vardı."

"Bir zamanlar pek çok şeydik." Soluk, soluk tenine karşı derin, koyu renk gözleriyle zorlayıcı bir yüzü vardı. Saçları da neredeyse gözleri kadar koyu renkti ve saçlarının etrafında uzun bir dalgalanma vardı. "Çok uzun bir süre boyunca pek çok şey olduk. Asla sen olacağını düşünmüyorsun. Çok sert oynayacak, çok fazla eğlenecek, o çizgiyi aşacak ve çekip gidecek olanın sen olacağını. Lox yenilmez olduğunu düşünüyordu. Eskiden ben de öyle düşünürdüm."

Eve aşırı doz konusunda onu ikna edemedi. "Bu gece buraya geleceğini biliyor muydun?"

"Hayır. Sanırım birilerinin ona burada olduğumu söyleyebileceğini biliyordum. En son karşılaştığımızda oldukça sertti."

"Ne zaman oldu bu?"

"Beş ay, üç hafta ve iki gün önce." "Bu çok spesifik."

"Evet. Temizdim. Ondan önceki dokuz hafta ve iki gün boyunca temizdim. Ondan birkaç hafta önce ben ve Lox tekrar kaçmıştık ve ben bunun devam etmesini istiyordum."

patladı. Lauren'la görüşmeye başladım." Kabininin bulunduğu yöne doğru baktı.

"Onunla lanet olası bir kitapçada tanıştım, inanabiliyor musun? Düzgün kalmaya çalışıyordum ve çok okuyordum. Tesadüfen bir yere girdim, hiç gerçek kitabım yoktu. Onun vardı, orada çalışıyordu. Konuşmaya başladık ve ... önemli değil. Onu görmeye başladım, nasıl olabileceğini anlamaya başladım. Sonra bir gece huzursuzlandım. Dokuz hafta iki gün temiz kaldım ve huzursuzlandım, Styx'e gitmeye karar verdim - başka bir kulüp, buradan pek farklı değil."

Yer değiştirerek sahneye baktı. "Pek farklı değil," dedi tekrar. "Sadece biraz müzik dinlemek, belki bir sette takılmak istedim. Kendime böyle söyledim. Belki bir bira içerim. Bir taneden ne olur ki? Ve işte Loxie. Birlikte kafayı bulduk, evime döndük, daha da kafayı bulduk."

"Ertesi öğleden sonra hasta, gergin ve kendimden nefret ederek uyandım. Loxie'den nefret ediyordum. Yine ayrıldık. Lauren'a söylemedim. Söylememe gerek yoktu, çünkü duyulmuştu. Beni görmedi, benimle konuşmadı. Yalvardım. Sonraki birkaç hafta ona her gün mesaj attım. Temizim, birinci gün. İkinci gün, işte böyle."

Ellerini masanın yüzeyine yaydı. Parmaklarında iki kalın gümüş yüzük göz kırpıyordu.

"Sonunda benimle kahve içmek için buluştu. Bana bunun yeterli olmadığını söyledi ve haklıydı. Yardıma ihtiyacım olduğunu söyledi ve yine haklıydı. Kimse beni yapamazdı ve Tanrım, bunu bilmiyor muydum? Yapmak zorundaydım. Ben de yaptım. Zürih'e gittim ve yardım aldım. Müzik yazdım. Kendimi toparladım. Lauren var. Seks yok," diye ekledi alaycı bir gülümsemeye. "Bir yıl temiz kalacağım, bunu kutlayacağız. Kayıt yapıyoruz. Bu gece bu yüzden geldik. Stüdyoda gerçekten iyi günler geçirdik. Beş ay, üç hafta ve bir gündür temizim."

Uzun bir nefes verdi. "Kendimi test etmek istedim. Bir kulüpte oturup, müzik dinleyip, içki içen ve patlayan insanların etrafında olup olamayacağımı görmek istedim. Ve yapabildim. Yapabildim ve bu şimdiye kadar pompaladığım tüm yükseklerden daha iyiydi. Bunu açıklayamam."

"Az önce yaptın."

Ellerine baktı. "Kendimi test etmem gerekiyordu ve ben geçtim. Loxie içeri girip bana tüm sinyalleri verdiğiinde, düğmelere basmadı. Lauren yüzünden değil- ya da sadece onun yüzünden değil. Ama benim yüzümden.

"O köşeyi döndüğüm için kendimi çok iyi hissediyordum. Sonra... Yere düştüğünü görmedim. Sanırım Janis'in çığlığını duydum. Vahşi, kahkahalı bir çığlıktı. Sadece baktım. Sonra gördüm. Loxie yerdeydi, kriz geçiriyordu. Kick'e -bassım, arkadaşım- dokuz-bir-bir'i arayıp sağlık görevlilerini çağırması için bağırdım. Sonunda ona ulaştım. İnsanlar yoluma çıktı, içeri doluştular, video çekiyorlardı. Nabız bulamadım. Birkaç dakika kalp masajı yapmayı denedim ama... Bana bakıyordu, öylece bakıyordu. Orada hiçbir şey yoktu. Sağlık görevlileri gelmeden önce, onlar bir şey olmadığını söylemeden önce biliyordum. Lauren ceketimi getirdi ve üzerini örttük."

Bir nefes verdi. "Bu şekilde kaybettiğim ilk kişi o değil. Er ya da geç ben de olacaktım. Bir skordan sonra bir kulüpte, barda ya da bir ara sokakta yerde yatan ben. Kendimi kurtarmak için onu hayatımdan çıkarırdım. Ama onunkinin sonunu görmek istemedim.

"Bir annesi ve bir kız kardeşi var," dedi. "Anlaşamıyorlar ama... Eğer onlar ilgilenemezse ya da ilgilenmezlerse, bilirsiniz, düzenlemeler ve diğer şeylerle, ben ilgilenebilirim."

"Ailesine ulaşip size haber vereceğim. Birini tarif edeceğim ve kafanızda bir resim oluşturmanızı, onu görüp görmediğinizi düşünmenizi istiyorum. Bu gece, burada ya da başka bir zaman."

"Tamam."

"Bir kadın, kırk yaşlarında ama belki daha genç görünmeye çalışıyor. Beş-altı yaşlarında, ince yapılı. Beyaz tenli. Kızıl saçlı, mavi yan saçları var. Sağ bileğinin iç tarafında turuncu bir ejderha dövmesi var."

Bir an bekledi. "Bu kadar mı?"

"Yarın daha fazlasını yapacağım, ama şimdilik."

"Bu gece gerçekten kalabalığı gözetlemiyordum. Bir test, değil mi? Arkadaşlarımla kabine kapanmış gibiydim. Bazı insanlar

uğradı... Bu gece böyle bir kadın gördüğümü hatırlamıyorum."

"Belki yaşadığınız yerin çevresinde, bir restoranda, kayıt yaptığınız yerin çevresinde."

"Sanmıyorum..." Sözlerini bitirirken gözleri kısıldı. "Belki, evet, evet. Stüdyonun dışında. Geçen haftaki gibi. Yan odaya gittim - oturup kafanızı boşaltabileceğiniz ya da bir toplantı yapabileceğiniz bir alan. Köprüyü çivilemiyordum, sadece sakinleşmek istiyordum. Pencereden dışarı baktım. Şu kötü paltolu kızıl saçlı, bütün o parıltılı süslemelerle stüdyoya bakıyordu. Büyük ihtimalle Jake-Jake Kincade, Avenue A? Burası onun yeri, onun stüdyosu. East Side Sound. Ama onunla göz göze geldim ve el salladım. Bir tavşan gibi kaçtı."

Sonra güldü, gerisini içini çekerek anlattı. "Ve bu öğleden sonra onu orada gördüm. Tekrar el salladım. Bu sefer bana bir öpücük verdi. Jake'e bir sapığı olabileceğini söyledim. Belli etmedi. Bunun Loxie'nin işine nasıl yaradığını anlamıyorum."

"Loxie aşırı dozdan
ölmedi." "Ama
ben gördüm-"

"Gördüğünüz şey zehirle ölümdü. Gördüğün kadın, iki kez, onu zehirledi."

Çökmüş omuzları geriye doğru sarsıldı. "Ama, hadi ama. Cinayet mi? Pek çok insan onun kışını tekmelemek istemiş olabilir. Ben de çok istedim. Ama..." Aklına geldiğini gördü, gözlerinde gördü. "Beni mi takip ediyordu? Beni, Jake'i değil? Aman Tanrım, Lox'u benim yüzümden mi öldürdü?"

"Loxie'yi öldürdü çünkü o bir katil ve Loxie ona istediği hedefi ve fırsatı sağladı. Onu bir daha göreceğinizi sanmıyorum ama görürseniz de yaklaşmayın. Bana ulaşın."

"Lauren."

"Lauren'a zarar vermek istemesi için hiçbir neden yok. Bu kişi hayal görüyor. Loxie'yi öldürdü çünkü Loxie belli özelliklere uyuyordu. Bana anlattıklarınıza göre Lauren'ın Loxie ile hiçbir ortak noktası yok."

"Ben. Beni yakaladı."

"Sorun sen değilsin Glaze, sorun senin illüzyonun ve yine artık geçerli olmayan bazı özelliklerin. Neredeyse garanti edebilirim ki artık onun dünyasında bir bip bile değilsin. Seninle, Loxie'yle ve bu senaryoyla işi bitti."

Ve şimdi başka biri oldu, diye düşündü Eve.

"Güvenliğinizi de ekleyin, endişeleniyorsanız Lauren'inkini de. Ama sen, bu gece? Onun için bu kapalı bir kitap."

"Yapacağım. Yapacağım."

"Grubunuzun geri kalanıyla konuşacağım, sonra hepiniz gitmekte özgürsünüz." Eve ayağa kalktı. "O köşeyi döndükten sonra uzun bir yol olduğunu biliyorsun. Umarım orada kalırsınız."

"Bir adım, her gün, hayatımın sonuna kadar. Sokağı seviyorum.

Yürürken olduğum kişiyi seviyorum."

Eve, Glaze'in grubuyla konuştu, Yola Bloomfield'dan çılgınca bir 'bağlantı etiketi' almak için izin istedi ve ardından işini bitirdi.

Peabody'nin peşine düşmeden önce Roarke eline kahve tuttu.

Neredeyse içine çekecekti. "Sırf bunun için bile sana egzotik ve muhtemelen yasadışı cinsel iyilikler yapabilirim."

"Bir liste yapacağım." Bir elini kızın omzuna koydu. "Biraz durup düşüncelerini toparlamalısın."

"Toplanmışlar. Peabody hangi cehennemde?"

O konuşurken bile Peabody ve McNab mutfaktan çıktılar.

McNab, "F treni, İkinci Cadde istasyonu," dedi. "Transit beni beslemede kopyaladı. Sahne ekranına bağlayabilirim. Bir dakika sürebilir."

"Bir dakikanızı ayırın."

O işe koyulurken, Peabody ilerlemesini sürdürdü. "Şüphelinin montunu temizlikçilere verdim ve Harvo'yu bulmalarını söyledim. Üzerinde herhangi bir kıl ya da lif varsa, onları bulup sabitleyecektir."

"Sylvio adındaki pislik, kırmızının ev boyası olduğunu ve saçların sahte olduğunu iddia ediyor."

"Sylvio mu? Saç kralı gibi mi? O bilir. Korkuları azaltmaya başlayabilirim."

"Bunu yapın ve onları aramaya başlayın -burası ile İkinci Cadde metro istasyonu arasında, istasyonun içinde ve F treninde. Eğer akıllı varsa, ki var, onları çekip çıkarmış ve kaçarken atmıştır. Onları bulursak Harvo'nun oynayacak başka bir şeyi olur."

"Her yerinde. Kevaşe listesinde mesaj alan tek kişi Yola Bloomfield'dı."

"İkiye indirdik," diye not düştü

Eve. "Anladım, Dallas."

Eve sahne alanına doğru ilerledi.

Gece kuşlarının, parti insanların, geceyi noktalayan LC'lerin platformlara yönelmesini izledi. Kaldırımında soğuktan uyuyan birkaç kişi yerde birbirine sokulmuş, şapkalarını göstererek yalvarıyor ve görmezden geliyordu.

Strongbow'u gördü. Vizon kapüşonlu ceketini boynuna kadar iliklenmiş, rüzgar gözlükleri yerindeydi. Transomlara yaklaşırken Strongbow kapüşonunun düğmelerini açarak çantasına uzandı.

Bir tokat attı.

Eve hazırlandı. Yap, yap, seni çılgın, katil kaltak.

Ama durdu, başını eğdi. Kenara çekilerek tekrar çantasına uzandı ve dikkatlice parayı saydı.

Makineye götürdü, yeni bir kaydırma için ödeme yaptı. Nakit, Eve ekrandan fark etti. Bir yolculuk.

"Yeterince zeki, dikkatli olacak kadar akıllı. Çoklu kaydırma kullanmadı - hareketlerini takip edebilirdik. 'Bağlantısı' üzerinden bir hesap kullanmadı ve emin olabilirsiniz ki onda da vardır. Binek araçtan daha ucuz."

Strongbow ilerledi, peronda beklerken başını öne eğdi. Trene bindiğinde McNab yayını değiştirdi. Eve onu bir köşede otururken gördü, orada toplanmıştı.

"Kameraların farkında, kameraları düşünüyor. Brooklyn, evet, bunu göze almak zorunda ama her zamanki durağında inmeyeceğinden emin olabilirsiniz. Yürüyecek, iyi yazılmış bir sahnede ve o aptal ceketin içinde sıcak.

Eldiven takıyor, muhtemelen çantasında vardı ama yine de bir şeylere dokunmamaya dikkat ediyor. Parmak izi konusunda aşırı ihtiyatlı mı yoksa mikrop düşmanı mı? Hiç saç göremiyorum. Bazı açılardan saçlarını görebilirsiniz ama yok. Onları çoktan atmış. Peabody, buradan bindiği istasyona kadar olan bölgeyi taramaları için ekipleri harekete geçir."

Strongbow atını sürerken Eve ekranın önünde volta atıyordu. "Hatalar, şimdi bazı hatalar var. Fark edildim ve Koş. Bu konuda ne düşünüyor? Barmenin onu nasıl yaptığını kendine soruyor mu? Olay yerine geri dönüp hataları arayacak mı? Ceketini bırakmak zorunda kaldı, vizonla anlaşmanın daha iyi kısmını aldı, ama şimdi ondan bazı parçalar var. Temiz çıkmadı."

"Merak ediyorum..."

Peabody sözünü kesince Eve ona döndü. "Bitir. Yarım düşünceler zayıf ve can sıkıcıdır."

"Tamam, acaba fark edilmek, koşmak ona yeni bir unsur kattı mı? Bundan bir heyecan duydu mu? Bu dikkat çekmek, değil mi? Bunu arzuluyor."

"Bu iyi," dedi Eve. "Bu çok iyi. Önce şok, korku, sonra heyecan. Nadine'in yayını ona bunun tadını verdi, muhtemelen bu gece bir sonraki bölüme geçmesi için onu canlandırdı. Şimdi daha fazlası var. Bahislerini korudu," diye ekledi Eve. "Loxie'ye mesaj attıktan saniyeler sonra aptal Janis'in 'link'inden Yola Bloomfield'a mesaj attı."

Eve ellerini ceplerine soktu, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Yola beni etiketledi, tam bir panik. Loxie Flash'ın videosu çoktan yayıldı."

Peabody, "Bu yüzden hangisinin olduğu önemli değildi," dedi.

"Glaze önemliydi. Loxie muhtemelen en büyük ödüldü, ama Yola onunla birkaç kez kirli işlere bulaştı, bu yüzden o da yapabilirdi. Ya da evde kalacak kadar mantıklı olmasaydı yapardı. İniyor. Bu ... Jay'in suçu."

Başı hep eğikti, diye düşündü Eve. Pahalı paltosunun içinde bile havada zar zor dalgalanan bir kadındı.

"O bölgedeki mağaza ve sokak kameralarını kontrol edeceğiz," dedi Eve. "Nerede olduklarını ve onlardan nasıl kaçınacağını biliyordur ama yine de kontrol etmeliyiz. Bahse girerim her zamanki durağı hattın en az birkaç istasyon aşağısında ya da bir aktarma noktasıdır. Ama yarın bir taslağımız olacak. Aktarma bilgisini birimlerime ilet McNab. Peabody, morg, tam sekiz yüz."

"Anlamıştım."

"Eve git, biraz dinlen. Ben burayı mühürleyeceğim." "Bunu duydum."

Roarke onlara, "Dışarıda sizi bekleyen bir ulaşım aracı var," dedi. "Buz yerini kara bıraktı, yani karın altında buz var. Dışarı çok çirkin."

"Bu 'eve git'ten bile daha iyi bir haber." Peabody yorgun bir şekilde omuz silkerek ceketini giydi. "Teşekkürler. Çok ciddi teşekkürler."

"Kare," diye ekledi McNab, sonra Peabody'nin elini tuttu, böylece çıkarken kollarını salladılar.

Eve kabine doğru yürüdü ve başını salladı.

"Loxie neredeyse onu görmek zorundaydı. Açılara bakın, bardan standa. Strongbow kabine yakın olmalıydı, belki de buralarda."

Eve etrafta dolaşırken, vizon kapüşonlunun dikkatsizce pelüş sırtın üzerine atıldığını hayal etti. "Kurbanı buraya Wits koydu."

Tekrar daire çizdi ve bardan en uzaktaki kavisli ucu işaret etti. "Burada, Loxie'nin görüş alanında Glaze'in kabini var ve bunu istiyor. Adamın gözünün üzerinde olmasını istiyor ama anlamıyor. Kabinin kıvrılma şekli, eğer Strongbow aşağı yukarı mantıklı bir yerdeyse - yeterince yakın, oraya açılı, böylece Loxie'nin içip ölmesini izleyebiliyorsa - muhtemelen Loxie onu gördü."

"Fark eder mi?" Roarke ona sordu.

"Sadece bir resim çekmeme yardımcı oluyor. Vic burada, katil orada, bar orada, barmen Brad orada. İnsanlar etrafta toplanmış, hareket ediyor, diğer kabinlere ya da masalara yerleşmiş. Dans pistinin en ucundan geri dönüyor çünkü Glaze'in kendisini birilerinin üzerine sürtünürken görmesini istiyor."

Bennie adında bir adam. İçki burada duruyor çünkü Strongbow barın bu ucundan sipariş etti - ceketini bıraktığı tabureden - ve beş kendini bilmez aptalın önüne koydu."

Eve kabinin ucuna oturdu. "Şurada durur musun?"

Roarke katilin vekili olarak taşındı.

"Bir sürü tuhaf ışık, bir sürü insan, bir sürü gürültü ama ben buradayım, kızgın ve aşağılanmışım çünkü eski sevgilim beni arzulamıyor. İçkiyi elime aldım."

Onu kaldırıp içiyormuş gibi yaptı. "Bennie'nin elleri üzerimde. Belki daha sonra beni becermesine izin veririm. Muhtemelen. Kesinlikle sevişmek istiyorum. Nefes alamıyorum, garip. Kendimi iyi hissetmiyorum. Bir şeyler yanlış, yanlış. Bennie beni beceriyor ama nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Eve eliyle oturduğu yerden Roarke'ın durduğu yere doğru bir çizgi çizdi. "Neredeyse onu görmem gerekiyordu. İlk kurban gibi baygın değil, ikincisi gibi arkada da değil. Görülmek istedi. Görmek ve görülmek istedi. Ve bu önemli, çünkü bunu tekrar isteyecek."

Nefes nefese kalan Eve ayağa kalktı. "Loxie o farkındalık anını yaşadı mı - mavi saçlı kadını görüp o aptal martininin tadını düşündü mü? Beni becerme anı için yeterli zamanı var mıydı?"

Tekrar başını salladı. "Her neyse. Strongbow onun gecikme süresini kısalttı. Hem de çok azalttı. Nadine'le yapılan yayın bu."

"Bunun için kendini suçlamayacaksın."

Tekrar Roarke'a döndü. "Tabii ki yapmayacağım. Bütün bunları Loxie Flash'a anlattım, tıpkı diğerleri gibi. Onu uyardım, olay yeri resimlerini gösterdim. Buraya gelmeden bir saat kadar önce onunla tekrar konuştum, onu tekrar uyardım. Hayatta kalmak için tek bir şey yapması gerekiyordu. Kulüplerden uzak durmak. Bana birkaç gün ver ve kulüplerden uzak dur. Onun yerine fahişeliğini takınıp buraya geldi. Yeterince kötü, tüm bunlar yeterince kötü, ama ona kaçınması gereken içkiyi söyledim. Yine de içti. Önünde ne varsa onu içiyor.

Çünkü zayıftı, aptaldı ve parmağını otoritenin gözüne sokmayı seviyordu. O kendi cinayetinin suç ortağıdır."

Eve hayal kırıklığını bir kenara bırakarak kabini iki kez tekmeledi. "Ve şimdi o benim."

"O senin," diye kabul etti. "Ve sen yorgunsun. Kendi emirlerine uyalım ve eve gidip biraz dinlenelim."

"Evet. Burada yapacak başka bir şey yok." Ona bakarak, onun kendisini gördüğünü, onda bir şeyler bulduğunu bilerek, yorgunluğunun geçmesine izin verdi. "Lanet olsun Roarke, lanet olsun. Evde kalması gerekiyordu."

"Bebeğim." Ona doğru ilerledi, onu içine çekti. "Bazıları yapamaz. Bazıları için yalnız kalmak bir tür ölümdür."

"O seçimini yaptı. Bir dizi boktan seçim içinde son boktan seçim. Evet, hadi eve gidelim. En yakın akrabasına haber vermem gerekiyor, gerçi Yola'nın bildiği bir şey varsa onlar zaten biliyordur."

18

Eve rüyalarından çıktığında bilinçaltına hafifçe sinirlenirdi. Arada bir ona bir mola veremez miydi, üzerinde süzülmesi için kabarık beyaz bulutlar bulamaz mıydı?

Neden o -ya da herhangi biri- kabarık beyaz bulutların üzerinde süzölmek istesin ki? Güçlü bir rüzgâr sizi uçurabilirdi, o zaman bir paraşüt hayal etmeniz gerekirdi. Ve tüm bildiğiniz, büyük bir rüya okyanusuna sıçrayabilir ve köpekbalıkları tarafından yenebilirsiniz.

Lanet olası aptal bulutları unut. "Çok sesli düşünöyorsun."

Eve gözlerini açtı ve doğrudan Roarke'un gözlerine baktı.

Çok mavi, diye düşündü. Eğer bu mavilikte bir okyanusa dalarsanız, köpekbalıkları olmazdı çünkü mükemmel olurdu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Beynin uyanıp mırıldanmaya başlayana kadar uyuyordum."

"Evrende satın alacak, satacak, inşa edecek ya da icat edecek hiçbir şey kalmadı mı? Kritik kütleğe ulaştık mı?"

"Alım, satım ve benzeri şeyler bir saat daha bekleyebilir." O konuşurken, eli kadının sırtından aşağı indi ve kalçasının üzerinde gezindi.

"Dün gece biri bana seksin hayat olduğunu söyledi." Elinin altında olduğu için onun gerçekten olağanüstü kışını okşadı. "Keşke yaşamak için zamanım olsaydı," diye ekledi ve ondan uzaklaşıp yataktan çıktı.

Galahad arkasından atladı ve ondan önce AutoChef'e ulaştı. Hemen hemen otomatik olarak, onun mamasını ve iki fincan sade kahveyi programladı.

İlk görkemli yudum birkaç devreyi ateşlerken Roarke'a diğer kupayı vermek için yürüdü.

"Teşekkürler."

Uykulu gözlerini ona dikti. "Nasıl uyanık görünebiliyorsun? Bir insan kahveden önce nasıl uyanık görünebilir? Bu doğru değil."

"Kahveden sonra uyanık olmaktan daha çok keyif alıyorum."

"Aynı şey değil. Sence bilinçaltı güne morgda başlayacağını bildiği için mi şirretleşiyor?"

"Etken olabilir. Kötü rüyalar mı?"

"Hayır, şirret olanlar. Ölü Loxie Flash'ın ölü olduğu için sızlanması gibi. Herkesin hatası ama onunki, değil mi, ta ki siz onun mızımız suratına yumruk atmak isteyene kadar. Ama o öldüğüne göre, ne anlamı var ki?"

"Bilinçaltınızın son kurbanınızın kendi kaderine katkıda bulunduğunu fark ettiğini söyleyebilirim ve eğer kişilik ölümle sonuçlanırsa, sızlanıp suçu etrafa atacaktır."

"Evet. Suratına iyi bir yumruk yemeyi hak ediyordu ama cinayeti ya da son anlarının internette ve dedikodu sitelerinde yayınlanmasını hak etmiyordu. Yani." Durduğu yerde kahvesini bitirdi. "Morg," diye homurdandı ve duşa doğru yöneldi.

Roarke arkasından sıcak, çapraz jetlere doğru adım attığında sabahının ana hatlarını belirlemeye başlamıştı.

Kolları ona dolandı. O sert, ıslak vücut sırtına bastırdı ve kadın ne düşündüğünü unuttu.

"Güne başlamak için küçük bir hayat." Eli kadının ortasına doğru kaydı. "Ve morgu dengelemek için."

"Sen böyle söyleyince." Arkasını dönmeye, ona doğru dönmeye başladı ve kendini fayanslara bastırılmış halde buldu.

"Elimizi çabuk tutmamız gerekecek."

Parmakları kadının içine kaydı, dişleri ensesini sıyrırken bile onu doruğa çıkardı.

Ellerini fayansların üzerine yaydı, itmeye, bir şekilde dönmeye ve ona tutunmaya hazırlandı. Ama adam onun içine girdi, sert ve hızlı vuruşlarla onu mahvetti. Görüşü bulanıklaştı

-Çılgınca bir zevk, yükselen buhar, suyun nabız gibi atan ritmi... Bu yüzden gözlerini kapadı ve teslim oldu.

Çıkardığı çaresiz seslerin yankılandığını, sıcak yağmurun altında boğulduğunu duydu. Ve içindeki her şey sıkıştı, tutundu, zevk ve panik arasındaki o keskin, çarpıcı sınırdan asılı kaldı.

Sonra düştü.

Bir yerde, Bir şekilde, o keçe onun kalp Sirtına vuruyor ve dudakları boynunun kenarına sürtünüyordu. Onu çevirmeden önce tutuşunun bir okşamaya dönüştüğünü hissetti.

Bir kez daha doğrudan onun gözlerinin içine baktı ve her şeye rağmen o mükemmel mavi denize düştüğünü düşündü.

Parmaklarını adamın ıslak saçlarında gezdirdi. "Sanırım kelime vay be."

Kadın dudaklarını dudaklarının üzerine sürdüğünde adamın dudakları kıvrıldı. "Çıplak karımın yatakta bana kahve ikram etmesiyle ilgili bir şey sanırım."

Bir an daha ona tutundu, sızlanan ölümlerin ve morga yapılan yolculukların hayallerinin gerçekten dengelenebileceğine karar verdi.

Sonra onu iterek uzaklaştırdı. "Tamam, bu kadar yeter, şimdi ellerini çek dostum. Gitmem gerek."

Duşunu bitirdi, kurutma tüpüne atladı ve kapının arkasından bornozunu alarak ikinci bir kahve içmek için dışarı çıktı. Adam dışarı çıktığında kahvaltısını programlamıştı, kalçalarına bir havlu dolamıştı.

"Aç mısın?" "Şimdi açım."

Ona katılabilmek için kendine bir bornoz aldı. Isıtıcı kubbeleri çıkardıktan sonra bir süre sessizce oturdu.

"Yulaf ezmesini programlamışsın."

"Evet, ne olmuş? Ben ... Ne?

Kahretsin!"

Arkasına yaslandı ve onun şaşkınlığına güldü.

"Bilinçaltımla oynadın. Waffle yemeliydim."

Onun bacağını okşadı. "Yarın, waffle, kim klimaya önce ulaşırsa."

Kız kaşlarını çatarak kaseye bakmaya devam edince, yulaf ezmesini kızın sevdiği ya da tahammül ettiği şekilde hazırladı. "İyi bir seçim. Kanada'dan gelen soğuk hava dalgasına yakalandık. Bugün yirmi dereceyi bulursak şanslıyız."

"Kanada'nın buraya inmeye hakkı yok, bu yüzden geri kalanımız yulaf ezmesi yemek zorunda." Ama o yedi ve kendini çilekle rahatlatı.

"Bugün yardım etmek için ne yapabilirim, eğer zaman bulabilirsem?"

"Açgözlü, katil bir oğlu ve suçu üzerine yıkılabilecek bir kızı olan zengin ve yaşlı bir kadın tanıyorsanız bana haber verebilirsiniz."

Yemeğini yerken düşündü. "Muhtemelen birkaç tanesiyle geçici bir tanışıklığım var."

"Sonraki kurban. Hedefini seçmiş ve ayarlamış olacak. Şimdi harekete geçmek için ne kadar bekleyeceğini bilmiyorum. Zorlayacak mı yoksa geri adım mı atacak. Ama barmen Yancy ile gelirse, bir yüzüm olacak. Ve belki Harvo o lanet paltoda bir şey bulur. Belki korkulukları açıp onlardan bir şey çıkarırız. Loxie işini kolaylaştırdı ama yine de çok hızlı hareket etti ve hatalar yaptı.

"Delaware'i daha derinlemesine araştırmalıyım," diye devam etti dolabına gitmek için ayağa kalkarken. "Özellikle de bir yüzüm varsa. Orada bir hayatı vardı. Bir yerde yaşıyordu, çalışıyordu.

Bir yerlerde. Alışveriş yapmış, yemek yemiş, orada bir geçmiş var. Belki ailesi."

Giyinirken düşündü ve dışarı çıktığında Roarke'ı ince gri çizgili şarap rengi bir kravat düğümlerken buldu. Gri, gömleğine tam olarak uyuyordu ve takım elbiseden birkaç ton daha açıktı.

Silahını kuşanırken, onun her zaman taşıdığı gri düğmeyi alıp cebine soktuğunu gördü. Ve sersemletici bir aşk dalgası hissetti.

Elini kazağının altındaki elmasın üzerinde gezdirdi. İşte polis, kocaman bir elmas için duygusallaşmıştı. Ve kazilyoner başıboş bir düğme için üzülüyordu.

Ne çiftlerdi ama. "Şans saçmalıktır."

Şöyle bir baktı. "Sevgili Eve, bunlar bir İrlandalı için savaş sözleri."

"Şans saçmalıktır," diye tekrarladı ve Mira'nın çayının renginde bir kazağın üzerine avcı yeşili bir ceket giydi. "Öyle olmadığı zamanlar hariç. Seninle uyandığım için kendimi çok şanslı hissediyorum, sonra yulaf ezmesi takip etse bile duşta çivilenmek var. Bunun Strongbow'un dün geceki şansını dengelediğini söyleyemem ama güne çok iyi bir başlangıç yapmamı sağladı."

Eve ceketinin ceplerini her zamanki gereçleriyle doldurdu. "Onda bu yok - sadece uyanmak ve çivilenmek değil. Öldürmenin heyecanını yaşıyor olabilir ama endişeli olmalı. Fark edildi, kovalandı, eşyalarını geride bıraktı. Bu konuda endişelenmeli. Benim için endişelenmeli."

Şimdi de onun kendisini incelediği gibi o da kadını inceliyordu. "Sizi nasıl yazacak, Teğmen?"

"Bir şey söyleyemem ama hikayesinin mutlu sonla bitmeyeceğini garanti edebilirim."

Hikâyeleri ve sonları düşünerek, çılgınca kaygan sokaklarda şehir merkezine doğru ilerlerken Feeney'e uzun bir mesaj gönderdi.

Ekte Blaine DeLano'nun Dark serisiyle bağlantılı üç cinayetin baş şüphelisinden birkaç yazı örneği var. Eğer güncel değilseniz, McNab size bilgi verebilir. Yazıların bir analizini yapmak, benzer tarzlar, kelime kullanımları, falan filan için küresel bir arama yapmak, yazarlara yönelik sitelere odaklanmak mümkün mü? Özenti tipler mi? Özellikle de başkalarının okuması için çalışmalarından örnekler koyabilecekleri yerler?

Peabody'ye sosyal medya sitelerinde bir arama başlattırabilirim. Şüpheli, Sıcak Kan, Soğuk Zihin başlıklı bir el yazması yazdı, ancak başlığı kendi yayıncılık türlerinde, sosyal medyada ve benzerlerinde arattığımda hiçbir şey çıkmadı.

Morris'in üçüncü kurbanı hakkında ne söyleyebileceğini görmek için morga gidiyorum. Açıklamaya ihtiyacın olursa bir saat içinde merkezde olacağım. Minnettar olurum. Dallas

Zor bir ihtimal, diye düşündü Eve. Strongbow'un çalışmalarını yorum ya da eleştiri için ortaya koyacağından emin değildi. Ama belki, belki de beslenmesi gereken bir açlık vardı. Belki de riske girmeliydi.

Eve'in DLE'si buzlu yollarda neredeyse hiç sarsılmadan ilerliyordu ve Dokuzuncu Cadde'de Otuz Beşinci ve Otuz Dördüncü Cadde arasında birbirine çarpmış halde gördüğü bir çift Hızlı Taksi'den kesinlikle daha iyiydi.

Yine de, lanet arabadan, lanet sokaklardan çıkıp morgun beyaz tüneline girebildiğinde rahatladığını inkar edemezdi.

Yarı yolda, arkasından gelen Peabody'nin kusursuz sesini duydu.

Kimyasal temizlik, sahte limon ve ölüm kokan havada durakladı.

Pembe paltosu, pembe tüylü çizmeleri, pembe püsküllü mavinin kanayan tonlarında bir atkısı, aynı desende zıplayan ponponlu bir şapkasıyla şekerlenmiş bir Eskimo gibi sarıyan Peabody, ona yetişmek için yığıldı.

"Aptal rüzgar gözlükleri konusunda sözümü geri alıyorum. Keşke sadece metroya gidip gelirken kullanmak için bir çift alsaydım."

"Kanada'yı suçla," dedi Eve ona. "Şubat ayını suçlamaktan farklı bir şey."

"Bahçecilik sitelerine bakıyordum. Birkaç pencere kenarı yapacağız, otlar falan ekeceğiz. Baharı düşünmeye başlamamalıydım."

"Belki o zaman seni suçlarız." Eve yürümeye devam etti ve Morris'in çift kapısından içeri girdi.

Gömlek ve kravat yerine siyah bir balıkçı yaka tercih etmişti ve kim onu suçlayabilirdi ki? Çelik mavisini takım elbisesine bir tür sanatsal hava katmıştı. Saçlarını tek bir kalın örgü haline getirmiş ve koruyucu pelerininin arkasından aşağı sarkıtmıştı.

"İşte yine buradayız," dedi.

"Dinlemedi. Kulübe gitti, içkiyi içti." "Votka, biraz vermut, nar suyu, ve bir ölümcül siyanür. Bu, zaten vücudunda bulunan Buzz, Erotica, Zoner ve şampanya kokteyline -şampanya, bitter, şeker ikamesi ve bir miktar nar- ek olarak."

"Toksin üzerinde hızlı bir çalışma."

"Ona dün gece başladım. Birkaç beklenmedik misafirimiz vardı, hava durumuyla ilgili."

"Bütün gece burada mıydın?"

"Hava ve yolların durumu göz önüne alındığında, onlara katılma riskini almaktansa geceyi ölümlerle geçirmek daha akıllıca göründü. Burada çok rahat bir kanepem var. Ne yazık ki buradaki evimde doğru dürüst kahve bile yok."

"Peabody."

"Tamamdı

r."

"Hayır, hayır." Elini havada salladı. "Benim yüzümden bu şehir kutbunda dışarı çıkmayın."

"Sadece aracıma," dedi Eve ona. "Klimasında gerçek bir anlaşma var."

"O zaman minnettar olurum."

Eve, Peabody koşarak uzaklaşana kadar bekledi. "Ayrıca onu bu bölümden kurtaracak - bu bölümden nefret ediyor."

"Bazıları asla tam olarak uyum sağlayamaz." Loxie Flash'a baktı, çırılçıplaktı, göğsü hala Y kesiğinden dolayı açıktı. "Burada genç bir kadın var, yasal yaşın sadece birkaç yıl üzerinde, vücudu bağımlılıklar tarafından çoktan harap edilmiş. Böbrekleri, karaciğeri, kalbi, akciğerleri zaten bu istismarın belirtilerini gösteriyor. Bu yolda ilerlemeye devam etseydi, kırkını görmesi pek mümkün olmazdı. Tabii ki devam etme ya da bırakma şansı yoktu."

"Şansı vardı. Ama kullanmadı. Siyanür ölüm sebebini doğruladı mı?"

"Evet ve ölçüm cihazınızdan gelen TOD doğrulandı. Kiraz kırmızısı ten rengini görüyorsunuz. Kaburgalarında kalp masajı girişiminden kaynaklandığını tahmin ettiğim birkaç ince kırık var."

"Bir girişim oldu."

"Orada morluk olmaması çok geç kalındığını gösteriyor. Yuttuğu siyanür tuzları hemen etkisini göstermiş olmalı. Gördüğünüz gibi dövmelemler ve piercingler. Biraz kiloluydu ve kas tonusunun eksikliğine bakılırsa egzersiz yapmıyordu. Göğüs büyütme ameliyatı geçirmiş ve bize teslim edildiğinde göğüs ucu kelepçesi takıyormuş. Söyleyecek çok az şeyi var. Zor yaşanmış, zor bitmiş bir hayat."

Peabody elinde küçük bir tencereyle geri geldi. "Bunu ofisinizden aldım, size DLE'nin klimasından üç fincan programladım ve içine döktüm."

"Sen bir dahisin."

"Nasıl aldığını hatırlayamadım." "Şu anda mı? Büyük bir minnettarlıkla."

"Eve, Morris'e, "Onunla ilgili başka bir şey ortaya çıkarsa bana haber ver," dedi. Aksi takdirde, bana beklediğimi vermiş olursun."

"Şu anda herhangi bir sır sakladığını sanmıyorum, ama bitireceğiz. Yakın akrabalarından henüz haber alamadım."

"Eğer yapmazsan, eski sevgilisi ayarlamaları yapacağını söyledi."

Hadi gidelim, Peabody."

Morris arkalarından, "Dışarıda dikkatli olun," diye seslendi. "Ve kahve için sonsuz teşekkürlerimi sunarım."

Peabody, "Ben oyalamadım," diye söze başladı ve Eve başını salladı. "Basit bir zehirlenme. Sürpriz yok. Tabii sen

Alkol, kaçak göçmenler ve kötü seçimlerle kendini yavaş yavaş öldürdüğü gerçeğini bir sürpriz olarak düşünün. Ben düşünmüyorum. Strongbow'un siyanür tuzlarını nereden bulduğunu araştırmaya başlayabilirsiniz. Glaze'le temasa geçmeden önce en yakın akrabasına yirmi dört saat daha verelim."

Direksiyonun arkasına geçtiğinde Eve bir süre oturup düşüncelerini topladı. "Bir sonraki hedefi aramaya odaklanacağız, onun önüne geçmeye çalışacağız. Kitapta kurban altmış sekizdi, o yüzden altmıştan yetmiş beşe çıkalım. Yaklaşık iki yüz altmış milyon değerindeydi. İki milyondan dört milyona çıkacağız. Dul ya da boşanmış olabilir - kurgusal kurban her ikisini de yapmıştı - ama şu anda evli ya da birlikte yaşıyor olmayacak. Bir oğlu ve bir kızı olacak. Belki başka çocukları da olabilir ama her birinden birer tane olması gerekecek."

"Dün gece Merkez'den telefon gelmeden önce bazı bölümlerini tekrar okudum. Bir arama başlatabilirim."

"Tamam. Harvo, Morris gibi bütün gece çalışmadıysa, henüz bize bir şey getirecek zamanı olmadı, ama buna devam etmeliyiz. Yancy'nin tüm çizimleri yapmasını istiyorum. Lanet olası korkular için bastırıyoruz."

"Sıcak çikolata alabilir miyim?" Peabody tatlı bir gülümseme sundu. "Metrodan buraya gelirken bunun hayalini kurdum."

"Git." Eve elini gösterge paneline götürdü.

Arabayla Central'a gittiğinde, birkaç çocuğun kaldırımdan aşağıya, yassılaştırılmış kartona benzeyen bir şeyin üzerinde kaydığını hayretle gördü.

"Neden kışları donmamış?"

"Muhtemelen sadece on yaşındaki kışlar oldukları içindir." Eve'e bir fincan kahve uzattı. "Yaptığı iki palto hakkında düşünüyordum. Aslında üç tane, çünkü biri ters çevrilebilirdi. Benim gibi profesyonel bir makineye sahip

olmalı.

Daha ağır malzemelerle, daha ağır ipliklerle başa çıkabilecek bir şey. Muhtemelen Brooklyn'e gelirken yanında getirmiştir. Bütçesi kısıtlıysa, bir tane satın almak büyük bir masraftır, bu yüzden beceri seviyesine göre, muhtemelen daha önce vardı, taşıdı ya da buraya getirtti. Belki izini sürebiliriz."

"Delaware'e girmemiz gerekiyor. Bu da başka bir bakış açısı. Eğer kendi profesyonel makinesi varsa, muhtemelen kendi yerinde çalışıyordur. Tam ya da yarı zamanlı. Bunun için ruhsata ihtiyacınız var mı?"

Düşünen Peabody dudaklarını büzdü. "Belki bir sertifika. Kontrol edeceğim. Eğer el altından dikiş dikiyorsa -yani satışları ya da ücretleri bildirmiyorsa- bu daha zor bir yol, ama bildirilebilir bir geliri ya da büyük bir bayrağı olmalı. Malzemeleri toptan satın almak için bir sertifikaya ya da vergi kimliğine ihtiyacı var."

"Bunu isterdi," diye sözlerini tamamladı Eve. "Geliri maksimize etmesi gerekir. Delaware'de bu açılar oynamaya başlayın, biz de Brooklyn'de devam edelim."

Kafasındaki ajandayı karıştırarak Central'daki otoparka girdi.

"Terzilik için lisans, sertifika ya da her ne haltsa araştırmaya başlayın. Kadın, Delaware'de ve son iki yıl içinde herhangi bir gecikme ile çapraz. New York'a transfer olmuş mu? Delaware'de istihdam, terzilikten gelir, terzilik ve yine zaman çizelgemize uyan gecikme süresine bakacağız."

Eve dışarı çıktı ve asansörlere yöneldi. "Harvo'yu zorlayacağım, Transit Authority yayınına bir kez daha bakacağım ve dün gece Brooklyn'deki duraktan itibaren onu takip edip edemeyeceğimize bakacağım. Aptal bir kürk kapüşonlu giyse bile hava çok soğuktu, belki taksiye ya da otobüse binmiştir."

Asansörün kapıları açıldığında, kolları ve bacakları olan kompakt bir füze dışarı fırladı. Peabody'ye anında çarptı ve onu sırt üstü yere düşürdü. Aynı anda Eve dönmeyi başardı, füzeyi omzunda yakaladı ve momentumunu kullanarak ters çevirdi.

Demir basamaklardaki ayak sesleri Peabody'nin nefessiz küfürleriyle birlikte yankılandı. Eve tekrar döndü ama uzuvlardan birinin -bir ayağın- çenesine çarpmasını, bir diğerinin de kaburgalarına çarpmasını önleyecek kadar hızlı olamadı ve şimdi gıdaklayan... adamın üzerine düştü. Gerçekten uzun sakallı, çok küçük bir adam.

Dedi ki: "Sik, sik, sik beni!" diye bağırarak onu yere yatırdı ve kemerindeki bağları çekip çıkardı.

Peabody ellerini ve dizlerini kavrarken ve gürleyen ayak sesleri bir çift soluksuz üniformaya dönüşürken kıkırdamaya, kıvranmaya devam etti.

Eve sonunda kelepçeleri sıkarken içlerinden biri, "Küçük pislik," diye bağırdı. "Birdenbire çılgına döndü."

Eve küçük göt deliğinin üzerine oturmuş, üniformalara öfkeyle bakıyordu. "Ne oluyor lan?"

"Efendim, bir saldırı ihbarı için geldiğini söyledi ve biz de tam işlem yapmaya başlamıştık ki kafayı yedi. Minik ayaklarında kanatları varmış gibi asansöre doğru havalandı."

Eve, ürkütücü bir bahçe cücesine benzeyen adamın çılgın, cam gibi gözlerine baktı. "Ve hiçbiriniz onun uçabildiğini düşünmesini sağlayan bir şey kullandığını anlayamadınız mı? Onu tanka götürün. Bir memura saldırdı. Peabody, senin durumun."

"Ben, ah, iyiyim. Kafamı çok iyi vurdum." Etrafına uzandı, parmak uçlarıyla yokladı. "Ow!"

"Küçük, aptal kışını merdivenlerden yukarı çek." Eve onu sürükleyerek yukarı çıkardı ve üniformalılara doğru itti. "Bir memura saldırmaktan iki suç," dedi, acıyan çenesini ovuşturarak. "Ne içtiğini, ne patlattığını ya da sigara içtiğini öğrenin. Tanrı aşkına."

"Seni seviyorum, tatlı yanaklar," diye bağırdı minik, kıpır kıpır adam Eve'e. "Göğüslerini öpmek istiyorum!"

"Öyle mi? Ben de senin küçük kışını tekmelemek istiyorum. İkimiz de hayal kırıklığıyla yaşayacağız." Peabody'nin kolunu kavradı ve onu asansöre doğru yönlendirdi.

Asansör kapıları kapanmadan önce "Memeler!" diye bağırdı.

"Etrafım memelerle çevrili. Tıbbi yardıma ihtiyacın var mı?"

"Sanmıyorum... Az önce kıkırdayan, sakallı bir cüce tarafından mı arpıldık?"

"yleydin."

"O zaman muhtemelen sadece bir buz torbasına ihtiyacım var. Bir de engelleyici." "Getir İkisi de.

Lanet olsun. dünyanın Tam .

Lanet olsun. ÇILGIN

insanlar."

Asansörün kapıları açıldı; birkaç kişi binmeye başladı. Eve hırladı. Birkaç kişi geri çekildi.

Bu işlemi Cinayet Masası'na kadar tekrarladı ve bir kez daha Peabody'nin kolundan tutarak onu nezarethaneye sürükledi. "Biri Peabody'ye bir buz torbası ve lanet bir engelleyici getirsin."

Baxter sandalyesinde döndü. "Bir darbe mi aldın, Peabody?" "Uçan bir cüce tarafından yere serildim."

"Bunun bana kaç kez olduğunu sayamam." Ama adam ayağa kalktı ve kadının yanağını okşadı. "Ben seni korurum. Hadi paltonu çıkaralım, tatlım."

Çalışma odasının karşısında, Santiago masasındaki çekmeceyi açtı. "Engelleyicini aldım, Peabody."

Bir başkası bir tp suyla geldi ve güvenilir ve ciddi Trueheart bir buz torbasıyla koşarak geldi.

Ortağının sabaha kadar yaşayacağından emin olan Eve arkasını dönüp ofisine doğru yürümeye başladı. Yağ, maya ve şeker kokusunu aldı. Nadine elinde bir fırın kutusuyla içeri girerken gözlerini kıstı.

Ve bir rock yıldıızıyla.

Mavi izgi taze rek kokusu içinde eridi.

Nadine akıllıca davranarak kutuyu Eve'e doğru itti ve izdihamı nledi. "İyi misin, Peabody?"

"Uçan bir cüce tarafından arpıldım. Kafamı arptım."

"Uçan bir cüce mi?" Nadine, Eve'e endişeli bir bakış atarak tekrarladı.

"Olur böyle şeyler. Ne istiyorsun, Nadine? Biraz meşgulüz."

"Fırınlanmış ürünler ve bazı potansiyel bilgilerle geldim. Eğer ilgilenmiyorsanız-"

"Ofisime." Eve kutuyu Peabody'nin masasına bıraktı ve adamlarına sert bir bakış attı. "Ya ilk o alır ya da ben duyarım."

Eve uzaklaşırken Peabody, "Awww," dedi.

"Ne bilgisi?" Eve talep etti. "Meşguliyet konusunda palavra atmıyorum ve Peabody'nin gözleri hâlâ kafasının içinde dönüp duruyor."

"Um..." Uzun boylu, yapılı ve yakışıklı olan Jake omzunun üzerinden baktı. "Uçan cüce nereden geldi?"

"Asansör." Eve doğruca AutoChef'e yöneldi, çünkü elindeki kahve fincanı garajın zeminine sıçramıştı. "Buradasın çünkü daha sonra seni araştıracaktım, Glaze ve Loxie Flash hakkında bana bir şey söyleyebilir misin diye."

"Aslında, bu yüzden..." Jake onun cinayet tahtasını gördüğünde sözlerini yarıda kesti.

Eve üç kahve programladı, ona bir göz attı. "Eğer hassas biriysen, bunu başka bir yerde de yapabiliriz."

"Hiç aklıma gelmezdi ama... bu oldukça sert. Sanırım sizin için olağan, uçan cüceler gibi."

Onu yeniden değerlendirdi. Onunla sadece bir kez, gergin koşullar altında karşılaşmış ve onu istikrarlı bulmuştu. Bazı kadınların hoşuna gittiğini bildiği o uzun, karanlık, tehlikeli bakışları vardı. Eğer Nadine onun için telaşlandıysa, daha fazlasını hak ettiğini düşündü.

Şimdi Eve'e döndü ve uzun parmağıyla yüzünü işaret etti. "Görünüşe göre sen de bir darbe almışsın."

"Cücenin ayaklarında gerçekten sert ayakkabılar vardı." Ve kaburgaları şu anda çürük bir diş gibi ağrıyordu. "Üzgünüm, berbat bir ruh hali."

"Bir cüce tarafından suratına tekme yemek havanı bozabilir." Jake kadının uzattığı kahveyi aldı. "Teşekkür ederim. Dinle, Loxie'yi duydum. Her yerde konuşuluyor. Nadine gelip seninle konuşmam gerektiğini düşündü."

"Konuş." Ziyaretçisinin sandalyesine doğru işaret etti.

Oturdu, biraz yüzünü buruşturdu. "Bu sandalyenin dişleri var mı?"

"Görünüşe göre. Glazier senin evinde kayıt yapıyormuş."

"Doğru." Jake uzun, karmakarışık saçlarını karıştırdı. "Kendini toparladığını söylemek istiyorum ve bizim oyunumuzda bu her zaman kolay değildir. Pisliğin tekiydi ama daha çok genç ve gençken ve sallanırken pislik olmanız neredeyse zorunludur."

"Sen bir pislik misin?"

"Tanrım, Dallas."

Jake, kristal mavisi gözlerinde bir mizah kıvılcımıyla Nadine'e, "Bu adil," dedi. "Ben o kadar genç değilim ve götlük yaptığım anlar olsa da, müziğin partiden daha önemli olduğuna erkenden karar verdim. Hatta seksten bile, gerçi o da bazı durumlarda başa baş gidebiliyor. Glaze'in oraya varması biraz zaman aldı, bazı aptalca seçimler yaptı ama artık yolda. Loxie o yolda büyük bir çukurdu."

Elindeki kahveye bakarken esprisi kayboldu. "Öldüğü için üzgünüm. O şekilde öldüğü için üzgünüm ama Glaze çoktan o çukurun etrafından dolaşıp yoluna devam etmişti. Ona zarar vermezdi."

"Kimin yapacağını biliyor musun?" Jake Nadine'e baktı.

"Heteroseksüel olabilirsin," dedi Nadine, Eve'e daha önce de aynı şeyi söylediğini anlatır bir şekilde. "Senin hakkında daha az düşünmeyecektir." "Bunu söylediğim için kendimi biraz daha az düşünüyorum ama olsun. O bir Birinci sınıf bir kaltak. Bencil, bir çingiraklı yılan kadar acımasız, sadakat duygusu yok. Benim fikrim mi? Glaze onu istemedikten sonra onu daha çok istedi. Yemlikteki köpek."

"Köpeği mi vardı?"

Jake bir süre öylece baktı. "Bu bir ifade. Bir şeye sahip olamadığında onu daha çok istemek gibi."

"Bunun köpekler ve bekçilerle ne ilgisi var? Boş ver. Onu iyi tanır mıydınız?"

"Pek sayılmaz. Onun kim ve ne olduğunu biliyordum. Onun gibileri çok gördüm. Glaze'le olan kavgaları arasında Rocky'ye asıldı, davulcumuza. Evli davulcumuza. O hareket etmedi."

Geri. Onları benim üzerime yaptı ve hayır. Sadece rockçılara asalak olmak istiyordu. Kulağa sert geliyor."

Görünüşe göre hassas bir tarafı vardı ve Eve'in buna ayıracak zamanı yoktu.

"Nefes alırken ölmüş olması onu daha az kaltak yapar mı?"

Bir nefes verdi ve tekrar kahvesine baktı. "Hayır. Nadine birkaç gün önce onunla karşılaştığımı ve aramızda bazı sert konuşmalar geçtiğini sana söylemem gerektiğini düşündü."

"Ne zaman, nerede, ne?"

"Evime geldi, Glaze'i görmek istedi. Kayıt yapıyorlardı. Onlarla birkaç parça hazırlayacaktım, o yüzden buralardaydım. Onu güvende gördüm. Glaze'e bir şey söylemedim - dikkat dağıtıcı biriydi. Öyleydi," diye düzeltti. "Kapıya gittim ve ona sakso çekmesini söyledim. O da bana emmemi falan söyledi. Kafası iyiydi. Büyük ihtimalle kafası iyiydi. Onu içeri alırsam bana sakso teklif etti. Kahretsini dedim, sikimi onun ağzına veremeyecek kadar çok düşündüğümü söyledim. Bana bir yumruk attı, ıskaladı. Geri gelirse, bir daha böyle bir şey yapmaya kalkarsa, onu pataklayacağımı söyledim. Ve kapıyı yüzüne kapattım. Ben de onu tehdit ettim."

"Dün gece 22:00 sularında nerede olduğunu bana söylemeye ne dersin?"

"Gerçek zamanda on mu? Çünkü o sıralarda Lois ve ben bazı faaliyetlerde bulunuyorduk."

"Dün gece saat dokuzdan itibaren benim evimdeydi ve bütün gece beraberdik. Onunla oynamayı bırak, Dallas."

"Bu rutin ve prosedür," diye düzeltti Eve. "Geri dönmeye çalıştı mı?"

"Hayır, en azından ben etraftayken değil. Glaze temizdir, biri temiz olmadığında anlarım. Gerçekten hoş bir kadınla görüşüyor ve temiz kalmaya, kadına ve müziğe odaklanmış durumda. Bu onu biraz mahvedecek ve ben buna kadının ölmesinden daha çok üzülüyorum. Bu da acımasızca ama gerçek."

"Stüdyonun etrafında çok mu dolaşıyorsun?"

"Orada yaşıyorum. Orada çalışıyorum. Yani, evet. Seyahat etmediğim ya da bir konser veya tanıtım yapmadığımız zamanlarda oradayım."

"Hiç etrafta dolaşan bir kadın fark ettiniz mi-" Nadine sözünü bitiremeden, Nadine'i neyin telaşlandırdığını anlatan bir sırtışıyla parladı.

"Belki bir ya da iki."

"Belirli bir kadın," diye devam etti Eve. "Beş-altı yaşlarında, zayıf bir kadın. Kızıl saçlı, mavi yan saçları var."

"Kırk civarı mı? Birkaç kez." Eve alarma geçti. "Stüdyonun dışında mı?"

"Caddenin karşısında. Neredeyse ona rastlıyordum - sanırım Loxie ile aynı gün. Rayları döşemek için bir toplantıdan dönüyordum ve o da kamp kurmuş olmalıydı, onu birkaç kez görmüştüm. Bana çarptı, sonra da korktu. Bir şey söylemeye başladım ama geri çekildi ve koşmaya başladı. Fazla düşünmedim. Bu tipleri anlarız."

"Sen-"

Eve, Nadine'i susturmak için parmağını ona doğru uzattı. "Ne kadar iyi baktın?"

"Yüz yüze oldukça iyi bir görünüm."

Eve, Nadine'e, "Kayıt dışı," diye çıkıştı. "Polis sanatçımızla birlikte çalışmanı istiyorum."

Jake kaşlarını kaldırdı. "Sence o tuhaf, ürkütücü kadın da işin içinde mi?"

"Üç kişiyi öldüren tuhaf, ürkütücü bir kadınla yüz yüzeydin. Nadine, bunların hiçbiri dışarı çıkmıyor."

"Ne yapacağımı biliyorum, Dallas. Bire bir güncelleme istiyorum."

"Bunu yapamam. Dinle, aynı gün içinde benden iki tane alırsan, bu çok fazla tüyleri diken diken eder. NYPSP'den bir kaynağa dayanarak size bir bilgi veriyorum, kaynağın soruşturma hakkında konuşma yetkisi olmadığı için ismi gizli tutuluyor."

Nadine bir an somurttu, sonra başını salladı. "Bu işe yarar." "Bu kaynak, müfettişlerin cinayetin Loxie Flash'ın diğer iki açık davayla bağlantılı olduğu ortaya çıktı. Çoklu

Görgü tanıkları şüpheli bir kişinin kimliğini tespit etti ve müfettişler yeni ipuçlarının peşinde."

"Bu bir kaçamak," diye yakındı Nadine.

"Bunlar gerçekler. Ve bu sabah o şüpheli kişinin bir benzerini bulacağız. Bekle, saç ve vizon kapüşonu da ekle."

"Vizon kapüşonlu mu?"

"Dün gece kaçarken kaptı. Keyfini çıkarmasına izin vermenin anlamı yok. Jake, benimle gelmeni istiyorum. Nadine, ofisimden çık."

"Bunu merkeze vermem gerekiyor."

"Ofisimden olmaz."

"İyi. Yancy mi kullanıyorsun?"

"Evet."

"Birkaç dakika içinde orada olacağım." Ayağa kalkan Jake'in kolunu okşadı. "Uzun sürmez."

"Sorun değil. Garip ama iyi." Sonra eğildi ve onu öptü. "Ne yaparsan yap, Lois."

19

Eve, Jake'i yedek kulübesinden çıkarıp süzölmeye doğru götürdü.

Jake, "Arkada korneaları kızartmak için tasarlanmış bir kravat tayan bir adam ve kovboy şapkası tayan başka bir adam var," dedi.

Eve, "Evet." dedi.

"Ama onlar polis?"

"Evet."

"Bugün gerçekten garip bir gün."

Eve süzölmedi. Hareket etti. Jake, uzun bacakları ve zıplama çizmeleriyle ona ayak uydurdu, salındı ve sallandı. Yol boyunca çok sayıda çift bakış, çene ve parmak işareti aldığını fark etti. Anlaşılan her beş saniyede bir tanınmayı tuhaf bir günün parçası olarak görmüyordu.

Bir hareket yakaladı, arkasına dönüp baktığında gözlerinde vahşi bir bakışla bir kadının hızla kaydığını gördü. Eve parmağıyla kendini işaret etti. "Hayır," dedi, kararlı ve soğukkanlı.

"Ama ben sadece-"

"Hayır."

Jake, Eve'in hızına ayak uydurmak için adımlarını hızlandırırken omzunun üzerinden bir gülümseme attı. "Belki daha sonra."

"Seni seviyorum, Jake!" diye bağırdı kadın - Eve'in dikkatini çekmişti, gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Bu normal mi?" diye sordu.

Omuz silkti. "Olur böyle şeyler. Gerçekten bir cüce tarafından suratına tekme mi yedin?"

"Olur böyle şeyler."

Adam güldüğünde Eve onun -muhtemelen- iyi olduğuna karar verdi.

"Madem yüz yüze görüştünüz," diye söze başladı Eve, "göz rengini fark ettiniz mi?"

"Kahverengi. Ah... belki ela kahverengi."

"Dikkatini ver."

"Kadınlara bakmayı seviyorum," dedi kolayca. "Her tür kadına."

"Az önce sana olan aşkını itiraf eden kişi. Onu tarif edebilir misin?"

"Ah... kırkına doğru gidiyor, henüz tam olarak değil. Güzel mavi gözler, koyu sarı saçlar. Dalgalı, kıvrıkcık değil. Bu bir test mi?"

"İyi iş çıkardın."

"Alyans takıyordu," diye ekledi. "Herkes takmıyor -siz takıyorsunuz- ama bu benim dikkatimi çeken bir şey."

"Fena bir politika değil. Peki ya kızıl saçlı? Herhangi bir mücevher fark ettiniz mi?"

"Kafatası küpeleri, şimdi sen söyleyince. Eldivenleri vardı, bu yüzden yüzük takıp takmadığını söyleyemem."

Hızını kesmeden Yancy'nin bölümüne doğru ilerledi ve barmen Brad'in çoktan orada olduğunu gördü.

Brad onu gördü ve yorgun gözlerindeki ilk rahatlama ifadesi Jake'i tanıdığı anda şaşkınlığa dönüştü.

"Um, Teğmen ... um."

"Dallas."

"Doğru. Bu çok soğuk. Yani, bu korkunç. Deniyordum... Jake Kincade. Vay canına. Buzlu."

"Dedektif Yancy, Bay Kincade de şüpheliye iyice baktı."

"Sen orada mıydın?"

Brad daha fazla kekeleyemeden Eve, "Başka bir zaman ve yerde," dedi. "Bu sabah geldiğin için minnettarız Brad."

"Zaten hiç uyuyamadım. Ona iyice baktım, baktım. Ama şimdi onu görmek daha zor. İçerideki ışıklar çok kötü, bilerek, yani..."

"Oraya varıyoruz." Brad'den sadece birkaç yaş büyük olan Yancy, barmene cesaret verici bir gülümseme sundu.

Eve, Yancy'nin kıvrıkcık siyah saçları ve duygulu gözleriyle bir polisten çok bir sanatçıya benzediğini hayal etti. Ama her ikisinde de çok iyiydi.

"Bakalım şimdiye kadar neler yapmışsın."

Yancy hem elle hem de bilgisayarla çalışırken eskiz defterini ters çevirdi.

Eve çizimi incelerken daha azıyla çalıştığını düşündü. Ama yüzün temsil ettiği kadının yirmili yaşlarının sonlarında olduğuna karar vermişti ve saçlar yüzün kendisine hükmediyordu.

"Bu işe başlayalı çok olmadı," dedi Yancy ona. "Daha yeni başlıyoruz."

"Sahip olduğumuzdan daha fazla. Bu senin izlenimine uyuyor mu, Jake?"

"Burada görüldüğünden on yaş daha yaşlı. Biraz yıpranmış, saygısızlık etmek istemem." Eve,
"Buraya ona saygı duymak için gelmedik," diye belirtti.

"Tamam, öyleyse." Başını eğerek çizimi inceledi. "Biraz yıpranmış, biliyor musun? Çizgiler başlıyor." Yancy'nin kalemlelerinden birine uzanmaya başladı, kendini durdurdu. "Gözlerin dışında, ağzın yanında."

"Resim yapar mısın?" Yancy ona sordu. "Dalga geçerim."

"Neden devam edip bana göstermiyorsun?" "Her şeyi berbat etmek istemem."

"Zaten bilgisayar kaydı var. Devam edin."

"Tamam, yani..." Jake kalemi aldı. "Bence gözleri biraz yuvarlak. Daha fazla gibi..." O yuvarlatılmış onlar kurnazca,

nasırlı başparmağının yanıyla köşedeki bazı çizgileri lekeledi. "Ve belki biraz daha geniş bir burun. Yüzü dar olduğu için daha geniş görünüyordu ve çenede daha çok daralıyor, tıpkı ... bunun gibi. Sonra buradaki ifade çizgileri. Ve solgun görüldüğünü söylemek istiyorum. Güneşe fazla çıkmayan biri gibi."

"Doğru," diye mırıldandı Brad. "Gerçekten doğru. Ağzı benim söylediğimden daha küçük, değil mi?"

"Daha sıkı diyecektim ama evet. Yüz hatları gerçekten dengeli değil. Sadece bir ya da iki tık eksik. O değil-"

Jake kalemi Yancy'ye geri uzattı. "Bir kadının önünde bir kadını kötülemek yanlış geliyor."

"Bir polis," diye düzeltti Eve. "Çekici olmadığını mı söylemek istiyorsun?"

"Ölü gibi çirkin değil, ama iki kez bakılacak türden de değil. Anlarsın ya, bir fader. Saçları 'Bana bakın, ben de varım' havasındaydı ama geri kalanıyla uyuşmuyordu. Olmadığı bir şey olmaya çalışıyordu. Daha genç, daha keskin olmaya çalışıyordu ve hedefi ıskalıyordu."

Brad, "Birlikte olmak istiyordu," diye ekledi, "ama o birlikte değil." Yancy ağız üzerinde çalıştı, çeneyi yeniden tanımladı.

Eve çizimi inceledi. Ağır çizgili gözler, koyu boyalı ağız, yüzün iki yanına düşen ve onu kapatan saçlar.

"İyi bir benzerlik," diye yorumladı Jake. "Başkalarının kırıntılarından ve parçalarından birinin bu kadar iyi bir benzerini çizebilmek gerçek bir beceri."

Eve, "Bununla devam edeceğiz," dedi. "Bunu kaydedin, kopyalayın ve gönderin," dedi Yancy'ye. "Ve bir tane daha yapabilir misin, ağır makyajı ve saçları çıkarır mısın? Jake kahverengi gözlü diyor, muhtemelen ela, o yüzden kahverengi saçlı olsun."

"Oyun zamanı." Yancy omuzlarını silkti, bilgisayara doğru döndü ve bazı teknoloji sihirlerine başladı.

Ekranda saçlar kayboldu. Şakakları, yanakları ve yan çene çizgilerini doldurdu. Katman katman fırçaladı

kalın eyeliner, kalınlaştırılmış kirpikler, kaşları koyu ve kalın olmaktan çıkarıp daha sakın bir kahverengiye dönüştürdü.

Dudaklar sert kırmızıdan soluk, neredeyse tanımsız bir renge dönüştü. "Evet, bir fader," diye mırıldandı Jake, kızın saçları soluklaşırken.

sıradan kahverengi.

Eve konuşmadan Yancy parmağını kaldırdı. "Bana bir saniye ver."

Burayı yeniden tanımladı, orayı lekeledi, bazı çizgileri derinleştirdi. "Çıplak yüz, daha çok görünürler," diye mırıldandı.

Eve omzunun üzerinden eğildi ve sonucu inceledi. "İşte b u r a d a s ı n , kaltak. İşte buradasın."

Tatmin olan Yancy başını salladı. "Yüz tanımaya buradan başlayabilirim."

"Bunu yap, bana gönder, ben de destekleyeyim. Çok iyi iş. Eve git Brad, biraz uyu."

"Ben mi yardım ettim?"

Ona ulaşmak, avın bu kısmına içindeki kokuyla başlamak istedi. Ama bir an durdu. Çok genç ve çok yorgun görünüyordu.

"Şimdi yardım ettin, dün gece de yardım ettin." "Flash hala ölü."

"Bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Şu anda tehlikede olan başka bir hayat var ve dün gece yaptığın şey, tam burada yaptığın şey, o hayatı kurtarmaya yardımcı olabilir. Beni etiketlemen akıllıcaydı. Peşinden gitmek, cesurcaydı. Buraya gelmen, sorumluluk sahibi bir davranıştı. Üçünü de başardın. Evine git ve uyu."

"Onu aldığında bana haber verir misin? Getirdiğinde daha iyi uyuyacağımdan eminim."

"Size haber veririm. Ulaşım aracına ihtiyacınız var mı?" "Hayır, hayır teşekkürler. Teşekkürler, Dedektif Yancy."

"Ben de sana, kardeşim."

"Kötü bir zamanlama olduğunu biliyorum ama seninle tanışmak ulti gibi bir şey Jake."

"Bir tane de sana." Jake onun elini sıktı ve Brad sırtarak uzaklaştı.

"Kitap almalıyım. Yine iyi iş çıkardın Yancy," dedi Eve. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye ekledi Jake Yancy'ye.

"Whack timing, the ult ile gideceğim ve 'Night Run'ın hala tüm zilleri çaldığını ekleyeceğim."

"Minnettarım." Jake, Eve'inkilere yetişebilmek için uzun bacaklarını uzatmak zorunda kaldı. "Şimdi ne yapacaksın?"

"İş. Özür dilerim," dedi çabucak. "Çok yardımcı oldunuz, her zamankinden daha fazla, bu yüzden bu benzerliği hızlı bir şekilde yakaladık."

"Başka bir hayat daha mı tehlikede? Bu Brad'in kendini daha iyi hissetmesi için söylenmiş bir saçmalık değildi - çünkü öyle oldu. Yardım ettiği fikri yani."

"Yardım etti ve hayır, bu saçmalık değil. Sen de o hayatı kurtarmaya yardım etmek için sıradasın."

Eve kayma noktasına ulaşmadan önce Nadine yüksek topuklu çizmeleriyle tıkırdayarak geldi. "Takıldım," diye başladı. "Ve sen hızlıydın. Bana onu yakaladığını söyleme. Onu yakaladın mı?"

"Sana söylemememi söylemiştin." Eve kayağın üzerine atladı.

Nadine rotayı tersine çevirip onun arkasına atladı. "Onu görmeme izin ver."

"Hayır."

"Lanet olsun, Dallas!"

"Komutan yeşil ışık yakmadığı sürece krokiyi yayınlamayamazsınız. Ve şu anda buna yeşil ışık yakmayacaktır."

"Eğer bunu yayınlarsam, büyük ihtimalle biri onu görmüştür ve sizi ona götürebilir."

"Tavşan olma ihtimali daha düşük. Eğer otuz altı dakika içinde onu kutuya ya da kafese koymazsam, o başka bir hikaye."

"Bu benim hikayem."

"Benim devam."

"Senin davan, benim hikayem. Birbirlerine karşı değiller. Buraya kadar bu kadar hızlı gelmenize ben yardım ettim."

"Dosyayı kapattığımda hikayeni alacaksın."

"Tanrım, çok seksisiniz. Özür dilerim," dedi Jake, ikisi de bakışlarını ona dikince hiç pişmanlık duymadan. "Yüksek sesle düşünüyordum. Ama gerçekler gerçektir. Seksi seksidir. Siz

Daha rahat giyindiğiniz zamanlarda birbirinize hiç böyle saldırdınız mı?"

"Cevap verme," dedi Nadine. "Bu sadece onu cesaretlendirir." "Elinde ne varsa onunla koş," diye tavsiye etti Eve, "ve otuz altı" -daha az, diye düşündü, daha az- "gerisini sen alacaksın."

Bununla birlikte, kayağın kenarından atladı, iki ayak aşağı indi ve kaçtı.

Nadine arkasından tısladı. Jake sııttı.
"Ondan hoşlandım."

* * *

Eve, Homicide'a çift zamanlı vurdu.

"Bir yüzümüz var," d i y e tersledi Peabody'yi doğruca ofisine giderken.

Yancy'nin gönderdiği, yüz tanıma için programlanmış dosyayı çıkardı, sonra da basılı kopyalarını aldı.

Peabody aceleyle içeri girdiğinde, Eve izimi tahtasına yapıştırdı.

"Bu o mu? O görünüyor..."

"Zararsız," diye bitirdi Eve. "Zararsız görünmek onun cephaneliğinin bir parçası. O kadar mlayım ki herhangi birine dönüşebiliyor. Jake bir 'fader' dedi ve bu doğru. İstediği karaktere brnebiliyor. Ve şu anda hedefinde zengin bir kadın var. O atışı yapmasına izin vermeyeceğiz."

"McNab beni etiketledi, seni aramak için çalıştıklarını ve ilk geçişi yaptıklarını söyledi."

"Nerede o?"

"Bunu dzeltiyorlar. Çok geniş olduğunu ve daraltmak için çalıştıklarını söylüyor."

"Ne kadar hızlı hareket edecek?" Ofisinin sınırlarında volta atan Eve, o yüzü görüş alanında tutmaya devam etti. "Asıl soru bu. Sistemde olmayacak, bu yüzden yüz eşleşmesi daha uzun sürebilir. şimdiye kadar fark edilmek için hiçbir şey yapmamış olacak. Belki de zihinsel, duygusal

Onu yakaladığımızda sağlık kontrollerinde tedavi görecektir ama bu kesin değil. Öne çıkacak bir şey yok."

"O iyi bir terzi. İyiden de öte."

"Evet, bunu tek başına yapıyorsun. Ve geçimini sağlamak için, senin yaptıklarını giyecek ya da değiştirecek başka insanlar için yapıyorsun, değil mi? Sizi fark ediyorlar mı? Tıpkı bir restoranda sipariş ettiğiniz yemeği yapmak için ter döken şef gibi sizi ikinci kez düşünüyorlar mı? Perde arkasında, radarın altında. Yazarak adınızı duyurabilirsiniz. A. E. Strongbow'un Saçmalıklar Kitabı. Tanınırsın, övgü alırsın, belki biraz şöhret ve servet. İşte buradayım. Sıra onda, lanet olsun. Sonunda onun sırası."

Eve arkasını döndü ve Strongbow'un yüzüne bir parmağını soktu. "Zengin kadına nasıl ulaşıyor? Kitapta, açgözlü oğul zengin anneyle tartışıyor ve sonunda onu itiyor. Kadın merdivenlerden düşüp boynunu kırıyor. Oğlan suçu kız kardeşinin üzerine atmayı başarıyor çünkü kız kardeşi o gün öğleden sonra ölen annesiyle herkesin önünde kavga etmiş. Eve nasıl giriyor?"

"Oğlu kılığına mı giriyor?"

Eve başını salladı. "Zengin insanların güvenliği vardır. Ev halkından biriymiş gibi davranarak bunu başaramaz. Güvenlik, personel."

Peabody, "Teslimat elemanı," diye düşündü. "Temizlik ekibinin bir parçası, yeni işe alınmış personel."

Eve bir parmağını kaldırdı. "Neyi iyi yapıyor? Dikiş diker. Zengin kadınlar terzi tutarlar, değil mi? Evlerine gelmelerini sağlayabilirler, daha özel, daha rahat. New York'ta o işi yapacak kadar uzun süre kalmış. Faturaları ödemek zorunda ve ileriye düşünüyor. Öldürmek için zengin bir kadına ihtiyacı var."

"Leonardo." Peabody omuz silkti. "Düşük bir ihtimal ama en iyi tasarımcılardan biriyle doğrudan bağlantımız var. Sizin gibi zengin kadınlar en iyi tasarımcıları kullanır."

"Ben zengin değilim. Roarke zengin. Leonardo bir aç. Bakalım onunla bağlantı kurabilecek miyiz, ona çizimi gösterelim. Belki

Yüzük. Eğer değilse, bu işte kendi bağlantıları var. Tanıdığı biri onu tanıyabilir."

"Onu etiketleyeceğim." Peabody taslağa tekrar baktı. "Göze çarpmıyor. Çalışmaları göze çarpabilir ama..."

"Dene bakalım. Arama için bir alarm ayarlayacağım ve Feeney'i taciz etmek için yukarı çıkacağım."

Çok bekleyemez, diye düşündü Eve EDD'ye giderken. Son bölüm yazdığı gibi gitmemiştir. Peşinde bir polis olduğunu biliyordu. Strongbow şimdiye kadar gözlerden uzakta saklanmıştı ve bu onun işine yaramıştı. Ama deliliğin altında bir beyni vardı ve komplonun onun üzerinde döndüğünü bilmek zorundaydı.

Yani, hayır, fazla beklemeyecekti.

Eve, EDD'nin renkli sirkine doğru yürüdü. Dans eden, zıplayan e-ineklerin arasından bir an için göz gezdirdi ve McNab'in istasyonunda harıl harıl çalıştığını gördü.

Omuzları zıplarken, parmakları şaklarken ve kafası, çok sayıda kulak halkasının parıldadığı bir tür jive yaparken, sıkı çalıştığına karar verdi.

Feeney'nin ofisinin akıl sağlığına daldı.

Kahverengi takım elbisesiyle masasının kenarına yaslanmıştı. Kahverengi kravatında kahve lekesi olabilecek bir şey vardı ama bunu söylemek zordu.

Takım elbisesi gibi yüzü de rahatça bol görünüyordu. Gümüş telli kızıl saçları bilinen kapasitesinin yaklaşık yarısına kadar uzadığı için adamın yakın zamanda berbere gittiğini düşündü.

Basset hound gözlerini ekrandan onun yüzüne kaydırıldı.

"Bizi zorlamanın anlamı yok, evlat. Biz çalışıyoruz." "Benim bir yüzüm var."

"Bir isim ve yer belirlediniz mi?" "Henüz yok."

"Onu yakalayacağız. Bu tarafta bir sorun mu var?"

Parmağıyla ekrana bir işaret yaptı. "Yazı örnekleri ortalama düzeyde, hatta

bazılarının altında. Yani elimizde bir sürü belki var."

Eve ekrana baktı, kelimeleri, cümleleri, şifreye benzeyen rakamları ve matematiğe benzeyen sayıları gördü.

Bütünyle imkansız görünüyordu. Bu yüzden lanet olası aramayı kendisi yapmaya çalışmıyordu.

"Birkaç istisna dışında ortalama ya da onun biraz altında. Terzilik yapabilir ve öldürebilir."

Feeney'e çizimin çıktısını gösterdi.

"Kırk ila kırk beş tane var, beyaz, kahverengi ve kahverengi. Ayırt edici bir şey yok. Eğer bir ya da iki kez sisteme girmezse, yüzünde bir süre daha kalacaksınız."

"Evet, anladım. Göz önünde saklanıyor. Bir fader. Onun için en iyi terim bu. Jake ona fader derdi."

"Jake? Bölümünde yeni bir adam mı var?"

"Hayır." Eve kaşlarını çatarak çizime baktı ve daha fazlasını görmeye çalıştı. "Jake Kincade. Nadine onunla uğraşıyor."

"Onun bir..." olduğunu bilmiyordum. Feeney doğruldu ve Eve'e bir parmak salladı. "Jake Kincade? A Bulvarı mı?"

"Evet, saldırı sırasında onunla Garden'da tanışmış. Sanırım iyi anlaşmışlar."

Feeney parmağını tekrar soktu, bu kez keskin bir temas sağladı. "Jake Kincade'i evde mi tutuyordun?"

"Evet. O görmüş-"

"İçinde. The. Evde. Jake Kincade. Ve eski dostunu, eski ortağını etiketlemeyi düşünmedin mi? Seni sokak görevinden alıp Cinayet Masası'na veren kişiyi?"

Gözleri biraz öfkeli, biraz vahşi bakıyordu. Eve tekrar dürtülmeden önce bir adım geri çekildi. "Hayır. Bir seri katilin yüzünü bulmaya çalışmakla meşguldüm, böylece, bilirsin, listesindeki bir sonraki kişiyi öldürmekten vazgeçirebilirdim. Her neyse, onunla tanışmak isteyeceğini nereden bilebilirdim ki?"

Şimdi Feeney geri adım attı -neredeyse geri çekiliyordu-elini kalbine götürdü. "Beni hiç tanıyor musun? Ne yaptın

Seni gözetleme konusunda eğitirken oynadığım oyunlar var mı?"

"Müzik. Rock müzik," diye mırıldandı adam gözlerini ona diktiğinde. "Ama-"

"Peki benim favori rock grubum kim olurdu?"

Zihinsel olarak -kendisine bakarken fiziksel olarak denemekten daha iyisini biliyordu- gözlerini devirdi. "Taşlar."

"Bu doğru. Sana müzik hakkında ne öğretmeye çalıştım ve açıkça başarısız oldum? Jagger ve Clapton hakkında, Springsteen hakkında, Kirkland, Dobbler ve Jake lanet Kincade hakkında?"

"Onlar, ah, rock?"

"Her biri kendi kuşağının sesi! Benim babamın, onun, benim, senin. Jake Kincade ve Avenue A büyüklerin ayak izlerini takip etti ve kendi seslerini yarattı. Onların 'Paint It Black' cover'ını hiç dinlediniz mi?"

"Ah..."

"Ama o bizim evimizde ve sen bana söylemiyorsun." "Onu geri getireceğim."

"Onu geri alacaksın."

"Evet, tamir edeceğim. Geri dönmem gerek ama halledeceğim." Kaçtı.

"'Burn It Up' sizin neslinizin rock marşı!" Feeney arkasından bağırdı.

Adımlarını hızlandırdı, anında 'link'ini yakaladı. "Nadine, bir iyiliğe ihtiyacım var."

Nadine'in kedi gözleri kısıldı. "Gerçekten mi?"

"Feeney için," diye düzeltti Eve, Now'da görünmek için takas yapmadan önce. "Feeney için bir iyilik."

Onu tamir etti, kaldırdı ve ofisine kapanıp yüz tanıma sisteminin acele etmesini istemeyi planladı.

Peabody onu nezarethanede durdurdu. "Leonardo geliyor."

"İçeri mi? Gelmesine gerek yok. Sadece ona şu lanet çizimi göster."

"Ben söyledim, o da cevap vermedi ama adam tam stüdyosundan çıkıyordu, içeri gelip bir daha bakacağını söyledi."

Belki ona yardımcı olabilecek bazı ayrıntılar verebiliriz. O da ekibiyle konuşur ve haberi yayar."

"Tamam, bu işe yarar."

"Her şey yolunda mı? Zorlanmış görünüyorsun."

"Çünkü öyleyim. Rahatsız ediliyorum. Feeney'nin Jake Kincade için -müziksel olarak konuşursak- sertleştiğini biliyor muydun?"

"Dallas, rock yapan herkes yapar ve Feeney için rock bir dindir. Santiago biraz somurtuyor çünkü Jake'le tanışmadan onu dışarı çıkardınız. DeLano'yla tanışamamanın üzerine bir de bu eklenince iyice canı sıkıldı."

"Biz polisiz," diye homurdandı Eve. Hafif somurtkan Santiago'ya doğru döndü, sonra kollarını kaldırıp diğerlerine baktı. "Biz polisiz."

"Cinayet polisleri!" Baxter seslendi.

"Korumak ve hizmet etmek," diye ekledi Jenkinson.

"Çünkü ölebilirsin," diye bitirdi Carmichael.

Trueheart sıırttı. "Hadi, takım."

"Tanrım, kahveye ihtiyacım var." Uzaklaşmaya başladı, sonra tekrar düşündü. Adamlarından birine bir kemik atabilir ve kendini bir adım kurtarabilirdi. "Santiago, Carmichael, şüphelimin robot resmini Brooklyn'deki DeLano'ya götüreceksiniz."

Santiago gözle görülür bir şekilde canlandı, hatta kovboy şapkasını düzeltti. "Öyle mi?"

"Kendisinin ve ailesinin, daha önce kendilerini takip ettiği bilinen bu kişiyi izlemelerini istiyorum. DeLano'nun, annesinin ya da kızlarının bu kadını görüp görmediğini, gördüyse ne zaman ve nerede gördüğünü öğrenin. Başka bir kopyasını kızlarının okuluna götürün, etrafta gösterin. Uyarılarda bulunun. Brooklyn PSD'yi kontrol edin, onlara bir taslak bırakın. Çevredeki dükkanları, restoranları vs. dolaşın. Çalışın. Sokaklar, ara sokaklar, barınaklar, butikler, marketler, lokantalar, LC'ler, kaldırımda uyuyanlar, ritim droidleri.

"Silikleşiyor ama görünmez değil. Eğer o mahallede keşif yapıyorsa, birileri onu görmüştür. Gidin."

Santiago ayağa kalktı. "Her

verde, patron." "Peabody."

"Eskizlerin çıktısını alıyorum."

Eve bir kez daha ofisine doğru yöneldi ve çılgın bir kahkaha sesi duyunca durdu.

Bella.

Sadece Leonardo değil, diye düşündü, bütün aile.

Mavis Freestone iki inçlik pırıltılı tabanları olan elektrik mavisi hava botlarıyla içeri girdi. Botlar, bugün toplu örgülerle ördüğü saçlarının rengiyle uyumluydu. Açık ceket -yine mavi, ince pembe ve yeşil çizgili- koyu mor bir deri kıyafeti ortaya çıkardı.

Yanında, bakır teni, bronz uçlu saçları ve iyi bir Porto şarabı renginde uzun deri ceketıyla Leonardo yükseliyordu.

Kollarında, sarı bukleleri yavru köpek suratlı ve uzun sarkık kulaklı bir şapkanın altına düşen Bella, eldivenli ellerini sallayarak "Das!" diye bağırırdı.

"Kalp kırıcı eğitimde." Baxter sırtarak masasından kalktı, Bella'nın ciyaklamasına ve Eve'in kalbinin durmasına neden olacak bir şekilde onu yakalamak ve havaya fırlatmak için yürüdü.

"Tanrım, Baxter."

"Çok tatlı bir kız." Onu yere bıraktı.

Eve'in bacaklarına sarılmak ve sonra da bacaklarına tırmanmaya çalışmak için doğruca oraya gitti.

Başka çaresi kalmayan Eve onu ayağa kaldırdı. Bella onun yanağına ıslak, yapışkan bir öpücük kondurdu, zıpladı, mavi gözleri dans ederek gevezelik etti. Ve bir soruyla bitirdi. "Ork mu?"

"O burada değil."

"Aw. Ove Ork."

"Doğru. Dinle, geldiğin için minnettarım."

"Yakındaydık," dedi Leonardo ona. "Yardım edebileceğim her şeyi yaparım."

"Muhtemelen terzi ya da dikişçi olarak çalışıyor. Büyük ihtimalle Brooklyn dışında, ama gidip gelebilir. Peabody onun iyi olduğunu söylüyor. Gerçekten iyi."

"Tasarım ve uygulama," diye onayladı Peabody. "Hey, Bellamina, benimle gelmek ister misin?"

Bella Peabody'ye bir öpücük gönderdi ama Eve'in içine kıvrıldı. "Das." "Bunu ofisime götürelim." Çünkü Eve tam olarak bir çocuğu kucağında tutarken kafasını toparlayamıyordu. "Elbette. Hey, Jenkinson." Mavis ona gülümsedi. "Bu kravat toplam ult."

"Onu cesaretlendirmeyin," diye mırıldandı Eve ve yolu gösterdi. "Yüz tanıma sistemini çalıştırıyorum," diye başladı. "Ve biz Başka açılar da var. Bu işin içinde olduğunuza göre, belki bir şeyler bilen birini tanıyorsunuzdur. Peabody'nin söylediği kadar iyiye, belki de iyi bir mağazada ya da tasarımcıda çalışıyordur. İhtiyacımız olan-"

Ofise adım attıklarında Bella'nın nefesi kesildi. Tahtayı işaret etti. "Ow!"

"Oh kahretsin."

Leonardo Bella'yı yakaladı, yüzünü omzuna çevirdi. Kasıtlı olarak tahtadan başka tarafa baktığında bile solgunlaştı ve gözleri kamaştı.

Eve hızla hareket ederek paltosunu kaptı ve olay yeri fotoğraflarını örtmek için tahtanın üzerine attı.

"Özür dilerim. Kahretsin, özür dilerim."

"Kahretsin," diye yankılandı Bella babasının geniş omzuna doğru. "Ve tekrar özür dilerim."

"Hey, Bellissima." Mavis soğukkanlı ve sakın bir tavırla onu Leonardo'dan aldı ve hayatta kalan genç bir kazazedenin yaptığı Havva taslağını işaret etti. "Kim o?"

"Das!" Ow unutuldu, Bella başını arkaya attı, büyük göbek kahkahasını attı. "Das!"

Leonardo'nun kan ve şiddet gördüğünde nasıl tepki verdiğini hatırlayan Eve, ki tahtada bunlardan bolca vardı, masasındaki sandalyeyi çekti.

"Teşekkürler. Yaptığın şeyi nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Kimin nasıl yaptığını bilmiyorum."

"Klimada Mira'nın çayından var mı?" Mavis sordu. "Evet. Bana bir saniye ver."

"Ben bakarım. Hey, Bella, hadi babana çay yapalım. Sadece mutlu şeyler düşün, ayçöreği."

Onları idare etti, diye düşündü Eve. Arkadaşı, eski dolandırıcı, saç rengini bazılarının çoraplarını değiştirdiğinden daha sık değiştiren kadın, müzik-vid yıldızı ve yürüyen gökkuşağı, büyük adamı ve küçük kızı sanki hayatı boyunca bunun için eğitilmiş gibi doğal, pürüzsüz bir şekilde idare etti.

Bella kalçasındayken çayı masanın üzerine koydu ve Leonardo'nun yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Burada yere oturacağız ve bloklarımızla oynayacağız."

"Das!"

"Dallas çalışmak zorunda, bebeğim, ama biz oynayacağız."

Yere oturdu, pembe-yeşil kocaman el çantasından renkli bloklardan oluşan bir torba çıkardı.

"Tamam o zaman. İşte anlaşma." Eve masaya yaslandı ve Leonardo'nun dikkatini ona çekti. "Kırk yaşlarında ve yaklaşık iki yıl önce Delaware'den taşınmış. Yalnız yaşayacak, bütçesi kısıtlı. Sosyalleşmesi ya da bir izlenim bırakması pek olası değil. İşle, evet, ama başka türlü değil. Dikkat çekecek türden değil, daha çok arka plana kayıyor. Yazıyor. Muhtemelen bir okuyucudur. Zararsız görünecektir. Evinde kendi profesyonel makinesi olacak. Muhtemelen yan işler yapacaktır."

"Pek çok terzi yan iş yapar. Kayıt dışı. Yeni başladığımda ben de yaptım."

"Müşterilerin evlerine gittiniz mi?"

"Bir kez ilişki kurduğunuzda mı? Genellikle yaptığınız şey budur. Eğer bir yeriniz varsa, size gelebilirler ama genellikle onlara kolaylık sunarsınız. Bir prova, zaten sahip oldukları bir şeyin tadilatı, bazen de orijinal bir tasarım."

"Seni nasıl buluyorlar?"

"Kulaktan kulağa." Çayını yudumladı ve tekrar rahatlamış görünüyordu. "Eğer bir mağazada çalışıyorsanız -büyük mağaza, butik- onlara bir kart atarsınız, bir iş için onlara gelmekten mutluluk duyacağınızı bildirirsiniz. Büyük ya da küçük. Eğer başka bir terzi için çalışıyorsanız, bu konuda çok dikkatli olmalısınız - bazıları sizi anında kovabilir. Eğer yapmazsa

sosyalleşmek daha zor. Bir müşterinin ona yaklaşmasından yan iş alıyor olabilir."

"Tamam, anladım."

"Hâlâ ilk günlerimden bağlantılarım var. Etrafa sorabilirim."

"Size robot resmi vereceğim ve sizden sadece bunu yapmanızı isteyeceğim. Eğer bir şey bulursan, unutma, o zararsız değil. Sadece beni etiketleyin."

Bilgisayarı sinyal verdiğinde durdu. Ekrana döndüğünde, kimlik fotoğrafını kroki ile yan yana incelerken bir yükseliş, bir vızıltı hissetti.

"Ann Elizabeth Smith. Sıradan bir isim, sıradan bir yüz. Artık solmak yok," diye belirtti. "Kaltak elimde."

"Orospu!" Bella neşeyle söyledi ve bir deli gibi güldü.

20

Ofisinden çıkar çıkmaz Eve, Ann Elizabeth Smith'e doğru koşmaya başladı ve Peabody için havladı.

Peabody koşarak geldi. "Mavis senin-" Ekrandaki yüzü yakaladı. "Evet!"

"Wilmington, Delaware'de doğdu ve büyüdü. DOB 14 Mart 2018. Kardeş yok. Ebeveynler 1927'de boşanmış. Baba aynı yıl taşınmış, altı ay sonra yeniden evlenmiş. Zaten bir yandan da etek giyiyormuş," diye çıkarım yaptı. "Terzi olan anne kendi dükkânını işletiyordu. Fit for You, 2023'te kuruldu."

"Genç yaşta öğrendi," diyor Peabody. "Annesi ona dikiş dikmeyi öğretmiş. Bu uyuyor."

"Annesi 36'da yeniden evlenmiş ve başka bir yere taşınmış. Görünüşe göre Smith dükkanın yönetimini devralmış. Mali kayıtları araştırın. New York'a taşınmasıyla eş zamanlı olarak iki yıl önce kapanmış. Brooklyn'de bir adresi ve Dobb's'ta bir işi var."

"Küçük, seçkin bir mağaza," dedi Peabody ona, PPC'siyle çalışırken. "Üst düzey kıyafetler ve aksesuarlar."

"Carmichael ve Santiago zaten Brooklyn'de." Eve iletişim cihazını çıkardı. "Onları ev adresine yönlendireceğiz. Bunu çalıştırmaya devam et ve bize bir konferans odası bul. Üniformalı Carmichael ve ... Memur Shelby'yi içeri alın. Çıkarma işini halledeceğiz."

Peabody elinde PPC ile dışarı çıkarken. Eve dedektifleriyle temasa geçip emri verdi. Sonra Feeney ile temasa geçti.

"Sana söylemiştim. Biraz zaman alacak," dedi sert bir şekilde.

"Ona sahip olabilirim - yaptığınız şeyi durdurmayın ve McNab'ı bu işten çekmek istemiyorum. Bana bir inek lazım. Bir tane verebilir misin?"

"Callendar'ı alabilirsin." Ses tonu gün gibi soğuktu. "Senin nasıl çalıştığını biliyor."

"Mükemmel. Bir konferans odası tutuyorum, operasyon üzerinde çalışıyorum."

"Onu harekete geçireceğim." Hâlâ sert olmasına rağmen, "İyi avlar," diye ekledi.

"Bir şey daha var. Sana bir adres gönderiyorum."

Ona kederli bir bakış attı. "Kendi bölümünüzde hiç dedektif var mı?"

"İşle ilgili değil. Kincade'in kayıt stüdyosu. Avenue A - grup - bir seans yapıyor. Bugün bin beş yüz civarında başlayıp, belki yirmi iki, yirmi üç yüze kadar sürmesini bekliyorlar. Bu size büyük bir fırsat veriyor. Bunun için hazırsın."

"Bunun için aklandı mı?" Feeney boş boş konuştu.

"Bilirsin, gitmek için. Asmak için. İzle, dinle. Merkeze dönecek zamanı yoktu ama oraya gidebilirsin. Eğer istersen."

"Avenue A plağını izlemeye iznim var mı?" Soğuk ses tonu yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Evet. Düzelteceğimi söyledim."

Tam on beş saniye boyunca konuşmayınca Eve küçük bir felç geçirdiğinden endişelendi. "Feeney?"

"Sen tamir etmedin." Sesi çığ çıktı, sonra gürlemeye başladı. "Onu öldürdün! Vay anasını, vay anasını! Hayatımın en güzel günüydü! Karıma, çocuklarıma, torunlarıma bunu söylediğimi söylemeyin. Asla. Kutsal sıcak, dumanı tüten bok."

Kendisi kadar istikrarlı, alaycı, saçmalıktan uzak olduğunu düşündüğü polise bunu kimseye söyleyebileceğinden emin değildi.

Tanıdığı herkes şu anda biraz deli görünüyordu.

Şalvarlı gözünde bir damla yaş olabilirdi. "Tamam.

Aramız iyi mi?"

"Güzel, kıçım. Evlat, işte böyle sallayacaksın."

"Tamam o zaman. Şu cinayet meselesini halletmem lazım."

Hızlıca kapattı çünkü Feeney'nin yüzü ona veteriner kliniğindeki büyük, pasaklı köpeği hatırlatıyordu.

Peabody geri döndü. "Konferans odası iki. Elimde bazı finansal veriler var. Biraz karışık."

"Roarke'a ihtiyacım var mı?"

"O kadar da karmaşık değil. Görünüşe göre anne mülkiyeti elinde tutmuş ve Smith'e maaş bağlamış. Yeterince iyi, sanırım, ama bir aile şirketinin yönetimini devralan bir kız çocuğu için düşündüğünüz kadar değil. Söz konusu kız, kayıtlara göre on yedi yaşından beri çalışıyormuş. Bilirsiniz işte, cimri. Yüzde yok, ikramiye yok."

"Tamam. Tamam." Eve iyice düşündü. "Belki anneye zor bir ilişki. Mira turf, ama bu Smith'in kadın yazar, kadın karakterler, kadın kurbanlar takıntısına uyabilir."

Peabody başını sallayarak, "Kişisel kadın gücü ya da kadın çevresi yok," diye bitirdi. "Bu konuda biraz daha bilgi vereyim. Burası annesinin yönetiminde iyi iş yapıyordu, yönetimi devrettikten sonra ilk birkaç yıl idare etti, küçük bir düşüş gösterdi, sonra büyük bir düşüş. Büyük düşüş kapıları kapatmadan bir yıl önce. Benim yorumuma göre anne kapatmış."

Eve elindekileri konferans odasındaki bilgisayara aktarırken, "Anladım," dedi. "Hadi hazırlanalım. Yürüyün ve konuşun. Callendar'ı e-çalışmaya aldık. Yola çıktı. Brifing vermeye hazır olduğumuzda Santiago ve Carmichael'i bağlayın. Bir harita ve eviyle ilgili ne bulabilirsek istiyorum."

"Muhtemelen şu anda iştedir, değil mi?"

"Onun doğrudan amirine ihtiyacımız var. Hadi öğrenelim."

Konferans odasında Eve, Smith'in kimlik fotoğrafının ön planda olduğu panoyu hemen kurdu.

"Adres o a Üç katlı, onsekiz ünite apartmanında. İkinci katta, ikinci birimde, batı tarafında."

Eve, tahtada çalışırken bunu kafasında dosyaladı, görselleştirdi.

"Mağazayı işaretleriz," dedi Eve yüksek sesle düşünerek. "Terzi bölümünü sor."

"Sanırım 'Alterations'."

"O zaman bu. Smith'ten 'bağlantı danışmanlığı' için ismini iste. Yüzünüzü tanıyor olabilir. Bunu Callendar'a yaptırırız. Mağazada olup olmadığını, ne kadar süre orada kalacağını belirleyin. Çalıştığı alan, çıkışlar, ne kadar çalışma alanı olduğunu bilmeliyiz. Mağaza güvenliğine haber vermek için oraya gidene kadar beklemeyi tercih ederim. Onları tanımıyoruz."

O bu lojistiği çözerken, Üniformalı Carmichael Shelby ile birlikte içeri girdi. "İstersen kahve al. E-kışımızı bekliyoruz. Peabody, kayıtları dene. Dobb's mağazasının planına ulaşabilecek miyiz bir bak."

"Brooklyn'deki mi?" Shelby sordu. "Orada çalışan bir arkadaşım var."

Eve yaptığı işi bırakıp Shelby'ye döndü. "Boşboğaz biri mi?"

"Onları çırpabilir efendim, ama ona yemin ettirirsem olmaz. Eğer yaparsam, fermuarını çeker."

"Onu etiketleyin ve bunu yapın. Bugün bir terzinin çalışıp çalışmadığını öğrenmesini istiyorum. Ann Elizabeth Smith." Eve eliyle tahtayı işaret etti. "Şüphelimiz o. Mağazada olup olmadığını ve çalıştığı bölümün yapısını bilmem gerekiyor."

"Jill, o bilir. Süslü kıyafetler bölümünde çalışıyor, resmi kıyafetler falan."

"Sadece veriler ve boşboğazlık yok."

"Buz gibi kalacak, Teğmen." Callendar içeri girerken Shelby bağlantısını çıkardı.

Saçlarını kısacık kestirmiş, mavi uçlar eklemişti. E-geek'lerin sevdiği çok cepli çantalardan giyiyordu. Çok sayıdaki cepleri, elektriklenmiş yeşil alanlarının üzerinde mavi ve pembe puantiyeler taşıyordu. Torbaların geri kalanı pembeyi seçerken, yüksek topuklu spor ayakkabıları yeşil ve mavinin tadını çıkarıyordu.

Gömleğinin -ve etkileyici göğüslerinin- üzerinde oynaşan kıpır kıpır köpek yavrusu, kemerine takılı silahla çelişiyor gibiydi.

"Yo." dedi.

"Hey. Kahve al, bir dakikaya geliyorum."

"Fizzy var." Elindeki go-cup'ı salladı. "Hazır ve nazır."

"Teğmen? Şüpheli bugün burada değil."

"Onun evine odaklanacağız."

"Efendim?" Shelby devam etti. "Neredeyse bir yıldır orada çalışmıyor. Jill'in dediğine göre istifa etmiş. İhbarını vermiş ve ayrılmış."

"Verilerini güncellemedi. Arkadaşın hâlâ senin bağlantında mı?" "Onu tutuyorum, efendim."

Eve yürüdü, 'link'i aldı, bekletmeyi kapattı. "Ben Teğmen Dallas."

"Oh, tamam." Büyük gözlü sarışın gergin bir gülümsemeyi başardı.

"Smith'i tanıyor muydunuz? A. E. Smith?"

"Ann mi? Tabii. Onu tanı mıyordum. Takıldığımız falan yoktu ama burada çalışırken onu çok kullanırdım. Tadilat ve provalar için. Birinci sınıftı, biliyor musun? Ve hızlıydı da. Müdavimlerimin çoğu onu isterdi."

"Oraya nasıl gitti?"

"Um... İşinde gerçekten iyiydi. Sanırım gerçek insanlarla arası pek iyi değildi. Kaba değildi, sadece... Çok utangaçtı belki de? Asla söyleyecek bir şeyi olmazdı."

"Arkadaşın yok mu?"

"Buralarda mı? Sanırım hayır. Mo boşboğazlık etmemem gerektiğini söyledi. Kilidi açtım."

"Bu benim için geçerli değil."

Shelby ekrana doğru eğildi. "Teğmene söyle." "Tamam o zaman. Tuhaf biriydi. Sadece sessiz ve utangaç değil.

Garipti. Gözlerinizin içine bakmaz, mırıldanır, molalarını PPC'sine sokularak geçirirdi - eğer mola verdiyse. Çoğunlukla alışırdı. Burada arkadaş canlısıyız, değil mi? Ama o değildi. Ve Dobb's en iyi tatil partisini veriyor. Buradayken bile gelmedi. Sanırım beni biraz ürküttü. Ama işinde gerçekten iyiydi."

"İşten ayrıldığından beri onu görmedin mi?"

"Hayır. Bazı mdavimlerimin onu kullandığından eminim."

"Tamam, teşekkür ederim. Kilidi tekrar takın."

"Acaba... Bunu yapmadan önce, çılgınca bir şey yapıp yapmadığını sorabilir miyim? Hani insanlar, 'çok sessizdi, içine kapanıktı' derler ya ve asla çılgınca bir şey yapacaklarını düşünmediklerini söylerler ya? Ann sessiz ve içine kapanık biriydi -mega- ama çılgınca bir şey yapsaydı şaşırmazdım."

"Kilidimiz kapandığında Shelby size haber verecek."

Eve 'link'i Shelby'ye geri verdi ve parmağıyla kur işareti yaptı.

"Gitmeliyim, Jill. Sana geri döneceğim." "Peabody, diğerlerini bağla."

Eve kafasında adımları sıraladı, Peabody'den başını salladı.

"şüpheli Ann Elizabeth Smith, nam-ı diğer A. E. Strongbow.  kişiye öldürdüğüne inanıyoruz. Rosie Kent," diye devam etti Eve, tahtayı işaret ederek, "Chanel Rylan ve Loxie Flash. Her kurban Blaine DeLano tarafından yazılmış bir romana uygun olarak seçildi, her cinayet kurgulandı."

Kurbanların, cinayetlerin, nedenlerin ve Smith'in DeLano'ya ve diziye olan takıntısının ana hatlarını gözden geçirdi.

Callendar, "Yani sadece vurulan değil," dedi, "vurulan da o."

"Yasal olarak vurulup vurulmadığını mahkemeler ve psikiyatristler söyleyecek. Ama o göründüğü gibi utangaç, sessiz, zararsız bir kadın değil. Hem tehlikeli hem de kurnaz. Onu hafife almayacağız. Santiago? Burada olduğuna dair bir işaret var mı?"

"Gizlilik ekranları kapalı, Teğmen. İçeri girerken ya da çıkarken onu görmedik."

"Oraya ne zaman gideceğimizi e-kişimiz belirleyecek. Eğer evde değilse, eve gelene kadar bekleyeceğiz. Peabody ve ben içeride, Santiago ve Dedektif Carmichael Callendar'la birlikte araçta, üniformalılar binanın arka tarafında gözden uzakta, benim işaretime göre hareket edecekler. Eğer evdeyse, üniformalıların arkada olmasını istiyorum, herhangi bir çıkış girişimini engellemek için. Dedektifler benimle ve Peabody ile girip birinci katta bekleyerek o yolu kesecekler. Callendar bizimle gelsin. Kapıyı çalacaksın, kapıyı açmasını sağlayacaksın. Yüzünü tanımıyor ve seni görünce 'polis' olduğunu düşünmeyecektir."

"Hey!"

Eve, "'Cinayet polisi' diye düşünmeyecektir," diye geçiştirdi. "Kabul edildi."

"Açılıyor, sen yoldan çekil. Tüm silahlar, düşük sersemletme, ama onu hızlıca indiririz. O bir terzi, bu yüzden keskin silahları olacak. Başka silahı var mı bilmiyoruz."

Peabody, "Burası eski, düşük kiralı, işçi sınıfı bir bina," diye ekledi. "Taşınabilir bir cihaz olan Callendar ile ısı sinyali alabilmeniz gerekir."

"Anlaşıldı. Her ihtimale karşı ben de göz ve kulak alacağım." "Hazırlanın," dedi Eve, "ve gidelim."

Eve, Callendar ve e-oyuncaklarıyla birlikte arabayı Brooklyn'e doğru sürerken basit diye düşündü. Ancak ne kadar açık ve basit olursa olsun hiçbir operasyon gelişigüzel yapılamazdı.

Basit olan dolambaçlı, basit olan ölümcül hale gelebilirdi. Arabayı sürerken olasılıklar üzerinde çalıştı. Peabody PPC hakkında daha fazla bilgi toplarken üniformalılar da siyah-beyaz olarak onu takip ediyordu.

"Annenin sosyal medya sayfaları elimde. İkinci evliliğinden bir üvey kızı var, yani iki tane. Ama genç olanı geçen Haziran'da evlenmiş. Bir sürü resim ve yorum var. Bulundukları yer olan Savannah'da gösterişli beyaz bir düğün. Muhteşem bir gelinlik."

"Bu çok ilginç çünkü?"

"Çünkü Smith'in annesi bunu üvey kızıyla birlikte tasarladı ve yaptı. Üvey kızın burada yorumları var, Smith'in annesinden anne diye bahsediyor - yeni kocası dul. Yeni annesi, elbisesi ve ailesi hakkında konuşup duruyor. Ona miras kalan üvey kız kardeşinden hiç bahsetmiyor. Bulabildiğim hiçbir yerde Smith'in fotoğrafı yok. Düğüne gittiğini sanmıyorum."

"Aile bağları yok."

"Hiç bulamıyorum. Babasının da -Smith'in- bir sayfası var. Annesininki kadar konuşkan değil ama onun da bir sayfası var. Onun ve ikinci karısının, bazı golf arkadaşlarının fotoğrafları. Birkaç tane de ikinci eşinden olan oğlu ve torunu var. Kızı yok. Ayrıca hiç bahsetmemiş."

"Bu biraz üzücü," diye yorumladı Callendar. "Yaşlı adam çekip gidiyor, yeni bir aile kuruyor ve kızı dışarıda kalıyor. Anne reşit olana kadar kalıyor, sonra o da gidiyor. Yeni hayat, yeni aile. Tabii ki, Smith deli olduğu için, belki de bunu bir tür kaçış olarak görmüşlerdir. Ama bu da üzücü."

"Ailenin aile olması gerekir."

"Ben de öyle diyorum." Callendar Peabody'nin omzuna vurdu. "Yani ailemin yarısı çatlak. Seni uykunda öldürecek kadar değil ama. Ama biz dayanırız."

Eve, "Rezervasyonu ve unutmayı ebeveynlerin yaptığını varsayıyorsunuz," dedi. "Ve babanın hatları açık tutmaya çalışmış olabileceğini hesaba katmıyorsunuz. Ve anne, Smith dükkânı terk ettikten birkaç ay sonrasına kadar dükkânın kapılarını kapatmadı. Aile şirketini, yaşadığı ve hayatı boyunca çalıştığı yeri terk etti. Sonra da New York'taki işini bıraktı."

"Haklısın," diye kabul etti Callendar.

"Peki rezervasyon ve unutmayı kim yaptı? Hiçbir zararı olmayan üç kişi Smith'in eliyle öldü."

"Evet, bu büyük bir etken. DeLano'nun kitapları seksi mi? Seksi kitapları severim."

Peabody ona, "Bir ısı unsurları var," dedi. "Ama 'Hey, yine yapıyorlar'dan ziyade 'Bir daha yapacaklar mı'ya benziyor."

"Kitap kulübünü sonra yaparız," dedi Eve. "Üniformalılara soyunmalarını söyle. Arabayla geçip gitmek yerine arkadan dolaşmalarını istiyorum. Pencereden dışarı bakıp NYPSD'ye ait bir araç görüp paniklemesinin bir anlamı yok."

Peabody, Eve'in Smith'in sokağına döndüğünü aktardı. Dedektiflerinin aracını gördü, Smith'in penceresinden doğrudan görüş alanının dışında ama binayı ve caddeyi iyi gören bir yer bulduklarını onayladı.

Sokağın karşısında durdu ve onlarla temasa geçti.

"Callendar onu okuyana kadar orada bekleyin. Memur Carmichael?"

"Park, Teğmen. Birkaç dakika içinde yerimizi alacağız. Birinci kat, arka kapı. Siz aksini söyleyene kadar biz hallederiz." "Callendar?"

"Bana bir saniye izin ver. Güzel eski bir bina. Biraz tadilat gerekebilir ama sağlam tuğlalar var. Ve ... daha boktan perdeleri olan boktan pencereler. Sana patlama gibi bir ısı kaynağı buldum. Odanın uzak tarafında, oturuyor gibi görünüyor. Bir kaynak, Dallas. Oturuyor ama aktif."

"İçeri giriyoruz. Üniformalılar, arka tarafı alın. Dedektifler, biz girene kadar bekleyin, sonra birinci katı alın. Callendar."

"Bir kez bekle. Bunu çalışır halde tutabilir, cep parçama aktarabilir ve ona göz kulak olabilirim. Gözleri ve kulakları mı istiyorsun?"

"Onlara gerek yok. Hazır mısın?" "Hazır," dedi.

Peabody, onlar farklı kapılardan çıkarken, "Gidin," diye mırıldandı.

Koşarak değil ama hızlı bir New York yürüyüşüyle kaldırımdan binanın girişine doğru ilerlediler. Eve kapıyı açmayı başardı, dedektiflerine işaret verdi ve içeri girdi.

Bir dizi dar merdiveni işaret etti. "Kapıyı çal, terzilikle ilgili birinin sana onun adını verdiğini söyle."

"Özel olarak ne istiyorum?"

"Oooh, bir gelinlik! Gelinlik deyin," diye ısrar etti Peabody.

"Frosty. Bunu çalabilirim."

"Kapıyı açmaya başladı, geri çekil." "Ben gerçek bir polisim, biliyorsun."

"Sen gerçek bir polissin ve arkamızdan geliyorsun. Silahını çek ve ellerini görüş alanından uzak tut."

Eve geçtikleri kapıları değerlendirdi. Birkaç sağlam tekme, diye tahmin etti. Smith açılmazsa, kapıyı ve onunla birlikte onu da indireceklerdi.

"Nerede o?" Eve daireye yaklaştıklarında sesini alçak tuttu.

"Aynı nokta."

"Peabody, kapının diğer tarafını al. Santiago?" "Kapıyı ve merdivenleri aldım."

"Memur Carmichael?"

"Arkada, Teğmen."

"Beklemede kalın." Callendar'a başıyla işaret etti.

Callendar mutlu bir yüz ifadesi takındı, ayağa kalktı, silahını indirdi ve vızıldadı.

Statik bir dahili telefon açıldı. "Evet?"

"Hey! Ben Debby! Bir arkadaşım bana senin adını verdi. Düğünümle ilgili. Gerçekten çok iyi olduğunu söyledi ve annem onun gelinliğini giymemi çok istiyor, bu yüzden büyük günden önce değiştirilmesi gerekiyor."

"Pardon? Ne?"

"Mayıs'ta. Düğün Mayıs'ta. Elimde bir resim var. Size gösterebilir miyim?"

"Bekle."

Bir zincir şakırdadı. Callendar geri adım attı.

"Kapı açılıyor," diye mırıldandı Eve telsizinden.

Kilit tıklayıp kapı gıcırdayarak açıldığında, iterek içeri girdi ve kadını duvara doğru döndürdü.

"Aman Tanrım, aman Tanrım, ne isterseniz alın!"

"Biz polisiz."

Zaten sessizce küfrediyor olsa da Eve emin olmak için kadını kendisine doğru çevirdi.

"Bu Smith değil. Ann Elizabeth Smith nerede?" Eve talep etti.

"Bilmiyorum." Kadının korku dolu bakışları yüzünde bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "Öyle birini tanımıyorum. Lütfen, çocuğum birazdan evde olur. Ne isterseniz alın."

"NYPD." Eve silahını kılıfına soktu ve rozetini çıkardı. "Bu daire size verdiğim ismin altında listelenmiş."

"Ben Gracie Lipwitch. Kimliğim var. Size gösterebilirim."

"Gerek yok Bayan Lipwitch, sizi korkuttuğumuz için özür dilerim." "Korkutmak mı? Altı mı ıslatmış olabilirim! İzin günümde burada oturmuş, çocuğumun izci toplantısı için cupcake kreması yapıyordum ve bir de ne göreyim. Düğün dedin. Düğün pastası aradığını sanıyordum. Lanet dahili telefon bok parçası."

"Bok parçası."

"Bayan Lipwitch, ne zamandır bu dairede yaşıyorsunuz?"

"Sekiz ay, üç hafta ve iki gün." "Bu çok spesifik."

"Çocuğumun kötü babası bizi terk ettikten tam bir ay sonra taşındık. Oturacağım. Bacaklarım titriyor."

"Size biraz su getirebilir miyim?" Peabody sordu, ama Lipwitch onu elinin tersiyle itti.

"Ödümü kopardın."

"Çok üzgünüm," dedi Peabody ve endişeli bir bakış ekledi. "Aradığımız kişinin adresi burası." PPC'sindeki fotoğrafı açtı. "Bu kadın."

Lipwitch ona baktı. "Özür dilerim. Onu tanıdığımı sanmıyorum. Ama buraya geliş şekline bakılırsa, birini öldürmüş olmalı."

Sessizlikle birlikte yüzü soldu. "Tanrım, birini öldürdüğümü düşünüyorsun."

"Hayır, yok," diye teminat verdi Eve. "Önceki sakinin geride bir şey bırakıp bırakmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Ben ve Darby taşındığımızda ev boştu ve pek de temiz sayılmazdı. Kızım benim. Tam bir gün boyunca manyak gibi temizlik yaptım. Bir sürü şey. Malzeme. Duvarda bir sürü leke vardı, bir şeyleri bantlamaktan. Hepsi bu kadar. Düğün dedin." Şimdi uzun bir nefes verdi. "Düğün pastası istediğini sanıyordum. Ben fırıncıyım. Buradan birkaç blok ötede bir fırında çalışıyorum ve ek olarak pasta yapıyorum. İzin günüm," diye ekledi. "Ve çocuğumun izci grubu için üç düzine kek yapmaktan başka ne yapıyorum ki?"

"Gerçekten harika görünüyorlar."

Lipwitch Callendar'a baktı ve içini çekti. "Bir tane alabilirsin. Fazladan birkaç tane yaptım."

"Ciddi misin? Bir tanesini paylaşırız." Callendar kremalı beyaz kreması olan bir tane seçti ve bir parça kopardı. "Müthişler."

Eve bir kart çıkardı. "Benimle iletişime geçebilirsiniz. Adresin değiştirildiğinden emin olacağım, böylece kimse sizi bir daha rahatsız edemez."

"Tamam. Dinle, burada yaşayan biri gerçekten birini öldürdü mü?"

"Bir cinayet soruşturması kapsamında bu kişiyi arıyoruz."

"Bu senin buraya dalmandan bile daha korkutucu. Yardımı olur mu bilmem ama burayı hemen tuttum çünkü alt katta oturanlardan biri fırına sık sık geliyor ve çocuğumla kendim için bir yer aradığımı biliyordu. Sadece bir yatak odası ve ben iki yatak odası istiyordum ama fiyatı uygundu, işe yakındı ve müsaitti. Daha önce burada yaşayan kişi çekip gitmiş. Yani, gitti."

son ayın kirasını anahtarlarla birlikte bir zarfa koymuş, eşyalarını almış ve gitmiş. Görünüşe göre birkaç hafta boyunca kimse aradaki farkı anlamamış."

"Bu çok yardımcı oldu. Size boş daireden bahseden kişinin adını söyleyebilir misiniz?"

"Bu Bayan Waterstone, 103 numarada. Muhtemelen evdedir. Onu korkutmayın."

"Yapmayacağız ve tekrar özür dilerim."

"Çoğunlukla atlattım. Daha sonra bunun heyecan verici olduğunu bile düşünebilirim. Bak, ona bir kek götür." Lipwitch bir tanesini küçük bir kâğıt örtü üzerine aktardı. "Tatlıya çok düşkün. Ve sanırım birileri hakkında bir şeyler bilen biri varsa, o da Bayan Waterstone'dur."

Eve kekle birlikte aşağı inmeye başladı. "Memur Carmichael ve Shelby, görev iptal. Şüpheli artık burada yaşamıyor. Mahalleyi araştırın, fotoğrafını gösterin. Belki bir şey buluruz."

Merdivenlerin dibinde Dedektif Carmichael parmağıyla işaret etti. "Bu bir kek."

"Mükemmel bir gözlem gücü, Dedektif." "Bir kekin var."

"Hayır, 103 numaradaki Bayan Waterstone bir kek alacak."

"I var bir Ben paylaşma Çünkü Bu ve nazik olağanüstü bir insanım. Bir ısırık kopar."

"Teşekkürler."

Eve onlara, "O zaman DeLano'nun mahallesine geri dönün ve işinize devam edin," dedi.

Santiago kendisi de bir ısırık kopardı. "Kız çok kaygan, patron." "Evet. Çok kaygan."

"İstiyor musun, Peabody?"

Peabody, Callendar'ın avucunda kalan parçaya baktı.

"Bunun yarısı bol pantolon yüzünden."

"Yarım. Dallas mı?"

Eve başını salladı ve 103 numaraya yöneldi.

"O Çelik Kadın," diye gözlemledi Callendar. "Kim keke hayır diyebilir ki?" Ve orada olduğu için son keki de patlattı.

Ağzında bir ısırik.

Eve 103'ü aradı, başka bir sabit dahili telefonla karşılaştı. "Evet?"

"Bayan Waterstone, ben NYPSD'den Teğmen Dallas."

"Mahallenizin biraz dışındasınız, canım."

"Evet, hanımefendi. Üst kattaki komşunuz Bayan Lipwitch, binanın eski bir kiracısı hakkında bize bilgi verebileceğinizi söyledi. Ve size bir kek gönderdi."

Bir tıkırtı, bir tıkırtı ve kapı, bembeyaz saçları ve neşeli gülümsemesiyle küçük, siyah bir kadına açıldı. "Tatlıya düşkünlüğümü biliyor. Tanrım, üç kişisiniz ve hepiniz kızsınız. Hepsi kız polis mi?"

"Evet, hanımefendi."

"İşte ben de bundan bahsediyorum. O ve o kek. İçeri buyurun. Tüm işlerimi bitirdim ve kitabımın başına oturmak üzereydim. Bu daha da eğlenceli olacak. Çay ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Eğer ev işlerinden kasıt daireyi temizlemekse, küçük kadın ev işleri konusunda bir şampiyondur. Her şey pırıl pırıl parlıyordu. Mobilyalar yıllarca kullanıldığını gösterse de, en ufak bir toz zerresi bile taşı mıyordu.

Eve kitap derken gerçek bir şeyi kastettiğini fark etti. Roarke onlarla dolu rafları onayladı.

Oraya buraya sıkıştırılmış fotoğraflar, bir sürü çocuk yüzü.

"Şimdi, siz kızlar oturun ve bana ne istediğinizi söyleyin. biliyorum."

"Ann Elizabeth Smith'i tanıyor muydunuz?"

"Eskiden üst katta yaşayan küçük fare mi? Onu tanıdığımı söyleyemem. Bir kaz için yuh demezdi, her ne demekse. Kim neden desin ki? Ne yaptı ki?"

"Onunla konuşmak istiyoruz."

"Beni kandıramazsın, canım." Waterstone sandalyeyi rahat bir kayaya oturttu. "Ben elli beş yıl öğretmenlik yaptım. Her şeyi bilirim, her şeyi görürüm. Kapımda onu soran üç kız polis var, büyük bir şey yapmış. Bu beni şaşırtmaz."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Sinsi, dost canlısı olmayan, mutsuz. Kötü bir kombinasyon. Bir kere bile eve birini getirdiğini ya da bir ziyaretçisi olduğunu görmedim."

Waterstone parmağını sallanan sandalyesinin koluna vurmak için durakladı. "Bu hiç sağlıklı değil. Dobb's'ta terzi olarak çalıştığını öğrendim. Orası yüksek sosyete. Ben de biraz dikiş dikmeyi severim ama onu benimle konuşturamadım. Birkaç kez çağırdım ama kaçtı gitti. Şu yukarıdaki kız, tatlı kıızıyla birlikte mi? Oldukça iyiydi, ama diğeri? Onda bir bakış vardı. Kelimenin tam anlamıyla kaçamak.

"Bir keresinde - günün geç saatlerinde - ağlayarak geldiğini hatırlıyorum. Deli gibi ağlıyordu, beni anlıyorsanız, kalbi kırılmış gibi değil. Bir paket taşıyordu. Senin yaptığın gibi sorunun ne olduğunu sordum ve bana bağırdı. İlk kez bana doğrudan baktı, ilk kez benimle mırıldanmanın ötesinde konuştu. Bana kendi işime bakmamı söyledi. Ve tam üstümde olduğu için, bir saat boyunca etrafta tepinip durduğunu duyabiliyordum. Bu küçük farenin içinde kötü bir öfke var. Onu bulduğunda dikkatli olmak isteyeceksin, canım."

"Onu nerede bulabileceğimiz hakkında bir fikriniz var mı?" "Üzgünüm ama yok. Buradan aceleyle ayrıldı, ya da öyle görünüyordu. Ben dışarıdayken eşyalarını taşımış olmalı. Gittiğini bilmiyordum, sadece üst katta sesini duymadığımı fark ettim. Biraz endişelendiğimi ve meraklı olduğumu söyleyeceğim, bu yüzden yukarı çıktım ve zile bastım. Sonra yönetimle temasa geçtim çünkü bu tür mutsuzlukların sonu kötü olabilir. Belki de kendini öldürmüştür diye düşündüm. Meğer taşınmış. Yine de kirayı bırakmış, her kuruşunu. O zaman üst kattaki Gracie'ye daireden bahsettim. Artık daha mutlu bir bina. Diğer kız, yanında bir bulut taşıyordu. Ve er ya da geç, bulutlar fırtınaya dönüşür."

21

Eve hızlı yürür, hızlı konuşurdu.

"Memur Carmichael," diye telsizden seslendi. "Shelby ile birlikte bu bloktaki her binaya, her daireye, her dükkâna, restorana, paket servise ve batakhaneye girmenizi istiyorum. Peabody, onlara ve dedektiflere Shelby'nin tüm görünüşlerinin fotoğraflarını gönder. Hepsini her apartman sakinine, dükkân sahibine, kaldırımda uyuyanlara ve sokak hırsızlarına gösterin."

Direksiyona geçti. Peabody'ye "Şu Dobb'un evini fişe tak," dedi ve Santiago'yla temasa geçti. "Peabody sana resimleri gönderiyor. DeLano'nun sokağındaki her binayı ve çocuğun şüpheliyi gördüğü alışveriş bölgesindeki her binayı arayın. Birileri bu kaltağı görmüş."

Dışarı çıktı. "Çok uzakta değil, uzağa gitmiş olamaz," dedi. "Belki yine görünüşünü değiştirmiştir. Bunun için yeterince zeki ama doğasını değiştiremez. Hâlâ hayatını kazanmak zorunda."

Arabayı sürerken Feeney ile temasa geçti. "Bir şey var mı?" "Oradasın. Peabody'nin McNab'e attığı adres." "Patlamış."

"Hiç şaşırmadım. Yaklaşık dokuz ay önce oradan kayboldu. O zamandan beri oradan hiçbir şey gönderilmemiş. Başka bir grup üzerinde çalışıyoruz. Mesele şu ki, şu yazar sitelerinden birinde birkaç karışıklığa karışmış-

eleştirileri pek iyi karşılamadı ve kapattı. Görebildiğimiz kadarıyla eşyalarını topladı."

"Bu onun sonu. Kimse onun sanatını takdir etmiyor. Onlara gösterecek. Sadece DeLano değil, hiç kimse. Devam et." Kapattı. "Callendar."

"Yo."

"Peabody bir sonraki hedefi aramak için elimizdekileri sana gönderecek. Sadece el cihazın olduğunu biliyorum, ama onu al."

"Anlaşıldı. Buradaki klimanın -ki yeterince soğuktur-fıskiyeleri var mı?"

"Bilmiyorum."

"Öyle," dedi Peabody ona.

"Mükemmel. Hesabıma bir tane yaz. Şekeri devam ettirmeliyim."

Zaman için Takviye kuvvetler, Eve
düşündüm, ve Roarke'u etiketledi.

Yönetici Caro'ya ulaşmayı bekliyordu ama Caro k e n d i kendine cevap verdi.

"İyi günler, Teğmen."

"Evet. Dinle, danışmanlık işi için zamanın var mı?"

"Olabilir. Ücretine bağlı olarak." Gülümsedi.

"Ha. EDD'ye iki ayrı arama yaptırıyorum ve üzerlerine bir tane daha yıkmak istemiyorum. Şüphelinin kimliğini ve yerini tespit ettim ama aylar önce ortadan kayboldu. Ann Elizabeth Smith. Sahada iki yeri araştıran adamlarım var, çünkü hâlâ Brooklyn'de olduğu kesin. Mali durumunu ve açmış olabileceği gizli hesapları derinlemesine araştırmam gerekiyor."

"Başkalarının parasını kurcalamak son derece eğlenceli. Evde mi yoksa merkezde mi çalışacaksın?"

"En azından şimdilik merkezde. Önce Brooklyn'deki Dobb's'a gideceğim."

"Alışverişe mi gidiyorsun?"

"Şey, büyük bir ayakkabı satışı var."

"Ve senin daha çok hoşuna gidecek bir şey yok. En geç bir, bir buçuk saat içinde Merkez'de olacağım."

"Teşekkür ederim. Gitmem gerek."

Dobb's'u gördü; üç katlı, zarif bir şekilde solmuş tuğla binanın büyük vitrinleri ve süslü çift kapısının üzerinde adının yazılı olduğu büyük bir pirinç plaket vardı.

Yeraltı otoparkına girmeyi düşündü, "Siktir et" diye düşündü ve park yasağı olan bir alana girip görev lambasını yaktı.

"Ben kalırım," dedi Callendar arkadan, "bana ihtiyacınız olmadığı sürece bu şekilde devam edin."

"Sopa."

"Buraya hiç gelmemiştim." Peabody dışarı çıktı ve bir yolcu gemisinin güvertesinde geziniyormuş gibi görünen dökümlü pantolonlu, transparan elbiseli mankenlerin vitrinini inceledi. Bir diğeri göbeğindeki değerli taşa kadar inen mayosuyla bir şezlonga uzanmış, tepesinde pembe bir şemsiye olan uzun bir bardak tutuyordu.

Herkesin saçları bir okyanus esintisi gibi dalgalandı.

"Şubat ayındayız," diye yorumladı Eve. "Neden palto, kazak ya da bot giymiyorlar?"

"Şubat ayındayız," diye onayladı Peabody. "Zengin insanlar soğuktan kaçıp gemi seyahatlerine ya da sıcak yerlere giderler. Yani gemi kıyafeti."

"New York'ta, buna Brooklyn de dahil, Şubat ayı." Eve süslü kapıları itti.

Geldiğini gördü, keskin siyahlar giymiş, manyakça gülümseyen üç kişi üç yönden ona doğru yaklaşıyordu. Savaş alanındaki bir kısaç hareketi gibi.

Hepsi spritzers ile silahlanmış.

"Bana bu saçmalıklardan herhangi birini sıkın herhangi biriniz saldırı suçundan tutuklanacaktır." Rozetini çıkardı. "Alterations nerede?"

İkisi sıvışıp gitti, ama biri dimdik ayakta; 1.80 boyunda, ayaklarını yerden kesmesi gereken siyah topuklu ayakkabılarıyla.

protesto ıgıllıkları atıyor.

"İkinci veya üçüncü kattaki danışmanlarımızdan herhangi biri size bir fitting uzmanı konusunda yardımcı olabilir."

"Uyum uzmanı istemiyorum. Tadilat istiyorum."

Bu kadının gülümseme asla tereddüt etti.

"Herhangi bir . danışmanlarımız ikinci ya da üçüncü-"

"Boş ver."

Eve kaymaya doğru yürüdü. Arkasından Peabody kolunu uzattı, bileğini kaldırdı ve bir sprey sıkmaya davet etti.

Eve'in peşinden koşarken kokladı. "Çok misk kokuyor."

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Kokunu alabiliyorum. Birinin büyük büyükannesinin tavan arasında uyumuşsun gibi kokuyorsun."

"Evet, çok misk kokuyor." Yürürken Peabody sprey sıkıdığı bileğini kalçasına sürttü. "Benim hatam."

Eve ikinci kata göz gezdirdi. Raflar ve raflar dolusu giysi, girişlerin üzerinde tasarımcıların isimlerinin yazılı olduğu küçük oyuklar. Bir sürü donmuş sahte insan kıyafetler giyiyordu. Birlikte gruplanmış üç kişi poz verirken sohbet ediyor gibiydi.

Ve bu çok ürkütücüydü.

Eve, o dökümlü pantolonlardan birkaç çift taşıyan ve müşteri olamayacak kadar hızlı hareket eden gerçek bir insana doğru ok attı.

"Dur bakalım."

"İyi günler! Özür dilerim, bir müşteriyle birlikteyim. Size yardımcı olması için bir danışman çağırayım."

"Değişikliklere ihtiyacım var."

"Tabii ki. Sadece bana izin ver-"

"Bana Jill'i getir. Resmi kıyafetli. Sarışın, iri mavi gözlü." "Onu hemen çağıracağım. Bir dakika."

Aceleyle uzaklaştığında, Eve rozetini birinin yüzüne vurmadan önce tam olarak iki dakika beklemeye karar verdi.

Jill yaklaşık doksan saniyede yetişti. Eve'i gördüğünde kocaman gözleri daha da büyüdü.

"Ben kimseye bir şey söylemedim! Yemin ederim!"

"Bunun için burada değiliz. Beni Alterations'a götürmeniz gerekiyor."

"Oh. Tanrım. Müşterilerin aşağı inmesine izin verilmiyor."

Eve rozetini çıkardı ama Jill'in yüzüne tutmadı. "Bu beni polis yapar, müşteri değil."

Eve'in arkasından Peabody elini okşamakta olduğu süveterden çekti.

"Bak Jill, zamanım kısıtlı. Mağaza müdürünü çağırabilirim, lanet olası protokolü uygulayabilirim ya da beni gitmem gereken yere götürebilirsin."

"Sanırım. Tamam. Sanırım sorun yok çünkü siz polissiniz. Videoyu ve her şeyi gördüm."

"Harika. Yolu göster."

"Asansöre binmeliyiz. Bodrum katında ve oraya inmek için parmağınızı okutmanız gerekiyor. Sadece çalışanlara açık."

Asansör, Central'dakinden daha genişti ve cesetlerle o kadar dolu değildi. Ancak çok sayıda alışveriş torbası, tekerlekli sandalyelerden birinde bir bebek - bebek arabası, Eve hatırladı - ve ekose kazaklı iyi büyüklükte bir köpek eklendiğinde, iyi bir ezilme yaptı.

Herkes ana kata akın etti. Jill bodruma indi.

Yeraltı konumu göz önüne alındığında, Eve bir atölye atmosferi bekliyordu. Düzinelerce insan makinelerin üzerine yığılmış ya da çalışma masalarının ve istasyonların üzerine çömelmiş sırtlarını ve ayaklarını öldürüyordu. Kötü ışıklandırma, soğuk hava.

Bunun yerine, yaklaşık yarım düzine insanın ayrı istasyonlarda makineler üzerinde veya el aletleriyle çalıştığı parlak ışıklı bir alana adım attı. Bazıları çalışırken sohbet ediyordu. Bazıları kulaklık takıyor ve bir e-inek gibi zıplıyordu.

"Burası ana alan," dedi Jill ona. "Bir mola odası, tuvaletler ve tedarik alanı var ama-"

"Bu işe yarıyor.
Teşekkürler." "Tekrar
yukarı çıkabilir
miyim?"

"Evet. Şimdilik fermuarını
kapalı tut." "Tutacağım. Yemin
ederim!" Kaçtı.

Koyu renk saçları ensesinde toplanmış, boynundaki süslü
zincirden bir çeşit büyüteç sarkan bir kadın arka taraftan
çıktı ve bir istasyona doğru ilerledi.

Eve ve Peabody'yi gördü, yön değiştirdi.

Eve'e göre altmış yaşlarında görünüyordu, mükemmel bir
makyajı vardı ve pantolonunun üzerine siyah bir ceket
giymişti.

Makul ayakkabılar giyyordu.

"Çok üzgünüm, burası sadece çalışanlara özel bir çalışma
alanı. Size mağazaya kadar eşlik edebilir miyim?"

Eve rozetini çıkardı. "Amirle konuşmamız gerekiyor."

"Sensin. Ben Conchita Gomez. Size nasıl yardımcı
olabilirim?" "Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Bir
zamanlar

Ann Elizabeth Smith'i işe aldı."

"Bu doğru. Bayan Smith birkaç ay önce Dobb'un işinden
ayrıldı. Bunun neyle ilgili olduğunu sorabilir miyim?"

"Bir soruşturmayla ilgili olarak sorgulanmak üzere Bayan
Smith'i arıyoruz."

Gomez makinelerin uğultusu altında sesini alçak tuttu.

"Rozetinizde Cinayet Masası yazıyor."

"Bu doğru."

"Ann bir cinayet şüphelisi mi?"

"Bayan Smith'in yerini tespit
etmemiz gerekiyor."

"Size nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum. Burada iyi iş
çıkardı, iyi maaş alıyordu. İstifasını verdiğinde şaşkırdım ve
bir sorun olup olmadığını sordum. Sadece başka öncelikleri
ve ihtiyaçları olduğunu söyledi. Kendisi için zam talep
etmeyi teklif ettim ama o kendi bildiği şekilde reddetti."

"Onun yolu mu?"

"Baş aşağı. 'Teşekkür ederim ama gitmeden önce mevcut

tadilatlarımı bitireceğim. Çalışmaları örnek teşkil ettiği için onu kaybetmekten nefret ettim."

"Peki ya başka?"

"Acı verici derecede utangaçtı sanırım. İyi uyum sağlayamadı. Verimli bir departman yönetiyorum ve son derece yoğun olabiliyoruz. Ancak iyi çalışma koşulları, topluluk, memnun çalışanlar bu iyi çalışmayı ve verimliliği teşvik etmeye yardımcı olur. Ann verimli ve yaratıcıydı. Onu memnun olarak tanımlayamam."

"Herhangi bir taşkınlık var mı?"

"Ann'den mi?" Gomez ensesindeki sarmalı okşadı. "Kesinlikle hayır. Yine de sessizliğinde bir şeylerin kaynadığını hissettim. Nadiren kimseyle konuşurdu."

"Nerede çalışıyordu?"

"Son istasyon, solda. Yan iş yaptığını biliyorum. Çoğu öyle yapar. Burada verilen işi engellemediği sürece diğer tarafa bakıyorum."

"Belirli müşterileri tanıyor musunuz? Önemli olabilir," diye ekledi Eve, Gomez tereddüt edince.

"Bildiğimi söyleyemem, ama kesinlikle bir fikrim var." "Fikirlerinizin bir listesini istiyorum."

Koyu renk gözlerinde şaşkınlık vardı ama sesi pürüzsüzdü. "Pekâlâ. Dosyalarımı bakayım ve sizin için derleyeyim. Bu bir görüş, somut değil."

"Anlaşıldı. Diğer terzilerle konuşmak istiyorum." "Hepsi onu tanı mıyordu. Ming, Ann'in eski istasyonunda, Ann gittikten sonra geldi. Della da geçen ay sevgili CeCe'miz emekli olduktan sonra. İlk istasyon, doğru."

"Çalışmanızı birkaç dakikalığına bölebilir miyim?" Gomez odaya döndü. "Hanımlar!" diye seslendi. "Ve Beau," diye ekledi odadaki tek erkeğe küçük bir gülümsemeyle. "Bu NYPSD'den Teğmen Dallas. Bizimle konuşmak istiyor."

"Ann Elizabeth Smith'in nerede olduğunu bilen var mı?"

Eve insanların birbirlerine bakışlarını izledi, birkaçı şaşkıncı, diğerleri büyülenmiş ya da meraklıydı. Beau omuz silkene kadar kimse konuşmadı.

"Eskiden burada çalışıyordu. Bıraktı. Zaten kendini beğenmişin tekiydi."

Eve onu uzaktan görseydi, onlu yaşlarının ortasında olduğunu tahmin ederdi. Örgü bir şapkanın altında kıvrık mor saçları, çenesinin ortasında gümüş bir çivi olan dar bir keçi sakalı ve artık makinesinden uzaklaştığı için kambur bir duruşu vardı.

Yine de, onlu yaşlarının ortalarında yaklaşık on beş yaşı vardı. "Sıkışmış."

"Yanıyor olsan bile seninle konuşmazdım. Havuza katkıda bulunmazdım. Doğum günleri ve diğer şeyler için havuz yapıyoruz. Ve Gizli Noel Baba anlaşması. Ben de buna katıldım ve ben Yahudiyim."

"Onu pek sevmezdin."

"Ondan hiç hoşlanmadım. Üzgünüm Çita," diye ekledi amirine sırtarak. "Ayrıldığında kalbim kırılmadı."

"Nereye gittiğine dair bir fikrin var mı?" "Hiçbir fikrim yok."

Arka tarafta, Smith'in eski istasyonunun karşısında, küçük bir kızıl saçlı elini kaldırdı. "Başı dertte mi?"

Eve, "Onunla konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Sadece, bir keresinde bana iyi davranmıştı ve ben insanların başını belaya sokmaktan hoşlanmam."

"Yolanda, bildiğin her şeyi polise anlatman çok önemli."

Amirinin sert ve sessiz sesi karşısında Yolanda omuzlarını kamburlaştırdı. "Bir keresinde çok sıkıştığım da bana biraz yardım etti, çok nazik bir davranıştı."

"Sanırım bir kitap ya da onun gibi bir şey yazıyordu."

Eve sağlam yapılı sarışına baktı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Kimseye bir şey anlatmadı. Bir gün tatile gideceğim için bazı işleri bitirmek üzere erken geldim. O buradaydı, dinlenme odasındaydı. Atıştırmalıklar için para ödemek zorundasınız ama kahve, çay ve su ücretsiz. Orada elinde kahve, tabletiyle çalışıyordu. Kendini kaptırmıştı çünkü beni duymadı bile, ben de ona baktım."

Senin yaptığın gibi. Bir şeyler yazıyordu, ben de dedim ki: "Hey, kitap mı yazıyorsun? Bir mil kadar sıçradı ve eşyalarını aldı. Tek kelime bile etmedi, koşarak çıktı."

"Onu bir kez gördüm. İşi bıraktıktan sonra," diye ekledi Yolanda. "Ne zaman?" Eve karşılık verdi. "Nerede?"

"Tanrım. Birkaç ay önce. Annem ve kız kardeşimle Noel alışverişi yapıyorduk. Biraz farklı görünüyordu ama o olduğunu biliyordum."

"Nasıl farklı?"

"Saçları. Keserdi. Her zaman uzun ve kuyruk şeklinde bırakırdı ama omuzlarının hemen üstünden kestirdi ve kızıla boyattı. Onun için hoş bir değişiklik olduğunu düşündüm. Sanırım -kaba olmak istemem ama- belki biraz kilo almıştır? Bu büyük paltoyu giymişti ve içinde biraz hantal görünüyordu."

"Üzerinde penguenler var mıydı?"

"Evet! Onu gördüm ve senin yapacağın gibi seslendim. Ve el salladım. Caddenin karşısına geçip selam verecektim, ne yaptığına bakacaktım ama beni görünce yoluna devam etti. Hızla uzaklaştı. Bu beni biraz incitti."

"Nerede?"

Yolanda önce dudağını, sonra da tırnağını çiğnedi. "Um."

"Sadece o sırada ne yaptığını düşünmeye çalış. onu gördüm. Caddenin karşısında," diye sordu Eve. "Üzerinde penguenler olan büyük bir palto giyiyordu."

"Sanırım... Sanırım... O gün çok alışveriş yaptık ama ya Üçüncü Cadde'de ya da belki Dokuzuncu Cadde'de. Ben daha çok Üçüncü Cadde'yi düşünüyorum, Baby Love'dan çıktıktan hemen sonra. Kardeşim ve karısının Şükran Günü'nden hemen önce bir bebekleri olmuştu, biz de oradan alışveriş yapmıştık. Sanırım o zamandı. Ya da Dokuzuncu Cadde'de olduğumuz zamandı. Yine de Aralık ayında olduğu kesin. Aralık ayının ilk cumartesi günü, çünkü o gün izin istemiştim, değil mi Çita? Cheeta kontrol edebilir. İzin istedim, böylece ekip olarak alışverişe gidebilecektik. Öğle yemeği yiyip, yemekten önce!"

Yolanda sanki bir ödöl kazanmış gibi ellerini çırdtı. "Yemekten önce. Eminim öyleydi çünkü beni görüp gittiğinde duygularım incindi ve yemekte bu konudan bahsettim. Yani bebek mağazası kesin."

"Çok yardımcı oldun, Yolanda." "Onun başını belaya sokmaktan nefret ediyorum."

"Yapmadınız. Başkalarına yardım etmiş olabilirsin. Başka bir şey hatırlayan olursa, amirimize kart bırakacağım. İstedığınız zaman bana ulaşın. Bayan Gomez, eğer bu listeyi derleyebilirsiniz."

"Yaklaşık bir saate ihtiyacım olacak. Geçen yılın dosyaları, eski bir çalışanın bilet-iş biletleri gibi arşivlenmiş olabilir."

"Elinize geçer geçmez bana gönderin. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Asansörde Eve 'link'ini çıkardı.

Peabody, "Şanslı bir mola oldu," diye yorumladı.

"Olabilir. Yerlileri çağırma zamanı." Bağlantısını etiketledi.

"Teğmen McMahan, Teğmen Dallas. Hâlâ sizin bölgenizdeyim."

Arabaya vardığında Brooklyn, Yolanda'nın ona verdiği iki bölgeyi taramaya hazırды.

"Bir şey var mı?" diye sordu Callendar'a. O da çalışıyordu, araba koltuğunda dans ediyordu ve arkada bir gazoz höpürdetiyordu.

"Bir liste hazırladım."

"Bir tane daha getireceğim. Seninkini bununla karşılaştırıp eşleşme olup olmadığına bakacağız. Buna sadık kalabilir misin Callendar?"

"Şapka farklı söyleyene kadar beni yakaladın. Birisi terli bir voleybol maçından sonra süslü bir kızın spor salonu dolabı gibi kokuyor."

"Bunu çıkarmalıyım!" Peabody bileğini ovuşturdu. "Sadece küçük bir spreydi."

"Hak ettiğini buldun."

Eve havalandı ve her ikisi de şu anda sıfır vuruş yapan takımlarını güncelledi.

"Daha kısa kızıl saçlar," diye mırıldandı trafikte ilerlerken. "Glaze'i karakter olarak takip etmek, ona bağlı hangi kadının öncelikli hedefi olacağını seçmek için buna ihtiyacı vardı."

"Muhtemelen bir durulama," diye mırıldandı Callendar. "Ne?"

"Belki boyadı, belki geçici bir renk seçti. Farklı katillere dönüşmek için farklı görünümlere ihtiyaç duyan, durulamak için daha akıllı olan biri var, böylece onu yıkayabilir, geri değiştirebilir veya başka bir şeye dönüştürebilirsiniz."

"Mavis gibi," diye açıkladı Peabody. "Öylece akıp gidiyor mu?"

"Birkaç kez yaparsınız ve birkaç defadan fazla yıkanmaması için mühürleyebilirsiniz. İpuçlarım gibi. Onları bir süreliğine denemek istiyorum - tamamen bağlanmak değil, değil mi? Mühürlemek daha pahalıya mal oluyor ama yine de hepsini kendiniz yapabilirsiniz. Ev işleri."

"Ev işleri - ben de daha önce böyle duymuştum," diye hatırladı Eve. "Bir sonraki katil erkek olacak. Koyu kahverengi kıvrıkcık saçlı, çene çizgisini geçmiş. Peruk taktırmayı düşünüyordum ama bütçesi kısıtlı. Hangisi daha ucuz, ev işi bukleler mi yoksa peruk mu?"

Peabody ve Callendar birlikte, "Ev işi," dediler.

"Özellikle geçici bukleler. Onları yıkayarak da çıkarabilirsiniz," diye ekledi Peabody. "Bunları bir saç aleti ve biraz ürünle elde edebilirsiniz. Daha uzun süre kalıcı olmasını istiyorsanız, evde perma yapmanız gerekir."

"Perma'nın -her neyse o- kıvrıkcık saçla ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum," diye fark etti Peabody. "Sadece öyle deniyor. Alet ve ürün üzerine bahse giriyorum. Aleti yıllarca kullanabilirsin ve ürün de o kadar pahalı değil. Saçınızı yıkayın ya da tarayın, karakterinizi ve kılık değiştirmeyi bırakırsınız."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Terzinin bize verdiği yerlerin hiçbirisi DeLano'ya yakın değil. DeLano'yu takip etmiyordu. O civarda yaşıyor ya da çalışıyor. Ben ikisi de diyorum."

Şimdi özel çalışıyor, kendi evinde çalışıyor. Smith gibi insanlarla olabildiğince az temas kuruyor. Smith'i akıcı ve karakterleri özümsemeye hazır tutması gerekiyor. Önceliği sahneyi yaşamak ve kendi bildiği gibi yazmak. Bütün gününü bir bodrum katında dikiş dikerek geçirirse ihtiyaçları ve öncelikleri karşılanamaz."

Merkeze dönerken açılarla oynadı, olasılıkları hesapladı. Köprüde trafik yavaşladığında, on araba boyu dikey giderek Peabody'nin hayatından bir ya da iki yıl çaldı. Arkada, Callendar gözünü bile kırpmadı.

Yuvasına girdiğinde Eve arabadan iterek indi. "Callendar, devam et, ama şimdiye kadar ne bulduysan bana gönder."

"Yapabilirim. Yapacağım."

"Peabody, ekiple temasa geç, onlara bu yeni bölgelere geçmelerini söyle, yerel halkla koordinasyon sağla. Koyu kahverengi kıvrıcık saçlı bir erkeği de listeye ekle."

Asansöre bindi, düşündü, düşündü, düşündü. Diğerlerinin binmesi için her katta durmakta ısrar edince indi. "Callendar, Feeney'e eve döndüğümü ve bana verebileceği her şeye ihtiyacım olduğunu söyle."

"Yapabilir ve yapacak. Cha."

Eve süzölmeye başladı, Peabody onun hızına yetişmek için koştururken yükselmeye devam etti.

"Kaygan, o kaygan, çoğu zaman kendi kafasında yaşıyor, hayatı boyunca gölgelerde yaşadı. Seçim ya da koşullar, ama o orada yaşadı. Yazmak onun ışığa çıkma yolu olacaktı, sonra kapatıldı. DeLano onun çalışmalarını okumayacak. Bu ilk çatlak. DeLano'nun kendisinden, eserinden, şansından çaldığına karar verir. Bu bir sonraki çatlaktır ve içinde kaynayan şey dışarı sızmaya başlar. O ışığı çalmanın bedelini ödemek zorundadır. Ve Smith her şeyi bir kenara itip odaklanmak zorunda kalır. İşini bırakır. Ek işlerle ve biriktirdikleriyle idare edebilir. Daha küçük, daha ucuz bir ev tutabilir. Ama sonra işini ortaya koyar, gösterir ve insanlar - kışkanç piçler- onu eleştirir."

Peabody, "Bazıları bunun üzerine düpedüz kötü davranabilir," diye tahmin etti. "İnternette kaba olmak çok kolay."

"Ve bu son kırılmadır. Çatlaklar patlıyor. O hepsinden daha iyi. O kaltak hırsız DeLano'dan daha iyi olduğu kesin. Işığın canı cehenneme. Gücü olan karanlıktır. Karanlık öldürebilir ve bundan kurtulabilir. Onu görüyorum," dedi Eve. "Onu görüyorum. Gözlerine baktığımda onu tanıyacağım."

Doğruca ofisine yöneldi ve Roarke'ı bilgisayarında, masasında çalışırken bulunca kısa kesti.

Yukarı baktı. "Ve işte buradasın. Eğer bunu istiyorsan, bana bir dakika daha vermen gerekecek. Kullanışlı ve sessiz bir yer olduğu için buradan başladım."

"Devam edin. Benim de bir dakikaya ihtiyacım var."

Paltosunu bir kenara atıp Yancy ile temasa geçti.

"Neredesin?" diye sordu ekran hareketlendiğinde.

"Sadece çıkıyorum. Vardiya sonu." "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"İyilik nedir?"

"Eskiz. Başka bir tane yapmak için kullanabilir misin? Erkek olacak, kıvrıcık koyu kahverengi saçlı, yaklaşık çene uzunluğunda. Bakımlı. Zengin bir adam. Yüzünde kıl yok. Yaşı yaklaşık otuz beş." Daha fazla ayrıntı için zihnini tekrar kitaba yönlendirdi. "Kalın kaşlı ve mavi gözlü. Koyu mavi, neredeyse lacivert."

"Bunu yapabilirim. Uzun sürmez."

"Sana borçlanacağım. Aldığın zaman bana gönder."

Kahve programladı, volta attı, Roarke bilgisayarı ele geçirirken PPC'si üzerinde çalışmaya çalıştı.

"Elimde ne olduğunu bilmek ister misin?" Neredeyse saldıracaktı. "Evet."

"Ann E. Smith Delaware'den altmış üç bin küsur birikimiyle ayrıldı. Altı ay boyunca hiçbir geliri olmamış ve vergi beyannamelerinde 'roman yazarı' olarak görünmüş, yazı malzemeleri için de belgeler sunmuştur."

"Altı ay boyunca biriktirdiği parayla yaşıdıysa, o altmış üç New York'ta fazla bir yere gitmez."

"Kira ve kamu hizmetleri o vergi yılında yarısından fazlasını yedi. Dobb's'ta iş aradı ve buldu, tutumlu yaşadı. Kirasını, vergilerini ve tüm faturalarını zamanında ve tam olarak ödedi. Kendi adına kredi ya da banka kartı olmadığı için harcamalarının çoğunu nakit olarak yaptığını söyleyebilirim. Yaklaşık dokuz ay önce, kullandığı yerel bankadan tüm parasını çekmiş, kira ödemeyi ve gelir bildirmeyi bırakmış. Esasen o zamandan beri kayıt dışı yaşıyor."

"Elimdekileri teyit ediyorsunuz ama bana yeni bir şey söylemiyorsunuz."

Sandalyesinde döndü. "Esasen, hiçbir şey yeni değildir. Banka ya da aracı kurum hesabı yok. Hiçbiri yok. Nakitle iş yapıyor. Bu da elde ettiği gelirin de nakit bazlı olduğu anlamına geliyor. Bazı satış noktalarında ücret karşılığında çek bozdurmak mümkün ama neden bozdursun ki? Nakit, kağıt izi bırakmaz. Parasını çektiğinde otuz üç bin küsur tutuyordu. Yani Dobb's'tan aldığı maaşa ek olarak muhtemelen nakit olarak bazı yan işler yapmış, bunları bankaya yatırmış ya da bir kısmını almış. Yan işlerle ve azalan birikimlerle hayatta kalabilmek için harcamalarını kısmış olmalı. Ben olsam onu bir SRO'da arardım. Şebekeden uzakta olduğu için yardım başvurusunda bulunamaz ve çoğu yerleşik kiralamada incelemeyi geçmesi pek olası değildir."

"İki ay önce bir şey görmüştük. Bir harita getirmem gerekiyor."

Ayağa kalktı ve ona sandalyeyi uzattı. "Buyurun."

"Brooklyn. Flatbush... bu bölge. Orada ne var?" "Bir **bakalım**." Eğilerek, el yordamıyla birkaç şeyler. "İşçi sınıfı bölgesi - aile restoranları, mağazalar, konutlar, bazı stüdyolar. Elindeki parayla orada yaşamaya gücü yetmez. Eğer başka bir iş girerse-"

"Yapmadı."

"Peki o zaman." Tekrar yer değiştirdi. "Sadece birkaç blok güneyde. Biraz daha kaba ama kesinlikle daha ucuz. Daha çok senin

salonları, batakhaneler, sokaktaki insanların uğrak yerleri, projeleriniz ve SRO'larınız."

Santiago'yla temasa geçip bölgeyi iletti. "Oraya doğru ilerleyin, bunu diğer ekibe ve yerel halka iletin. SRO'lar büyük olasılıkla, ama projelere sızmış olabilir. Sınırları kabul eden özel evleri kontrol edin. Bazıları bunu kayıt dışı yapıyor."

"Çok iyi," dedi Roarke, kadın telefonu kapattığında. "Sonuncusunu düşünmemiştim. Bu yüzden polis olan sensin. Ve bahse girerim, kahvaltıda beri bir şey yememiş olan."

"Meşguldüm."

AutoChef'e gitti, ona bir şekilde orada stokladığını unuttuğu pizzadan bir dilim programladı.

"Tamam. Teşekkürler." Isırdı. "Tanrım, bu iyi. Muhtemelen internetten de çıkmıştır. Feeney onu buldu, ama işi bıraktığı ve daireyi terk ettiği zaman karanlığa gömüldü. Bu onun kırılma noktası, öldürme konusunda ciddileştiği zaman. Ama kafasındaki sorumlu DeLano değil. Önce bir şeyi kanıtlaması gerekiyor. O daha iyi ve kötü adam kahramandan üstün. Bu onun görevi. Bu onun yeni tutkusu."

"Yalnız bir hayat yaşadı."

"Onun seçimi, bu birincisi. Bir şey kanıtlamak için yabancıları öldürmeye karar vermeyen pek çok insan bunu yapıyor."

Serinliğin altındaki hayal kırıklığını duydu, bir elini omzuna koydu. "Bunu tartışamam."

"Bir sonraki adıma ne zaman geçeceğini bilmiyorum ama uzun süre beklemeyecektir. Bekleyemez. Sıkıştığını hissediyor, bu yüzden bitirmesi gerekiyor. Sekiz bölümden üçünü bitirdi, yarısına bile gelmedi ve son bölüm için DeLano'yu unutmayın. Bir an önce harekete geçmeli."

İşaret verdiğinde gelen mesajı aldı ve Yancy'nin çizimini inceledi. "Bu iyi. Bu o, ama karaktere yeterince benziyor. Bir sonraki cinayeti işlediğinde böyle görünecek. Belki de şimdi buna hazırlanırken böyle görünüyordur."

Çizimi Santiago'ya ve ekibin geri kalanına gönderdi.

Başka bir gelenle tekrar saldırdı. "Peki ya bu?" Roarke sordu.

"Dobb'un baş terzisi. Smith'in yan iş yaptığını düşündüğünü müşteriler. Güzel, bu iyi. Sadece on dört isim."

Bilgisayar tekrar işaret verdiğinde Roarke kaşlarını kaldırdı. "Siz bugün Teğmen Meşgul Arı değil misiniz?"

"Callendar. Potansiyel hedef için başlattığımız araştırmayı sürdürüyor. Çapraz kontrol yapacağız ve belki. Orosu çocuğu, büyük, güzel orospu çocuğu, bir tane bulduk. Natalia Durban Berkle."

"Natalia'yı biraz tanırım. Eğer bir amaç onu cezbederse çok hayırseverdir. Kocasını dağdan düştüğünden beri dul."

Bu Eve'i geri çekti. "Dağdan mı düştün?"

"Birine tırmanmaya çalışıyorum. Kapalı, ya da içine olabiliyordu"

-Çatlak gibi. Her iki şekilde de mi?

Oops." "Huh. Senden hoşlanıyor mu?"

Gülümsedi. "Neden olmasın ki?"

"Doğru. Sen benimlesin." Ceketini aldı ve giderken Peabody'ye seslendi.

Roarke direksiyon başındayken Eve, Berkle hakkındaki verileri araştırmak için Yukarı Doğu Yakası'na doğru yola çıktı.

"Uyuyor. Zengin bir dul, altmışlı yaşların sonunda, bir oğlu, bir kızı var. Aile tarafından yönetilen büyük bir hayır vakfı; çok sayıda komite ve amaç ve bol miktarda süslü giysili etkinlik. Kitapta anlatıldığı gibi müstakil bir malikane yerine üç katlı bir çatı katında yaşıyor ama üç kat eşittir merdiven. Uyuyor."

Peabody, "Callendar iyi iş çıkarmış," diye yorum yaptı.

"Evet, öyle. Berkle'ı Smith'e bağlarsak, işleri yoluna koyarız."

Yukarı. Berkle Smith'le bağlantı kuruyor. Bazı değişikliklere ihtiyacı var, hem de acilen. Eğer halihazırda bazı planları varsa, Berkle'den randevuyu öne almasını isteriz."

"Peki ya bağlantısı yoksa?" Roarke sordu.

"Berkle Dobb's'tan yüklü miktarda alışveriş yaptı, Smith'i tesisatçısı olarak kullandı. Berkle kurgusal kurban profiline uyuyor. Bağlantı kuracaklar. Dobb's Yukarı Doğu'dan uzun bir yolculuk. Alışveriş için neden oraya gitsin ki?"

Peabody arkadan sıcak çikolatasını yudumlarken, "Bunu ben de merak ediyordum," dedi. "Biraz araştırdım. Meğer baldızı Brooklyn'de yaşıyormuş. Oldukça sıkı fıkılar. Muhtemelen birlikte giderler, öğle yemeği falan yerler. Kızlar günü."

"Altmış sekiz yaşında."

Peabody, "Kız kızdır," dedi.

Eve Roarke'a baktı. "Mantıklı, istikrarlı bir kız mı?"

"Onu çok iyi tanımıyorum ama edindiğim izlenim evet yönünde. İş söz konusu olduğunda saçma sapan olmayan ve davalarında cömert bir üne sahip."

"Güzel. İstikrarlı olmak iyi olur."

Soluk altın rengi bir kulenin önünde durdular; bu kulede gri ve gümüş rengi ağırbaşlı kıyafetler giymiş bir çift kapıcı vardı.

Eve, onlar birlikte suç işleyen DLE'ye doğru yürürken bile dışarı çıktı.

"NYPD." Rozetini çıkardı. "Bu benim aracım ve olduğu yerde kalacak."

"Bayan-" Onun sert bakışları karşısında soldaki kapıcı tekrar rozetine baktı. "Teğmen," diye akıllıca düzeltti. "Özel garajımızı kullanabilirsiniz-"

"İşte orada," dedi Eve ve ikisinin arasından kapıya doğru yürüdü.

Arkasından Roarke birkaç banknot çıkardı. "Acıyı biraz hafifletir."

Eve, soluk altın rengiyle aynalanmış derin lobideki kapıcı masasına doğru yürüdü. Hava hafifçe gül kokuyordu ve çizimleri cilalı zemine serilmiş kırmızı ve altın rengi halıya batıyordu.

Büyük, şeffaf bir vazoda güllerin bulunduğu masada, koyu mavi takım elbiseli bir kadın kibarca gülümsedi.

"İyi akşamlar. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Eve rozetini kaldırdı. "Natalia Durban Berkle. İçeride mi?"

"Bir sakın veya misafirle görüşmeden önce kimliğinizi doğrulamam gerekiyor."

"Yap şunu."

Kadın masanın altından bir tarayıcı aldı ve rozetin üzerinde gezdirdi.

"Evet, Komiser, Bayan Berkle evde. Sizi bekliyor mu?"

"The rozet yapar o soru Alakasız. Öyle mi? yalnız mı?"

"Kızı ve personeli onunla birlikte. Dışarıdan başka hiçbir ziyaretçi giriş yapmadı."

Eve, Peabody için elini kaldırdı. Peabody Eve'e Smith'in fotoğrafını uzattı.

"Bu kadın ziyaret etti mi? Ann Elizabeth Smith."

"Sanırım öyle, ama doğrulamama izin verin."

Bilgisayarına döndü ve çalışmaya başladı. "Bayan Smith'in ziyaretçi kayıtlarına giriş yaptığını doğrulayabilirim. Son ziyareti 3 Şubat'ta öğleden sonra saat üçte olmuş."

"Bizi temizleyin."

"Teğmen, özel konutunu ziyaret etme taleplerini Bayan Berkle'e bildirmek zorundayım. Eğer mümkünse..." Bakışları Roarke'a kaydı. Gözlerini iki kez kırıştırdı.

"Bundan zarar gelmez, değil mi Teğmen?" Roarke kolayca söyledi. "Bayan Berkle'a Teğmen Dallas, Dedektif Peabody ve Roarke'un birkaç dakikasını ayırmak istediklerini bildirir misiniz?"

"Tabii ki. Ben otururken siz de oturmak isterseniz-" "Biz iyiyiz," diye tersledi Eve. "Onu etiketleyin, bizi temizleyin."

"Kesinlikle." Kulaklığına dokundu, birkaç vuruş bekledi. "Evet, Earnestine, ben konsiyerj masasından Paulette. Bayan Berkle, Teğmen Dallas, Dedektif Peabody ve Roarke'ın evde olup olmadığına bakabilir misiniz? Evet, bekliyorum."

Eve, duvarlar gibi altın rengine boyanmış üç asansörün bulunduğu sıraya baktı.

"Evet, teşekkür ederim. Şimdi onları yukarı göndereceğim."

Kulaklığa bir kez daha dokunduktan sonra Paulette bilgisayarına geri döndü. "Bayan Berkle sizi karşılamaktan memnuniyet duyacaktır. Lütfen üçüncü asansöre binin. Bayan Berkle'ın konutu için boşaltacağım. Ziyaretinizin keyfini çıkarın."

Eve, asansöre girip kapılar kapanana kadar hiçbir şey söylemedi; yumuşak, akılsız bir müzik çalıyordu.

"O kibirli kapıcılara bahşış verdin."

Roarke, "Kibirli kapıcılar sadece işlerini yapıyorlardı," diye karşılık verdi.

"Ve sıkı kapıcıya bahşış verdin."

"Vermedim."

"Roarke cazibesiyile."

"Ah, o. Şimdi, bu sadece istendiğinde yayılır ve almak için ücretsizdir."

Peabody başarısız bir şekilde kıs kıs güldü.

"Ama binanın sahibi siz değilsiniz, yoksa çoktan Berkle ile konuşuyor olurduk."

"Sanırım Natalia buranın sahibi ya da çoğunluk hissesi. Ona bir teklifte bulunmamı ister misiniz?"

"Zaten sıkı bir kışla uğraşıyorum, bu yüzden ukalalığa ihtiyacım yok."

"Ama sizinkiyle çok iyi uyuyor. Teğmenimiz ukalaları ayıları bala çeken ayılar gibi çekiyor, öyle değil mi Peabody?"

"Onun benimkini çizmesini istemiyorum, bu yüzden beşinciye kabul ediyorum." "Akıllıca, teğmenimiz gibi, o da zaten

Natalia'dan şüpheleniyorsun."

Kapılar açılırken Eve, "Tasadüf saçmalıktır," dedi.

Bir kadın siyah pantolonu ve krem beyazı kazağıyla, kısa ve parlak kahverengi saçları hoş bir yüzü çevreliyordu.

"İyi akşamlar, lütfen içeri gelin. Ben Earnestine, Bayan Berkle'in kişisel asistanı."

Onlara bir düzine ince vazoda taze çiçeklerle ve bir deniz kabuğundan küçük bir havuza su döken bir denizkızının çınlayan duvar fıskiyesiyle süslenmiş özel fuayeyi işaret etti.

New York manzarası, cam kapılardan oluşan bir duvarın ardındaki oturma alanına hakimdi. İçeride uzun, dar bir şömine, büyük bir gelincik tarlası tablosunun altında ışık ve alevle yanıyordu.

Soluk, pırıltılı mavi renkte U şeklinde bir kanepa ateşin karşısında duruyordu.

Sohbet grupları halinde düzenlenmiş daha fazla koltuk - sandalyeler, kanepeler- o ışıltılı maviyi ve haşhaş kırmızısını aldı.

Daha fazla sanat eseri -zambaklar, abartılı güller ve Eve'in adını koyamadığı mor renkte bir şey- duvarları bir bahçeye dönüştürdü. Belli ki Berkle çiçekleri seviyordu.

Bir dizi şeffaf, yüzer rafta Eve'in pahalı biblolar olduğunu düşündüğü şeyler duruyordu. Bir köşede üç kalın gümüş şamdanlı beyaz bir piyano duruyordu.

"Bayan Berkle birazdan aşağıda olacak. Paltolarınızı alayım." "Biz iyiyiz," dedi Eve ona.

"Lütfen, oturun. Rahat olun."

Eve onun yerine fotoğrafı uzattı. "Bu kadını tanıyor musunuz?"

"Evet, tabii ki. Ann. Bayan Berkle'nin terzisi." "Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Bu ayın başında Bayan Berkle için bazı değişiklikler teslim etti."

"Onunla nasıl irtibat kuruyorsun?" "Bir 'bağlantı numaram' var." "Ona ihtiyacım var."

"Ben, ah... Bayan Berkle." Berkle parlak beyaz merdivenlerden inerken Earnestine'in içini bir rahatlama duygusu kapladı.

Altmış sekiz yaşında görünmüyordu, diye düşündü Eve, ama zengin görünüyordu.

Kulaklarında pırlanta küpeler parıldıyordu ve sol elinde daha büyük bir pırlanta vardı. İpek parlaklığındaki gümüş grisi dökümlü pantolonunu, boynundaki pırlanta kalbi ortaya çıkaran dökümlü bir bluzla eşleştirerek giymişti.

Buz gibi sarı saçları, uzun kirpikli mavi gözleri, düz, keskin bir burnu ve duvardaki gelincikler kadar kırmızıya boyanmış geniş bir ağzı olan bir yüzün arkasına savrulmuştu.

Hızlı bir kahkaha attı ve iki elini de Roarke'a uzattı.

"Ne güzel bir sürpriz!" Onun her iki yanağını da öptü.

"Ve sen, Natalia, her zamanki gibi çok güzelsin."

"Beni üç dakika önce görmeliydin." Tekrar güldü. "Ama illüzyon sanatında onlarca yıllık deneyimim var. Ve bu da senin çok etkileyici karın olmalı."

"Teğmen Eve Dallas, Dedektif Delia Peabody, her zaman sevimli olan Natalia Berkle."

"İkinizle de tanıştığımıza çok memnun oldum. Heyecan verici değil mi? Dru hemen aşağıya inecek. Kızım Dru'yla tanıştın, değil mi Roarke?"

"Var, evet."

"Harika. Oturalım, biraz şarap içelim."

"Bayan Berkle," diye araya girdi Eve. "Bu resmi bir polis meselesi."

"Evet, tahmin etmiştim, bu da heyecanın bir parçası. Şarap yok o zaman," dedi Roarke'ın elini tutup onu kanepeye götürürken.

"Ben de isterdim," dedi ona. "Ama teğmen ve dedektif için kahve olacak."

"Earnestine?"

"Evet, Marsha içeceklerle ilgilenmeye başladı bile. Üst katta bitireyim mi?"

"Kalmana ihtiyacım var." Eve sinirlenmemek için kendini zor tuttu. "Ani davrandığım için özür dilerim Bayan Berkle, ama-"

"Natalia, lütfen. Eminim bunların hepsi resmi polis işlerinin bir parçasıdır. Ve işte Dru. Dru, bize katıl. Sanırım sorgulanmak üzereyiz."

Annesine benziyordu; şık sokak kıyafetleri içinde daha genç bir versiyonu. Ve tıpkı annesi gibi, Roarke ayağa kalkarken ona doğru yürüdü ve yanaklarından öptü. "Sizi tekrar görmek çok güzel. Sizinle tanıştığımıza da, Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Annem ve ben Nadine Furst'un kitabını okuduk ve videosunu izledik. Büyük hayranlarıyız."

"Buraya sizi sorgulamak için gelmedik ama bazı sorularımız var. Ann Smith hakkında."

"Ann? Teşekkür ederim Marsha," dedi Berkle, siyah elbiseli bir kadın tekerlekli bir araba getirirken. "Şu güzel taksi için"

Beyefendi, Dru ve ben, ne de olsa beyefendinin üzüm bağından. Bayanlar için de kahve."

"Bu sizin için siyah mı, Teğmen Dallas?" Dru sordu. "Ve sizin için krema ve şeker, Dedektif?"

"Teşekkürler. Ann Smith," diye tekrarladı Eve. "Onun iletişim bilgilerine ihtiyacım var."

"Elbette. Earnestine sizin için getirebilir." Berkle asistanına elini salladı. "Ann dikiş iğnesi konusunda bir dahidir. Geçmişte onu çok kullandım... Sanırım bir yıldan fazla oldu. Brooklyn'de Dobb's'ta çalışıyordu ama kendi başına çalışmaya başladı. Umarım başı belada değildir."

"Ann Elizabeth Smith'i üç cinayetin baş şüphelisi yapan kanıtlarımız var."

"Cinayet mi? Yüce Tanrım."

"Ann?" Dru şarap kadehini indirdi. "Aynı Ann Smith'ten bahsediyor olamayız. Üzerine sinek konsa ondan kaçacak türden biri."

"Durgun sular, tatlım." Berkle kızının elini okşadı. "Dediğim gibi, terzilik konusunda bir dahi. Konuşma ve sosyal beceriler konusunda çok zayıf. Garip değil, daha çok... kapalı," diye karar verdi Berkle. "Son derece kibar, ama gerçek olmaktan çok programlanmış bir droid gibi, beni anlıyorsanız. Onda herhangi bir şiddet sezdiğimi söyleyemem - hoşnutsuzluk, evet, ama şiddet değil. Evime birçok kez geldi."

"Bir sonraki hedefinin siz olabileceğinizi düşünüyoruz."

"Ben mi?" Berkle'nin kaşları havaya kalktı ve yüzünde belli belirsiz bir endişe titreşimi belirdi. Ama sesi ve şarabı dudaklarına götüren eli sabit kaldı. "Ne için? Aramızda hiç ters bir kelime geçmedi."

"Bir sonraki kurbanının profiline uyuyorsun. Bir oğlu ve bir kızı olan zengin bir dul."

Eve olabildiğince hızlı bir şekilde önemli noktalara değindi. Earnestine Peabody Smith'in irtibat numarasını verirken, kitaplar, Smith'in saplantısı, görülmeler ve takipler.

Berkle sakince Eve'i izledi.

"Bu özel kitapta -Earnestine, hadi şunları alalım, bu seriyi okumak istiyorum- oğlu tarafından öldürülen ve daha sonra kız kardeşini suçlamaya çalışan bir kadını temsil ediyorum. Beni merdivenlerden aşağı mı itiyor?"

"Evet."

"Bu durumda güvende olmalıyım, çünkü onu evime geri almaya niyetim yok. Buna ek olarak, oğlum bu sabah ailesiyle birlikte Kauai'deki malikanemize gitti. Ben, Dru ve ailesiyle birlikte sabah yola çıkıyorum. İki buçuk haftalığına."

"Planlarınızı kim biliyor?"

"Aralarında Ann'in de bulunduğu çok sayıda kişi, yakın zamanda tatil gardırobumun bir kısmını teslim etti."

Peabody, "Siz dönene kadar bekliyor olabilir," dedi ama Eve başını salladı.

"Hayır, hemen harekete geçmeli. Artık o kadar bekleyemez. Loxie Flash'la ilgili olasılıkları vardı. Burada da bir tane bulacaktır. Ne olursa olsun, Bayan Berkle-"

"Natalia," dedi tekrar. "Bu noktada biz yurttaşız."

"Ne olursa olsun, önlem almanız gerekiyor. Eğer Smith siz ayrılmadan önce evinize girmeye çalışırsa-"

"Lobiye geçemedi. Bina güvenliğine haber vereceğimden emin olabilirsiniz. Ve o kapıyı açmayacağım." Şarabını kaldırırken parmağındaki büyük elmas göz kırptı. "Hayatımı seviyorum."

"Bu gece burada mı kalacaksın?" Eve Dru'ya sordu. "Hayır, aslında kısa bir süre sonra ayrılıyorum."

"Size eşlik ettireceğim. Kızınızı tehdit etse kapıyı açar mıydınız?"

"Evet, yapardım." Berkle nefes aldı, nefes verdi ve titredi. "Evet, kesinlikle yaparım. Teğmen Dallas ne diyorsa onu yap Dru."

"Size evinize kadar eşlik edeceğiz. Güvenliğinizi devreye sokun ve ailenizi içeride tutun. Hepinizin

Eğer bu sorun çözülmezse sabah ulaşım aracınıza kadar size eşlik edecekler."

Eve ayağa kalkarken Berkle,
"Minnettarım," dedi. "Sarsılmış ya da
şaşırmış görünmüyorsun."

"Doğrusu, ben her ikisinden de biraz varım. Ann'in kendi küvetinde boğulduğunu söyleseydiniz üzülürdüm ama şaşırmazdım. Bu onun kendi hayatını mahvetmesinin bir başka yolu."

"Natalia." Roarke ayağa kalktı, onun elini tuttu ve öptü.
"Sen bir harikasin."

"Ben hayatta kalan biriyim," dedi. "Ve Dru, bu gece ayrılacağız. Ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Renaldo ve çocukları bir saat içinde ayağa kaldırıp çalıştırabilirim."

"Earnestine, planlar değişti."

"Ben hallederim."

"İyi düşünmüşsün," diye yorumladı Eve. "Eskortları ayarlayacağım. Bir şey daha var," dedi Eve, kafasında bir salter attı. "Smith'in bir dahi olduğunu söylediniz ve baldızınızla birlikte Dobb's'tan alışveriş yaptınız. O da Smith kullanıyor muydu?"

"Ara sıra, evet. Ama Sal evli, üç kızı var, oğlu yok. Ve şu anda St. Kitts'te."

"Sanırım hem siz hem de o Smith'i başkalarına tavsiye etmiş olabilirsiniz."

"Sal adına konuşamam ama ben kesinlikle öyle düşünüyorum." "Bu profile uyan birini düşünebiliyor musun?"

"Gerçekten düşünmedim..." Ayağa fırladı, yüzündeki tüm renk soldu. "Aman Tanrım. Aman Tanrım, Dru!"

"Felicity Teyze! Gerçek teyzem değil ama-"

"En eski arkadaşım, küçük kızımın vaftiz annesi. Felicity Lomare. O bir dul. Kocasını altı yıl önce kaybetti. Onun da benim gibi bir oğlu ve bir kızı var. Ann'i kullanıyor. Onu göklere çıkardım ve onları tanıştırdım. Aman Tanrım."

"Adres."

"Bu-" Berkle bir elini şakağına bastırdı. "Düşünemiyorum-"

İçeri giren Earnestine birkaç blok ötedeki bir adresi saydı. "Burası özel bir ev, bina değil," diye ekledi. "Kapısı var."

"Onu aramalıyım, hemen aramalıyım. Eğer Felicity'ye bir şey olduysa-"

Eve asansöre doğru yürürken Berkle'ye, "Ona yolda olduğumuzu söyle," dedi. "Eğer evde değilse, biz oraya varana kadar olduğu yerde kalmalı. Onunla irtibata geçeceğiz."

Eve lobiye emretti.

"Dobb'un listesinde olmayacak. Dobb's'tayken birlikte çalışmadığı birini seçmesi daha akıllıca olur. Berkle daha çok ihtimal dahilindeydi, Lomare ise asıl hedef."

Telsizi sinyal verdi. "Dallas."

"Deliğini bulduk," dedi Santiago ona. "Brownsville'de, görüldüğü yerden birkaç blok ötede bir ev. Dördüncü katta. Şu anda dışarıdayız ama içeride olduğunu sanmıyoruz. Birinci kattaki meraklı adam onu bir saat önce çıkarken görmüş. LT MI? Onu neredeyse tanıyamadığını çünkü saçlarını değiştirdiğini, kıvırcıklaştırdığını ve erkek paltosu ve şapkası giydiğini söylüyor. Ama büyük dikiş setini taşıyordu. Onu tanıdı."

"Arama ve el koyma için giriş izni alın. Kapıyı indirin."

"Kapıyı açmanızı bekleyelim mi?"

"Beni beklemeyin. Onunla ilgili başka bir ipucum var. Kapıyı tut, flopu emniyete al. Her şeyi kaydedin. Geri gelirse diye sokağa bir nöbetçi bırak. Eğer yanılıyorsam, onu oraya götürün."

Eve lobiye koşarak geçti, önce kapıcıyı sonra da kapıcıları ürküttü. Yolcu koltuğuna atladı, ışıklara ve sirenlere bastı.

"Yak onu," dedi Roarke'a.

"Memnun oldum."

Onu yakarken, Peabody bir eliyle koltuğa, diğer eliyle de 'link'ine yapıştı. "Doğruca v-mail'e, Dallas. Hâlâ Bayan Berkle ile konuşuyor olabilir."

"Berkle'ı dene."

Roarke bir Rapid Cab'in etrafından dolanıp bir limuzinle parlak bir sedanın arasından geçerken Peabody'nin eli sıkıştı.

"Cevap vermesini sağlayamadığını söylüyor."

Roarke güvenli kapıların önünde çığlık atarak durdu.

"Hayır, seslenmeyin," dedi ona. "Sadece aç onları."

Pencereyi indirdi, çerçeveye oturmak için kendini yukarı kaldırdı ve küçük bir cihaz çıkardı.

Bir süre sonra, "Bu iyi bir sistem," dedi. "Bu yüzden..." Kapılar kayarak açıldı. "O kadar zaman."

Tekrar koltuğa oturdu, kükreyerek kapılardan geçti, kısa, düz bir yoldan bir kraliçe kadar muhteşem üç katlı bir kahverengi taş çıktı. Her pencerede ve bir revağın altındaki büyük giriş kapısının etrafında ışıklar parlıyordu.

Eve dışarı fırladı ve kapıyı işaret etti. "Şimdi bu. Geldiğimizi bilmesini istemiyorum," dedi Roarke işe koyulurken. "Hedef 'link'ine cevap vermiyor, çoktan tehlikede olabilir. Ya da ölmüştür. Bağlantıyı açtığında, kurban lanet merdivenlerin dibinde yatmıyorsa, birinci katı temizleyin. Roarke, üçe çık. Ben ikiyi alacağım. Aksi takdirde-"

Kapı pırıl pırıl, sessizce aydınlatılmış bir fuayeye açıldı. İlerideki geniş çift merdivenin dibinde kimse yoktu.

Yaklaşan ayak sesleri üzerine Eve silahını sağdaki kemerli geçide doğru savurdu.

Elli yaşlarında bir kadın -siyah bir elbise üzerine beyaz bir önlük- ciyakladı ve iki elini ağzına götürdü.

"Sessiz olun. NYPSD." Silahını indiren Eve rozetini çıkardı. "Peabody."

Peabody fotoğrafı çıkardı. "Bu kadın evde mi?"

"Evet. Yukarıda, Bayan Felicity ile birlikte."

"Nereye?" Eve sordu. "Tam olarak nerede?"

"Ama ama ama-"

"İşvereniniz risk altında. Neredeler?"

"İkinci kat, batı kanadı, koridorun sonundaki çift kapı."

"Mutfağa geri dön. Orada kal."

* * *

Eve merdivenleri çıkmaya başladığında Felicity üçlü aynanın önüne döndü. "Aradığına çok sevindim, Ann. Bütün bu parçaları bu gece takmak acelemi alıyor, değil mi? Ve bana baharı düşündürüyor."

Tekrar döndü. "Ve yeni antrenörümün altı kilo vermeme yardımcı olduğu gerçeği! Ve değişiklikleri gerçekten senin yapmanı istedim. Butiğimdeki terzi senin dokunuşuna sahip değil."

Teçhizatlar sırasında sohbeti domine etmeye alışkın olan Felicity şarabını yudumladı ve saçmalamaya devam etti.

"Yeni saç modelini aklım almıyor. Çok cesur ve eğlenceli bir seçim. Yeni görünümünü gerçekten beğendim."

Hiç hoşlanmamıştı, bukleler ona çok sıkı ve erkeksi gelmişti. Ama nazik olmak istedi.

"Marlene ve benim koleksiyonumdan çıkardığımız kıyafetlere bakmanı isterdim. Sana çok yakışacaklarını biliyorum."

Felicity, erkek pantolonu ve ceketinden çok daha iyi olduğunu düşündü.

"İşin bittikten sonra bir göz atarız," diye ısrar etti. "Onunla biraz eğleneceğiz ve..."

Felicity uzun siyah paltolu, uzun boylu kadının elinde bir afetle soyunma odasının kapısından içeri girdiğini görünce, tıpkı sadık hizmetçisi gibi ciyak ciyak bağırdı.

İgnelemekle meşgul olan Ann de yansımayı gördü. Kemerindeki tülleri çıkardı ve Felicity'yi kendine doğru çekerek

keskin uçları Felicity'nin boğazına bastırdı.

"Boğazını keseceğim!" Sesi, pantolona ve beyaz gömleğe yakışan erkeksi bir hırıltıya dönüştü. "O silahı bırak, yoksa kaltak ölür."

"Bu kötü bir diyalog, Ann. Klişe."

"Benim adım Calvin Underwood ve cimri annem hak ettiğini bulacak. Geri çekil!"

"Eğer Calvin'sen, aletini görelim. Aksi takdirde, Ann Elizabeth Smith, o kesici aletleri bırak. Ona vurursan, seni dışarı çıkarırım. Ona vurmazsan, ben seni indiririm. Her iki durumda da yere serilirsin."

"Siktir git!"

"Tam tersine." Felicity dirseğiyle karşılık verdi ve ardından şiddetli bir yumruk attı.

Smith çifte darbenin etkisiyle geriye düğüp üçlü aynaya çarpınca, makaslar yere çarptı. Parçalanmış camların gürültüsüyle yere yığıldı.

"Yirmi bir yıllık kötü şans," dedi Felicity ve perdeyi tekmeleyerek uzaklaştırdı. "Kahretsin, o aynayı gerçekten sevmiştim."

"Mükemmel hareketler, Bayan Lomare. Peabody, şüpheliyi emniyete al."

"Şüpheliymiş, hadi oradan. Beni öldürecekti." Biraz irkilerek uzandı ve boğazındaki sığ kesiği sildi. "Beni biraz ısırdı, değil mi?"

"Sadece birazcık." Roarke elinde bir mendille öne çıktı ve kanı kuruladı.

"Seni tanıyorum, yakışıklı. Roarke. Arkadaşım Natalia ile birkaç kez karşılaşmıştık."

"Çok iyi hatırlıyorum. Şu güzel eline bir bakayım. Evet, gerçekten de biraz morarmış olacak. Bir buz bandı ve iyileştirici bir değnek isteyeceksiniz."

"Bu hiçbir şey. Beni geçmişe götürüyor. Urbanlar sırasında karşı istihbarat görevindeydim."

Eve onu inceledi - neredeyse şeker kaplı bir şekilde güzeldi. Ufak tefek, ince yapılı ve muhtemelen en iyi arkadaşı gibi yetmişine merdiven dayamıştı.

"O hareketleri kaybetmemişsin."

"Asla yapmazsın. Şimdi Calvin de kim oluyor ve bu çok kaba genç kadın neden beni annesi sanıyor?"

"Bu uzun bir hikaye."

"Güzel. Şarabımı düşürdüm ve kesinlikle bir tane daha istiyorum."

Bana o uzun hikayeyi
anlatabilirsin." "Bağlantınız
nerede, hanımefendi?"

"Bağlantım mı?" Odaya boş gözlerle bakarken dikkati dağılmış -ve bir kez daha zararsız- görünüyordu. "Her zaman bir yere bırakıyorum. Belki yatağın yanında. Hayır, hayır! Banyoya. Hayır, oturma odasında. Sanırım."

"Peabody, Bayan Berkle ile temasa geç ve arkadaşının güvende ve iyi olduğunu bildir."

"Natalia mı? Onun bununla ne ilgisi var?"

"Açıklayacağım. Roarke, neden Bayan Lomare aşağıda, ona şarap getir. Ben de hemen geliyorum."

"Önce bir soru. O ateş ederken sen de ateş eder miydin? o makaslar boğazıma mı?"

"Onları boğazına saplamadan önce ateş ederdim." "Ben de öyle düşünmüştüm. Aferin sana." Roarke'un "Ben de öyle düşünmüştüm."

ona kolunu uzattı. "Ne kadar çekici. Bir polisle evlendin, değil mi? Tabii ki evlendin, şimdi hatırladım." Arkasına baktı. "Şu mu?"

"O benim polisim."

"Yakışıklı, çekici ve mükemmel bir zevki var. Hadi biraz şarap içelim."

Peabody, "Sanırım o benim yeni kahramanım," dedi. "Şüpheli dışarıda."

"Arabayı çağırın. Onu aşağı çekelim ve kayıt altına alalım. Onu gerçekten kutuda istiyorum."

Eve sinyal verdiğinde telsizini çıkardı. "Santiago, şüpheli güvende."

"Bunu duyduğuma sevindim. Onun yerindeyiz Dallas ve doğal yaşamının geri kalanında bir kafesin içinde güvende kalacağını söyleyeceğim. Şuna bir bakın."

Ekran değişti, ona kurbanların fotoğraflarının arkasında kirli bir duvar gösterdi. Ve onların alternatifleri, Eve'in dikkatini çekti. Öldürdüğü üç kişinin yüzünde kanlı X işaretleri vardı. Her birini kurgusal isimleriyle etiketlemiş ve öldürmek için giyindiği haliyle kendi resmini eklemişti.

Kurban duvarı Felicity'ye doğru tarandı ve Eve, Berkle'nin alternatif olduğu konusunda haklı olduğunu gördü. Dört bölüm daha diğer hedeflerin ve yedeklerin seçildiğini gösterdi.

Sekiz hedeften sonra DeLano'nun büyük bir fotoğrafı çerçevelemiş. Ve Eve'in belirttiğine göre, küçük bir memnuniyet duymadan, son bölüm olarak kendisinin bir fotoğrafı.

Fotoğraflarla birlikte sokak haritaları, ulaşım rotaları, tarifeler de vardı. Kıyafet eskizleri - paltolar, pantolonlar, saç modelleri.

Eve ilginç olduğunu fark etti. Onu öldürmek için yazılan ya da yazılmakta olan karakter üniformalı bir polis gibi giyinmişti. Smith ona Memur Lucy Borgia adını vermişti.

"Bir polis memurunu öldürmeyi planlamak." Santiago şapkasını eğdi. "Bu bir iz bırakacak. Her neyse, bir e-kişi çağırdık, bizimle işbirliği yapıyor ve çalışıyor. Burada küçük, ucuz bir bilgisayar var ama şifreli. İneklerin almasına izin vermeyi düşündük. Neden zahmet etti bilmiyorum, çünkü her yerde el yazısı notları var. Hatıra eşyaları da var. Görünüşe göre kullanılmış bir dudak boyası tüpü var - Carmichael ilk kurbandan çıkardığına bahse giriyor."

"Tanrı aşkına, onunla bahse girme. Bahara kadar o şapkayı takacaksın."

"Dersimi aldım. İkinci cinayetteki videolardan biletin çıktısını aldı, üçüncü cinayetten de bir bar altlığı aldı. Onları üzerinde HAZİNELER yazan el yapımı bir kutuya koymuş. Hepsi süslenmiş. İş eşyaları var. Gerçek iş. Dikiş makinesi ve malzemeleri, şu mankenlerden biri. Sanki süslü bir elbise yapıyormuş gibi görünüyor."

"Serideki bir sonraki katil, işçi sınıfından gizli sevgilisini onu terk ettikten sonra atölyesinde çekiçle öldüren evli bir sosyetik."

"Cehennemde öfke yoktur, değil mi? Onu üşüttük, Teğmen."

Eve baygın haldeki Smith'e baktı. "Birden fazla şekilde."

23

Çoğu zaman Eve, bir itiraf koparmak, onları tuzağa düşürmek, bir davayı cilalamak için ayrıntıları ortaya çıkarmak amacıyla kutudaki bir şüpheliyle yüzleşti.

Bu sefer ihtiyacı olanı almıştı. Ama mahkemeler her şeyin açıkça yazılmasını ister, o da Smith'i yazması için zorladı.

Ayrıca, bir katille yüzleşmenin verdiği tatmin duygusu da vardı.

Eve, Peabody'ye "Ben hallederim," dedi. "Eve gidip biraz uyuyabilirsin."

"Bu hikayenin sonunu kaçırmamın imkanı yok. Buna Karanlık Adalet, Son Bölüm."

"Bunu saklıyordun." "Bütün gün."

Eve dosyaları aldı ve dışarı çıktı. "Roarke zaten Gözlem'de çünkü o da aynı şekilde hissediyor."

"Mira'yı burada istemediğine emin misin?"

"Kayıtları inceleyebilir, Smith'i yarın değerlendirebilir. Onu bu gece bunun için oyalamanın anlamı yok. Smith'in yasal akıl sağlığı seviyesini geçemeyeceğini zaten biliyorum. Bunun bir önemi yok."

Peabody, "Kalçalarımı sıkıyor," diye yakındı. "Tanrım, Dallas, senin peşinden gitmeyi planlıyordu."

"Bu kısmı sevdim." Eve, tam da planlandığı gibi, onu sarstı, diye düşündü. Bu yeniden yazımlara eklendi ve her şeyi sarstı.

"Şöyle düşünün," diye devam etti. "Bu gece çok ilginç bir kadın hayatta ve iyi durumda çünkü davayı çözdük ve bir katili yakaladık. Sırtında bir hedef olması konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak dört kişi daha var. DeLano'yu ve muhtemelen ailesini de ekleyin. Ve eğer bizi atlatmış olsaydı, orada durmazdı. Kendimden bahsetmiyorum."

"Smith serbest olsaydı DeLano bir sonraki Dark romanını yayınlar mıydı bilmiyorum."

"Durmazdı," diye tekrarladı Eve. "Bence kendi başarısız romanını kullanırdı. Katil kahraman. Bence hep oraya doğru gidiyordu. Ve bu rolü üstlendiğinde, doldurması gereken bir sürü sayfa olurdu."

Eve görüşme kapısının önünde durakladı. "Hazır mısın?" "Çok hazırım."

Eve devreye girdi. "Dallas, Teğmen Eve, ve Peabody, Dedektif Delia, Smith, Ann Elizabeth ile görüşmeye giriyorum, şu konularda..." Dosyalarını kontrol ediyormuş gibi durakladı ve dava numaralarını sıraladı.

Oturdu ve Peabody'nin diğer sandalyeye geçmesini bekledi. "Haklarınız size okundu mu, Bayan Smith?"

Smith cevap vermeyip sadece başını eğerek oturduğunda, omuzları kamburlaştı, kolları göğsünde savunmaya geçmişti. Eve omuz silkti. "Bilinciniz yerine geldikten ve tıbbi tedavi gördükten sonra bunları size kendim okuduğum için öyle olduğunuzu biliyorum. Kayıtların da göstereceği gibi. Ama tekrar üzerinden geçeceğiz. Dünya kadar vaktimiz var."

Eve gözden geçirilmiş Miranda'yı okudu ve bekledi. "Bu konudaki haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı? Eğer anlamadıysanız, size tek tek açıklayabilirim. Dediğim gibi, zamanımız bol."

Smith mırıldandı.

"Lütfen kayıtlara geçmesi için konuşun." "Anlıyorum."

"Güzel. Sana karşı dürüst olacağım, Ann. Seni üç cinayetten suçluyoruz - bu birinci derece ve

Bir cinayete teşebbüs. Elimizde senin hikâye tahtan ve gelecek kurbanlar için hazırladığın taslaklar var. Chanel Rylan'ı öldürmek için kullandığın buz kıracağı ve seni o gece sinemaya sokan video biletinin çıktısı elimizde. Ters çevrilebilir montun ve tiyatroya girip çıktığını gösteren güvenlik kaydı elimizde. Rosie Kent'in boğulduğu yerin dışında olduğunuzu söyleyen bir görgü tanığımız ve onu bayıltmak için kullandığınız ilaç elimizde."

Eve dosyaları karıştırdı. "Evet, elimizde kızıl saç boyası ve Screw U'dan kısa bir mesafede bulunan mavi saçlara uyacak birkaç mavi takma saç var - onları çıkarırken kendi saçlarınızdan bazılarını da çekmişsiniz, bu yüzden o da elimizde. Bir de kulübün kendisi var; burada da Loxie Flash'a servis ettiğiniz içkiyi sipariş ettiğinizi doğrulayan başka görgü tanıklarımız var. Bir de çaldığın vizon kapüşonlu sweatshirt var - hazır seni yakalamışken büyük hırsızlık suçlamasını da ekleyelim.

"Beni takip mi ediyorsun, Ann?"

Smith bir an için gözlerini yukarı kaydırdı. Sağ eli, ters bir darbenin neden olduğu morluk ve şişliği gösteriyordu. Eve, Smith bakışlarını tekrar indirmeden önce bir öfke titreşimi gördü.

Güzel. Alevleri körükleyecekti.

"Burada oturup size karşı elimizdeki tüm kanıtları sıralayabilirim ama siz bunları zaten biliyorsunuz. Laboratuvarımızdan, saç ve lif uzmanımızdan bir rapor aldığımı bilmiyor olabilirsin. Kulüpte bıraktığın palto mu? Üzerinde hem saç hem de lif bulmuş, ne de olsa aceleniz vardı. Evinizdeki fırçadan alınan saçla eşleşen bir tutam saç ve mavi saç teli. Loxie Flash'ı öldürdüğün gece giydiğin kıyafetlerden bazı lifler, dairende bulunan kıyafetlerle eşleşiyor. Bu işi benim için aceleye getirdi, böylece bu işi güzel ve düzgün bir şekilde tamamlayabiliriz.

"Ters çevrilebilir paltoda da iz bulacaktır. Ve biliyorsunuz, ters çevrilebilir montun kolunda birazcık kan var - karanlık tarafta. Muhtemelen siz fark etmediniz ama biz fark ettik. Bu Chanel Rylan'ın kanı olacak."

Eve arkasına yaslandı, ölülerin fotoğraflarını dosyadan çıkardı. "Yani, baştan savma iş, Ann. Dikkatsiz, özensiz bir çalışma."

Smith'in omuzları gerildi. Başını iki yana salladı.

"Oh, evet, özensiz ve dikkatsiz. Bunu çantaya koyduğumuza göre, nedene geçelim. Onu da bulduk. Blaine DeLano ve onun Dark serisi. Büyük hayranlarıyız, değil mi Peabody?"

"Bu kitaplara bayılıyorum. Doyamıyorum. Dark'ın kötü adamları avlama şekli? Kız çok zeki. Ve korkusuz."

Smith, "O bir hırsız," diye mırıldandı.

"Pardon, bir şey mi dediniz?" Peabody sordu. "O bir hırsız."

"Deann Dark?"

"Hayır! Blaine DeLano. O benden çaldı."

"Oh doğru, doğru." Eve bir elini havada salladı. "Bir hayranından bahsetti - bu sen oluyorsun - onun hakkında sızlanıp duruyormuşsun DeLano, o hayranın kitabından kopya çekiyormuşsun."

"Kitabım çığır açıyor!"

Ve bir yükseliş var, diye düşündü Eve ve Peabody'ye başını salladı.

Peabody ayaklarının dibindeki çantaya uzandı, el yazmasını çıkardı ve bir gümbürtüyle masanın üzerine bıraktı.

Peabody, "Uykusuzluk için mükemmel bir tedavi," diye yorum yaptı. "İkinci sayfaya geldiğimde uyuyakalmıştım."

Bu da Smith'in güdük kirpiklerinin altından karanlık bir bakış atmasına neden oldu. "Haksız değilsin. Kitabınız şişirilmiş ve kendi kendine hoşgörölü," dedi Eve Smith'e. "İlk bölüm boyunca acı çektikten sonra bunu söyleyebilirim."

"Edebiyat hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. İkiniz de."

"Edebiyat mı? Bu zaman ve kağıt israfının olması gerekiyordu?"

"Daha çok mor pap gibi." Peabody onunla birlikte kıs kıs güldü.

"Pap doğru söylüyor. Sadece açılış cümlesini al. Neydi o? Evet, evet," diye mırıldandı Eve ilk sayfayı karıştırırken. 'Beceri ve zarafetle, odaklanma ve kurnazlıkla, kurbanını tumbul, hissiz bir kuzuya giden şık, yırtıcı bir kurt gibi takip etti, ama dişlerinin parlaklığını ve keskinliğini asla göstermedi. Ciddi misin? Bunu yapmak için para almasaydım, orada dururdum. Şişmiş," dedi Eve tekrar. "Neydi o terim, evet, süslü. DeLano yalın ve acımasız yazıyor."

Smith, kızgın ve evet, solgun bir yüzle, uyumsuz bir şekilde neşeli buklelerle çevrili bir yumruğu masaya vurdu.

"O benim işimi aldı. Alın terimi ve kanımı alıp sıradan bir şeye dönüştürdü."

"Çalışmalarınız sıradanlığın en alt seviyesine yaklaşıyor. Ama diyelim ki, tartışmanın iyiliği için, o yaptı. Buna sinirlenip Rosie Kent'i, Chanel Rylan'ı, Loxie Flash'ı mı öldüreceksin?"

"Hiçbir şey anlamıyor musun?" "Aydınlat beni."

"Amanda Young, Pryor Carridine'i öldürdü. Justin Werth, Amelia Benson'ı öldürdü. Gigi Hombly, Bliss Cather'ı öldürdü."

"Evet, evet, kitapları okudum. Onlar kurgusal karakterler, Ann. Kurgusal karakterlerin kanı akamaz."

"Tabii ki öyle." Kahverengiye yaklaşan ela gözleri -Jake'in gözlem yeteneği vardı- Eve'inkilere dikilmişti. "Anlamıyorsun, anlamaktan acizsin. Sen bir yazar değilsin."

"Açıkla bana," diye davet etti Eve. "Bana Young, Werth ve Hombly olarak Carridine, Benson ve Cather'ı nasıl ve neden öldürdüğünüzü açıklayın."

Ann sadece başını salladı, tekrar kamburlaştı.

"Haydi Ann, utanma. Bir yazar eleştiriyle yüzleşmeli, değil mi? Karşı koymalı. Eserini savun!"

Eve ellerini masaya vurdu. Ann Elizabeth Smith sıçradı, daha sıkı kamburlaştı.

"Birisi mi olmak istiyorsun? Bir yazar, çığır açan bir yazar olduğunu mu iddia ediyorsun? Çalışmaların çok mu üstün, çok mu yüce? Kanıtla bunu. Kanıtla bana, A. E. Strongbow. Eserini savun."

Gözler tekrar yukarı kaydı, içlerindeki ateş daha da parladı. "Sanatın savunmaya ihtiyaı yoktur."

"Saçmalık. Gerçek bir sanatçı sanatının arkasında durur, onu savunur, onun için savaşır. İlgi mi istiyorsun? Benimkini aldın. şimdi ve burada. İşini savun ya da hiçbir şey ve hiç kimse olmaya geri dn, gölgelerde otur, zengin sürtükler için kes, iğnele ve dik. Blaine DeLano gibi kaltaklar."

"O bir hiç! Bunu çoktan kanıtladım."

"Nasıl? Uydurma insanları öldürerek mi?"

"Onlar etten ve kandan. Etten kemikten olmalılar. Onun karton karakterlerini ete kemiğe brndrdm. Onları dönüştürdüm ve onlara hayat verdim. Gerçek bir yazar yarattığı karakterleri somutlaştırmalıdır. Onların içinde yaşamalıdır. Onları işgal etmelidir. Onlar gibi düşünmeli, konuşmalı ve hissetmelidir."

"Ama siz DeLano'nun karakterlerini canlandırdınız ve öldürdünüz." "Benim karakterlerim! Benim karakterlerim. Onları kendim yaptım, çünkü ben daha iyi. Ona daha iyi olduğumu gösterdim."

Yumruk yaptığı ellerini bir davula vurur gibi masaya vurdu. İnce, solgun yüzü tutkuyla kızardı.

"Kötü adam anahtardır. Kötü adam zdir. Herkes bekleneni yazabilir, basmakalıp ve derli toplu iynin kötüyü alt etmesini yazabilir. Ben ona kötülüğün zafer kazanmasının ne kadar yaratıcı, gerçek ve büyüleyici olduğunu gösterdim. Neden hep karanlık kazanıyor? Çünkü DeLano'nun gerçek bir hayal gücü yok, çünkü yaratıcı riskler almayı reddediyor. Ben ona gösterdim."

"Bir kitabın sayfalarında üç kişi yi ldrmediniz.  gerçek insan öldü. Sadece başka bir yazar tarafından yaratılan kurgusal profile uydukları için seçtiğiniz insanlar."

Smith küçümseyici bir tavırla, "Sahte," dedi. "Ben onları gerçek yaptım." "Onları l yaptın."

"Sanat fedakarlık ister."

Ateş şimdi sıcaktı ve Eve fanatiği gördü. Strongbow'u gördü. Öfkeyi ve ürkek Ann Smith'in gizlediği korkunç gururu gördü.

"Kurban için Pryor Carridine'in vekilini nasıl seçtiniz?"

"Ciddi bir yazar için bu temel bir araştırmadır. Yazmak için deneyimlemeniz gerekir. Ben bunu öğrendim. Bunu bana Blaine DeLano'nun öğrettiğini itiraf etmeliyim. New York'a gelmek, sıradan ve rahat olanı bırakıp çabalamak için her şeyi riske attım."

Eve, "Annenin Wilmington'daki dükkânı," diye sordu.

"Annem." Smith alay etti. "O bana annelik yapmadı. Beni daha fazlası olmaya teşvik etti mi hiç? Hayır, her zaman 'Öfkeni kontrol et, Ann. Hayal kurmayı bırak, Ann' derdi. Hayatımın sonuna kadar dikiş dikmemi isterdi! 'İyi bir yaşam sür,' derdi. Ve asla ama asla hayallerime inanmadı. Bir hobi. Yazdıklarımı hobi derdi!"

"Dükkanını, işini sizin ellerinize bıraktı."

"Bunu istemedim. Sadece faturaları ödüyor, beni sıradanlığın içine hapsediyordu. Yazarken sıradan bir şey mi yapıyordum? Aylarca zar zor uyudum. Aylarca. Yıllarca. Bulanıklaşıyor."

"İşi bıraktın, New York'a geldin." "Blaine öyle yapmamı söyledi."

"New York'a gelmeni o mu söyledi?" Eve nitelikli.

"Evet, evet. Beni hayal kurmaya teşvik etti ve bu da aynı şey. Onu bunun için sevdim. Ona inandım, onun da bana inandığını düşündüm, bu yüzden her şeyi riske attım. Kirayı ödemek için saatlerce çalıştım, bu arada zihnim yazdı, yazdı ve yazdı."

İki elini kalbine bastırırken gözlerindeki sert ışık yumuşadı. "O sahneleri, o karakterleri kafamdan çıkarıp sayfaya dökmek için eve gelmek hayatımın en mutlu saatleriydi. Çoğu zaman gece boyunca yazdım, sonra Dobb's'a geri döndüm ya da gerçek sanatımı destekleyebilmek için ek bir işe girdim.

"Bir kitabı bitirmenin, o alın teri, kan ve sevgi emeğinin ruhunuzda yarattığı sevinci, heyecanı ve tatmini bilemezsiniz."

Öfke geri tepti. "Peki ben ona o alın teri, kan ve sevgi dolu emeği gönderdiğimde ne yaptı? Beni reddetti."

"Bu acıttı."

"Bu beni çok etkiledi. Çok kızgındım, hayal kırıklığına uğramıştım, çok yaralanmıştım. O benim akıl hocamdı, arkadaşım, öğretmenimdi ve aramıza avukatları mı soktu? Ajanlar ve avukatlar kitabımı okumasını mı engelledi? Anlamaya, affetmeye çalıştım. Denedim. Ve sonra..."

Eve'in belirttiğine göre artık o dünyada yaşıyordu. Smith gerçekte kurgunun birbirine karıştığı o bulanık dünyada yaşıyordu. Ve bunu yaparken de hikayesini anlatmak zorundaydı.

"Sudden Dark," diye sordu Eve. "Sudden Dark'ı okudun."

"Ve ne yaptığını gördüm, nasıl kullandığını ve bana ihanet etti. Ona güvenmiştim ve o bu güveni öldürdü. Masumiyetimi öldürdü. Hayallerimi yıktı."

"Ödemesi gerekiyordu."

"Ödeme yapması gerekiyordu. Görmek zorundaydı. Benim onu gördüğüm gibi o da beni görmeliydi. İçindeki kötülüğü, bencil, hesapçı kötülüğü. Beni yok etmek için Deann Dark'ı kullandı. Onu yok etmek için Deann Dark'ı kullanacaktım ve ona, onun tarafından kandırılan herkese bunun nasıl yapılması gerektiğini gösterecektim. Gerçek bir yazar nasıl yaratır."

"Rosie Kent ile başlıyoruz."

"Pryor Carridine," diye düzeltti Smith.

"Pryor Carridine." Eve başını salladı. "Bana ondan bahset - onu yazdığın gibi."

"Onu görür görmez anladım. Genç, asi, aptal. Para ve heyecan için vücudunu satıyor. Başkaları da vardı ve onları yeniden yazabilirdim, işe yaramalarını ve iyi çalışmalarını sağlayabilirdim. Ama o çok mükemmeldi. Bana ilham verdi. Onu izledim. Araştırma yaptım. Onun sahnelerini yazdım, yeniden yazdım. Onları mükemmelleştirdim."

"Evet, onlardan da var. Bilgisayarınızdan."

"Vizyonumun ne kadar üstün olduğunu görebilirsiniz. DeLano'nun karakteri öldürürken yas tutuyordu; bir yalan olduğunu öğrendiği hayatı ve bu hayatı bir yalan haline getiren kocası için yas tutuyordu. İşte senin baban. Benim karakterim yas tutmadı, bu yüzden hata yapmadı. Ellerim Amanda'nın gibi titremedi çünkü onları sabit yazdım. Pryor'ın boynundaki atkıyı sıkarken kalbim kulaklarımda çarpmadı, çünkü sessiz ve sakin yazdım. Evan Quint'i yaratırken bir cinayetin sakin ve kontrollü olması gerektiğini, bir katilin tüm ayrıntıları düşünmesi gerektiğini anladım. Ben de öyle yaptım."

"Chanel Rylan."

"Amelia Benson. Oraya yatırım yapmak zorundaydım. Videolara gitmek pahalı ama bu yatırım gerekliydi."

"Alternatifin vardı."

"Tabii ki. Her karakter için birkaç alternatif sahne yazdım. Bu durumda, sahneyi bir tiyatro oyununda yaratmak daha da masraflı oldu. Bu alternatif sahneyi başka bir kitapta kullanabilirim. Bu iyi bir çalışma. Hiçbir çalışma boşa gitmez."

"Ters çevrilebilir palto zekiceydi."

"Detaylar. Belli ki DeLano onları gözden kaçırmış. O paltoyu tasarlamaktan keyif aldım."

Peabody, "İşiniz, terzilik becerileriniz," diye niteledi, "olağanüstü."

"Sanattan zaman alıyor ama faturaları ödüyor. Kitabım yayınlandığında, hobi olarak dikiş dikmenin tadını çıkaracağım."

"O buz kıracağını Chanel Rylan'ın boynunun arkasına sapladığında aklından neler geçiyordu?"

"Karakterimin içindeydim. Justin Werth sadece çaresizlikten, eserinin üretildiğini görmek için umutsuz bir ihtiyaçtan öldürmedi. Benim karakterimde daha güçlü bir motivasyon kaynağı olan açgözlülük de vardı. Benim versiyonumda öldürmesi için kiralandı ya da rüşvet verilmedi. İki aşağı karakteri birleştirerek onu daha güçlü, daha sinsi bir adam haline getirdim."

"Senarist ve erkek arkadaşı." Eve başını salladı. "Yani sizin versiyonunuzda katil her ikisi de oldu."

"Evet. Benim versiyonuma göre, sevgilisi ve Amelia Benson'ın yarıştığı rolün bir yıldız yaratacağını biliyordu. Bu onu sadece ünlü değil, aynı zamanda zengin de yapacaktı ve o da bundan faydalanacaktı. Bu yüzden onu öldürdüğünde ona bir tür neşe aşıladım."

"Onun karakterine büründüğünüzde bunu hissettiniz. Neşe hissettiniz." "Elbette."

"Peki sonra?"

"Sonra, orijinal karakterden çok daha zeki bir şekilde, Amelia'nın arkadaşı koltuğuna dönmeden önce sıvıştım. Veteriner kliniğini biliyorsun."

"Evet."

"O kısmı yazmak hoşuma gitti." Biraz gülümsedi. "Bir tür komik rahatlamaydı. Ucuz klon bağlantı, yaralı köpek hakkında gevezelik eden nefessiz ses. Köpeği genç bir Alman çoban köpeği karışımı olarak hayal ettim. Neden bilmiyorum, öylece aklıma geldi. Ona kafamda Prens adını verdim."

"Tabii ki yaptın."

"Her halükarda, her şey aynen yazıldığı gibi oldu. Kaydedilen iletişim, refakatçinin acil durum etiketini almak için dışarı çıkması. Amelia öldüğünde dışarı çıktım, paltomu ters giydim, şapkamı taktım ve diğer tiyatronun arka tarafına oturdum. Kısa süre içinde çıkacağımı biliyordum ve yazıldığı gibi diğerleriyle birlikte dışarı çıkabilirdim. Her şey yazılı."

"Evet. Beni şımart. Loxie Flash."

"Bliss Cather için üç seçeneğim vardı. En çok ona dönüşen kişiden hoşlanmadım, bu yüzden umduğum gibi onun kulübe girmesi tatmin ediciydi. Başlangıçta daha fazla zaman, daha fazla araştırma planlamıştım ama sizi de yazmak zorunda kaldım."

"Ben mi?"

"Başka bir ilham kaynağı. Seni o röportajı yaparken gördüğümde hikayenin yön değiştirdiğini fark ettim. Artık bir kedi-fare unsuru vardı."

Smith öne doğru eğildiğinde gözleri gerçekten de dans etti. "Ama kedi kimdi, fare kimdi? Bölümünüz geldiğinde öğrenecektiniz. Hızımı korumak için, bir şeyler yapmam

gerektiğini biliyordum.

daha hızlı hareket etmek, bu riski almak. Ne de olsa sekiz kitap var. Ve yazar, senden önce."

"Plan yapmak için fazla zamanınız yoktu."

"Araştırmamı yapmıştım. Sonra Glazier geldi. Bu bir işaretti, bir ikramiyeydi."

Solgun teni zevk ve gururla kızardı.

"Mükemmeldi. Daha sonra onu da dahil etmek için yeniden yazmak zorunda kaldım ama bu sahneyi çok daha güçlü kıldı. Ve kovalamaca," diye ekledi. "Bu beklenmedik bir şeydi. İyi bir yazar karakterlerin kontrolü ele almasına ne zaman izin vereceğini bilir; onların yaşadığını kabul eder. Kovalamaca hoşuma gitti. Nasıl hissettireceğini bilmiyordum. Soğukta ve karanlıkta koşmak," diye mırıldandı Smith, kendini kaptırmış, kaptırmış. "Çarpan kalbimle, pompalanan kanımla, vizonun yumuşak, sıcak kürküyle bir sevgilinin kucaklaması gibi etrafımda koşarken kaldırım buzla kayganlaştı. Sokak lambaları, farlar, başka bir dünyadan gelen müzik gibi trafiğin acelesi ve eziyeti. Ama kafamda yankılanan tek bir düşünce vardı. Kaçmak. Kaçmak."

"Yakalanmak istemedin." "Tabii

ki istemedim."

"Ama işte buradasın." Eve tekrar arkasına yaslandı. "Yakalandın. Felicity Lomare'le ilgili girişimini eline yüzüne bulaştırdın. Acele ettin, araştırma yapmadın. Seni bayılttı, Ann. Boğazına keskin bir bıçak dayamıştın ama o seni yere serdi. Cesareti vardı, becerisi vardı."

İlk gözyaşları parıldadı ve kendine acımdan söz etti.

"Kendimi bu işin dışında tutardım. Zamanım yoktu! Orada olmamanız gerekiyordu."

Peabody, "Buna olay örgüsünde şaşırtmaca denir," diye yorum yaptı. "İyi bir yazar bunları nasıl kullanacağını bilir."

"Tempoyu, akışı mahvettin. Hala seninle sahneler üzerinde çalışıyordum."

"Evet, ben de okudum." Arkasına yaslanıp yüzünde bir eğlence ifadesi beliren Eve güldü.

"Beni terk edilmiş bir depoya çektiniz, oraya tek başıma, desteksiz, kimseye haber vermeden girdim."

Bir seri katil hakkında ipucu peşinde koşuyorsun. Sonra da beni yakalayıp kendi silahımla öldürüyorsun. Ciddi misin? Sence bu oyun mu?"

O kızarmış yanaklarda iki parlak kırmızı bayrak yanıyordu. "Bu bir ilk taslak."

"Doğru. İkinci bir taslak için bolca vaktin olacak, ya da kaç tane gerekiyorsa. Hayatının geri kalanını yaşayacaksın. Ann Elizabeth Smith, Rosie Kent, Chanel Rylan ve Loxie Flash cinayetlerini itiraf ettin. Felicity Lomare'i öldürmeye teşebbüs ettiğinizi itiraf ettiniz. Kanıtlar, bir polis memurununki de dahil olmak üzere birçok başka cinayeti planladığınızı ve planladığınızı destekliyor."

"O sahnelerin cilasını henüz bitirmedim. Henüz hepsinin olay örgüsünün yapısını tamamlamadım."

"Uh-huh." Eve ayağa kalktı. "Muhtemelen gezegen dışında, maksimum güvenli bir hapishanede geçen sahneler yazmayı düşünmek isteyebilirsin."

"Gezegen dışına çıkmak istemiyorum. New York'ta kalmak istiyorum. Yazma aletlerimi istiyorum. Dikiş aletlerimi istiyorum."

"Haklarınız ve yükümlülükleriniz arasında bu seçeneklerden herhangi birinin yer aldığını hatırlamıyorum. Sen soğukkanlı bir katilsin, Ann. Ya ortağım ve ben? Bizim sanatımız soğukkanlı katilleri alaşağı etmektir ve biz sanatımız için sonuna kadar direniriz. Bu vesileyle aşağıdasın. Memurlar birazdan gelip sana kafesine kadar eşlik edecekler. Manzaraya alışın."

"Bu sahneyi sevmedim! Yeniden yazacağım."

"Bunu sen yap." Eve kapıda durakladı. "Neden 'Strongbow'?"

"Güçlü bir yay ölümcül bir silahtır."

Eve kaşlarını kaldırdı. "Bu k a d a r mı? Huh. Dallas ve Peabody çıkıyor. Röportaj bitiyor."

Peabody, "Tamamen eğilmiş," diye yorum yaptı.

"Gezegen dışında maksimum güvenlik alacağını gerçekten düşünüyor musun?"

"Bence 'tamamen bükülmüş' ifadesinin tonu Mira'nın ve diğer kafa kırıcıların görüşlerine bağlı. Ben ona meyilliyim

maksimum güvenli, ama muhtemelen zihinsel özürlüler için bir koğuşta. Her iki durumda da, düştü ve işi bitti."

Roarke Gözlem'den çıkarken yere baktı. "Onu kafesine götürün, sonra da eve gidin. Ben yazacağım. yukarı."

"Sana yardım edebilirim."

"Ben hallederim. McNab'ı bul, muhtemelen buralarda bir yerlerde gizleniyordur." O konuşurken bile McNab, Callendar'la birlikte Gözlem'den çıktı. İkisi de bir karnavalın başrol oyuncularını gibi görünüyordu.

McNab, "Büyük finali kaçırmak istemedim," dedi.

Callendar gözlerini kafasının içinde oynatarak, "Ve şu piliç de bir harika," diye ekledi.

"Hepsi bu ve bir de patates kızartması. İkinize de yardımlarınız için teşekkürler. Peabody, onu götür, sonra da sen git."

"Çıktın mı?" McNab parmak uçlarıyla Peabody'ninkilere dokundu. "Biraz içki, biraz yemek, belki de biraz melodi işime yarayabilir. Var mısın Callendar?"

"İçkiler konusunda beni kandırdın. Seni bekleyebiliriz, Dallas. Biralarla zafer turu at."

"Sorun değil, devam et. Daha bağlamam gereken uçlar var." "Patron olmak berbat bir şey."

Eve tekrar görüşme kapısına baktı. "Bu gece değil."

Roarke'la birlikte ofisine doğru yürüdü. "Aksi halde berbat olabilir, çünkü bunu yazıp tamamlamak için yaklaşık bir saatim daha olacak. Seninle evde buluşabilirim."

"Eşim çalışırken neden onunla ofisinde akşam yemeği yemiyorum? Pizza olabilir."

"Beni pizzayla kandırdın."

"Pizzada hep sen varsın."

Ofisinde sandalyesine çöktü, programını ona bıraktı. "Delinin teki ama içinde çok fazla kurnazlık var. Sinsi ve akıllı da var. Yasal delilik kazanır mı kazanmaz mı bilmiyorum."

"Seni listesine eklemişti. Ekleyeceğini biliyordun."

"O kadar ileri gidemeyeceğini biliyordum. Ayrıca sahneyi okumalısın. Mankafa bir çaylak, benim zamansız ölümüm için hayal ettiği duruma girmezdi."

"Ve yine de üç kişiyi öldürmeyi başardı."

"Ve yine de," diye onayladı Eve tahtasına bakarak. "Biz olay yerine gelmesek bile Lomare'i alacağını sanmıyorum. Merdivenlerden aşağı itilecek bir kadın değil o."

"Seninle aynı fikirdeyim." Pizzayı masanın üzerine koydu, kenarına oturdu ve bir dilim aldı.

"Bu Pepsi tüpünü benim klimamdan mı aldın?"

"Şarap içemediğinizde genellikle pizza ile tercih edersiniz."

"Orada Pepsi olduğunu neden bilmiyordum? Otomattan aldığım saçmalıkları biliyor musun?"

"Evet, bu yüzden orada Pepsi var."

Tüpü kırdı, derin derin içti. "Bazen meydan okumayı seviyorum."

Bunu o da biliyordu.

"Peki o zaman, şimdi ruh halinize bağlı olarak bir seçeneğiniz var. Çalışmasını savunması için ona meydan okuduğunuzda doğru düğmeye bastınız. O noktada ve o noktadan sonra itiraf etmek istedi."

"İtiraf etmekten çok hikayeleri anlatmak, onlarla övünmek, çalışmalarını ve parlaklığını övmek - ki bu da aynı anlama geliyor." Pizzayı ısırdı, kendi küçük zafer turunu kabul etmek ve tadını çıkarmak için bir an ayırdı.

Roarke, soğuk bir tüp Pepsi ve pizza.

"Biliyor musunuz, eğer gerçekten suçluları sıkıştırmak isteseydik, bir daha asla pastanın şaşkınlığını tadamazlardı."

Roarke gülümseyerek parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Bu çok sert görünüyor."

"Tamam, tüm suçlar değil, kayan ölçek. Ama cinayet? Pizza ömür boyu menüden çıkar. Caydırıcı olabilir. Her neyse, bu dilimi yedikten sonra Nadine'e haber vereceğim. O da

hak ettim. DeLano'yla irtibata geçip kapandığını söyleyeceğim. Rylan'ın oda arkadaşına, işbirlikçi barmenimize, eski karşı istihbarat ajanına, kevaşelere."

"Neden senin için Felicity ile iletişime geçmiyorum? Bana iletişim bilgilerini verdi."

"Seninle temas kurmak istedi, as, tam temas. Bu çok açıktı."

Tekrar gülümsedi ve parmaklarını Eve'in kolunda dans ettirdi. "Öyle miydi?"

Eve dilimi bitirirken düşüncelere daldı. "Onu alt edebilirim. Kurnaz ve sert biri ama sana karşı harekete geçerse onu alt edebilirim."

"Paramı sana yatırıyorum. Ama onun üzerine de küçük bir bahis oynayabilirim."

Eve biraz daha Pepsi içti. "Onu götürebilirim, yani evet, devam et ve ona haber ver. Berkle'ı etiketleyecek, kafasını dinleyecek. Tamam, bir saat, pizzanın geri kalanı, sonra eve."

"Ve orada, seni götürebilirim."

Ona baktı ve telefon görüşmeleri yaparken bir dilim daha yiyebileceğine karar verdi. "Kimin kimi ilk alacağına dair bahse girmek ister misin?"

"Her iki şekilde de ben kazandım." Eğildi ve onu öptü. "İyi iş, Teğmen."

"Evet, hepsi bu."

Bir elinde bir dilim, işini bitirmek için sandalyesini döndürürken bir kez daha düşündü.

Ve kitabı kapat.

J. D. ROBB'UN BAŞLIKLARI

Ölümde Çıplak
Ölümde Zafer
Ölümde
Ölümsüzlük
Ölümde Coşku
Ölümde Tören
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil
Ölümde Komplo
Ölümde Sadakat
Ölümde Tanık
Ölümde Yargı
Ölümde İhanet
Ölümde Baştan
Çıkarma Ölümde
Yeniden Birleşme
Ölümde Safılık
Ölümde Portre
Ölümde Taklit
Ölümde Bölünmüş
Ölümde Vizyonlar
Ölümde Hayatta
Kalan Ölümde
Köken
Ölümde Hafıza
Ölümde Doğum
Ölümde
Masumiyet
Ölümde Yaratılış
Ölümde Yabancılar
Ölümde Kurtuluş
Ölümde Vaatler
Ölümde Akraba
Ölümde Fantezi
Ölümde Şımarıklık
Ölümde İhanet
New York'tan
Dallas'a Ölümde
Şöhret Ölümde
Yanılsama
Ölümde Hesaplandı

Ölümde Nankör

Ölümde Gizli Ölümde
Şenlik Ölümde
Saplantı Ölümde
Sadık Ölümde
Kardeşlik Ölümde
Çıracak Ölümde
Yankılar Ölümde
Sırlar Ölümde
Karanlık

ANTHOLOGIES

Sessiz Gece

(Susan Plunkett, Dee Holmes ve Claire Cross ile birlikte)

Bu Dünyanın Dışında

(Laurell K. Hamilton, Susan Krinard ve Maggie Shayne ile birlikte)

Hatırla Ne Zaman

(Nora Roberts ile)

Gecenin Bir Vakti

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Gecenin Ölüsü

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Süitinde

Üç Kişi 606

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölümde

Kayıp

(Patricia Gaffney, Mary Blayney ve Ruth Ryan Langan ile birlikte)

Diğer Taraf

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Zamanı

Huzursuz

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ayna, Ayna

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Tavşan Deliğinden Aşağı

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile
birlikte)

Yazar Hakkında

Bruce Wilder

[J. D. Robb](#), aralarında fütüristik gerilim türündeki In Death serisinin de bulunduğu iki yüzden fazla romanın New York Times çoksatan yazarının takma adıdır. Yazarın kitaplarının beş yüz milyondan fazla kopyası basılmıştır. E-posta güncellemeleri için [buradan](#) kaydolabilirsiniz.

**Bu St. Martin's Press e-
kitabını satın aldığınız için
teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerik almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okumalar
hakkında bilgi almak için haber bültenlerimize
kaydolun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak
ziyaret edin

us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri için [buraya](#)
tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

ÖLÜMÜN KARANLIĞI. Telif Hakkı © 2018 Nora Roberts tarafından. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için adres: St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı: Ervin Serrano

Kongre Kütüphanesi basılı baskıyı aşağıdaki şekilde kataloglamıştır:

İsimler: Robb, J. D., 1950- yazar.

Başlık: Ölümün karanlığı: bir Eve Dallas romanı / J. D. Robb.

Açıklama: İlk baskı. |New York: St. Martin's Press, 2018.

Tanımlayıcılar: LCCN 2017037557 | ISBN 9781250161536 (hardcover: alk. paper) | ISBN 9781250161550 (ebook)

Konular: LCSH: Dallas, Eve (Hayali karakter)-Kurgu. | Polis Kadınlar-New York (Eyalet)-New York-Kurgu. | Cinayet-Soruşturma-Kurgu. | GSAFD: Gizemli kurgu. | Gerilim kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3568.O243 D374 2018 | DDC 813/.54-dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2017037557> adresinde mevcuttur

eISBN 9781250161550

E-kitaplarımız promosyon, eğitim veya iş amaçlı kullanım için toplu olarak satın alınabilir. Lütfen Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile 1-800-221-7945, dahili 5442 numaralı telefondan veya MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden e-posta yoluyla iletişime geçin.

İlk Baskı Ocak 2018

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Bildirimi
Epigraflar

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21

Bölüm 22
Bölüm 23

J. D. Robb'un
Başlıkları
Antolojiler
Yazar Hakkında
Telif Hakkı

